

வித்துவான் வேந்தனார்

தொகுப்பாசிரியர்: வேந்தனார் இளஞ்சேய்

வித்துவான் வேந்தனார்

- தொகுப்பாசிரியர்: வேந்தனார் இளஞ்சேய் -

வித்துவான் வேந்தனார்

தொகுப்பாசிரியர்: வேந்தனார் இளஞ்சேய்
உரிமை:2010 திருமதி சவுந்தரநாயகி வேந்தனார்
முதற்பதிப்பு:2010

வெளியீடு: ஜே ஆர் அச்சகம்

Vithuvan Venthanar

by

Venthanar Ilansei

©Mrs Savuntharanayagi Venthanar

1st Edition: August 2010

ISBN No:

Pages: 235

Gram: 90gsm

Printed & Published by

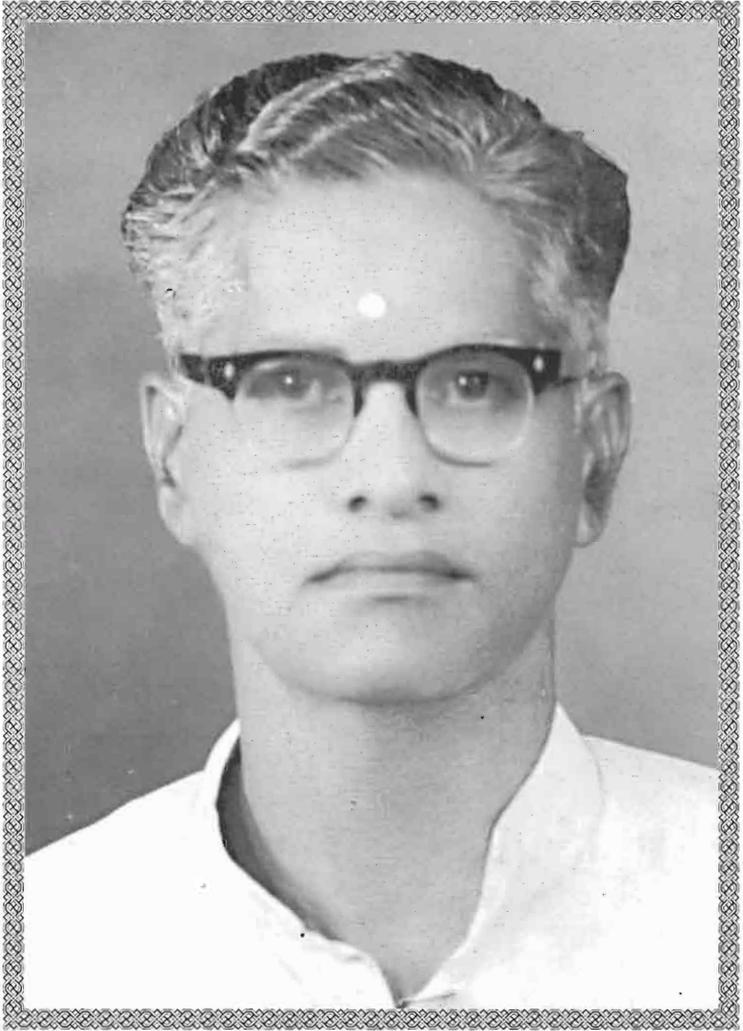
JR Print

61 Hoe Street

Walthamstow

London E17 4SA

www.jrprint.com

பொருளடக்கம்

1. பதிப்புரை 01
2. அறிமுக உரை 07
3. வேந்தனார் மறைவின் பின் அவர்பற்றி வந்த ஆக்கங்கள் ஒருசில 40
 - 3.1 வித்துவான் பண்டிதர் வேந்தனார் - புலவர் இளவாலை அமுகு- 2006
 - 3.2 புலவர், தமிழ்ப்பேரன்பர் கலாநிதி சொக்கலிங்கம் வித்துவான் க.வேந்தனார் (சொக்கன்) - 2007
 - 3.3 வித்துவான் வேந்தனார் வித்துவான் சி.ஆறுமுகம் - 1972
 - 3.4 வியத்தகு குழந்தைப் பாடல்கள் இரசிகமணி கனக செந்திநாதன்-1971 பாடிய வித்துவான் வேந்தனார்
 - 3.5 பாட்டி எங்கள் பாட்டி இரசிகமணி கனக செந்திநாதன்-1970
 - 3.6 நானறிந்த வேந்தனார் புஸ்பா செல்வநாயகம் -2010
- 4.தமிழ்ப்பேரன்பர் வித்துவான் க.வேந்தனார் 65
சொக்கன் - முதற்பதிப்பு (1984)மறுபதிப்பு (2010)
5. வேந்தனார் மறைவையொட்டி பத்திரிகைகளிலும் 155
சஞ்சிகைகளிலும் வெளிவந்த ஆக்கங்கள்
 - 5.1 பாவலன் பேர் பரவுவோமே கவிஞர் தில்லைச்சிவன்(மல்லிகை ஐப் .66)
 - 5.2 தீந்தமிழ் தந்த செந்தமிழ் வேந்தன் கவிஞர்.இ.நாகராஜா (மல்லிகை ஐப்- 66)
 - 5.3 விண் சென்ற வண்டமிழ் வேந்தன் சரோஜா வேலாயுதம் (தினகரன் புரட்- 66)
 - 5.4 ஏன் அழைத்தார் - சேந்தன் (ஈழநாடு புரட் - 66)
 - 5.5 ஈழநாடு சிறந்த தமிழ் அறிஞரை கா.பொ.இரத்தினம் (தினகரன் புரட்-1966) இழந்து விட்டது
 - 5.6 அநுதாபச்செய்திகள் செனட்டர் எஸ் நடராசா அரச.எழுதுவினைஞர் சங்கம்(தினக.புரட்-66)
 - 5.7 தமிழறிஞர் வேந்தனார் காலமானார் வீரகேசரி (புரட்டாதி 1966)
 - 5.8 அநுதாபம் அ.தேவராசா அரச.எழுதுவினைஞர் சங்கம்(தினக.புரட்-66)
 - 5.9 தமிழ்ச்சங்கம் அநுதாபம் வட்டு- தமிழ்சங்கம்(தினக.புரட்-66)

- 5.10 வேந்தனார் காலமானார் தினகரன் (புரட்டாதி 1966)
- 5.11 அழத்தானே வருகுது எனக்கு நகுலகணேசன் (நாவலன் புரட்-66)
- 5.12 நாட்டிலும் நகரிலும் வழிப்போக்கன் (ஈழநாடு புரட்-66)
- 5.13 தமிழ் தந்த வேந்தனார் வ.பொன்னம்பலம் (வீரகேசரி புரட்-1966)

**6. வித்துவான் பண்டிதர் சைவப்புலவர் திரு க.வேந்தனார் அவர்களின்
- புகழ்வளச்சோலையின் ஒரு மலர் (ஐப்பசி 1966) மறுபதிப்பு 2010 167**

7. வேந்தனார் காலத்தில் அவர்பற்றி வந்த ஆக்கங்கள் ஒரு சில... 217

- 7.1 ஈழத்துப்பேனா மன்னர்கள் - கரவைக்கவி கந்தப்பனார் (ஈழகேசரி 13.11.55)
வித்துவான் வேந்தனார் (இரசிகமணி கனகசெந்திநாதன்)
- 7.2 குறைகுடம் தளம்புவது முழக்கம் 1951
இயற்கைதானே
- 7.3 தமிழ்ப் பிரமுகர்கள் கு.விஸ்வேஸ்வரன் (ஈழகேசரி 21.03.48)
- வித்துவான் வேந்தனார்
- 7.4 தமிழன் துயிலெழுச்சி வேள் (சுதந்திரன் 1948)

**8. வித்துவான் வேந்தனாரின் திருமணத்தின் போது பாடப்பெற்ற
மங்கல வாழ்த்தும் பாமாலை 231**

- 8.1 வாழ்த்தொடு மகிழ்வுப்பொதி பண்டிதர் தமிழ்ப்பேரன்பர்
க.சு.நவந்தகிருஷ்ணபாரதி
- 8.2 வாழ்த்துப்பா பண்டிதர் ச. இராமச்சந்திரன்
- 8.3 மண மங்கல வாழ்த்து பாடியவர் யாரென்று அறியமுடியவில்லை

பதிப்புரை

வித்துவான் வேந்தனார் காலமாகி 44 ஆண்டுகள் உருண்டோடி விட்டன. இந்நிலையில் மிகக் காலம் கடந்தாயினும் வித்துவான் வேந்தனாரின் குழந்தைப் பாடல்களும், கவிதைகளும், கட்டுரைகளில் ஒருசிலவும், இவ்வாண்டில் மூன்று நூல்களாக வெளியிடப்படுகின்றதை நினைக்கையில் மனம் நிறைவடைகிறது. மிக நீண்டகாலமாக எனக்கிருந்த இந்த அவா, எனதருமைத் தமக்கையார். திருவாட்டி கலையரசி சின்னையா அவர்களால் இன்று நிறைவேறியுள்ளது. இதற்கு நான் அவருக்கு உரிமையோடு என் நன்றியையும் பாராட்டையும் தெரிவித்துக்கொள்கின்றேன். காலம் கடந்தாயினும் இந்நூல்கள் வெளியிடப்பட்டிருப்பது, நிச்சயமாக உலகமெல்லாம் சிதறுண்டு வாழும் எம் தமிழ்க் குழந்தைகளிற்கும், தமிழ் அறிஞர்களுக்கும், தமிழ் ஆர்வலர்களிற்கும், ஒரு வரப்பிரசாதமாக அமையும் என்றே நான் திடமாக நம்புகின்றேன்.

இந்நிலையில் வித்துவான் வேந்தனாரின் ஆசிரியத்தகைமை, கவித்துவம், குழந்தைப் பாடல்கள், கட்டுரைகள், சொற்பொழிவுகள், சித்தாந்த அறிவு போன்ற பல்வேறுபட்ட சிறப்புகளையும் கண்டும் கேட்டும் களித்த பரம்பரையினர் அருகிவரும் நிலையில்- வேந்தனார் பற்றிய தகவல்கள் அடங்கிய நூலொன்றையும், மேற்கண்ட மூன்று நூல்களுடன் சேர்த்து வெளியிடல் வேண்டுமென்று நான் விரும்பினேன். இந்த அடிப்படையிலேயே வேந்தனார் பற்றிய தகவல்களாக, அவரைப் பற்றி அவர் காலமாகிய பொழுது வந்த நினைவுமலர், பத்திரிகைச் செய்திகள், ஆக்கங்கள் ஆகியவற்றுடன், திரு. சொக்கன் அவர்களால் எழுதப்பெற்று, எங்கும்பத்தினரால் 1984ம் ஆண்டு வெளியிடப்பட்ட 'தமிழ்ப் பேரன்பர் வித்துவான்.க.வேந்தனார்' என்ற நூலையும் உள்ளடக்கி, அவற்றுடன் ஒரு சில அறிஞர்கள், அவரின் மாணாக்கர்கள் போன்றோர் காலத்திற்குக் காலம் அவர் பற்றி எழுதிய கட்டுரைகளையும் இணைத்து, வித்துவான் வேந்தனார்' என்ற இந்நூல் உருவாக்கப்பட்டுள்ளது.

என் தந்தையார் நினைவாக நாம் 1966ம் ஆண்டு வெளியிட்ட நினைவு மலரிலும், திரு.டொமினிக் ஜீவா அவர்களின் மல்லிகை ஐப்பசி 1966 இதழிலும், ஆக்கங்கள் எழுதிய பலர் இன்று எம்மிடை இல்லை. இருக்கும் ஒருசிலரில் யாழ்ப்பாணத்தில் வாழுகின்ற புஸ்பா செல்வநாயகம் அம்மையார் அவர்களிடம் என் தந்தை பற்றிய அவர்களின் நினைவுகளை கட்டுரையாக எழுத முடியுமா எனக் கேட்டபோது முழுமனதுடன் குறுகிய காலத்திலேயே கட்டுரையைத் தந்துதவியுள்ளார்கள். அவரிற்கு என் நன்றி. மேலும் இந்நூலில் அமரர் புலவர் அமுது அவர்கள், தனது 'இந்த

வேலிக்கு கதியால் போட்டவர்கள்' என்ற நூலில் என் தந்தையாரைப் பற்றி எழுதிய கட்டுரை ஒன்று இடம் பெற்றுள்ளது. இதனை இங்கு பிரசுரிக்க அனுமதி அளித்த அமரர் அமுது குடும்பத்தினருக்கும், புதினம் ஆசிரியர் ராஜகோபால் அவர்கட்கும் என் நன்றி.

மேலும் 'வேலணை- ஒரு வரலாற்று அறிமுகம்' என்ற நூலில் எனது தந்தையாரைப் பற்றி அமரர் திரு.சொக்கன் எழுதிய கட்டுரை ஒன்றும் இந்நூலில் இடம்பெறுகின்றது. இதனை இங்கு பிரசுரிக்க அனுமதி அளித்த 'வேலணை ஒரு வரலாற்று நூலின்' பதிப்பாசிரியர் திரு.ச. மாணிக்கவாசகர் அவர்களிற்கும் என் நன்றி.

கொழும்பில் வாழ்ந்துவரும் முதுபெரும் இலக்கியவாதி மல்லிகை ஆசிரியர் டொமினிக் ஜீவா அவர்களுடன், அவரின் மல்லிகை ஐப்பசி 1966 இதழில் (இதழ் 3) என் தந்தையார் பற்றிய ஆக்கங்கள் வந்த இதழைப் பெற தொடர்புகொண்டேன். இந்த இதழை அவரால் எடுத்துத்தர முடியா விட்டாலும், அன்போடு அதில் இருந்து ஒருசில ஆக்கங்களை (எம் வசமிருந்தவை) இந்நூலில் இடம்பெற அனுமதியளித்த அவருக்கும் என் அன்பான நன்றி.

இந்நூலை இன்று என்னால் நாட்டை விட்டு வந்து 27 வருடங்களின் பின்பும் உருவாக்க முடிந்தது என்றால் அதற்கு முக்கிய ஆதாரமாக இருந்தது என்னிடமிருந்த என் தந்தையார் பற்றிய ஆவணங்களே. 1983ம் ஆண்டு, நாட்டை விட்டு வருகையில், என் தந்தையார் சம்பந்தப்பட்ட எந்தவொரு ஆவணத்தையும் நான் எடுத்துவரவில்லை. இந்நிலையில் தனிமையும் இறுக்கமும் கொண்ட என் இலண்டன் வாழ்க்கைச் சூழலில் என் தந்தை யாரின் கட்டுரைகள் -அவரின் குழந்தைப்பாடல்கள் என்பன தனித்தனி நூலாக வெளிவரல் வேண்டுமென்ற பெருவேட்கை என்னிடம் 25 ஆண்டு களுக்கு முன்னரே ஆழவேருன்றி இருந்தது. இந்நிலையில் இங்கிருந்த என் நெருங்கிய நண்பர் சிவச்சந்திரன் குடும்பத்தினர், 1988ம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணம் சென்றனர். அவர்களிடம் எந்தந்தை பற்றிய ஒருசில ஆவணங்களை எடுத்துவரும்படி கேட்டிருந்தேன். அப்போது யாழ்ப்பாணத்தில் வசித்துவந்த என் ஆசைமாமா நடராசா அவர்களும் என் சின்னமாமா கணபதிப்பிள்ளை அவர்களும்- திரு.சிவச்சந்திரனிடம் கொடுத்தனுப்பிய ஆவணங்களே இன்று இந்நூலிற்கும், வேந்தனாரின் குழந்தைமொழி, கவிதைப் பூம்பொழில் என்ற நூல்களிற்கும் உபயோகப்படுத்தப்பட்டமையை நன்றியுடன் நினைத்துப் பார்க்கின்றேன்.

இந்நிலையில், இவ் ஆவணங்களை கொடுத்துவிட்டவர்களையும், கொண்டு

வந்தவரையும் இவ்விடத்தில் குறிப்பிடாவிடின் நன்றியுள்ளம் மிக்க வேந்தனாரின் புகழிற்குக் களங்கம் உண்டாக்கியவனாவேன். வேந்தனாரின் நன்றியுள்ளத்தைக் கூறப்புகின் அவர் 1964ம் ஆண்டு வெளியிட்ட தனது 'கவிதைப் பூம்பொழில்' நூலிலே அன்றைய ஸ்ரீலங்கா புத்தகசாலை அதிபர் திரு.தெய்வேந்திரம்பிள்ளை அவர்கட்கு அந்நூலைக் காணிக்கையாக்கி எழுதிய கவிதைகளை எடுத்துக் காட்டலாம். இக்கவிதையைப் படிப்போர் அன்றைய அவரின் நிலையை உணர்ந்தோர்- அவரின் நன்றியுள்ளத்தை நன்கறிவர்.

காலஞ்சென்ற என் தமையனார். கலாநிதி இளங்கோ அவர்கள் 1984ம் ஆண்டு தன் திருமணத்திற்காக யாழ்ப்பாணம் சென்று திரும்புகையில் எம் தந்தையாரின் மறைவையொட்டி பத்திரிகைகளில் வந்த செய்திகளையும், அவரின் நண்பர்கள் 1970ம், 1971ம், 1972ஆம் ஆண்டுகளில் அவர் பற்றி பத்திரிகைகளில் எழுதிய ஆக்கங்களையும், தன்னுடன் எடுத்து வந்திருந்தார். நான் இவ் ஆவணங்களின் பிரதியை, 1987ம் ஆண்டு அவரிடமிருந்து பெற்றுக்கொண்டேன். இப்பிரதிகளும் இந்நூலில் பாவிக்கப்பட்டுள்ளன. காலஞ்சென்ற இரசிகமணி. கனக. செந்திநாதன் எழுதிய வியத்தகு குழந்தைப்பாடல்கள் பாடிய வித்துவான் வேந்தனார் என்ற கட்டுரை 'குழந்தைமொழி' நூலில் பிரசுரிக்கப்பட்டுள்ளது. இந்நேரத்தில் எனதருமைத் தமையனார் காலஞ்சென்ற கலாநிதி வேந்தனார் இளங்கோ அவர்களை நன்றியோடும், பெருமையோடும் நினைவு கூர்கின்றேன்.

காலஞ்சென்ற திரு.சொக்கன் அவர்களால் எழுதப்பெற்று எம்குடும்பத்தினரால் 1984 இல் வெளியிடப்பட்ட 'தமிழ்ப் பேரன்பர்' வித்துவான். க.வேந்தனார் என்ற நூலில், இறுதிப் பக்கங்களில் என் தந்தையாரின் ஆக்கங்கள் பற்றிய பட்டியல் ஒன்றும், மிக விபரமாக இணைக்கப்பட்டிருந்தது. சொக்கன் அவர்கள் ஓரிடத்தில் கூறியிருந்தது போன்று 'மகள் தந்தைக் காற்றும் உதவி' ஆக எனதருமைத் தமக்கையார் அவர்கள் என் தந்தையாரின் ஆக்கங்களை தனக்குக் கிடைத்த தகவல்களின் அடிப்படையில் மிகவும் விளக்கமான விபரங்களுடன் கொடுத்திருந்தார். இந்த விபரங்களே, இன்று எம் தந்தையாரின் பத்திரிகைகளில் வந்த நூற்றிற்கும் மேற்பட்ட ஆக்கங்களை (1942-1966 காலப்பகுதி) எடுப்பதற்கு எமக்கு மூல ஆதாரமாக உள்ளன. இவ்வருஞ்செயலைச் செய்த என் தமக்கையாருக்கு நான் நன்றிக் கடமைப்பட்டுள்ளேன்.

2002ம் ஆண்டு நான் கொழும்பு சென்று, அங்கு நோய்வாய்ப்பட்டிருந்த என் சின்னமாமா கணபதிப்பிள்ளை அவர்களை அழைத்துக் கொண்டு யாழ்ப்பாணம் சென்றேன். 19வருடங்களின் பின் யாழ்.மண்ணில் இருநாட்கள்

நின்றேன். அச்சமயம் என் சின்னமாமா அவர்கள் ஒரு பெட்டியைக்காட்டி-
அதற்குள்ளேயே என் தந்தையாரின் பத்திரிகை ஆக்கங்கள் சில
இருப்பதாகக் கூறினார். மிக மிக ஆவலுடனும் -வேகத்துடனும்
அப்பெட்டியைத் திறந்து பார்த்தபோது, கருகி உதிராந்துபோன பத்திரி-
கைத்துார்களையே கண்டேன். மனம் தாங்கமுடியா வேதனையில்
குமுறியது.

பின் கொழும்பு வந்து இருநாட்கள் நிற்கையில், தினகரன் பத்திரிகை
யாலயம் - Lake House போன்ற இடங்களிலே பழைய பத்திரிகைகளின்
பிரதிகளைத் தேடி அலுந்தேன். இந்நேரத்தில் Lake House ஊழியர்
ஒருவரின் கூற்றுப்படி, அவர் கூறிய நூலகத்திற்குச் சென்றேன். அங்கே
1948ல் தினகரன் பத்திரிகையில் எனது தந்தையாரால் எழுதப்பெற்ற
'இளைஞர்களே எழுமின் விழுமின்' என்ற கட்டுரையை முதன்முதலாக
வாசித்தேன். மனதில் மட்டில்லா மகிழ்ச்சி. ஒரு நண்பர் மூலம் இக்கட்டுரை
களைப் பிரதிசெய்ய ஒழுங்கு செய்து லண்டன் திரும்பினேன். ஆனால்
அக்காரியம் நடைபெறவில்லை.

இன்று என் தமக்கையாரின் விடாமுயற்சியால் என் தந்தையாரின் ஒருசில
கட்டுரைகள், மேற்கண்ட நூலகத்தில் எடுக்கப்பெற்று ஓர் கட்டுரை நூலாக
வெளியிடப்படுகின்றது. என் தமக்கையாரின் இம்முயற்சி, கடந்த
25வருடமாக புலம்பெயர் வாழ்குமுலிலும் என் மனதில் அணையாத நெருப்-
பாகக் கனன்று கொண்டிருந்த, என் தந்தையாரின் ஆக்கங்களை நூல்க
ளாக வெளியிடல் வேண்டுமென்ற பெரு வேட்கையை - முன்னெடுக்க
உந்துசக்தியாக அமைந்துள்ளது. அந்த வகையில் ஓர்சில கட்டுரைகளை
எடுத்துள்ளேன். முடிந்தவரை அவரின் நூல் வடிவில் வெளிவராத ஆக்கங்-
கள் அனைத்தையும் எடுத்து, ஓர் கட்டுரை நூலாக வெளியிடும் பெரு
விருப்பிலுள்ளேன்.

இதேசமயம் என் தந்தையாரால் சேமித்து வைக்கப்பட்டிருந்த ஆயிரத்
திற்கும் மேற்பட்ட பழம்பெரும் தமிழ் நூல்கள், அவரின் பல்வேறுபட்ட
நிழற்படங்கள், பத்திரிகைகளில் வராது கையெழுத்து வடிவிலிருந்த சில
கட்டுரைகள், கவிதைகள் அனைத்தும் எம் கந்தர்மட 'கலைச்சோலை'
இல்லத்திலிருந்து 1995ம் ஆண்டு சூறையாடப்பட்டு விட்டன. இச்செயல் எம்
எல்லோர்க்கும் மிக்க வேதனையையும், கோபத்தையும் தந்த விடயம்.
இன்று வரை இவ் ஆவணங்கள் எங்கே எடுத்துச் செல்லப்பட்டன என்று
தெரியாத நிலை. வேலியே பயிரை மேய்ந்த கதை. இந்த இடத்தில்
60ஆண்டுகளின் முன் என் தந்தையார் எழுதிய சில கவிதைகளைத் தரல்
நல்லதென்று எண்ணுகின்றேன்.

வஞ்சனை செய்திடுவோரும்
வழிப்பறி செய்திடுவோரும்
விஞ்சிய வீரர்களாக நாம்
வீட்டில் உறங்கிடல் வீரமோ

கொலைகள் செய்வதும் வீரமோ
கொள்ளை அடிப்பதும் வீரமோ
நிலைமை தளர்ந்துயிர் போயினும்
நேர்மையைக் காப்பது வீரமே

எம் தந்தையார் பரமேசுவரக்கழக மலர்களில் எழுதிய கட்டுரைகள்; தினகரன் தவிர்ந்த மற்றைய பத்திரிகைகளான ஈழகேசரி, இந்துசாதனம், சுதந்திரன், நாவலன், ஈழநாடு, வீரகேசரி ஆகியவற்றில் 1942-1966 இடைப்பட்ட காலப்பகுதியில் எழுதிய ஆக்கங்கள், அவரால் இலங்கைப் பாடத்திட்டத்திற்கமைய எழுதப்பட்ட இந்துசமயம், கம்பராமாயணம் - கும்பகருணன் வதைப்படலம், கம்பராமாயணம் - மந்தரை சூழ்ச்சிப்படலமும் கைகேயி சூழ்வினைப்படலமும், கம்பராமாயணம்- காட்சிப்படலமும் நிந்தனைப்படலமும், பாரதியார் பாடல்கள் விளக்கவுரை போன்ற நூல்களும், அவரின் நிழற்படங்களும் இன்று எம்மிடமில்லை. உங்களில் யாரிடமாவது இதுபற்றிய ஆவணங்களோ, தகவல்களோ இருப்பின், தயை கூர்ந்து என்னையோ அல்லது என் தமக்கையாரையோ தொடர்பு கொள்ளும்படி அன்போடு வேண்டுகின்றேன்

ஒரு நூல் வெளியிடுவதில் உள்ள சிரமத்தை நாமனைவரும் நன்கறிவோம். பெரும்பாலான நூல்வெளியீட்டாளர்கள் எதிர்கொள்வது பொருளாதாரப் பிரச்சனையே. இந்நிலையில் என் தந்தையார் பற்றிய தகவல்களை உள்ளடக்கி ஒருசிறு நூலாவது வெளியிடல் வேண்டுமென்று நான் முனைந்த போது, என் அருமைத் தாயாரின் தம்பியார் காலஞ் சென்ற கணபதிப்பிள்ளை அவர்களின் துணைவியார்- என் சின்னத்தை திருமதி. நளாயினி கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் செய்த உதவி காலத்தால் மறக்க முடியாதது. சின்னத்தை அவர்கள், தன் காலஞ்சென்ற கணவரின் விருப்பப்படி - அவர் கணவர் என்னிடம் கொடுக்கச் சொன்ன நிதியை- இந்நூல் வெளியீட்டிற்குப் பாவிக்கும்படி கூறி - உரிமையோடும் அன்போடும் அந்நிதியைத் தந்துதவிபுள்ளார்கள். இதன்மூலம் நான் இந்நூலை இங்கு அச்சிட்டு வெளியிட முடிந்ததுள்ளது. இந்த அரியவாய்ப்பை எனக்களித்த அன்புச் சின்னத்தை நளாயினி கணபதிப்பிள்ளை அவர்களிற்கு என் உளமார்ந்த நன்றியை அன்போடு தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

செலவுகளை முன்னிட்டு இந்நூலை நான் கொழும்பிலே அச்சேற்ற முனைந்து, என்னிடமிருந்த இந்நூலிற்கான ஆவணங்கள் அனைத்தையும் கொழும்பிற்கு அனுப்ப முனைந்தேன். ஆனால் முதல் முயற்சியே தடங்கலில் முடிந்தது. இருபத்தைந்து ஆண்டுகளாய் என் மனதில் நீண்டு நிலைத்திருந்த ஆசையின் தொடக்கமே, தடங்கலாக அமைந்தது, எனக்குள்ளே ஒரு ஆவேசத்தையும், இந்நூலை உரிய காலப்பகுதியில் வெளியிட்டே ஆகவேண்டுமென்ற ஓர் வெறியையும் கொடுத்தது. இந்நிலையில் இறுதிநேரத்தில் **JR Print** உரிமையாளர் நண்பர் பாலரவியை அணுகினேன். அவரும் பெரும் ஒத்துழைப்புத் தந்து இந்நூலை உரிய நேரத்தில் அச்சிட்டு உதவியுள்ளார். அவரிற்கு என் மனமார்ந்த நன்றி. மேலும் மிகக்குறுகிய கால அவகாசத்தில் நூலை அச்சிட வேண்டி இருந்ததால், எனக்கு ஒருசில கட்டுரைகளை கண்ணியில் போடுவதற்கு ஒத்தாசை செய்திட்ட செல்வி.மயூரா, செல்வன்.அருணன் ஆகியோருக்கும் என் நன்றி.

எனது தந்தையார் தனது 48வது வயதிலேயே 1966ம் ஆண்டு காலமானார். அன்று என்னருமை அன்னைக்கு 38 வயது. 44 வருடங்களாக, கணவரை இழந்த நிலையிலும், தன் பிள்ளைகளிற்கு, பேரப்பிள்ளைகளிற்கு பலமாக, புலம்பெயர்ந்து வாழ்கின்ற என் அம்மாவிற்கு, என் தந்தையாரால் **என் நிலைதகு வாழ்வுப் பேராய் தின்றிடும் மனைவி** எனப் போற்றப்பட்ட என்னுயிர் அன்னைக்கு, இந்நூலை அன்புக்காணிக்கையாகச் சமர்ப்பிக்கின்றேன்.

அன்புடன்

வேந்தனார் இளஞ்சேய்

02-07-2010 - லண்டன்.

அறிமுக உரை

வித்துவான் வேந்தனார் என்ற இந்நூல், அவரின் உரையாசிரியத் தன்மை, கட்டுரைத்திறன், குழந்தைப் பாடற்சிறப்பு, கவித்துவத்தன்மை, சொற்பொழி வாற்றல், சைவசித்தாந்தப்புலமை, தனித்தமிழ்ப்பற்று போன்ற பன்முகப்பட்ட ஆற்றல்களையும், பல்வேறு அறிஞர்கள் காலத்திற்குக் காலம் சஞ்சிகைகளிலும், பத்திரிகைகளிலும், நூல்களிலும் எழுதியவற்றின் ஒரு தொகுப்பே.

வித்துவான் வேந்தனார் 1940-1966 வரைப்பட்ட கால் நூற்றாண்டு காலப்பகுதியில், ஈழத்தின் தலைசிறந்த தமிழ் அறிஞராக மிளிர்ந்தவர். தனது எழுத்தாற்றல், பேச்சாற்றல், கவித்துவத்திறன் போன்றவற்றால் ஈழ நாட்டின் மூலை முடுக்கெல்லாம் ஏன் தமிழகத்தின் பல பகுதிகளிலும் பிரபலமாகி இருந்தவர். வேந்தனார் அவர்கள் 20வருடங்களுக்கும் மேலாக பரமேசுவராக்கழகத் தமிழ் விரிவுரையாளராகப் பெரும் பணியாற்றி, எண்ணற்ற மாணவர்க்கு இலக்கிய விருந்தளித்தவர். மேலும் இந்து சமய பாடம், கம்பராமாயணஉரை நூல்கள், பாரதியார் பாடல் விளக்கவுரை போன்ற உரை நூல்களை மாணவர்க்கு எழுதி, மாணவ சமுதாயத்திற்கும் ஆசிரியர்க்கும் பெருந்தொண்டாற்றியவர். இவரின் பிரசித்தமான குழந்தைப் பாடல்களான அம்மாவின் அன்பு, பாட்டி, எங்கள் வீட்டுப் பூனை போன்ற பாடல்கள் இலங்கை பாடத்திட்டக் குழுவினரால் பாலர் பாடல்களாக வெளியிடப்பட்டுள்ளன. வேந்தனார் 1942-1958 காலப்பகுதியில் தொடர்ச்சியாக தினகரன், ஈழகேசரி, இந்துசாதனம், நாவலன், சுதந்திரன், வீரகேசரி, ஈழநாடு போன்ற பத்திரிகைகளில் நூற்றுக்கணக்கான கட்டுரைகளை எழுதியுள்ளார். வித்துவான் வேந்தனார் அவர் காலத்தில் ஒப்பாரும் மிக்காரும் இல்லாத பெருஞ் சொற்பொழிவாளராகவும் திகழ்ந்தவர்.

இவ்வாறு சிறந்த உரையாசிரியராய், நனி சிறந்த கட்டுரையாளராய், மிகச்சிறந்த குழந்தைப் பாடலாசிரியராய், ஆற்றல் மிக்க கவிஞராய், பேராண்மைமிக்க சொற்பொழிவாளராய், தனித்தமிழ்ப் பற்றுமிக்க தமிழ்ப் பேரன்பராய், சித்தாந்த தத்துவங்களை நன்கறிந்த 'சித்தாந்த சிரோமணி' யாய் விளங்கிய வேந்தனாரின் தகமைகளை எடுத்துக் காட்டலே இந்நூலின் இனதும், இவ் அறிமுக உரையினதும் நோக்கமாகும்.

உரையாசிரியர்

வித்துவான் வேந்தனாரின் உரையாசிரியத் தன்மையைப்பற்றி, அவரிடம் தொல்காப்பியம்- பொருளாதிகாரம் பயின்ற மாணவர்களில் ஒருவரான அமரர்

இளவாலை அமுது அவர்கள் 'இந்த வேலிக்கு கதியால் போட்டவர்கள்' என்ற நூலிலே பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்.

"ஈழநாட்டின் இணையற்ற உரையாசிரியர் ஒருவர், எங்கள் காலத்தில் இருந்தார் என்றால், அவர் வித்துவான் வேந்தனார் தான். வேந்தனார் ஒரு பண்டிதர், வித்துவான், சைவப்புலவர். என்றாலும் அவரை உரையாசிரியர் என்பதே சாலப் பொருந்தும். பொதுத் தராதரப் பரீட்சைக்கு எனக் குறிப்பிட்டிருந்த இலக்கியப் பகுதிக்கு பல ஆண்டுகளாக உரை எழுதி வந்தவர் வித்துவான் வேந்தனார்.

வேறு சிலரும் இந்தத் துறையில் முயன்றனராயினும் வேந்தனாரின் உரை ஆற்றலிற்கு ஈடுகொடுக்க இயலாமற் போய்விட்டனர். பல்லாயிரம் தமிழ் மாணவர் வேந்தனாரின் உரைச்சிறப்பை அறிந்து தமிழ் இலக்கியத்தில் ஆர்வமும் உயர்ச்சியும் பெற அவர் வழிவகுத்தார் எனலாம்.

அரும்பதவுரை, பொழிப்புரை, தெளிவுரை, இலக்கணக் குறிப்பு, எடுத்துக்காட்டு, வரலாறு, நயம் உரைத்தல் என்பனவாக அவர் குறிப்பிட்டு எழுதிய திரவியங்கள் தேடக் கிடைக்காதவை"...

இவ்வாறு கூறிய புலவர் அமுது அவர்கள், தன் கட்டுரையின் முடிவில் தன் முடிவுரையாக பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்.

"இலக்கிய வளத்திலும், இலக்கண அறிவிலும், சமயப் புலமையிலும், கவிதைச் செல்வத்திலும் வித்துவான் வேந்தனார் செழிப்புற்று இருந்தாலும் உரையாசிரியர் என்ற முத்திரையே அவரை உயர்த்திக் காட்டுகின்றது"

வித்துவான் வேந்தனார் எழுதிய இந்துசமய நூல் 1952-1976 ஆண்டுவரை இலங்கையில் க.பொ.த (சாதாரண தர) மாணவர்க்கு பாடநூலாக அமைந்தது. வேந்தனார் இறந்த ஆண்டு 1966. அவர் இறந்து 10 வருடங்களின் பின்பும், அவர் எழுதிய இந்துசமயம் பாடநூலாக இருந்தது. பின்பு கல்வித் திணைக்களத்தினரால் பாடத்திட்டம் மாற்றப்பட, 1976 இற்குப் பின் வேறு புத்தகங்கள் பாவிக்கப்பட்டன.

மேலும் க.பொ.த (சாதாரண), க.பொ.த (உயர்தர) நூல்களாக 'கம்பராமாயணம் - கும்பகருணன் வதைப்படலம்', 'கம்பராமாயணம் - காட்சிப்படலமும் நிந்தனைப்படலமும்', 'கம்பராமாயணம் - மந்தரை சூழ்ச்சிப்படலமும் கைகேயி சூழ்வினைப் படலமும்', 'பாரதியார் பாடல்கள் விளக்கவுரை' போன்ற நூல்கள் பாவிக்கப்பட்டன.

இவரின் எளிய நடையிலான, தெளிவான உரைநூல்களால் மாணவர் சமுதாயமும், ஆசிரியருலகமும் மிகப் பெரிதும் பயனடைந்தனர். அமரர் சொக்கன் அவர்கள், வேந்தனாரின் உரையாசிரியத் தன்மையை இவ்வாறு கூறுகின்றார்.

”தம் கொள்கைகளை தம்மளவில் கட்டுப்படுத்திக்கொண்டு நல்லாசிரியராகவும், பாடநூலாசிரியராகவும், ஆசிரியர்களிற்கு ஆசிரியராகவும் விளங்கிய வேந்தனாரை தமிழ் சைவக் கல்வியுலகு என்றும் மறவாது”

கட்டுரையாசிரியர்

வித்துவான் வேந்தனார் வாராவாரம் தொடர்ச்சியாக பல பத்திரிகைகளிற்கும் கட்டுரை எழுதி வந்தார். இவரின் பெரும்பாலான கட்டுரைகள் தினகரனிலும், ஈழகேசரியிலும் வெளிவந்தன. கணிசமான கட்டுரைகள் சுதந்திரன், இந்து சாதனம், ஈழநாடு, வீரகேசரி, நாவலன் போன்ற பத்திரிகைகளிலும் வெளிவந்தன. இரசிகமணிகனகசெந்திநாதன் அவர்கள் ஓரிடத்தில் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்.

”கவிதைகளை அடுத்து அவர் எழுதிய கட்டுரைகளைக் குறிப்பிட்டேயாக வேண்டும். வாராவாரம் எழுதக்கூடிய வற்றாத விடயஞானம் அவரிடம் உண்டு. அப்படியே எழுதியும் வருகின்றார்”.

இதை இன்னொரு விதமாக ‘சொக்கன்’ அவர்கள் தன் கட்டுரையில் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்.

”ஐம்பதுகளில் தினகரன் பத்திரிகையிலே அதிகம் எழுதியவர்கள் இருவர். ஒருவர் பண்டிதமணி சி.கணபதிப்பிள்ளை. மற்றவர் வேந்தனார். முன்னவர் தமக்கேயுரிய தனிநடையில் கம்பராமாயண நயப்புக் கட்டுரைகளை எழுதினார். பின்னவரோ தமிழின எழுச்சிக்கான கவிதைகளையும், கட்டுரைகளையும் பழமையும், புதுமையும் வீற எழுதித் தள்ளினார்.”

வித்துவான் வேந்தனார் எழுதிய கட்டுரைகளிலெல்லாம், அதாவது 1940 தொடக்கம் மறையும் ஆண்டு 1966 வரை எழுதிய ஆக்கங்களிலெல்லாம், அவர் அன்று வாழ்ந்த தமிழனின் நிலையையும், இன்று வாழ்கின்ற அடிமைத்தமிழனின் நிலையையும் ஒப்பிட்டு நோக்கி, தமிழர்கள் தம் நாட்டிலே, சுதந்திரமும், தன்மானமும் மிக்கவர்களாக, தம் நாட்டைத் தாமே ஆளும் உரிமை உடையவர்களாக வாழவேண்டுமென்றே மீண்டும் மீண்டும் எழுதி வந்துள்ளார். இன்றைய தமிழரின் அடிமை நிலைக்கான

காரணத்தையும், அது நீக்கப்பட்டு தமிழர்கள் தனித்துவமான இனமாக, தனிநாடாக இலங்கைத் தீவில் வாழ்ந்திடல் வேண்டுமென்னும் தொலை நோக்குடனேயே அவரின் கட்டுரைகள் 1948ஆம் ஆண்டிலேயே வெளிவந்தன. இந்த இடத்தில் அவர் தினகரன் பத்திரிகையில் 7-11-1948ம் ஆண்டு "இளைஞர்களே எழுமின் விழுமின்" என்ற தலைப்பில் எழுதிய கட்டுரையின் ஒரு சிறு பகுதியைக் குறிப்பிடல் நல்லதென்று எண்ணுகின்றேன். அவர் இக்கட்டுரையிலே இளைஞர்களிற்கும் பெற்றோர்களிற்கும் அறைகூவல் விடுத்து எழுதுகையில் 'தமிழ் மக்களின் இளமை வழிபாடு' என்ற தலைப்பின் கீழ் என்ன கூறுகிறார் என்று பாருங்கள்.

"தமிழ் மக்களின் இளமை வழிபாடு, முருகன் வழிபாடு. முருகன் ஓர் வீரத்தெய்வம், அவன் இளமைத் திருக்கோலத்தில் அன்பும், தொண்டும், வீரமும் அலையெறிகின்றன. ஓர் இளைஞன் வாழ்வில் அன்பு தொண்டு வீரமென்னும் ஆண்மைப் பண்புகள் மூன்றும் அளவிற கலந்து விளங்க வேண்டுமென்பதே முருகன் வழிபாட்டின் நோக்கம். முருகனைப் போன்ற வீரக்குழந்தைகள் சுதந்திர உலகில் தோன்ற வேண்டும். முருகன் இயற்கைத் தெய்வம். சுதந்திரம் பெற்ற வீரர்களின் மலைபோன்ற வெற்றித்தோள்களில் ஏறிவிளையாடுகின்ற வீரக்குழந்தை, அஞ்சாத உள்ளத்தில், வீரத் தொண்டர்களின் உள்ளத்தில் முருகன் வீற்றிருக்கின்றான். மலைகள் தோறும் முருகன் கோவில்கள் அமைந்திருப்பதையும், அவனை மலைகளின் மேல் ஏறி விளையாடுகின்ற வீரத்தலைவன் என்று கூறுகின்ற கருத்தையும் நோக்குங்கள்.

முருகன் கொடியவரை அழிக்கப் போர்புரிந்தவன். மக்களை- மக்கள் அடிமைப்படுத்தி ஆண்ட அதிகார வாழ்க்கையை அறத்தொலைத்தவன். அவுணர் குலத்தை வேரறுத்து அமரர் குலத்தை வாழ்வித்தவன். அடிமைச் சிறையில் அகப்பட்டு வருந்திய மக்களை மீட்டு, சுதந்திர வாழ்வை அவர்கட்களித்தவன். (அவுணர்- சர்வாதிகாரிகள், அமரர்-அவுணர்களால் அடக்கி ஆளப்பட்ட மக்கள்). கொடுமையை வீழ்த்த அறப்போர் புரிகின்ற தொண்டர்களே முருகனின் தோழர்கள்- அன்பர்கள். இன்று முருகன் ஆண்மைப்பண்புகள் நிரம்பிய வீரத்தெண்டர்கள், அதிகார ஆட்சியை வீழ்த்தி, அன்பாட்சியை நிலைநிறுத்தும் சுதந்திர வாழ்வில் மக்களை இறக்கி விட்டார்கள். சர்வாதிகாரிகளும் அவர்களின் அன்புத் தோழர்களாகிய முதலாளிக் கூட்டத்தினரும், மக்களின் சுதந்திரத்தை விழுங்கி வந்த நெருக்கடியில் நின்று உலகைக் காப்பாற்றிய தொண்டர்களின் வெற்றிமுரசு எங்கும் ஒலிக்கின்றது. அதிகார வெறிபிடித்த அவுணக் கூட்டங்கள் அழிந்தொழிகின்ற அவலக்குரல் கேட்கின்றது. இளைஞர்களே நீங்கள் முருகனை வழிபடுங்கள். முருகனை வழிபடுதல் என்றால் அன்பும்

தொண்டும் வீரமும் அளவிற் கலந்து அலையிடுகின்ற ஆண் சிங்கங்களாய் நீங்கள் விழித்தெழுங்கள். அடிமைத் தளையை அறுத்தெறியுங்கள்.

உங்கள் வீரத்தில் அன்பும், தொண்டும் ஊரிருளாய் பாயவேண்டும். **அன்பும், தொண்டும் கலவாத வீரம் உலகை அழிக்கும். நீங்கள் அதற்கு ஆளாகுதீர்கள்.** அன்பும், அன்புத் தொண்டும் உங்கள் செயலின் பயன்கள். அவற்றையே அறிவுடைய உலகம் வரவேற்கிறது. செயல் வீரர்களின் தலைவனே முருகன். அவுனின் அன்புத் தோழர்கள் நீங்கள். சுதந்திரத் தொண்டாற்ற வெளிப்படுங்கள். முருகு, அழகு, இளமை என்பன ஒரு பொருட் சொற்கள். முருகன் வழிபாடு- இளமை வழிபாடு. இளமை வழிபாடு பொலிய வேண்டும். வாழ்க இளைஞர் உலகம்.”

இவ்வாறு இக்கட்டுரை தொடர்கிறது. இங்கே கவனிக்க வேண்டியது என்னவெனில், வித்துவான்- பண்டிதர்- சைவப்புலவர் எனப்பட்டங்கள் பெற்ற அவர் 1948 இலேயே மிகவும் எளிய உரைநடையில் அனைவர்க்கும் புரியக் கூடியதாக எழுதியுள்ளமையையும், கடவுள் வழிபாடு என்ற பின்னணியில் கூட இளைஞர்களின் மனதிலே சுதந்திர வேட்கையை ஊட்ட முயல்வதையும் தெளிவாகப் புரிந்து கொள்ள முடிகின்றது.

இக்கட்டுரையிலேயே அவர் பெற்றோர்க்கு விடும் அறைகூவலையும் நோக்கல் நன்று. இது எக்காலத்திற்கும் பொருந்தும். அவர் பின்வருமாறு எழுதுகின்றார்.

”பெற்றோர்களே, உங்கள் பொறுப்பு மிகப்பெரியது. உங்கள் கையிலேயே வருங்கால உலகின் ஆக்கம் தங்கியிருக்கின்றது. நீங்களே வருங்கால உலகின் கற்பக தருக்கள், அமுத சுரபிகள். சுதந்திர தேவியின் அன்புக் குரலில் நெஞ்சு வளருகின்ற வீரக் குழந்தைகளை உலகுக்குதவுங்கள். குழந்தைகளின் உள்ளம் தூய பளிங்கு போன்றது. ஆற்றல், வீரம், துணிவு, பொறுமை, வினையுறுதி முதலிய மக்கட் பண்புகளை இளமையிலேயே உங்கள் குழந்தைகள் உள்ளத்தில் பதிக்கவேண்டும். வட்டிற்சோற்றிலும், தொட்டிற் பாட்டிலும் இப்பண்புகள் செறியவேண்டும். நாட்டிற்குயிர் நன்மக்கள். வீட்டுப் பிள்ளை வளர்ப்பு - நாட்டின் ஆக்க உயர்வு. தொட்டிற் பாட்டு - சுதந்திரப் பாட்டு. பெற்றோர்கள் தூயவாழ்வும், ஆருயிர்க்கன்பும், தெளிந்த அறிவும், அன்பர் பணியும் மேற்கொண்டவர்களாக விளங்க வேண்டும். பெற்றவர்களின் பண்புகளே பிள்ளைகளின் நண்பர்கள், கொடுமை செய்கின்றவர்களை எதிர்த்தொழிக்கும் அஞ்சாமையைக் குழந்தைகள் உள்ளத்தில் பெருக்கவேண்டும். ”பாதகஞ் செய்பவரைக்

கண்டால் பயங்கொள்ளலாகாது பாப்பா, மோதி மிதித்து விடு பாப்பா, அவர் முகத்தில் உமிழ்ந்துவிடு பாப்பா” என்னும் பாரதியாரின் வீரக் குரலைக் கேளுங்கள்.

என் மகன் முதுகுப்புறத்தில் புண்பட்டு மாண்டானாயின் அவனிற்குப் பாலூட்டிய முலைகளை அறுத்தெறிந்திடுவேன் எனக் கூறிப் போர்க்களம் புகுந்து அங்குள்ள தன் மகனைக் கண்டு, அவன் மார்பு பிளந்து இறந்து கிடந்த வெற்றிக் காட்சியால் விம்மிதமுற்றுப் பெற்ற பொழுதினும் பெரிது மகிழ்ந்த வீரத்தாயின் வரலாற்றைப் புறநானூற்றில் பாருங்கள். உங்கள் எண்ணங்களின் புதுப்பிறப்பே உங்கள் குழந்தைகள். பெருந்தொண்டர்கள் வரலாறு, புலவர்களின் வரலாறு, வீரர்களின் வரலாறு, வீரத்தாய்மார்களின் வரலாறு என்பவற்றை குழந்தைகட்குக் கூறி, அவர்களின் உள்ளத்திற் புலமை ஒளியைப் பாய்ச்ச வேண்டும். இனிவரும் உலகின் ஆக்கத் தொண்டர்கள் உங்கள் குழந்தைகளே. எதிர்கால உலகின் மங்கலமுரசு கேட்கின்றது. பெற்றோர்களே உங்கள் விழிப்பு - உலகின் செழிப்பு. கண்ணுங் கருத்துமாகக் குழந்தைகளைப் பேணுங்கள். கலையூட்டுங்கள். அறப்பண்பை உலகமெலாம் அலர்த்தி அன்போடு கலந்த ஆண்மைப் போரிற்கு அறை கூவுகின்ற வீரர்களாகச் செதுக்குங்கள். புதுமை காணும் புரட்சிப் பண்பை வித்திட்டு விளைவு செய்கின்ற மறுமலர்ச்சி வீரர்களாக மாற்றுங்கள்.”

இவ்வாறு இற்றைக்கு 62 வருடங்களின் முன்னர், இலங்கை சுதந்திரம் அடைந்து ஓர் சில மாதங்களிலேயே எழுதப்பட்ட இக்கட்டுரை, இன்றும் எம் தமிழ் இளைஞர்களிற்கு, பெற்றோர்களிற்கு வேண்டப்படத் தக்க தொன்றாகவே இருக்கின்றது என்பதே என் எண்ணம்.

இதே ஆண்டில் மறுமலர்ச்சி இதழில் (சித்திரை1948) 'தமிழ் உலகிற் புதிய எழில்' என்ற தலைப்பில் தெய்வ வழிபாட்டையும், அன்பு - தொண்டு - வீரம் என்பனவற்றையும் விளக்கி எழுதும் போது கூட, வேந்தனார் இளைஞர்களின் கடமையை எவ்வாறு கோடிட்டுக் காட்டுகின்றார் என்பதை இவ்விடத்தில் குறிப்பது பொருந்தும்.

”உலகம் தோன்றிய காலம் தொட்டு இன்றளவும் மக்கள் ஆராய்ந்து கண்ட அறிவுக் கலைகள் யாவும் தெய்வ வழிபாட்டின் பெரும் பயன்களாகும். மக்களின் உயர்ந்த புதுப் படைப்புகளையே அவர்கள் வழிபட்டு வந்தனர். அன்பு- தொண்டு- வீரம் என்னும் உயிர்ப் பண்புகளின் உயர்ந்த வெளிப்பாடே உயர்ந்த புதுப்படைப்புகளாகும். காதலும், வீரமுமே எல்லாவற்றிற்கும் தாயகம். காதலை(அன்பை) வழிபட்டார்கள். வீரத்தை

வழிபட்டார்கள். இவை இரண்டையும் நிலைபெறுத்தும் செயலை (தொண்டின) வழிபட்டார்கள். வழிபடுதல் என்றால் அவற்றை மேலும் மேலும் ஆராய்ந்து புதுக்குதல்- விளக்குதல். ஓவியம்- காவியம்- சிற்பம் எனும் இவைகளைக் காதலின் (கலைவேட்கையின்) தோற்றுங்கள் என்றே கூறலாம். ஒவ்வொரு கலையிலும் காதல், அன்பு இன்றேல் அக்கலைகள் நிலைபெற மாட்டாதொழியும். அக்கலைகளை அழிவு படுத்துகின்ற தடைகளை வெட்டி வீழ்த்தும் வீரமும் வேண்டும். ஓர் மக்களினம் அழியும் போது, அவ்வினத்த வர்களால் ஆராய்ந்து கண்ட கலைகளும் அழிந்தொழியும். அதன் பொருட்டே அக்கலைகளைக் காவியமாகவும், ஓவியமாகவும், சிற்பமாகவுஞ் செயலில் தோற்றுவித்து (தொண்டினால்) வழிபட்டு வருகின்றனர். திருக்கோவில் வழிபாட்டின் உண்மை அமைப்பினை உற்று நோக்குவோமாயின் அது கலைவழிபாட்டிலேயே சென்று முடிதலைக் காண்போம்.

இவ்வாறு கலையையும், தெய்வ வழிபாட்டையும் குறித்து எழுதிய இக்கட்டுரையிலேயே அவர் இளைஞர்களை விளித்து என்ன கூறுகிறார் என்பதைப் பாருங்கள்.

” இளைஞர்களே! இனிவரும் கலை, உரிமையாட்சி எனுமிவைகள் உங்கள் உடமைகள். நீங்கள் தான் புதிய கலையின் எழிலை வீசும் புத்திளங்கதிர்கள். இனிவரும் உலகம் உங்களை உறங்கவிடாது. உணவுக்கும், உடைக்குந்தான் கலையென்ற உணர்வைக் கொள்ளவிடாது. பணமும், பட்டமும் இனி உலகை ஆளமாட்டா. அன்புந் தொண்டும் அவற்றுடன் கலந்த ஆண்மையுந்தான் இனிவரும் உலகை ஆளும் பண்புகள். பேச்சும் எழுத்தும் செயலில் மலரவேண்டும். கல்வியைக் கலைவேட்கையுடன் தேடுங்கள். எங்கள் தலை வீழ்ந்தாலும் அறம் வறண்ட ஆட்சிவெறியை அஞ்சோமென்று நெஞ்சில் அறைந்து கூவுங்கள். கொடியவரைப் புறக்கணியுங்கள். பொய்வாழ்வு வேண்டாம். உண்மைக்காக உயிரைவிடுதலே உயர்ந்த வீரமென்று கொள்ளுங்கள். நாட்டின் விடுதலைக்காகப் போராற்றிய உண்மைத் தலைவர்களைப் போற்றுங்கள். அஞ்சாமை தவறுகின்ற அவர்களின் நெஞ்சமலையில் நின்று உரிமை முழக்கம் செய்யுங்கள்.”

வித்துவான் வேந்தனார் எவ்வளவு தொலைநோக்குடனும், தீர்க்க தரிசனத்துடனும் தம் கட்டுரைகளை எழுதியிருந்தார் என்பதை நான் இங்கு சுட்டிக் காட்டியாகவே வேண்டும். 1948ம் ஆண்டு ஆங்கிலேயரிடமிருந்து சுதந்திரம் பெற்று நாம் சுதந்திர இலங்கையில் வாழ்ந்த போதும், ஆட்சிமுறை ஆங்கிலேயரிடமிருந்து சிங்களவர்களிடம் மாறியதே ஒழிய

தமிழர்களிற்கு எந்தவித சுதந்திரமும் கிடைக்கவில்லை என்றே வேந்தனார் வருந்தினார். இவர் அதை அழகான ஒரு கவிதை மூலம் கூறியிருக்கின்றார். அக்கவிதையிலிருந்து ஒரு பாடலைப் பாருங்கள்.

அடிமை வாழ்வு நீங்கி நாம்
ஆளும் வாழ்வு தாங்கியும்
கொடுமை போக வில்லையே
கொலைகள் போக வில்லையே

இந்த எண்ணத்துடனேயே அவர் தன் கட்டுரைகளையெல்லாம் தமிழ் உணர்வுடன் 'தமிழனைத் தமிழர் ஆள தனியரசாட்சி வேண்டும்! என்ற வேட்கையுடன் எழுதிக் குவித்தார்.

அவர் தினகரன் இதழில் 15.7.1956 இல் எழுதிய ஒரு கட்டுரையில் என்ன கூறுகின்றார் என்று பாருங்கள். கட்டுரையின் தலைப்பு 'அன்னை மொழியின் இன்னல் போக்குவோம்!'

"நாம் எங்கள் அன்னை மொழியின் இன்னலை வெறும் வாய்ச் சொல்லால் போக்கமுடியாது. பல ஆண்டுகள் தொடர்ந்து போராற்ற வேண்டிய நெருக்கடிகள் ஏற்படலாம். அந்த நெருக்கடிகளைக் கண்டு மனந்தளர்ந்தால் உரிமைப்போரில் பின்னடைய வேண்டி வரும். என்ன துன்பம் அடுத்தடுத்து வந்தாலும் அவற்றை எல்லாம் ஏற்கக்கூடிய மனநிலை நமக்கு வேண்டும். பசித்துன்பம், சிறைத்துன்பம், பதவி நீக்கத் துன்பம், முதலான பல துன்பங்களையும் தாங்கி எங்கள் அன்னை மொழியின் இன்னலைப் போக்குவோம்' என்ற மான உணர்ச்சி எமக்குத் தோன்றிவிட்டால் வெற்றி மிக விரைவிற் கிட்டிவிடும் என்றே கூறலாம். தன்னம்பிக்கையும் தளராத உழைப்பும் உடையவர்களின் உரிமைகளை எவராலும் பறித்துக் கொள்ள முடியாது. இன்று தமிழ் மக்களிடத்திற் தோன்றியுள்ள விழிப்புணர்ச்சி இனிவரும் புதிய உரிமைத் தமிழகத்தைப் படைத்து விடுமென்றே கூறலாம். நெருக்கடியைக் கண்டு நெஞ்சம். தளராமல் போராடத் துணியுங்கள். உங்கள் வருங்கால மரபினர்க்கு வாழ்வழி வகுத்து விடுங்கள். தமிழ் மொழியின் தெய்வச் சாயலும், பொருள் மரபும் நீண்டகாலம் நிலைபெறும், எம்மைக் காப்பாற்றி வாழ்வளிக்கும் என்ற துணிவுடன் போரைத் தொடங்குவோம்...."

(தினகரன்- 15.7.1956)

மேற்கண்ட இக்கட்டுரை இற்றைக்கு 54 வருடங்களிற்கு முன்னர் எழுதப் பட்டது என்பதை நம்ப முடியாமலுள்ளது. இன்று நம்மினம் அனைத்தும் இழந்து நிரீக்கதியாய் நிற்கும் இந்நிலையில் இக்கட்டுரையின்

முழுத் தாற்பரியத்தையும் நம்மால் உணர முடிகிறது.

இதே ஆண்டு தினகரன் பத்திரிகையில், உரிமைக் குரல் என்ற தொடர் கட்டுரையில் அவர் புரட்டாதி 1956 இல் 'கற்றறிந்த சான்றோரே' என்ற தலைப்பில் எழுதிய கட்டுரையின் ஒரு பகுதியைப் பாருங்கள். எவ்வளவு தீர்க்கதரிசனமான வார்த்தைகள்.

"கற்றறிந்த சான்றோரே! இன எழுச்சி கொண்டெழுங்கள். தன் இனத்தின் உரிமையைப் பெற முயல்வது வகுப்புவாத உணர்ச்சியா? இனவெறியா? இல்லை. தன் மானத்தால் எழுந்த உரிமை உணர்ச்சியாகும். இன்னொரு இனத்தை அழித்துத் தன் இனத்தை வாழ்விப்பது தான் இனவெறி. ஒரு இனத்தார் பேசுகின்ற மொழியை அழித்துத் தன் இனத்தின் மொழியை வளர்க்க முயல்வது தான் மொழிவெறி. தமிழ் மக்கள் பிறநாட்டைப் பிடிக்க எண்ணிப் போர் தொடுக்கிறார்களா? பிறமொழியை அழித்துத் தம் மொழியைப் பரப்ப முயல்கிறார்களா? அடிமையாகக் கிடக்கும் தமது தாய்த் தமிழகத்தை மீட்க எண்ணி அறப்போர் தொடுக்கின்றார்கள். இந்த அறப்போரை ஆற்றவேண்டாம். எங்களிற்கு அடிமையாக இருங்கள். உங்கள் தாய்மொழியை மறந்து எங்கள் மொழியைப் படியுங்கள். உங்களிற்கு உயர்ந்த பதவிகள் உதவுகின்றோம் என்று ஆளுங்கட்சியார் தமிழ் மக்களிற்கு ஆசை மொழிகள் கூறுகின்றார்கள்....."(தினகரன் - புரட்டாதி 1956)

இவ்வாறாக 54 வருடங்களிற்கு முன்பே, தமிழின் உரிமைகளிற்காக உரிமைக்குரல் எழுப்பிய வேந்தனாரைப் பார்த்து, இது ஈழத்திற்கு தேவையற்றது என்று விமர்சித்தவர்களும் உண்டு. ஆனால் காலம் வேந்தனாரின் கூற்றுக்கள் எவ்வளவு உண்மையானவை என்பதை நிரூபித்துக் காட்டியுள்ளது. வேந்தனாரின் இந்தத் தமிழ்ப்பற்று - தமிழ் வெறி, தமிழர்கள் தம்மைத் தாமே ஆளும் உரிமை உடையவர்களாதல் வேண்டும் என்ற வேட்கை, அவர் தமிழ்த் தொண்டாற்றிய கால் நூற்றாண்டு காலப்பகுதியில் அவரால் ஆக்கப்பட்ட ஆக்கங்கள் அனைத்திலுமே பரவிக் கிடப்பதை நாம் காணலாம். அது கட்டுரையாகட்டும், கவிதையாகட்டும், சொற்பொழிவாகட்டும், அனைத்து வழிகளிலும் அவர் தமிழர் விடுதலையை வேண்டியே அறை கூவல் விடுத்துள்ளார். இவரின் கவியாற்றல், சொற்பொழிவாற்றல் என்பவற்றை பின்னர் நோக்குவோம். வித்துவான் வேந்தனார் 'உரிமைக்குரல்' என்ற தலைப்பில் தினகரன் பத்திரிகையில் 1.7.1956ல் இருந்து 11.11.1956 வரை 20கட்டுரைகள் எழுதியிருந்தார். இவ்வருமையான கட்டுரைகள், வேந்தனாரின் கட்டுரைகள் சிலவற்றை உள்ளடக்கி இன்று வெளியிடப்பட்டுள்ள 'தன்னேர் இலாத தமிழ்' நூல் தொகுப்பிலுள்ளன. இந்நூலில் வேந்தனார் 17 தலைப்புக்களில் எழுதிய

76 கட்டுரைகள் வெளியிடப்பட்டுள்ளன. இவ்வரிய செயல் எனதருமைத் தமக்கையார் திருவாட்டி கலையரசி சின்னையா அவர்களால் நடந்துள்ளது. இக்கட்டுரைகளை வாசிப்போர் வேந்தனாரின் தீர்க்க தரிசனத்தை நன்குணர்வர்.

தமிழ் உணர்வு மிக்க பலகட்டுரைகளை எழுதிய வேந்தனார், நூற்றுக் கணக்கான இலக்கியக் கட்டுரைகளையும், சமயக் கட்டுரைகளையும் எழுதியுள்ளார். இவற்றில் ஒருசிலவும் மேற்கண்ட நூலில் இடம் பெற்றுள்ளன. வேந்தனார் எழுதிய கட்டுரைகளை வகைப்படுத்தி வெளியிட்டுள்ள அட்டவணைப்படி, அவர் எழுதி எமக்குத் தெரிந்த 78 தலைப்புக்களில், 17 தலைப்புக்களில் வந்த 76 கட்டுரைகளும் தற்சமயம் நூலாக்கப்பட்டுள்ளன. மிகுதியாகவுள்ள, எமக்குத் தெரியக் கூடியனவான 61 தலைப்புக்களில் வந்துள்ள நூற்றிற்கும் மேற்பட்ட கட்டுரைகளை நூல் வடிவில் வெளிக் கொணரும் பெருவிருப்பு எனக்குண்டு. காலமும், நேரமும் சரிவரின் இவ்விருப்பை என்னால் அடுத்த ஆண்டாவது நிறைவேற்ற முடியுமென்று நம்புகின்றேன். இக்கட்டுரைகள் வெளிவரும்போது அது இலக்கிய அறிஞர்களுக்கும் இலக்கிய சுவைஞர்களுக்கும் பெருவிருந்தாக வமையும் என்றே நான் நம்புகின்றேன்.

வேந்தனாரின் குழந்தைப்பாடல்கள்

வித்துவான் வேந்தனாரின் பல்வேறு தகைமைகளிலும், எல்லோராலும் வியந்து பாராட்டப்பட்டது. அவர் எழுதிய குழந்தைப் பாடல்களாகும். பல்வேறு தமிழ் அறிஞர்களும், தமிழன்பர்களும் நீண்ட காலமாக இக்குழந்தைப் பாடல்கள் படங்களுடன் சிறுவர் பாடல் நூலாக வெளிவரல் வேண்டுமென்று மீண்டும் மீண்டும் கூறி வந்தார்கள். இன்று எனதருமைத் தமக்கையார் திருவாட்டி. கலையரசி சின்னையா அவர்களின் பெருமுயற்சியால் இக்குழந்தைப் பாடல் கள், அழகான புத்தக வடிவில், படங்களுடன் மட்டுமல்லாது - 13 பாடல் கள் இனிமையாக தமிழகத்துப் பாடல்களால் பாடப்பெற்று, இறு வெட்டில் பதியப்பட்டு 'குழந்தை மொழி' என்ற இப்புத்தகத்துடன் இணைக்கப்பட்டு வெளியிடப்பட்டுள்ளது. இந்நூலிலுள்ள 35 பாடல்களும் குழந்தை களிற் கு மிக மிக உகந்தவையாகும். இது நிச்சயமாக தமிழ் சிறார்களிற்கு நீண்ட நெடுங் காலம் பயன் தரக்கூடிய பணியென்பதைக் காலம் கூறும்.

இந்நிலையில் ஒருசில தமிழ் அறிஞர்கள் வேந்தனாரின் குழந்தைப் பாடல்கள் பற்றி குறிப்பிட்டவற்றை இங்கு எடுத்துக் காட்டுதல் நலமென்று எண்ணுகின்றேன்.

கவிஞர் இ.நாகராயன் அவர்கள் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்

பாலர்களின் உளமினிக்க பாலைக் காய்ச்சி

பக்குவமாய் தந்த நல்ல தாயின் உள்ளம்

ஞாலமதில் உன்வாயில் நாளும் வாழும்

நலமறிவோம் நறுந்தேனை ஆர்ந்தே தெய்வ
சீலமுடன் தெய்வநெறி துலங்க நின்ற

செய்யுலெல்லாம் செகமீது வாழும் அந்தக்
காலமதை அவைவெற்றி காணும் ஐயா!

கவின் தமிழில் அவையென்றும் ஒளிரும்மெய்யாய்

கவிஞர் தில்லைச்சிவன் அவர்கள் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்.

சொந்த வொரு முயற்சியினால் தமிழைக் கற்று

துலங்கும் அருட்பெருங்குணத்தால் உலகுக்கெல்லாம்

தந்தகவி "அம்மா" இந்நாட்டின் செல்வத்

தமிழ்சிறுவர் மழலையெல்லாந் தவழவைத்தாய்.

பண்டிதமணி சி.கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்.

"பாட்டுக்கள் உரிய உரிய மெய்ப்பாடுகளை என்னுள் வருவித்தன. நான் என்னை அறியாமலே குதூகலித்தேன். குழந்தைகளுக்கென்று பாடிய பாட்டிப் பாடல்கள் சொல்லுந்தரமல்ல. உயர்தரமானவை. சோமசுந்தரப் புலவரின் பாடல்களை எவ்வாறு சுவைத்தேனோ அவ்வாறே வேந்தனாரின் பாடல்களையும் சுவைத்தேன். அந்த முறையில் ஒரு விமர்சனமும் எழுதினேன். சோமசுந்தரப்புலவருக்கு பின்பு வேந்தனார் என்று வாழ்த்துச் சொன்னேன்."

திரு.ச.அம்பிகைபாகன் B.A அவர்கள் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்.

"வித்துவான் வேந்தனார் புலமையிற் சிறந்திருந்த போதும் அவர் எழுதிய கவிதைகள் மூலம் சிரஞ்சீவியாக வாழ்வார் என்பது எனது நம்பிக்கை. வித்துவான் வேந்தனார் எழுதிய 'அம்மாவின் அன்பு' என்னும் கவிதையை முதன்முதலில் நான் படித்தபோழுது அடைந்த இன்பம் சொல்லிற் கூறி அடங்காது. இந்தக் கவிதையைப் பாரதியாரின் 'சின்னஞ் சிறு கிளியே கண்ணம்மா' என்னும் கவிதைக்கு ஓரளவு ஒப்பிடலாம். வேந்தனாரின் கவிதை பாரதியாரின் கவிதையிலும் எளிமையாயிருக்கின்றது."

வித்துவான் சி.ஆறுமுகம் அவர்கள் வேந்தனாரை "குழந்தைகளும் குமரர்களும் குதூகலிக்கக் கவிபொழிந்த கொண்டல்" ஆகக் காண்கின்றார்.

வித்துவான் பொன் முத்துக்குமாரு அவர்கள் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்.

"குதலை மொழிச் சிறுவர்களும் குதூகலித்துக்கேட்டின்பங்
கொள்ளத் துள்ள
இதமுறு சொல் வெளியன கொண்டினிமை மிகவேசேர
இணையின் நாக
வித விதமாய்த் தெள்ளுகவி பள்ளிசெல்லும் பிள்ளைகளுக்
கள்ளி யீந்தாய்
புதுமை தெரி புலமை தனில் நினைப் போவார் புவனிதன்னில்
புகழ் பெற்றாரே"

சிவநெறிக் காவலர் திரு.முத்துச்சாமிப்பிள்ளை அவர்கள் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்.

'குழந்தைமொழி' என்னும் பாகத்தில் முப்பத்திஐந்து பாடல்கள் அமைந்திருக்கின்றன.

'நல்லூரில் பிறந்தவர்
நல்லறிவு மிகுந்தவர்
எல்லோருக்கும் இனியவர்
ஈசனையே பணிபவர்'

என்று ஆறுமுகநாவலரைப் பற்றி பாடல் பெற்றிருக்கின்றது. குழந்தைகள் எல்லோரும் மிக எளிதில் படித்து விளங்கி இன்புறக் கூடியதாக எல்லாப் பாடல்களும் இருக்கின்றன.

இரசிகமணி. கனக. செந்திநாதன் அவர்கள் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்.

'கும்பிடு நீ கும்பிடு என்று குனிந்து: சொல்லும் பாட்டி' என்ற வரியையும் 'தப்பாய் நானும் பிழைகள் செய்தால் தானே புலம்பும் பாட்டி' என்ற வரியையும் எழுதிய கைகளிற்கு கோடி பொன் கொடுத்தாலும் தகும். 'காலைத் தூக்கி கண்ணில் ஒற்றி' என்ற அவரது பாடல் பாடசாலை எங்கும் முழங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. இந்த அருமந்த பாடலும் குழந்தைகளின் நாவில் தவழ வேண்டுமென்பது என்பது என்னுடைய ஆசை. இன்னொரு அவாவையும் சொல்லி வைக்க விரும்புகின்றேன். ஸ்ரீகாந்தா புத்தக சாலையினர் (யாழ்ப்பாணம்) வெளியிட்டுள்ள "கவிதைப் பூம்பொழில்" என்ற வேந்தனாரின் நூலில், 'குழந்தைமொழி' என்ற பகுதியில் 35

பாடல்கள் இப்படியான அழகான பாடல்கள் மறைந்து நடுவில் இருக்கின்றன. தனிநூலாக அம்பிப்பாடலைப் போல் அழகான படங்களுடன் வெளியிட்டால் அவை நின்று நிலைக்கும். இது அரிய தமிழ்த் தொண்டும், ஈழம் பெருமை அடையும் தொண்டுமாகும்.

சொக்கன் அவர்கள் வேந்தனாரின் குழந்தைப்பாடல்களைப் பற்றி குறிப்பிடுகையில் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்.

“வேந்தனாரின் குழந்தைக் கவிதைகளின் பண்பும் பாங்கும் தனித்தன்மை பொருந்தியனவாகவும், குழந்தைத் தரத்திற்கே இறங்கி வருவனவாகவும், குழந்தைக்கு ஏற்றனவாகவும் விளங்குவதை நாம் தெளிவாக அறிந்து கொள்ளலாம். சங்க இலக்கியங்கள், காவியங்கள், பிரபந்தங்கள் முதலிய வற்றில் தோய்ந்தெழுந்த ஒருவர் அவற்றையெல்லாம் மறந்து குழந்தையாக மாறிக் குழந்தையனுபவத்தோடு பாடல் பாடுவது உண்மையிலேயே மிகுதியும் பாராட்ட வேண்டியதே. இவ்வகையில் இருபதாம் நூற்றாண்டு ஈழத்தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் வேந்தனாருக்கு முதன்மையான இடத்தை தயங்காது அளிக்கலாம்.”

பார்க்கும் தெய்வம், உதவி, செயல், ஒழுக்கம், கொடியமொழிகள் ஆகிய அறிவுப் பாடல்களையும், ஆறுமுகநாவலர், பொன்-இராமநாதன், புலவர் கோன் என்ற பெரியோர் பெருமைப் பாடல்களையும் சற்று வயதேறிய மூன்றாம், நான்காம் வகுப்பினர்க்கு உரியவை என ஒதுக்கிவிட்டு, எஞ்சிய பாடல்களை அவற்றிற்கு உகந்த மூவர்ணச்சித்திரங்களோடு பாலர் பாடல் நூலாக வெளியிடுவது, எதிர்காலத்தில் தமிழ் குழந்தைகளிற்கு ஆற்றும் பெரும் பணியாக அமையும். அவர்களின் மலர்வாய் இதழ்களில் வேந்தனார் என்றென்றும் வாழ்வார் என்பது உறுதி”

மேற்கண்ட தமிழ் அறிஞர்களின் விருப்பும், எம் விருப்பும் இன்று நிறைவாகி உங்கள் கைகளில் வேந்தனாரின் ‘குழந்தைமொழி’ என்ற நூல் படங்களுடனும், ஒலிவடிவில் உள்ள இறுவெட்டுடனும் தவழ்கின்றது. இந்நூல் எல்லாத் தமிழ் மக்கள் வீட்டிலும் இருக்க வேண்டுமென்பதே என் அவா.

இந்த இடத்தில் ஒரு விடயத்தை மிகவும் தெளிவாகச் சொல்லி வைக்க விரும்புகின்றேன். வேந்தனார் அவர்களின் மிகவும் பிரசித்திபெற்ற குழந்தைப் பாடல்களான ‘அம்மாவின் அன்பு’ ‘எங்கள் வீட்டுப் பூனை’, ‘பாட்டி’ போன்ற பாடல்கள் இலங்கை பாடப் புத்தக சபையினரால் பாலர் நூலில் வெளிவந்துள்ளன. ஆனால் மிகவும் தூரத்திடவசமாக, இப்பாடல்கள் சில மாற்றங்களிற்கு உள்ளாக்கப்பட்டும், அரைகுறையாகவும் பிரசுரிக்கப் பட்டு வந்துள்ளது. இவை வித்துவான் வேந்தனாரின் குழந்தைப் பாடலின் தனித்தன்மையை கொச்சப்படுத்தியுள்ளன. இக்காரணமும், எம்

தந்தையாரின் பாடல்கள் எவ்வித மாற்றமுமின்றி தமிழ்க் குழந்தைகளிற்கு வருங்காலத்தில் கிடைக்க வேண்டும் என்ற உண்மையை எமக்கு உறுதிப் படுத்தின.

இங்கு தற்போது எனதருமைத் தமக்கையார் திருவாட்டி கலையரசி சின்னையா அவர்களின் பெருமுயற்சியால் வெளியிடப்பட்டுள்ள 'குழந்தை மொழி' நூல் மேற்கண்ட குறைகளை நீக்கியுள்ளது. இப்பாடல்களை வெறுமனே மனனப் படுத்துவதோடு நின்றுவிடாமல் அதன் கருத்தையும், தூய தமிழ்ச் சொற்களின் விளக்கத்தையும் விளங்கிச் சொல்லிக் கொடுக்கப்படல் வேண்டும் என்பதே எனது விருப்பம்.

தமிழ் ஈழத்திலும், தமிழகத்திலும் மற்றும் உலகெங்கும் சிதறிக் கிடக்கும் நம் தமிழ் மழலைச் சிறார்கள் தம் வயதிற்கேற்ப 'தாம் கண்டு, உணர்ந்து, இரசிக்கின்ற பொருட்களை' பிறமொழி கலவாத தூய இனிமையான எளிமை மிக்க செந்தமிழ் மொழியிலே அன்பையும், பண்பையும், அறிவையும், கருணையையும், அழகுணர்ச்சியையும் ஊட்டுகின்ற இக் கவிதைகளில் கற்று இன்புறுவர் என்பது என் நம்பிக்கை.

கவிராயர்.

வித்துவான் வேந்தனார் தான் எழுதிய கவிதைகளைத் தொகுத்து 1964ம் ஆண்டு 'கவிதைப் பூம்பொழில்' என்ற நூலை வெளியிட்டார். இந்நூலிற்கு பண்டிதமணி சி.கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் சிறப்புப் பாயிரம் வழங்கி யிருந்தார். அதில் அவர் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்.

"பூம் பொழிலில் நான் புகுந்தேன். குயில்கள் கூவின. மயில்கள் ஆடின. கிளிகள் மழலை பொழிந்தன. மந்த மாருதம் தவழ்ந்தது. மல்லிகை முல்லைகள் மலர்ந்தன. ஆறுகள், மலைகள், முகில்கள் அணி செய்தன. ஐந்திணை வளங்கள் மிகுந்தன. சிறுவர் சிறுமியர் ஆடினர். பாடினர். எனக்குக் குதூகலம் வீறியது. அங்கும் இங்கும் உலாவத் தொடங்கினேன். அருமந்த பாடல்கள் இனிய இசைச் சுதியோடு சற்றே அபிநய தாளிதமுஞ் சேருமானால் என்னை ஆனந்தக் கூத்தாட்டியிருக்கும். முப்பது வருடங்க ளுக்கு முன்னே தோன்றியிருக்குமானால் கத்தரித்தோட்டத்திற்கு அருகிலே ஆடிப்பிறப்பை அடுத்து இப்பாடல்கள் அமர்ந்திருக்கும்.

சும்மாவிற்கு இருந்த என்பால் சுமை ஒன்றிருந்ததை அப்பொழுது உணர்ந்தேன். அங்கே தேசிக விநாயகம் பிள்ளை, இங்கே சோமசுந்தரப்

புலவர் என்று சொல்லிக் கொண்டிருப்பவன் நான். தேசிக விநாயகம் பிள்ளைக்கு வாரிசாய் அங்கே எத்தனையோபேர் உளராமே. இங்கே சோமசுந்தரப்புலவரின் வாரிசு யார் என்பது தான் என்பாலிருந்த சுவை.

கிழக்கு மாகாணத்தில் விபுலானந்த சுவாமிகளின் அரும்பெருங் கவித்துவத்துக்குப் புலவர்மணி பெரியதம்பிப்பிள்ளை வாரிசு. வடக்கு மாகாணத்தில் சோமசுந்தரப்புலவரின் வாரிசு யார் என்பதற்கு இப்பொழுது விடை எளிதாய் போய்விட்டது.

இனி இரசிகமணிகளே சோமசுந்தரப் புலவரின் வாரிசு ஆகிய கவிராயர் அவர்களின் நாமத்தை உச்சரித்துக் கொள்ளுங்கள். நான் கவிராயர் என்று வழங்குவது போலவே, பல்வேறு முகமாகப் பலவாகிய பட்டங்களை அவருக்கு வழங்கியுள்ளார்கள்.”

இவ்வாறு பண்டிதமணி அவர்களால் வாயார- மனதார கவிராயர் என வாழ்த்தப்பட்ட வேந்தனார், கவிஞனைப் பற்றி என்ன கூறுகின்றார். என்பதைப் பார்போம். அவர் 'கவிஞன்' என்ற தலைப்பில் எழுதிய கவிதை இது.

கவிஞன்

பாடுகின்றோர் எல்லோரும் கவிஞரல்லர்
பாட்டென்றால் பண்டிதர்க்கே உரிமையல்ல
ஓடுகின்ற பெருவெள்ளப் பெருக்கே போல
உணர்ச்சியிலே ஊற்றெழுந்த ஒளியால் ஓங்கி
வாடுகின்ற மக்களினம் மாட்சி கொள்ள
மறுமலர்ச்சிப் பெருவாழ்வை வழங்குமாற்றல்
கூடுகின்ற கொள்கையினால் எழுச்சி கொண்டு
குமுறுகின்ற கோளரியே கவிஞனாவான்.

பஞ்சணையில் வீற்றிருந்து பனுவல் பார்த்து
பாடுகின்ற கவிதைகளும் பாராள் வேந்தர்க்
கஞ்சியவர் ஆணைவழி அடங்கி நின்றே
ஆக்குகின்ற கவிதைகளும் அழிந்துபோகும்
கஞ்சியின்றி கந்தை சுற்றி வாழ்வானேனுங்
கனல்வீசி எரிமலைத் தீ கக்கல்போல
விஞ்சுகின்ற சிந்தனையால் விழுங்கப்பட்டு
விருந்தளிக்கும் விறலோனே கவிஞனாவான்.

கற்கண்டே செழுந்தேனே கனியேயென்று
 கலகலப்பாய் சுவைப் பெயர்கள் கலந்து நல்ல
 சொற்கொண்டு சொல்கின்ற கவிதையெல்லாஞ்
 சொன்னவர்க்குந் தெரியாமல் தொலைந்து போகும்
 விற்கொண்டு விடும் வீரன் அம்பு போல
 விசை கூடும் அறிவுப்போர் வீறு தாங்கித்
 தற்கொண்ட புலமைவெறிச் சொல்லாற் சான்றோன்
 சாற்றுக்கின்ற கவிதையென்றுஞ் சாதலில்லை

அம்மாளை திருப்பள்ளி எழுச்சி கோவை
 அந்தாதி கலம்பகங்கள் பார்த்துப் பார்த்து
 விம்மாமற் பொருமாமற் கண்ணீர் விட்டு
 விலைக்கு மாரடிக்கின்ற மெல்லியர் போல்
 சும்மா யோர் உணர்வின்றிச் சொற்கள் சேர்த்துச்
 சொல்மாலை தொடுக்கின்றோர் கவிஞரல்லர்
 தன்மானத் துள்ளொளியால் உலகை ஓம்புந்
 தனியாற்றல் தாங்கி நிற்போர் கவிஞராவார்.

பாட்டிற்கோர் புலவனென்றே தமிழ்நாடெங்கும்
 பாராட்டும் பாரதியின் கவிதை ஆற்றல்
 நாட்டிற்காம் விடுதலைப்போர் வெறியை ஊட்டி
 நற்றமிழ்க்கும் மறுமலர்ச்சி நல்கக் கண்டோம்
 வீட்டிற்குள் வீற்றிருந்தே கொள்கையின்றி
 விண்ணப்பப் பதிகங்கள் விளம்புவோரை
 ஏட்டிற்குள் கவிஞரென எழுதினாலும்
 இறவாத கவிஞரையே உலகம் ஏற்கும்

இது வித்துவான் வேந்தனாரிற்கும் மிகவும் பொருந்தும் என்பதே ஈழத் தமிழறிஞர் பலரின் கருத்து.

வித்துவான் வேந்தனார்- திருநெல்வேலியில் 1944ம் ஆண்டு அளவில் பண்டித வகுப்பு நடாத்துகின்றார். மாணவர்கள் பலர் இருந்தனர். 'கலைகள் ஆயும் இன்பம்- கவிதை பாடும் இன்பம்' என்ற தலைப்பில் கவிதை இயற்றும்படி வேந்தனார் மாணவர்களை ஊக்குவிக்கின்றார். மாணவர் ஒருவர்,

கலையும் ஆயும் இன்பம்
 கவிதை பாடும் இன்பம்
 மலைகள் காணும் இன்பம்
 மரங்கள் சாயும் இன்பம்

எனப்பாடிப் பாராட்டுப் பெறுகின்றார்.

இது வேந்தனார் மாணவர்களை ஊக்குவிக்கும் தன்மையைக் காட்டுகின்றது. வேந்தனார் வெறும் காவிய ரசனையில் மட்டும்- கற்பனையில் வாழ்ந்திடவில்லை. அவர் தன் காலத்தே மக்கள் படும் இன்னல்களைக் காண்கின்றார். கொடுமையைக் கண்டு வெகுள்கின்றார். அவர் என்ன பாடுகின்றார் எனப் பாருங்கள்.

கலைகள் ஆயும் இன்பம்
கவிதை பாடும் இன்பம்
உலையும் மக்கள் வாழ
உறுதி தேடும் இன்பம்”
நிலையில் அடிமை நீங்கி
நெஞ்சு மகிழு மின்பம்
அலகில் அன்பினாகும்
ஆண்மைப் பணிகளன்றோ”

வேந்தனார் தமிழ் அறிஞர்களையும், உலகப் பெரியார்களையும் பற்றிப் பாடிய பாடல்களில் சிலவற்றைப் பார்ப்போம்.

திருவள்ளுவரைப் பாடுகையில்

முன்னைப் பழமைக் காலந் தொட்டே
முதன்மை வாய்ந்த தமிழர்கள்
இன்னலின்றி வாழ்ந்த வாழ்வின்
ஏற்றமெல்லாம் இரண்டடிச்
சின்னஞ் சிறிய பாக்களாலே
தெளித்துத் தேனாய் தந்தவன்
தெய்வப் புலவன் வள்ளுவன் சீர்
தேசமெல்லாம்பேசுவோம்” என்கின்றார்.

கம்பரைப் பாடுகையில்

தமிழிற் புதிய வீறும்
தருக்கும் தந்த கவிதை
அமிழ்தில் அறத்தை கொட்டி
ஆண்மை வளர்த்த கவிதை” என்கின்றார்.

நாவலரைப் பாடுகையில்

அஞ்சா நெஞ்சன் அருள் வீரன் ஆகமநூல்
எஞ்சாது கற்ற எழிலாளன் -மஞ்சாரும்

மேருமலை போல் நின்று வேதநெறி காத்துயர்ந்தோன்
தேருகலை நாவலனே செப்பு” என்கின்றார்.

காந்தியடிகளைப் பாடுகையில்

கண்ணாற் காண அணுவின் ஆற்றல்
காட்டும் அழிவுச் செயலினும்
உண்ணா நோன்பிற் காந்தி ஆற்றற்
குலகம் அச்சங் கொள்ளுதே” என்கின்றார்.

பாரதியைக் குறிப்பிடுகையில்

தாய் முலையைத் தழுவுகின்ற குழந்தை தானும்
தலை நிமிர்ந்து சுதந்திரத்தின் உணர்ச்சிகொள்ளப்
பாநிலையில் உயிட்டுட்டி உணர்ச்சி ஊட்டிப்
பயன்பெருக்கும் பாரதியைப் பாடிவாழ்வோம்” என்கின்றார்.

சோமசுந்தரப் புலவரைப் பாடுகையில்

தங்கத் தமிழ்ப் புலவன் சோமசுந்தரம் - அவன்
தந்த தமிழ்க் கவிதை எங்கள் மந்திரம்
பொங்கும் புலமைவளம் எங்கும் கனியுமே - அதில்
போற்றும் அருளமுதின் ஊற்றும் பொலியுமே

பழகுதமிழுமவன் பாட்டில் பயில்வதால் -பசும்
பாலின் சுவை எமக்குக் காட்டுகின்றதே
அழகு மயிலுங் குதித் தாடுகின்றதே - குயில்
ஆழி சூழ் இலங்கை வளம் பாடுகின்றதே

ஆடிப் பிறப்புக் கவிக் கீடும் வேறுண்டோ - அதில்
அவிக்கும் கொழுக்கட்டை அமுதின் சுவையன்றோ
கூடிப் பனங்கட்டிக் கூழுங் குடிக்கலாம்” என்று
சுவைங் குரலெங்கள் ஆவிக்கமுதன்றோ என்கின்றார்.

இவ்வாறு உலகப் பெரியார்களையும், தமிழ்ப் பேரறிஞர்களையும் வியந்து
பாராட்டிய வேந்தனார் அவர்கள், பாக்கு நீரிணையை நீந்திக் கடந்து சாத
னை படைத்த திரு.நவரத்தினசாமியைப்போற்றி 'செயல்வீரனைப் போற்றி
'உலகத்தில் ஒரு வீரன்' என்ற தலைப்பில் பின்வருமாறு பாடுகின்றார்..

அலைமேலே அலைமோதும் ஆழ்கடலை நீந்தி
அனைத்துலகும் வரவேற்கும் ஆண்மைநிலை பெற்றோன்
மலைபோல கலங்காத மனவலிமை உற்றோன்
மாவீரன் நவரத்தினசாமி புகழ் வாழ்க

மன்னிமய மலைமேலே கொடி நாட்டி இந்த
வையமெல்லாம் இசைபோக்கி வாழ் தமிழர் வீரம்
இன்னுமுள தென்பதற்கோர் இலக்கியமாய் நின்றோன்
இரை கடலை நீந்தும் நவரத்தின மென்றி சைப்போம்.”

வித்துவான் வேந்தனார் தனது நண்பர்கள், சக எழுத்தாளர்களைப் பாராட்டி
எழுதிய கவிதைகள் பல. அமரர் திரு.சொக்கன் அவர்கள் 'வீரத்தாய்' என்ற
தனது முதற்கவிதை நூலை 1958இல் வெளியிட்டார். அதில் வித்துவான்
வேந்தனார் அவரைப் பின்வருமாறு வாழ்த்துகின்றார்.

புத்தம் புதிய பனுவல்களாற்
போற்றித் தமிழைப் புரந்ததுடன்
பக்திப் பனுவற் படைப்பாகப்
பழமைப் பண்பிற் புதியநெறி
தித்தித் தூறத் திரு நல்லூர்ச்
செவ்வேட் கினிய செந்தமிழில்
முக்தித் திருநான் மணிமாலை
மொழியும் சொக்கன் வாழியவே”

இரசிகமணி கனக.செந்திநாதனிடம் தன் பாடல்கள் சிலவற்றைத் தேடித்
தரும்படி கேட்டு எழுதும்போது, ஒரு தன்னலமற்ற விமர்சகரின் உண்மை
விமர்சனத்திற்கு மதிப்பளித்து வாழ்த்தும் கவிதை ஒன்றை எழுதினார்.

காலைத் தூக்கி கண்ணிலொற்றி
என்று தொடங்கும் என் கவிதை
சாலச் சிறந்த தென்றெங்கும்
சாற்றி உள்ளம் தழைத்திடுவோய்
காலம் கடந்து வாழ் கவிஞன்
கருத்தைக் காணும் திறனாய்வுக்
கோலின் செம்மை கோடா நின்
குடைகீழ்க் கவிஞர் குலம் வாழ்க”

வேந்தனார் தன் 'கவிதைப் பூம்பொழில்' நூலை காணிக்கையாக்கி எழுதிய

கவிதை மிகச்சிறந்த கவிதை. இவ்வாறு வேந்தனார் தனது கவிதைகள் மூலம் செயல் வீரரை, நண்பரை அறிஞரைப் புகழ்ந்தார். வாயார- மனதார மானிடம் கொண்டு பாடுதலில் அவர் பெரும் விருப்புடையவர்.

வித்துவான் வேந்தனார் தமிழனின் அன்றைய அடிமை நிலையைக் கண்டு வெகுண்டு, தமிழன் விடுதலைக்காகப் பாடிய பாடல்கள் சொல்லுந்தரமன்று. 1948-55 காலப்பகுதியில் அவரால் இயற்றப்பட்ட பாடல்களை இன்று படிக்கும் போதும், எல்லா உரிமைகளும் இழந்து நிக்கத்தியாய் நிற்கின்ற இந்நிலையில் எமக்கு எவ்வளவு வேண்டப்பட்டதாக இருக்கின்றது என்பதை இப்பாடல்களைப் படிப்போர் உணர்வர்.

வித்துவான் வேந்தனாரின் 'கவிதைப் பூம்பொழில்' நூலிலே இறுதியில் 'அவனும் அவளும்' என்ற தலைப்பிலே 93 கவிதைகள் உள்ளன. இக்கவிதைகள் யாவும் தமிழ் -தமிழர் உரிமை -தமிழர் விடுதலை என்ற கோட்பாட்டிலேயே மிக்க உணர்வுபூர்வமாக எழுதப்பட்டுள்ளன. இவற்றில் சிலவற்றை இங்கு பார்ப்போம்.

கங்கையைக் கொண்டாரென்றும்
கடாரத்தை வென்றார் என்றும்
இங்கு நாம் பழமை பேசி
எடுத்திடும் பயனொன் றில்லை
அங்கையோடங்கை கூப்பி
அடிமை செய் கூலியாக
எங்கும் போய் தமிழர் வாழும்
இழிவினைப் போக்க வேண்டும்.

இமயத்தில் கொடியை நாட்டி
இவ்வுலகாண்டோம் என்று
சுமையினைத் தூக்குங் கூலி
சொல்வதாற் பெருமை உண்டோ
நமையொத்த அடிமைச் சாதி
நானிலத் தெங்கு மில்லை
சமயப் போர் சாதிப் போரால்
தமிழர்கள் தாழ்ந்து விட்டோம்

உலகினைத் தமிழர் ஆண்ட
உரை மிகப் பழையதொன்றாய்
புலவர்கள் பாடலாகப்
போயது புதுமை இல்லை

நிலமிசை உரிமை ஆட்சி
நீங்கிட அடிமை ஆகித்
தலைமுறை பலவாய்த் தாழ்ந்தேன்
தமிழர்கள் வாழ்கின்றார்கள்.

ஆரெமை ஆண்டாலென்ன
அவரவர்க் கேற்றதாகக்
காரியம் புரிந்து வாழ்ந்து
காலத்தைக் கழிப்போம் என்னும்
ஓரினம் தமிழர் போல்
உலகத்தில் இருந்ததில்லை.

வழி வழி தமிழர் என்றும்
வாழ்ந்தவர் பிறர்க்காய் என்ற
மொழி தனைப் படைத்ததோடு
முடிந்தது தமிழர் ஆட்சி
விழி வழிக் கண்ணீர் வீழ
வெம்பிடும் பிறரைக் காத்தே
அழிவுறும் தமிழர் முன்போல்
ஆளுதல் எந்த நாளோ

ஊரெல்லாம் எங்கள் ஊரே
உறவினர் உலக மாந்தர்
ஆரெமக் கின்னல் செய்வார்
அறத்தினை காப்போம் என்னும்
பேருளம் தாங்கி வாழ்ந்த
பெருமையால் தமிழர் தாழ்ந்தார்

எங்களின் நாட்டை ஆள
எங்களுக் குரிமை என்று
பொங்கிய உணர்ச்சியோடும்
புகலுவர் பிற நாட்டுள்ளோர்
எங்களின் தமிழ் நாட்டாட்சி
எங்களுக் குரிமையென்றே
இங்குள தமிழர் சொன்னால்
ஏதமென்றுரைக் கின்றார்கள்.

தமிழகம் தமிழர்க் கென்றால்
தமிழரே சிரிக்கின்றார்கள்
தமிழினால் தமிழரோடு
தமிழர்கள் பேசல் தாழ்வாம்

தமிழ்மொழி குறைந்ததென்று
தமிழர்கள் சாற்றுகின்றார்
தமிழினைத் தமிழர் போற்றி
தன்மானங் காத்தல் வேண்டும்.

ஆங்கிலர் வல்லாரென்றும்
அமெரிக்கர் பெரியார் என்றும்
ஓங்குயர் ருசியாவே
உலகத்தை ஆளுமென்றும்
ஈங்கிவை பேசித் தம்முள்
இகலுறும் தமிழர் தாங்கள்
ஏங்குறும் அடிமைவாழ்வில்
இருத்தலைச் சிறிதும் எண்ணார்.

கற்றிடும் தமிழர் தம்முள்
கலந்துரையாடும் போதும்
உற்றிடும் உத்தியோகம்
ஊதியம் இவற்றால் தாங்கள்
பெற்றிடும் பெருமை பேசி
பெருமிதம் அடைதலன்றி
இவற்றை நாள் தமிழர் எய்தும்
இன்னலை எண்ண மாட்டார்.

எங்கள் நாடெமக்கே என்ற
எண்ணத்தில் ஊறிவாழ்ந்தோர்
தங்கள் நலத்தைப் போற்றித்
தனியரசாள் கின்றார்கள்
பொங்கிய அன்பினாலே
புகல் பிறக்கெம் நாடென்றே
இங்குறை தமிழர் ஆட்சி
இழந்துளம் இடிகின்றார்கள்.

இவ்வாறு தமிழினின் அன்றைய நிலையை 1955இல் கண்டு பாடியவர்-
தொடர்ந்து இந்நிலை மாற என்ன செய்ய வேண்டும் என்று கூறுவதை
சற்றே சிரத்தையுடன் நோக்கல் நன்று.

கொள்கைகள் நூறு நூறாய்
கொண்டவொரு குறிக்கோளின்றி
உள்ளமும் உரையும் வேறாய்
உணவுக்கும் உடைக்கும் வாழும்
வெள்ளைகள் தமிழர் என்றே
விளம்பிடும் வடுவைப் போக்க
வெள்ளமாய்த் தமிழர் கூட்டம்
வீறு கொண்டெழுதல் வேண்டும்

தமிழர்கள் நாங்களென்றே
தழைத்திடும் உணர்ச்சியோடு
தமிழர்கள் ஒன்றுபட்டால்
தமிழகம் தமிழர்க் காகும்
தமிழர்கள் உலகில் மீண்டும்
தலையெடுத்துலவுங் காலம்
தமிழர்கள் காண்பதென்றால்
தனியரசாட்சி வேண்டும்.

உடல் பொருள் ஆவியெல்லாம்
உரிமையைப் பெறுதற்காக
விடலுறும் வீறு தாங்கி
விடுதலைப் போரை ஆற்றி
அடலுறும் ஆண்மையாளர்
ஆயிரம் தமிழர் கூட்டம்
திடமுடன் எழுச்சி கொண்டால்
செந்தமிழ் நாட்டை ஆள்வோம்

கோவில்கள் கோடி கட்டிக்
கும்பிடுந் தொண்டில் எங்கள்
தாயினும் இனிய நாட்டைத்
தளைத்திடும் அடிமை ஆட்சி
மாய நாம் ஆற்றும் தொண்டே
வழி வழி எம்மைக் காக்கும்
தூயநல் இளைஞர் கூட்டம்
தொண்டராய் எழுதல் வேண்டும்

தன்னரசாட்சி கொள்ளச்
 சாதலும் தக்கதென்பார்
 இன்னல்கள் கோடி ஏற்பார்
 எங்கள் போல் மாந்தர் என்றால்
 கன்னலோ எங்கள் ஆவி
 கட்டிளந் தமிழர் எல்லாம்
 இன்னமும் உறங்கல் ஏனோ
 இறந்திடா வரம் பெற்றீரோ

நாட்டிற்காய்ப் போரில் மாய்ந்து
 நடுகல்லில் நின்ற வீரர்
 பாட்டிற்கே விருந்தாய் வாழ்ப்
 பரம்பரை உணர்ச்சி இன்றி
 வீட்டிற்கே உழைத்து வாழ்தல்
 வீரமோ விழித்தெழுந்து
 நாட்டிற்காய்த் தொண்டு செய்வோம்
 நம் தமிழ் இளைஞர் வாரீர்

நெஞ்சினில் தாய் நாட்டன்பு
 நிழலிடும் புதிய வாழ்வு
 அஞ்சிடோம் அடிமை வாழ்வை
 அகற்றுவோம் என்ற வீறும்
 நஞ்சினை அமுதமாக
 நயந்துணும் சால்பும் கொண்ட
 வெஞ்சின மறவர் கோடி
 விரைந்தனர் தமிழர் வாழ்ந்தார்.

வெற்றிச் சங்குதிப் பாடி
 வீராக்கு விருந்து செய்வோம்
 கொற்றவை அடிகள் போற்றி
 குன்றெனத் தோள்கள் வீங்கும்
 நற்றமிழ் வேந்தர் மூவர்
 நாட்டிய தமிழன் ஆட்சி
 பெற்றிடும் இன்ப நாளின்
 பெரு முரசொலியுங் கேட்கும்.

இந்தப் பாடல்கள் எல்லாம் இற்றைக்கு 55 வருடங்களிற்கு முன்னர் பாடப் பெற்றமை என்பதை இங்கு நோக்குதல் நல்லது.

இரசிகமணிகனக.செந்திநாதன் இந்தப் பாடல்களைக் குறிப்பிட்டு

ஈழகேசரியில் 13.11.1955ல் எழுதிய கட்டுரையின் ஒரு பகுதியைக் கீழே பார்ப்போம்.

”இப்படியாக தமிழர் வாழ்வில் மறுமலர்ச்சி காணும்பெருநோக்கோடு கவிதைக் கடிதம் நீளுகிறது. ஏறக்குறைய 125 அருமையான கவிதைகள் கொண்ட இந்தக்கடிதக்கவிதை, நூல்வடிவில் வரவேண்டும். அதுவும் ஈழ நாட்டில் தமிழினம் இடுக்கண் நிறைந்த இந்நாளில் வரவேண்டும்.
(ஈழகேசரி - 13.11.1955)

இன்று மறுபதிப்பாக வெளியிடப்படுகின்ற வேந்தனாரின் ”கவிதைப் பூம்பொழில்” நூலில் இப்பாடல்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. இதை அனைத்துத் தமிழ் மக்களும் வாங்கி வாசித்துப் பயன்பெறல் வேண்டுமென்பது என் அன்பான வேண்டுகோள். இத்துடன் வேந்தனாரின் கவித்துவச் சிறப்பை நிறுத்திக் கொண்டு அடுத்த தகைமையான சொற்பொழிவாற்றல் பற்றி சற்று நோக்குவோம்.

சொற்பொழிவாளர்

தன் காலத்தில் ஈழத்தின் ஈடிணையற்ற பேச்சாளராகத் திகழ்ந்தவர் வித்துவான் வேந்தனார். மேடைப் பேச்சைப் பற்றி அவர் 22.06.1955 ஆற்றிய உரையொன்றை இங்கு காட்டல் பொருந்தும்.

”மக்களின் புகுத்துணர்ச்சியை மலர்த்துவது பேச்சு. பேச்சுத்திறன் அற்ற கல்வி, மணம் அற்றமலர் போல் மாட்சி கெடும். தன் உள்ளக் கருத்துடன் உளங் கொள்ளச் சொல்லுந்திறன் மிக உயர்ந்தது. உயிர் ஆற்றல் வாய்ந்தது. பாடும் புலவனின் உள்ளம் பாவில் நிழலாடுவது போலப் பேசும் புலவனின் உள்ளம் பேச்சில் அலை எறிகின்றது. ஆயிரக்கணக்கான மக்களின் உள்ளத்தை அப்படியே அள்ளித் தன் கொள்கையை நாட்டுகின்ற குரலின் ஒலி கோடி அணுக்குண்டுகளிலும் ஆற்றல் கொண்டது. அணுக்குண்டு மக்களின் வாழ்க்கைக்குத் துணையான புறப்பொருளை அழிக்கும். அகத்தில் அரும்பி ஆட்சிபுரியும் உயிர் ஆக்கத்தை அழிக்காது. ஆற்றல் கொண்ட பேச்சாளன் மக்களின் ஆவிக்குள்ளும் புகுந்து தன்னாற்றலால் அவர்கள் ஆற்றலை அடக்கிவிடுவான்.”

இதுபற்றி சொக்கன் அவர்கள் தன் கருத்தை தெரிவிக்கையில் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்.

”மேலே குறித்தவை வேந்தனாருக்கும் பொருந்தும். சிறந்த சிந்தனை

யாளராய், நல்ல கவிஞராய், தரமான கட்டுரையாசிரியராய் விளங்கிய அவர் மிகுந்த ஆற்றல் பொருந்திய சொற்பொழிவாளராயும் விளங்கினார். நாற்பதுகள் தொடக்கம் ஐம்பதுகள்வரை அவர் நிகழ்த்திய மேடைப் பேச்சுக்கள் எண்ணுக்கணக்கற்றவை. இளைஞர்களும், தமிழ் சுவைஞர்களும் பழமரம் நாடும் பறவைகள் போல அவரின் பேச்சுக்களைக் கேட்கப் பல்லாயிரக் கணக்கில் திரண்டு வந்ததை நேரிற் கண்டிருக்கிறேன்.”

“வேந்தனாரின் பேச்சுக்கள் எங்கு நடந்தாலும் சென்று கேட்பதை எங்களிற் சிலர் வழக்கமாக்கிக் கொண்டோம். அவரின் அற்புதச் சொல்லாற்றலில், உணர்ச்சி வசப்பட்டு உச்ச ஸ்தாயியில் முழங்கும் முழக்கத்தில், ‘நிழலாடுதல்’, ‘அலையெறிதல்’, ‘வீறிடல்’ முதலான அவரின் வாலயமான சொற்பிரயோகங்களில், பிடாரனின் குழலுக்கு மயங்கும் நாகம் போல் மயங்கிப் போவோம்.”

வேந்தனாரின் சொற்பொழிவு பற்றி தில்லைச்சிவன் அவர்கள் தனது ‘அந்தக் காலத்துக் கதைகள்’ என்ற நூலில் குறிப்பிடுகையில் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்.

“சிறப்புப் பேச்சாளராக வித்துவான் வேந்தனாரையும் அழைப்போம். அக்காலத்தில் அவரின் சொற்பொழிவைக் கேட்க அயற்கிராமங்களில் இருந்தும் பல இளைஞர்கள் வந்து கூடுவர். இதனால் எமக்குப் பெருமை. அவரை வரவேற்று உபசரிப்பதில் அதீத அக்கறை காட்டுவோம். இவ்வாறான எமது விழாவொன்றில் வித்துவான் வேந்தனார் அவர்கள் ‘தமிழன் வாழ்வின் மறுமலர்ச்சி’ என்று பலரால் பாராட்டப் பெற்ற சொற்பொழிவொன்றினை நிகழ்த்தினார். அச்சொற்பொழிவினை அதே பெயரோடு நூல் உருவில் வெளியிட்டு ஒரு புதுமை செய்தோம். இதற்கு முன் ஈழத்தில் இப்படியொரு நூல் வெளிவந்ததில்லை. பின்னர் வேந்தனார் பெயரில் வெளிவந்த பலநூல்கட்கும் முன்னோடியாக அமைந்ததும் இதுவேயாகும்....”

வேந்தனார் அவர்களின் இன்னொரு மாணாக்கரான அமரர் இளவாலை அமுது அவர்கள் வேந்தனாரின் சொற்பொழிவு பற்றி அவரது ‘இந்த வேலிக்கு கதியால் போட்டவர்கள்’ என்ற நூலில் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்.

“என்னை அடுத்து வித்துவான் வேந்தனார் உரையாற்றினார். புறநானுற்றுப் பாடல் ஒன்றைத் தூக்கி நிறுத்தினார். பெரும் பாணாற்றுப் படையிலும் ஒரு நிகழ்ச்சி வந்து கலந்தது. திருக்குறள் சில தலைகாட்டின. திருமுருகாற்றுப் படையுடன் கம்பராமாயணமும் சுரந்தன. இலக்கிய நயம் பொருந்திய

அருமையான பேச்சு. 'கற்றோர் உச்சியில் வைத்து மெச்சக்கூடிய அருமையான பேச்சு 'அருமையான பேச்சு' என அடியேன் என்குருவை ஆராதித்தேன்...."

கவிஞர்.வி.கந்தவனம் அவர்கள் தமது "கீரிமலையினிலே" என்னும் கவிதை நூலில் இலங்கையில் கம்பராமாயணச் சொற்பொழிவை சிறந்த முறையில் ஆற்றக்கூடிய பெருமைக்குரிய மூவரில் ஒருவராக வேந்தனாரைக் குறிப்பிட்டு பின்வருமாறு கவிவடிக்கின்றார்.

"இத்தரை எழுத்தாற் பேச்சால்
பாட்டினால் எழுந்தோன் என்மேல்
வைத்தவன் உண்மை அன்பு
மழை முகில் வண்ணன் வேதம்
மெத்தவே கற்ற மேதை
மேன்மை கொள் நயங்கள் கூறும்
வித்துவான் வேந்தனாரும்
விண்ணவனாகி னானே"

திரு.வ.பொன்னம்பலம்(B.A) அவர்கள் ஓரிடத்தில் வேந்தனாரின் சொற்பொழிவு பற்றிக் குறிப்பிடுகையில் இவ்வாறு கூறுகின்றார்.

"இலக்கியத் தொண்டாற்ற, தமிழ்மொழியை வளர்க்க, அரசியல் பின்னணியை நாடாது தனக்கே உரிய தன்மான உணர்வுடன் தொண்டாற்றித் திகழ்ந்த வேந்தன் குரல் ஓய்ந்துவிட்டது. அவர் எழுப்பிய குரலின் வீரத்தொனி- தமிழ்மொழி அறிவு- சமூக ஆர்வம், அவர் வளர்த்த இளைஞர்களின் உள்ளத்தில் உயிர் பெற்று சாகாவரம் பெற்று நின்று திகழ்கிறது.

பிரசங்கக்காரர் பலர் மேடைப் பேச்சுடன் மொழித்தொண்டிற்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்து விடுவார்கள். ஆனால் இந்தப் பொதுவிதிக்கு மாறாக புனிதவழி நின்று மொழித்தொண்டாற்றிய வள்ளலே வேந்தனார். அவர் செயல்வீரர். அதே வேளையில் சொற்கொண்டல். வள்ளுவர் விழாக்களும், கண்ணகி பெருமை பேசும் இலக்கிய மேடைகளும் ஈழத்தில் எதிர்காலத்தில் வேந்தன் இல்லாமையால் சிறந்து விளக்கமுடியாது"

வித்துவான் வேந்தனாரின் நீண்டகால நண்பரான வித்துவான் சி.ஆறுமுகம் அவர்கள்- வேந்தனாரின் சொற்பொழிவு பற்றி பின்வருமாறு கூறுகின்றார்.

"மாணவர் நெஞ்சில் மட்டுமன்றி பொதுமக்கள் உள்ளத்திலும் வேந்தனார்

அமரர். வேந்தனாரின் வீறுகொண்ட சொற்பொழிவுகள் ஈழத்தின் எண்டிசைகளிலும் கேட்டவை. விண்ணும் அதிரச் சொல்முழக்கம் செய்தவர் அவர். அவையத்தார் அவருடைய அடுக்குமொழியில் மயங்கிவிடுவர். நிரந்து இனிது சொல்லும் வன்மை பெற்றிருந்த வேந்தனார் தனித்தமிழ்ப்பற்று நிரம்பியவர். மட்டுக்குமிஞ்சி வடமொழி கலப்பதனால் தமிழின் தனிச்சிறப்பு குன்றிவிடுகின்றதே என்று எண்ணி உள்ளங்குமுறியவர். தமிழின் தனித் தன்மையைப் பேணிவளர்த்த பெரியார்களுள் அவரும் ஒருவர்.”

வித்துவான் பொன்.முத்துக்குமார் அவர்கள் வேந்தனாரின் சொல்வளத்தை அழகான கவிதை ஒன்றில் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்.

வில்லுக்கு நிகரற்ற வீரனவன் யாரென்னின்
விஜய னாகும்
மல்லுக்கு பிறரொவ்வா மதிப்புடையோன் வீமனென்னும்
வலியோ னாகும்
எல்லுக்கு நாமற்ற இணையற்ற திரவியதே
இவ்வா றாயின்
சொல்லுக்கு தனிவேந்தன் நீயென்று சொல்வதுவும்
தோச மாமோ”

வேந்தனாரின் சொற்பொழிவு பற்றி தெ.பொ.மீனாட்சி சுந்தரனார் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்.

”மிகவிரைவாக, ஆனால் அழுத்தந் திருத்தமாகப் பேசி மக்கள் உள்ளத்தில் தமிழன்பையும் தமிழ் நூல்களில் தோன்றும் சிறப்பையும் பதியவைக்கும் அவரது பேராற்றலைக் கண்டு நான் மகிழ்ந்துள்ளேன். தமிழ்விழாவில் அவர் ஆற்றிய சொற்பொழிவு இன்றும் என்செவியில் முழங்குகின்றது”

வேந்தனாரின் நினைவுமலரில் பரமேசுவராக் கல்லூரி சார்பாகச் சமர்ப்பித்த கட்டுரையில் அவரின் சொற்பொழிவு பற்றி பின்வருமாறு கூறப்படுகின்றது.

”தமிழறிஞர் ஒருவரின் சொற்பொழிவு என்றதுமே சபையினர் எழுந்து வெளிச்செல்லும் ஒருகாலத்திலே, வெளிச்செல்லும் சபையோரின் உடல், உள்ளம், உயிர் எல்லாவற்றையும் காந்தமாய்ப் பற்றி இழுத்து, அவர்களை தமிழ்வேறி கொள்ளச்செய்த இளைஞன் வேந்தனார்- ஈழநாட்டிலே இத்துறையில் ஒரு முன்னோடி.

இலக்கியத்தையும், சமயத்தையும், அமிழ்தென இழைத்துக் கேட்போரின் உள்ளத்துடும் விந்தை, இலக்கிய நயங்களை அழகுற மலர்த்திக் காட்டி மனங்களை மயக்கும் மாயம், இலக்கியத்திலே- சமய சாத்திரங்களிலே வரும் நிகழ்ச்சிகளை நகர்த்தி நெஞ்சினை நெகிழ வைக்கும் நாவன்மை, பாத்திரங்களை அவரவர் குணாகுணங்களோடு கேட்போரின் கண்முன்னே நிதர்சனமாகக் கொண்டுவந்து நிறுத்தும் பேராற்றல், கொள்கை- இலட்சியம் என்பன பற்றி மக்களின் மனத்திலே ஆவேசக்கனல்முள முழங்கும் சொல்வளம் எல்லாம் கைவரப்பெற்றவர் வேந்தனார்.”

இறுதியாகச் சொக்கன் அவர்கள் கூறியது போல் 'வேந்தனாரின் சொற்பொழிவுகள் ஒரு தொகுப்பு நூலாக வெளிவரின் அது தமிழ் அறிஞர்களிற்கு பலன்தரக் கூடியதாக இருக்கும். என்ற கருத்தின் அடிப்படையில் இதற்கான முயற்சிகளை மேற்கொண்டுள்ளேன். முயற்சி திருவினையாயின்- வேந்தனாரின் சொற்பொழிவின் சிறப்பினை நாம் உணரக் கூடியதாக இருக்கும் என நம்புகின்றேன்.

படித்தோர்க்கும், பாமரர்கட்கும் விளங்கக் கூடியதாக நயத்தகு சொற்பொழிவுகள் ஆற்றிய வேந்தனாரைப் பற்றி அவர் காலத்தில் 8வயதுச் சிறுவன் ஒருவன் ஈழகேசரிப் பத்திரிகையில் (21.03.1948)எழுதிய கட்டுரை ஒன்றைக் கூறி வேந்தனாரின் சொற்பொழிவு பற்றிய குறிப்புக்களை நிறைவு செய்கின்றேன்.

'வேந்தனார் ஒரு தமிழ்ச் சிங்கம், நல்ல பேச்சாளர் பிரசங்கம் பண்ணியிருக்கிறாராம். நான் அவர் பேசியதை இரண்டு தடவை கேட்டிருக்கின்றேன். இளைஞர் சங்கக் கூட்டத்தில் நேரு போல நிமிர்ந்து நில்லுங்கள் என்று பேசினார். பழைய தமிழ்ப்பாட்டுக்களையெல்லாம் அவர் கரைத்துக் குடித்த வராம். ஆனால் எங்களுக்கு விளங்கக் கூடியதாய் பேசினார்'.

கு.விஸ்வேஸ்வரன் (வயது 8) -ஈழகேசரி 21.3.1948

தமிழ்ப் பேரன்பர் - சித்தாந்தசீரோமணி

வித்துவான் வேந்தனாரின் தமிழ்ப்பற்று சொல்லில் அடங்காதது. அவரை அறிந்தவர்கள், உணர்ந்தவர்கள், உறவாடியவர்கள் அவரின் இத்தனித் தமிழ்ப் பற்றினை நன்கறிந்திருப்பர். திரு.க.பொ.இரத்தினம் அவர்கள், வேந்தனார் பற்றி பின்வருமாறு கூறுகின்றார்.

”நற்றுமிழ் முழுதறிந்தவர்களே தமிழுக்கு வளமூட்டி வாழ்வளிப்பார்கள். இவர்களுடைய பேச்சுமுச்செல்லாம்- நனவு கனவெல்லாம் தமிழாகவே

இருக்கும். நற்றமிழ் முழுதறிந்தவர்கள் திருக்கூட்டமரபு பண்டு தொட்டுத் தொடர்ந்து வருகின்ற ஈழத்தில் இம்மரபைச் சேர்ந்தவர்களை விரல் விட்டெண்ணலாம். இத்திருக்கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவரே வேந்தனார் அவர்கள்.”

தமிழைச் செந்தமிழாக 'தனித்தமிழாக ஓம்புதற்கும் சைவநெறியைத் தமிழ்நெறியாக நிலைக்கச் செய்வதற்கும் அவர் அஞ்சாமலும் அசையாமலும் உழைத்தார். இக்குறிக்கோள் தாம் அவரைப் பிற அறிஞர்களின்றும் பிரித்து உயர்த்திப் புகழேணியில் ஏற்றின.”

வித்துவான் ஆறுமுகம் அவர்கள், இவரின் தனித் தமிழ்ப் பற்றினைக் குறிப்பிடுகையில் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்.

‘சிரித்திடுவார் சிரித்திடுக சீறிடுவார்
சீறிடுக தெய்வத் தானை
பொருத்தமுறத் தனித்தமிழைப் போற்றிடுவேன்
எனவாழ்ந்த புலவன் வேந்தன்
கருத்தரங்கிற் கவியரங்கிற் கலைஞானத்
திறனெல்லாம் காட்டி வென்ற
ஒருத்தனெங்கள் வேந்தனார்’.....

வேந்தனார் அவர்களின் நினைவு மலரில் அவர் தனித்தமிழ்ப் பற்றுப் பற்றி பின்வருமாறு கூறியிருந்தார்கள்.

”வேந்தனாரின் பேச்சு மூச்செல்லாம் தமிழ். கனவு நனவெல்லாம் தமிழ். உள்ளம் உயிரெல்லாந் தமிழ். அவர் வாழ்வு தமிழ். தமிழே அவர். அவரே தமிழ். தனித் தமிழ்.”

மேடையிலே தாமே தம்மாற் பேசப்படும் பொருளாகி, வகுப்பறையில் தாமே தம்மாற் கற்பிக்கப்படும் பாடமாகி, தமிழிலும் சைவத்திலும் தம்மை இழந்து விடுகிற, தாம் ஒன்றி விடுகிற மேதை எங்கள் வேந்தனார்.”

வித்துவான் வேந்தனார்- தமிழன்ணையையும், கலைத்தேவியையும், தமிழ்க் கடவுளான முருகனையும் பற்றிப் பாடிய பாடல்களின் ஊடே, அவரின் தமிழ்-சைவப் பற்றினை நாம் ஓரளவு விளங்கிடலாம்.

வேந்தனார் அவர்கள் 'தமிழின்பம்' என்ற தலைப்பில் எழுதிய கவிதையில் ஒரு பாடலைப் பாருங்கள்.

"தாயின் அன்புக் குரலினுந்
 தண்ணிலர்வின் ஓளயினும்
 சேயின் மழலை மொழியினும்
 தெய்வக் காதல் வழியினும்
 ஆயும் புலமைத் தெளிவினும்
 அள்ளும் யாழின் இசையினும்
 தோயும் இனிமைப் பண்பெலாந்
 தொன்மைத் தமிழின் இன்பமே"

அவர் 'கலைத்தெய்வம்' என்ற தலைப்பில் எழுதிய கவிதையில் ஒரு பாடலைப் பாருங்கள்.

"கொஞ்சிடும் குழந்தை கூறும்
 கொழுஞ் சுவை மழலை இன்பம்
 விஞ்சிடும் பொருளை இல்லார்
 விருந்துணக் கொடுக்கும் இன்பம்
 நெஞ்சினில் வேலைத் தாங்கி
 நின்றயிர் விடுக்கும் இன்பம்
 எஞ்சலில் தனது பண்பாய்
 இலங்கிடும் கலைமாத் தெய்வம்"

அவர் 'திருநல்லூர்க்குயிற்பத்து' என்ற தலைப்பில் எழுதிய கவிதையில் ஒரு பாடலைப் பாருங்கள்

"இன்பத் தமிழின் தீஞ்சுவைபோல்
 இனிமை பரப்பும் இளங்குயிலே
 அன்பர்க் கினியான் ஆறுமுகன்
 அமரர் கோமான் அருளாளன்
 துன்பப் பிறவிப் தொலைத்திடுவோன்
 தொல்லோன் நல்லூர்த் திருமுருகன்
 என்பும் உருக்கி எமையாள்வோன்
 ஈசன் மைந்தன் வரக்கூவாய்"

நவாலியூர் சோ.இளமுருகனார் இவரைப் பற்றிக் கூறுகையில் பின்வருமாறு எழுதுகின்றார்.

"வேந்தனார் தற்புகழ்ச்சியில்லாதவர். குழந்தையுள்ளம் படைத்தவர்.

கற்பனை வளமுடைய செஞ்சொற்புலவர். தமிழறியாதவர் கொடுக்கும் பட்டங்களையும், பட்டாடைகளையும் ஏற்காதவர். தமிழைவிற்றுத் தம்மை விளம்பரம் செய்யாதவர். நிலையான செந்தமிழ்க் கொள்கையுடையவர். அவருடைய எற்புத்துளை தொறுமுள்ள மச்சைகளிலே தனித்தமிழுணர்ச்சி ஊற்றெடுத்தோடும். சுன்னைக் குமாரசுவாமிப் புலவருக்குப் பின்னே தமிழ் வரம்பை அழிக்காது பாதுகாத்த ஒரேயொருவர் இருப்பின் அவரே வேந்தனார் என்று ஆணையிட்டுக் கூறலாம்.”

சொக்கன் அவர்கள் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்.

”வித்துவான்- பண்டிதர்- சைவப்புலவர்- பயிற்றப்பட்ட தமிழாசிரியர் என்ற தகைமைகளோடு 1947ஆம் ஆண்டிலே தண்தமிழ்த் தாயின் தனித் தெய்வத் தன்மைகளை தேமதுரத் தமிழ் பாக்களால் திசை மணக்கத் திகழ்வித்திருப்பதற்காகத் திருவாவடுதுறை மகா சந்நிதானத்தார் திருவாரூர் மொழியரசி அரங்கேற்று விழாவில் 'தமிழ்ப் பேரன்பர்' என்னும் பட்டத்தை உவந்து நல்கி வேந்தனாரைக் கௌரவித்தனர். 1964இல் சிநீலங்கா சைவா தீனம் 'சித்தாந்த சிரோமணி' என்ற பட்டத்தை தனது மாநாட்டின்போது வழங்கியது.”

வித்துவான்- பண்டிதர்- சைவப்புலவர்- தமிழ்ப்பேரன்பர்- சித்தாந்த சிரோமணி- கவிராயர்- பரமேசுவரக் கழகத் தமிழ் விரிவுரையாளர் என்ற சிறப்புகளுடன், எழுத்தாற்றல்- பேச்சாற்றல்- கவித்துவத்திறன் கொண்ட வேந்தனார் அவர்கள் 18.09.1966 இல் திடீரென ஏற்பட்ட மாரடைப்பால் தனது 48 வயதிலே காலமானார்.

வேந்தனார் இறந்து 44 வருடங்கள் ஓடிவிட்டன. இந்த 44 வருடங்களில், வித்துவான் வேந்தனார் பற்றி அவருடன் பழகிய நண்பர்களில் சிலரும், அவரீடம் கல்விகற்ற மாணாக்கர்களில் சிலரும், அவர் நினைவுகளை இடையிடையே நினைவு கூர்ந்துள்ளார்கள்.

ஆனால் ஈழத் தமிழுலகம் வேந்தனாரின் பன்முகப்பட்ட ஆற்றல்களையும், ஆளுமைகளையும் சரியான முறையில் நினைவுகூரத் தவறியுள்ளது என்பதே உண்மையாகும். இதற்கு அவர் பற்றிய போதுமான ஆவணங்கள் கிடையாதிருந்திருக்கலாம். அல்லது அவ் ஆவணங்கள் பற்றி அறியா திருந்திருக்கலாம். எது எப்படியாயினும், ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய உலகு மிகச் சிறந்த உரையாசிரியரை, தீர்க்க தரிசனமிக்க கட்டுரையாளரை, ஆற்றல் மிக்க சொற்பொழிவாளரை, வியத்தகு குழந்தைப் பாடகரை, வீறு கொண்ட கவிஞரை, இலக்கணச் சிறப்பும்- இலக்கிய வளமுமிக்க

தமிழ்ப்பேரன்பரை, சைவசித்தாந்தத்தை தெளிவுர உரைத்த சித்தாந்த சிரோமணியை நினைவுகூர வேண்டிய அளவிற்கு நினைவு கூரவில்லை என்பதே என் கருத்து.

தற்போது வெளிவிடப்படுகின்ற 'குழந்தைமொழி' நூல்மூலம் வேந்தனார் குழந்தைகளின் உலகில் சிரஞ்சீவியாக வாழ்வார் என்பது உண்மை. அவரின் 'கவிதைப்பூம்பொழில்' மூலம் அவர் 'காலம் கடந்து வாழ்கவிஞன்' ஆகத் திகழ்வார் என்பது திண்ணம். அவரின் 'தன்னேர் இலாத தமிழ்' கட்டுரைகள் நூல் மூலம், அவரின் தீர்க்க தரிசனமும், தமிழ்ப்பற்றும், நாட்டுப்பற்றும், இலக்கிய இலக்கணப் புலமையும், சைவ அறிவும் நன்கு உணரப்படும் என்பது உறுதி.

வித்துவான் வேந்தனாரின் பல்வேறுபட்ட தகைமைகளையும், அவரை அறிந்தவர்கள்- அவர் காலத்தில் வாழ்ந்தவர்கள்- அவரின் மாணாக்கர்கள் ஆகியோர் காலத்திற்குக் காலம் நினைவு கூர்ந்த தகவல்களின் அடிப்படையில் உருவாக்கப்பட்ட இந்நூல்- வித்துவான் வேந்தனார் பற்றி வருங்காலத்தில் அறிய - ஆராய விரும்பும் தமிழ் இலக்கிய அறிஞர்களிற்கு, தமிழ் ஆர்வலர்களிற்கு உறுதுணையாக அமையும் என்று நம்புகின்றேன்.

வில்லிற்கு வீரன் யாரெனில் விஜயனாகும்
விறல் தமிழ் சொல்லிற்கு வேந்தன் யார்- வேந்தனார்!

வேந்தனார் இளஞ்சேய்

29.07.2010 -

இலண்டன்.

Email:vilansei@hotmail.com

கலைச்சோலை தனித்துவே- கண்ணுறங்கா
வேந்தனுங் கண் உறங்கினானே!
மலை மலையாய் எழுதியகை விதிவலியால்
மரமாகிப் போயிற்றோதான்!
அலையலையாய் தமிழ் வாரி வீசிநின்ற
செவ்வாயும் அடங்கிற்றோ தான்!
நிலைகுலையாய்த் தமிழ் நெஞ்சம் நீணிலத்தில்
மீண்டொருகால் நிலைகொள்ளாதோ?

(வித்துவான்.சி.ஆறுமுகம்- புகழ்வளச் சோலையின் ஒருமலர்)

வித்துவான், பண்டிதர் வேந்தனார்

“ஈழநாட்டின் இணையற்ற உரையாசிரியர்”
(இளவாலை அமுது)

ஈழநாட்டின் இணையற்ற உரையாசிரியர் ஒருவர், எங்கள் காலத்தில் இருந்தார் என்றால், அவர் வித்துவான் வேந்தனார் தான்.

வேந்தனார் ஒரு பண்டிதர், வித்துவான், சைவப்புலவர் என்றாலும் அவரை உரையாசிரியர் என்பதே முற்றும் பொருந்தும். பொதுத் தராதரப் பரீட்சைக்கு எனக் குறிப்பிட்டிருந்த இலக்கியப் பகுதிக்குப் பல ஆண்டுகளாக உரை எழுதி வந்தவர் வித்துவான் வேந்தனார்!

வேறு சிலரும் இந்தத் துறையில் முயன்றனராயினும், வேந்தனாரின் உரை ஆற்றலுக்கு ஈடுகொடுக்க இயலாமற் போய்விட்டனர்.

பல்லாயிரம் தமிழ் மாணவர் வேந்தனாரின் உரைச்சிறப்பை அறிந்து தமிழ் இலக்கியத்தில் ஆர்வமும் உயர்ச்சியும் பெற அவர் வழிவகுத்தார் எனலாம்.

அரும்பத உரை, பொழிப்புரை, தெளிவுரை, இலக்கணக் குறிப்பு, எடுத்துக் காட்டு, வரலாறு, நயம் உரைத்தல் என்பனவாக அவர் குறிப்பிட்டு எழுதிய திரவியங்கள் தேடக் கிடைக்காதவை.

இலக்கியம் என்பது ஒரு பசு மாடு. அதிலே பழக்கமில்லாதவர்கள் பால் கறக்கமுடியாது! கண்டவர்களும் மடியில் கைவைத்தால் அது காலால் அடிக்கும், கொம்பால் குதறும் என்று அஞ்சினார்கள் சிலர்.

இலக்கியம் தமிழில் பாண்டித்தியம் பெற்றவர்களுடைய முதுசம், பண்டித பரம்பரையின் சீதனம். அந்தத்துறையை கரையிலே நின்று பார்க்கலாமே யன்றி உள்ளே கால்வைப்பது ஆபத்தானது என்று எண்ணியவர்களும் இருந்தார்கள்.

இலக்கியம் என்பது இலக்கணத்தில் ஊறிக்கிடக்கும் ஊறுகாய். ஆழ்ந்த அறிவும், அனுபவமும், முதிர்ச்சியும் பெற்றவர்களே அதை எடுத்து வாயில் போடலாம் என்று சிந்தித்தவர்களும் இருந்தார்கள். தேள், கொடுக்கான், சிலந்தி விஷ செந்துக்களைப்போல இலக்கியம் பாமரர்களை ஒற்றை விரல் காட்டி அச்சுறுத்தியது. கற்கக் கசடறக் கற்பவை... எனத் தொடங்கவே நாக்குத் தெறிக்கும் குறள் வரிகள், அதில் வரும் இன்னிசை அளபெடை,

சொல்லிசை அளபெடை, அதற்குப் பரிமேலழகர், "எவன் என்னும் வினாத்தொகை என் என்றாய் ஈண்டு இன்மை குறித்து நின்றது" என்ற வாறான உரைகளும் ஊமாண்டி காட்டின.

கம்பராமாயணம், திருக்குறள், கந்தப்புராணம் என்ற இலக்கிய நூல்களைப் பிஞ்சு உள்ளங்களில் இனிய ஒட்டு மாங்கனிபோல சுவை தெரிய அறிமுகம் செய்து வைத்தார் வித்துவான் வேந்தனார். அவருடைய உரையை நினைந்து கைதட்டியவர்களின் ஓசை, இன்னும் என் காதில் ஒலித்துக் கொண்டிருக்கிறது.

வித்துவான் வேந்தனார், வேலணையைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். வேலணை, பிறநாட்டுக் கலாசாரம், பிறமொழிக் கலப்பு, பண்பாடு என்பவற்றால் பழுதடையாத மண்.

எனவே அவருடைய அத்திவாரம் சிறந்த நாற்றுமேடை எனலாம். வித்துவான் அவர்கள் பரமேஸ்வராக்கல்லூரி இயற்றமிழ் பேராசிரியராக நீண்டகாலம் பணி புரிந்தவர். நாவலர் பாடசாலையில் பண்டித வகுப்புகளுக்குப் பாடம் எடுத்தவர். இவனும் அவரிடம் தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம் பாடம் கேட்க வாய்ப்புப் பெற்றவர்களில் ஒருவன்.

ஒருநாள் "ஐயா! நீங்கள் யாரிடத்திலே இலக்கணம் கற்றுக் கொண்டீர்கள்?" என்று கேட்டு விட்டேன். உடனே அவர் சிரித்தவாறு, "சிவஞான முனிவர், நச்சினார்க்கினியர், சேனாவரையர் என்போரிடத்திலேதான் என்றார். நான் திறந்த கண்களையே மூடமறந்து, ஆச்சரியத்தில் மிதந்தேன்.

ஏனெனில் அவர்கள் எல்லோரும் இலக்கணத்துக்கு உரை எழுதிய பெரி யார்களே! வித்துவான் வேந்தனாருடைய ஞாபக சக்தி அபாரமானது.

ஒருமுறை வாசித்து விட்டு அப்பகுதியைப் பாராமல் சொல்லக்கூடிய ஆற்றலைக் கண்ட மாணவர்கள் வியப்புற்றோம்.

ஒருமுறை காவலூர் புளியங்கூடலில் ஒரு அரசியல் கட்சியின் மாபெரும் கூட்டம் நடந்தது. பல்லாயிரம் மக்கள் ஒன்று கூடியிருந்தார்கள். அது தமிழ் அரசுக் கட்சியின் தீவ்ப்பகுதி பாராளுமன்றத் தேர்வுக்காக நின்ற அமரர் வீ. ஏ. கந்தையா அவர்களை ஆதரித்து நடந்த இறுதிக்கூட்டம். தந்தை செல்வா அவர்களும் அங்கு இருந்தார்.

மேடையில் எனது அருகில் வித்துவான் வேந்தனார் இருந்தார்.

தீவுப்பகுதியைச் சேர்ந்தவரும், வணிகத்துறையில் மதிப்பார்ந்தவரும், முன்னாள் தீவுப்பகுதி பாராளுமன்ற உறுப்பினரும், என் பிரிய நண்பருமான அல்பிரெட் தம்பிஐயா அவர்களை எதிர்த்த கூட்டம் அது. என்னை முதலில் பேசுமாறு அழைத்தார்கள்.

நான் நகைச்சுவையாகப் பேசினேன். "நானும் என் நண்பன் ஒருவனும் கனகராயன் குளத்தில் எங்களுக்கு இருந்த நெல் வயலைப் பார்த்துவிட்டு வருவதற்காகச் சென்றோம். வேலையாள் சுப்பனையும் எங்களோடு கூட்டிக் கொண்டு சென்றோம். பஸ் கனகராயன் குளத்தில் நின்றதும், பழைய கண்டி வீதி அருகே சென்றோம்.

வீதி ஓரமாகப் பெரிய வாய்க்கால் போகிறது. மழை காலம் ஆகையால் வாய்க்காலில் வெள்ளம் கரைபுரண்டு ஓடுகிறது. என் நண்பன் வாய்க்காலைப் பார்த்துவிட்டு "அட சுப்பா! அங்கே பார்! வெள்ளத்திலே ஆட்டுக்கிடாய் ஒன்று போகிறது. ஓடிப்போய் கட்டிப்பிடித்து அதைக் கொண்டு வா!" என்றார். சுப்பன் ஒரே பாய்ச்சலில் சென்று கிடாயைக் கட்டிப் பிடித்தான்!

மாலை நேரம். பொழுது கருகிவிட்டது. எங்களிடமிருந்த 'ரோச் லைற்' வெளிச்சமும் மங்கலாய் இருந்தது. சுப்பன் ஆட்டுக்கிடாயுடன் மல்லுக் கட்ட நேர்ந்தது. ஒருமுறை கிடாய் மேலே வந்தது. அடுத்தகணம் சுப்பன் மேலே வந்தான். கிடாய்க்கும் சுப்பனுக்கும் சீவமரணப் போராட்டம். என் நண்பனுக்கு விஷயம் விளங்கிவிட்டது.

"அடே! அது கரடியா! கையை விட்டிட்டு வாடா!" என்று நண்பன் கத்தினான். "தம்பிஐயா அவர்கள் ஐக்கிய தேசியக்கட்சி என்ற கரடியைக் கட்டிப் பிடித்தார். இப்போது அது அவரை விடுகுதில்லையே" என்று முடித்தேன். சில நிமிட நேரம் ஒரே கைதட்டு. தந்தை செல்வாவே எழுந்து நின்று சபையை அமைதி பெறச் செய்தார். பேச்சு நிறைவுற்று என் கதிரையில் வந்து அமர்ந்தேன்.

"சபையை நன்றாகக் கவர்ந்துவிட்டீர்களே! நல்ல பேச்சு" என்று வித்துவான் பாராட்டியதும், என் இருதயத்தின் எல்லா அறைகளிலும் விளக்குகள் எரிந்தன.

என்னை அடுத்து வித்துவான் வேந்தனார் உரையாற்றினார். புறநானூற்றுப்

பாடல் ஒன்றைத் தூக்கி நிறுத்தினார். பெரும் பாணாற்றுப் படையிலும் ஒரு நிகழ்ச்சி வந்து கலந்தது. திருக்குறள் சில தலைகாட்டின. திருமுருகாற்றுப் படையுடன் கம்பராமாயணமும் சுரந்தன. இலக்கியநயம் பொருந்திய அருமையான பேச்சு. "கற்றேரர் உச்சியில் வைத்து மெச்சக்கூடிய அருமையான பேச்சு, அருமையான பேச்சு" என அடியேன் என் குருவை ஆராதித்தேன்.

ஒருநாள் பண்டித வகுப்பு நடந்து கொண்டிருந்தபோது, வித்துவ சிரோமணி சுப்பையாபிள்ளை வந்து குறுக்கிட்டு, சோமசுந்தரப்புவர் காலமான செய்தியைச் சொன்னார்.

வித்துவான் வேந்தனார் வகுப்பை நிறுத்தி, "நான் சில பாடல்களை எழுத விரும்புகிறேன். நீங்கள் தொல்காப்பியத்தில் குறிப்பிட்ட பகுதியை வாசியங்கள்" என்று கூறிவிட்டு கவிதைகளை எழுத ஆரம்பித்தார். அடியேனுக்கும் மறைந்த புலவரில் இருந்த பெருமதிப்புக் கிள்ளத் தொடங்கியது.

ஒரு சில எண் சீர்விருத்தப் பாடல்களை எழுதினேன். அடுத்த வாரம், ஞாயிறு தினகரன் மலரில் முதலாம் பக்கத்தில் என் கவிதைகள் வெளி வந்தன.

வித்துவான் வேந்தனாரின் கவிதைகளும் அழகாக வெளிவந்திருந்தன. எனது கவிதைகளை வாசித்துவிட்டு வித்துவான் வகுப்பிலே என்னைப் பாராட்டியது வசிட்டர் வாயால் பெற்ற வாழ்த்துப்போல என்னை இன்ப வெள்ளத்தில் தோய்த்து எடுத்தது.

கிட்டத்தட்ட ஒருமாத காலத்தில் எனது தாயார் இறைவனடி எய்தினார். எங்கள் கவிதை நெஞ்சின் உறவால் எனது அன்னையின் நினைவு அஞ்சலி நூலுக்குச் சில கவிதைகள் எழுதித் தருமாறு கேட்டேன். பேனாவை எடுத்தார், கவிதை மடை திறந்தது.

'அன்பால் அறிவால் உளம் உருகும் அமுத மொழியால் அனைவரையும் தன்பால் இழுக்கும் தண்ணளியாள் தாயார் சேதுப்பிள்ளை யெனும்'

என்று சில கவிதை மணிகளை யாத்துக் கையில் தந்தார்.

வித்துவான் வேந்தனாரின் கவிதை ஆற்றலை, சொல் வளத்தை, இலக்கண அமைதியை, அன்பின் ஊற்றைக் கண்டு பிரமித்தேன்.

பேராசிரியர் வித்தியானந்தனின் அஞ்சலிச் செய்தியை அடுத்து, வித்துவான் வேந்தனாரின் இரங்கற் பாக்கள் இடம்பெற்றன. வித்துவான் வேந்தனாரின் புலமைக்குச் சான்றாகப் பல கவிதைகளைக் காணலாம்.

தமிழர் காலம் காலமாக நினைவு கூருமாறு ஒரு பாடலுண்டு. அது அம்மாவைப் பற்றி எழுதப் பெற்றது.

காலைத்தூக்கிக் கண்ணில் ஒற்றிக்
கட்டிக் கொஞ்சம் அம்மா
பாலைக்காய்ச்சிச் சீனி போட்டுப்
பருகத் தந்த அம்மா

பள்ளிக்கூடம் விட்ட நேரம்
பாதி வழிக்கு வந்து
துள்ளிக் குதிக்கும் என்னைத்தூக்கித்
தோளிற் போடும் அம்மா...

இப்பாடல்களில் தாய்ப் பாசம் பொங்கி நுரை தள்ளுகிறது. இலக்கிய வளத்திலும், இலக்கண அறிவிலும், சமயப் புலமையிலும், கவிதைச் செல்வத்திலும் வித்துவான் வேந்தனார் செழிப்புற்று இருந்தாலும், உரையாசிரியர் என்ற முத்திரையே அவரை உயர்த்திக் காட்டுகிறது.

(நன்றி- புதினம் - இந்த வேலிக்குக் கதியால் போட்டவர்கள் - 2006)

இன்றைய உலகில் தமிழ் இனத்திற்கு ஏற்பட்டுள்ள அல்லல்களைப் போக்க வேண்டுமானால், தமிழ்த் தலைவர்கள் ஒன்றுபட வேண்டும். எதிர்காலத் தமிழினத்தின் ஆக்கங்கருதி ஒருவர்க்கு ஒருவர் விட்டுக் கொடுத்துச் செயலாற்றத் தமிழ்த் தலைவர்கள் துணிய வேண்டும். அன்பினால் விட்டுக்கொடுத்துத் தமிழர் உரிமைகளைப் பாதுகாக்கத் தமிழர்கள் திரண்டெழ வேண்டும், தங்கள் தங்கள் தனி உரிமைகளில் சிலவற்றைத் தமிழரின் இன உரிமைக்காக விட்டுக் கொடுக்க முடியாத நிலைமை உடைய தமிழ்த் தலைவர்களைத் தமிழ் மக்கள் இனிப் பொருட்படுத்தார்கள்.

வித்துவான் வேந்தனார்

(விட்டுக்கொடுக்கும் மனப்பான்மை வேண்டும் - தினகரன் 08.09.1956)

புலவர்கள்

தமிழ்ப் பேரன்பர், வித்துவான் க. வேந்தனார் (1918 - 1966)

கலாநிதி, சாகித்தியரத்தினம் குகரூர் க. சொக்கலிங்கம் (சொக்கன்)

சென்ற நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில்

காலைத் தூக்கிக் கண்ணில் ஒற்றிக்
கட்டிக் கொஞ்சம் அம்மா
பாலைக் காய்ச்சிச் சீனி போட்டுப்
பருகத் தந்த அம்மா

என்ற பாடலின் அடிகள் ஈழத்தமிழ்ச் சிறுவர் சிறுமியரின் மழலை மாறா வாய்களிலெல்லாம் தவழ்ந்தன. இது போன்ற சிறுவர் பாடல்கள் பலவற்றையும் சிறுவர்கள் தம் பட்டறிவு, சொற்களஞ்சியம் ஆகிய எல்லைக் குள் நின்று பாடிய வித்துவான் க. வேந்தனார், தமிழின் கரைகண்ட பெரும்புலவர் என்றால் அதனை ஏற்றிடத் தயக்கம் உண்டாகாதது வியப்பன்று. "முன்னைப் பழம்பொருட்கு முன்னைப் பழம் பொருளாயும் பின்னைப் புதுமைக்குப் பேர்த்துமப் பெற்றியினாயும்" விளங்கிடும் சிவபெருமான் போன்றவளே தமிழன்னையும் எனக் கொண்டு அவ்விரண்டினையும் போற்றி அவற்றில் தாம் கண்ட அல்லன தள்ளித் தமிழ்ப் பேரன்பராய்த் தாம் பெற்ற பட்டத்தால் மட்டுமன்றி கொண்ட கருத்திலும் வழுவாது வாழ்ந்தவர் வித்துவான் வேந்தனார்.

"பாடுகின்றோர் எல்லோரும் கவிஞர் அல்லர்
பாட்டென்றால் பண்டிதர்க்கே உரிமையல்ல
ஓடுகின்ற பெருவெள்ளப் பெருக்கே போல
உணர்ச்சியிலே ஊற்றெழுந்த ஒளியாய் ஒங்கி
வாடுகின்ற மக்களினம் மாட்சி கொள்ள
மறுமலர்ச்சிப் பெருவாழ்வை வழங்கு மாற்றல்
கூடுகின்ற கொள்கையினால் எழுச்சி கொண்டு
குழுறுகின்ற கோளரியே கவிஞர் னாவான்.

இவ்வாறு தமிழின் மறுமலர்ச்சிப் புது வாழ்விற்கு வாய்வலிக்கக் குரலெடுத்துக் கூவிய கவிக்குயில், அறுபதுகளில் பண்டிதர் கூட்டத்தோடு மரபுப் போரட்டத்தினை இலங்கை முற்போக்கெழுத்தாளர் நடத்திய பொழுது பண்டிதர் பக்கம் சார்ந்து மரபு பேண்ப் போராடியதும்

இவ்விடத்தில் நினைவு கூரத்தக்கதே. மரபை வரம்பு கடந்து மீறுதல், தமிழுக்கு ஊறு விளைவிக்கும் என்ற அச்சமே, அவரை மரபு போற்றி யோருடன் இணைய வைத்தாலும், விட்டு விடுதலையாகி நின்று தமிழ்க் கவிதையுலகில் புதுமைப் புரட்சி நிகழ்த்த (யாப்பில் அல்ல, கருத்தில்) அவர் தயங்கியதே இல்லை.

கவிதையுலகோடு நின்றுவிடாது கருத்துலகிலும் தமிழர் விடுதலைக்காய் வீறுடன் முழங்கியதும், அம்முழக்கங்களை கவிதை, கட்டுரை வாவில் வெளியிட்டதும் விதந்து கூறவேண்டுவனவாகும்.

வேந்தனாரின் தொலைநோக்கு

ஈழத் தமிழரின் விடுதலைக்கு அகிம்சைவழிப் போராட்டம் உகந்ததன்று, என்று ஐம்பதாண்டுகளுக்கு முன்பே உணர்ந்து எடுத்துரைத்த தொலைநோக்கும் வேந்தனாருக்கு உண்டு.

புத்தகங்கள் பல அடுக்கிப் பூக்கள் தூவிப்
 புதுக்கரும்பும் நறுங்கனியும் படைத்துப் போற்றி
 எத்தனையோ நூற்றாண்டாய் ஏத்தி ஏத்தி
 எழிலாரும் கலைமகளை இரந்து விட்டோம்
 புத்துணர்வும் போர்விறலும் பொலிய வேண்டில்
 புலம்பூத்த இளந்தமிழர் புகலக் கேண்மின்
 கத்தியுடன் ஈட்டிவாள் தீட்டி வைத்தே
 கலைத்தேவி கழல்பரவிக் கடல்போல் ஆர்ப்போம்

உலகாண்ட தமிழரினம் ஓம்பித் தந்த
 உயிர்க்கலையை அடிமைகளாய் உலையும் நாங்கள்
 பலவாண்டாய்ப் பாராட்டி வளர்த்திட்டாலும்
 பாரிலுள்ளோர் அதன்பெருமை பகர மாட்டார்
 புலமாண்ட கலைமகளைப் போற்றும் வீரப்
 புதல்வர்களும் புதல்வியரும் புலமையோடு
 நலமாண்ட நம்நாட்டை நாமே ஆளும்
 நல்வாழ்வும் தருக என் நயந்து கேட்பீர்.

உயிர்க்கலை

தன்னுயிரைக் காத்துப் பகைவன் உயிரை எடுப்பதும் வேண்டும் பொழுது தன்னுயிரை வழங்குவதுமாகிய போர்க்கலையையே வேந்தனார் உயிர்க்கலை என்று போற்றுகின்றார். போரின் குறியீடுகளாக வேந்தனார் மட்டுமன்றி அவரின் சமகாலத்தவரான கவிஞர்களும் வேலையும் வானையுமே கையாண்டுள்ளமை இங்கு குறிப்பிடவேண்டியதாகும். "கொலை வாளினை எட்டா மிகு கொடியோர் பகை அறவே" என்பது பாவேந்தர் பாரதிதாசனின் பாட்டடி. வேலுக்கும் வாளுக்குமும் மாற்றாக இன்றைய புதுப் போர்க்கருவிகள் என்று நாம் பொருள்கொள்வது பிழையன்று.

வேந்தனாரின் வாழ்க்கைப் பாதையில்

முன்பு கடலால் பிரிந்திருந்து, இன்று யாழ்ப்பாண நகரத்தோடு பாலமிட்டு இணைக்கப்பட்டுள்ளது. சென்ற நூற்றாண்டிலும், முன்னரும், இன்றும் சைவ, தமிழ் அறிஞர் பலரையும் நவீனகாலக் கல்விப் புலங்களிலே தோய்ந்தோர் பலரையும் தன்னகத்துக் கொண்டதும் வேலணையாகும். இதுவே வேந்தனாரின் தாயகம். இவர் தந்தையார் கனகசபை; தாயார் தையல் நாயகி. 5.11.1918 இல் இவர் பிறந்தார். பெற்றோரின் ஒரே மகனான இவரின் பதிவுப் பெயர் நாகேந்திரம்பிள்ளை. தம் ஆசிரியரான இளமுருகனாரின் அறிவுறுத்தலால் அப்பெயரை மொழிபெயர்த்துத் தனித்தமிழில் "வேந்தனார்" என இவர் இட்டுக்கொண்டார். "நாக" என்னும் அடையை நீக்கினால் எஞ்சுவது இந்திரன். தொல்காப்பியம் இந்திரனுக்கு வழங்கிய பெயர் வேந்தன் (வேந்தன் மேய தீம்புனல் உலகமும்). அதனோடு "ஆர்" என்ற மதிப்புப் பன்மை கூடி "வேந்தனார்" ஆயிற்று அவர் பெயர்.

வேலணையிலுள்ள சைவப் பிரகாச வித்தியாசாலை, சரசுவதி வித்தியாசாலை என்பன வேந்தனாரின் தொடக்கப் பள்ளிகள். ஆங்கிலக் கல்வியைப் பாரதிபோல வெறுத்தோ, தொடர வாய்ப்பின்றியோ இருந்த நிலையில், இவர் தமிழ் உயர் கல்வியை ஆசிரியர் உதவியின்றித் தாமே மேற்கொண்டு யாழ்ப்பாணம் ஆரிய திராவிட பாஷாபிவிருத்திச் சங்கத்தின் பிரவேச, பால பண்டிதத் தேர்வுகளிலும் மதுரைத் தமிழ்ப் பண்டிதர்த் தேர்விலும் மிகச் சிறப்பாகச் சித்தியடைந்தார். இவற்றோடு உளவியற் கலாநிதி கு. சிவப்பிரகாசம் அவர்களை முதல்வராகக் கொண்டு இயங்கியதும் சி. சிதம்பரப்பிள்ளை பி. ஏ., பி.எஸ்.சி., இளமுருகனார், நவந்தகிருஷ்ண பாரதியார் முதலியோரை விரிவுரையாளர்களாகப் பெற்றதுமான திருநெல்வேலி பரமேசுவரா பண்டித ஆசிரிய கலாசாலையிலே பயின்று பயிற்சிபெற்ற

ஆசிரியருமாகி, 1946 தொடக்கம் தாம் அமரராகும் வரை (1966) பரமேசுவராக் கல்லூரியின் தலைமைத் தமிழ் ஆசானாகவும் விளங்கினார்.

தமிழிலக்கண இலக்கியங்களில் மட்டுமன்றிச் சைவசித்தாந்தத்திலும் துறைபோன சைவப் புலவராய் வேந்தனார் விளங்கியமையைப் பாராட்டி. "அவர் தண்தமிழ்த்தாயின் தனித் தெய்வத் தகைமைகளைத் தேமதுரத் தமிழ்ப்பாக்களால் திசை மணக்கத் திகழ்வித்திருப்பதற்காகத்" திருவாவடு துறை ஆதீனத்தார் "தமிழ்ப்பேரன்பர்" என்ற மதிப்பார்ந்த பட்டத்தினை திருவானூர் மொழியரசி அரங்கேற்ற விழாவின்போது வழங்கினார். 1964 இல் ஸ்ரீலங்கா சைவாதீனம் "சித்தாந்தசிரோமணி" என்ற பட்டத்தைத் தனது மாநாடொன்றின் போது வழங்கிச் சிறப்பித்தது.

வேந்தனாரின் மங்கல மனைமாட்சி

1947 இல் வேந்தனார் வேலணையைச் சேர்ந்த நாகலிங்கம் என்பாரின் செல்வப் புதல்வி சவுந்தரநாயகியை மணந்து கொண்டார். இந்த அன்புத் தம்பதிக்கு "தம்மில் தம் மக்கள் அறிவுடையராகப் பிறந்த சேய்கள் ஐவராவர். இவர்களில் மூத்தவர் திருவாட்டி கலையரசி சின்னையா. பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழைச் சிறப்புப் பாடமாகக் கொண்டு முதல் வகுப்பில் தேர்ந்து அப் பல்கலைக்கழகத்திலும், பின்பு யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்திலும் விரிவுரையாளராகப் பணியாற்றி இன்று, பொறியியலாளரான தமது கணவருடனும் பிள்ளைகளுடனும் அயலநாடொன்றில் வசிக்கின்றார். இவரின் இளவல் இளங்கோ மொறட்டுவப் பல்கலைக் கழகத்தில் மின் பொறியியலாளராய்ச் சிறப்புத் தேர்வடைந்து அங்கே விரிவுரையாளராகி புலமைப் பரிசிலோடு ஜேர்மனி சென்று தமது துறையில் கலாநிதியானார். அவரும் இன்று வெளி நாடொன்றில் குடும்பத்தோடு வாழ்ந்து வருகின்றார். அடுத்துப் பிறந்த தமிழரசி வித்தியாலங்காரப் பல்கலைக்கழகத்தில் கற்று கலைமாணியானபோதிலும் விதிப்பயனாய் அமரராகி விட்டார். இவருக்கு அடுத்தவரான இளஞ்சேய் கணக்காளராய் வெளி நாட்டில் குடும்பத்தோடு குடியேறிப் பணிபுரிந்து வருகின்றார். இவரின் தம்பி இளமவேள் இளமையிலேயே காலன் வாய்ப்பட்டார்.

வேந்தனாரின் மேம்பாடுகளும் அமரத்துவமும்

தம்காலத்தில் ஈடிணையற்ற சொற்பொழிவாளராகவும் தலைசிறந்த கவிஞராயும் தமிழ் சைவம்சார்ந்த ஆழமும் உணர்ச்சிவளமும் பொருந்திய கட்டுரையாசிரியராயும் இலக்கிய, சமய பாட வழிகாட்டி நூல்களின்

ஆசிரியராகவும் விளங்கிய தமிழ்ப்பேரன்பர் வேந்தனார் 18.09.66 இல் புகழுடம்பெய்தினார். இவரின் மறைவு குறித்து வெளியான புகழுரைகள் மிகப் பல. அவற்றுள் குறிப்பிட்டுக் காட்ட ஒன்றை மட்டும் தருகின்றேன். அது பன்மொழிப் புலவர் அமரர் தெ. பொ. மீனாட்சிசுந்தரனார் வழங்கியது.

”அவருடைய நினைவு அவருடைய மாணவர் உள்ளத்தில் நிலைத்து நின்று அவருடைய வழியிலே அவர்கள் சென்று தொண்டாற்றி வெற்றிபெறுவார்கள்.”

வேந்தனாரின் எழுத்தாக்கங்கள்

வேந்தனாரின் ஆக்கங்களாய் வெளி வந்தவற்றை மூன்று பிரிவுகளுள் அடக்கலாம்.

1. நூல்வடிவில் வெளியானவை.
2. பத்திரிகைகளில் வெளியானவை.
3. கையெழுத்துப் படிகளாகவோ, தட்டச்சுப் படிகளாகவோ உள்ளவை.

நூல்வடிவில் வெளிவந்தவை

- க. யாழ்ப்பாணத்துத் திருநல்லூர்த் திருப்பள்ளியெழுச்சி (1961)
- உ. கவிதைப் பூம்பொழில் (1964)
- ங. கம்பராமாயணம் - கும்பகர்ணன் வதைபடலம் - உரை
- சு. கம்பராமாயணம் - காட்சிப் படலமும் நிந்தனைப் படலமும் - உரை
- ரு. கம்பராமாயணம் - மந்தரை சூழ்ச்சிப் படலமும் கைகேயி சூழ்வினைப் படலமும் - உரை
- சா. பாரதியார் பாடல்கள் - விளக்கம்
- எ. இந்து சமயம்
 - (ங. முதல் எ. வரையுள்ளவை க.பொ.த. (சா/த) வழிகாட்டி நூல்கள்.

பத்திரிகைகளில் வெளியானவை

இலக்கியம், சமயம், சமூக விழிப்பு சார்ந்த சொற்பொழிவுகள் தொடர்பான கட்டுரைகள் இந்து சாதனம், தினகரன், யாழ்ப்பாடி, ஈழநாடு, தமிழ் இளைஞன், வீரகேசரி ஆகியவற்றில் அவ்வப்போது வெளியானவை எல்லாமாகத் தொண்ணூற்றேழு. இவை நூல்வடிவில் வெளியாகும்பொழுது வேந்தனாரின் ஆளுமையின் முழுப் பரிமாணத்தையும் நாம் அறிய வாய்ப்புண்டாகும். சமகாலப் பிரச்சினைகளை முன்னிறுத்தி இவர் யாத்த

“உற்ற துணை”, “காதற்கலை வாழ்வில்” என்ற நெடும் பாடல்கள் அவர்தம் கவித்துவ வீரையும் புதுமை வேட்கையையும் நன்கு புலப்படுத்தும்.

கையெழுத்தும் பிரதியாக உள்ளவை

1. மாம்பழம்
2. அக்கா
3. பொன். இராமநாதன்
4. திருநல்லூர் திருவந்தாதி - சமயம்
5. வைத்தீஸ்வரா வித்தியாலயப் பொன் விழா வாழ்த்து -- வாழ்த்து
6. கம்பனென்றொரு மானிடன் வாம்ந்தனை.

வேலணைவாழ் பெரியோர்கள் மேற் குறித்தவற்றை நூல்வடிவில் வெளியிடும் வாய்ப்பு நேருமானால் (இவை வேந்தனாரின் மகள் திருவாட்டி கலையரசி சின்னையாவிடம் உள்ளன) தேகாந்த நிலையில் வேந்தனாருக்குக் கௌரவக் கலாநிதிப் பட்டம் வழங்க ஈழத்துப் பல்கலைக் கழகங்களில் ஒன்றாவது முன்வர வாய்ப்புண்டு. செய்வார்களா?

(நன்றி - வேலணை ஒரு வரலாற்று அறிமுகம் - 2007)

குட்டிகளுக்குத் துன்பம் ஏற்பட்டால் புலி தன் உயிரையும் பொருட்படுத்தாமல் துன்பம் செய்தவரை எதிர்த்து இறந்து போகும். மன்னனும் குடிகளின் நன்மைக்காகத் தன் உயிரையும் விடக்கூடிய உள்ளம் படைத்தவனாக இருக்கவேண்டும். இன்று ஒன்றும் அறியாத பொது மக்கள் போரினாலும் கலகங்களினாலும் அழிந்துபட அந்த அழிவுகளின் காரணங்களை ஆராய்ந்து பேசுகின்ற ஆட்சியாளர்கள் வீற்றிருக்கின்ற காலத்தில் நாங்கள் வாழ்கின்றோம். பல ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் உயிர்விட்ட பின்பு அவர்கள் ஏன் உயிர்விட்டார்கள் என்று ஆராய்கின்றவர்கள், உண்மையாகக் குடிகளின் நலன் பேண விரும்பினால் அக்கலகங்கள் எழாதவகையில் முன்னேற்பாடுகளைச் செய்ய வேண்டும்.

வித்துவான் வேந்தனார்

(தமிழகத்தை வாழ்வித்த தமிழ்ப் புலவர்கள் - தினகரன் 11.08.1956)

வித்துவான் வேந்தனார்

(வித்துவான் சி. ஆறுமுகம் - தினகரன் 19-09-1972)

இருபதாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த ஈழத்துத் தமிழ் அறிஞர் வரிசையில் வேந்தனாரும் ஒருவர். அவருடைய ஆற்றலை இளமை தொட்டு நன்கறிந்த வர்களுள் நானும் ஒருவன். எட்டாம் வகுப்பிற் படிக்கும் போதே மேடையிலேறி வீரமுடிக்கஞ் செய்யத் தொடங்கியவர் வேந்தனார். ஆசிரியப் பயிற்சி பெறும் முன்னமே அவர் மதுரைத் தமிழ்ப் பண்டிதராகி விட்டார். சைவப் புலவர் தேர்விலும் வெற்றி பெற்றுவிட்டார்.

வேந்தனார் தன் முயற்சியில் முழுநம்பிக்கை கொண்டவர். பரமேசுவரப் பண்டிதப் பயிற்சிக் கழகத்தில் ஆசிரியப் பயிற்சி பெற்ற பின்னர் சென்னைப் பல்கலைக் கழக வித்துவான் தேர்விலும் அவர் தேறிவிட்டார். நூல்களைப் படிப்பதிலும் சிந்திப்பதிலும் காலங்கழித்த வேந்தனார் தமது சிந்தனைகளைப் பதிவுகளை, கவிதைகளிலும், கவிதைகளிலும் வெளியிடலானார்.

மேடைப் பேச்சும் அவருடைய சிந்தனைத் திறனை வெளிப்படுத்தியது. மாணவர் மத்தியில் பாடம் போதிக்கும் வாய்ப்பும் அவருடைய அறிவு வளர்ச்சிக்கும், ஆராய்வுத் திறனிற்கும் அருந்துணை புரிந்தது. பரமேசுவராக் கல்லூரி அவரை ஓர் அறிஞனாக உருவாக்கியது. அவராற்றிய தமிழ்த் தொண்டு தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் அவருக்கோர் நல்லிடத்தை வழங்கி விட்டது.

கவிதையாற்றல்

இளமையிலேயே கவிதையியற்றும் வல்லமை பெற்றிருந்த வேந்தனார், சங்க நூல்களிலும், காவியங்களிலும், புகுந்து 'ஆழ்ந்திருக்கும் கவியுள்ளம்' கண்டு கொண்டமையினால் புலவர் வரிசையிலும் இடம் பெற்றுவிட்டார். கம்பனின் ஓசை நயமும், கச்சியப்பரின் செஞ்சொல்லாட்சியும், சேக்கிழார்பெருமானின் செந்தமிழ் எளிமையும், இளங்கோவடிகளின் உணர்ச்சிப்பெருக்கும் வேந்தனாரின் உள்ளத்தில் நின்று கவிதை நடம் புரியத் துணை புரிந்தன.

அவர் எழுதியுள்ள கவிதைகள் மொழிப்பற்றினையும் நாட்டுப் பற்றினையும் நன்கு வளர்ப்பன. நன்றியுணர்வினை நன்கு ஊட்டுவன. குழந்தைகள் உள்ளத்துக்குக் குதூகலம் கொடுப்பன. தெய்வ சிந்தனையைத் தினமும் எழுப்புவன. அவர் வெளியிட்ட கவிதைப் பூம்பொழிலும், திருநல்லூர்

திருப்பள்ளி எழுச்சியும்-குயிற்பத்தும், அவர் பெயரை என்றும் நிலைநாட்டுவன.

கற்றல், கற்பித்தல், எழுதுதல், பேசுதல் என்பவற்றை வாழ்வின் அரும்பெரும் பணிகளாகக் கொண்ட வேந்தனாரின் செந்தமிழ்த் திருத்தொண்டு, ஈழத்தில் மட்டுமன்றித் தென்தமிழ் நாட்டிலும் வரவேற்புப் பெற்றது. தமிழகக் சென்று சைவ மாநாடுகளிலும், காவிய மாநாடுகளிலும் கலந்து சொல் விருந்தளித்த செய்தியைக் கற்றோருலகம் நன்கறியும்.

கல்வியை இடைவிடாது கற்றலில் அவர் கொண்டிருந்த ஊக்கம் சொல்லுந்தரத்தன்று. அவர் அமரராவதற்கு சில தினங்களின் முன்னரும் தேர்வொன்றொழுதிய செயலொன்றே அவருடைய ஆர்வத்தினை நன்கு எடுத்துக் காட்டும். "கற்றவை சிலவே, கற்பவை பலவே" என்பதை உணர்ந்த அவர் 'பாடையேறினும் ஏடுகைவிடாப்' பண்பு நிரம்பியவர். இத்தகைய ஆர்வமும், தன்மையும் கற்கும் மாணவர்க்கும், கற்பிக்கும் ஆசிரியர்க்கும் என்றும் எடுத்துக்காட்டாக இலங்கும்.

இன்னும் தான் கற்ற கல்வியை மாணவர் உள்ளங் கொள்ளும் வண்ணம் ஊட்டுவதிலும் வல்லவர் வேந்தனார். பரமேசுவராக் கல்லூரிப் பழைய மாணவர் பலரின் சிந்தையிலே வேந்தனாரின் செந்தமிழ்ச் சொற்றொடர்கள் என்றும் நின்று இனிக்கும்! அம்மட்டோ! அவை அன்னார் செவிகளிலும் என்றும் ஒலிக்கும்! நல்லாசிரியன் ஒருபோதும் மறைவதேயில்லை. அவன் அமரன். எனவே வேந்தனாரும் ஓர் அமரர்.

அடுக்குமொழிகள்

மாணவர் நெஞ்சில் மட்டுமன்றிப் பொதுமக்கள் உள்ளத்திலும் வேந்தனார் அமரர். வேந்தனாரின் வீறுகொண்ட சொற்பொழிவுகள் ஈழத்தின் எண்டிசைகளிலும் கேட்டவை. விண்ணும் அதிர்ச் சொல் முழக்கம் செய்தவர் அவர். அவையத்தார் அவருடைய அடுக்குமொழியில் மயங்கி விடுவர். நிரந்து இனிது சொல்லும் வன்மை பெற்றிருந்த வேந்தனார், தனித் தமிழ்ப் பற்று நிரம்பியவர். மட்டுக்கு மிஞ்சி வடமொழி கலப்பதினால் தமிழின் தனிச்சிறப்பு குன்றிவிடுகிறதே என்று எண்ணி உள்ளம் குழறியவர். தமிழின் தனித் தன்மையைப் பேணி வளர்த்த பெரியார்களுள் அவரும் ஒருவர்.

மறைமலையடிகளாரின் நட்பும், தொடர்பும் வேந்தனாரின் தனித்தமிழ் பற்றுக்கு காரணம் என்பதை அறிஞர் உலகம் அறியும். பேச்சினாலும்,

எழுத்தினாலும், கன்னித் தமிழுக்குப் பெருந் தொண்டற்றிய வேந்தனார் மாணவர் உள்ளங் கொள்ளும் வகையிற் பாடநூல்கள் எழுதுவதிலும் வல்லவர். மாணவர்க்கு மட்டுமன்றி ஆசிரியர்க்கும் பயன்படும் வகையில் அவர் எழுதிய பாடநூல்களை அனைவரும் அறிவர். இந்துசமய சித்தாந்த நுட்பங்களை மாணவர் அறிந்து கொள்ளும் வகையில் அவர் எழுதியுதிவியவர். வாழ்விலே நொடிப்பொழுதினையும் வீணாக்காத வித்தகர் வேந்தனார். எப்பொழுதும் புத்தகக்குவியலின் மத்தியிலே இருந்து வாசித்தும் எழுதியும் வந்தவர். 'காலம் கணம்' என்ற முதுமொழியின் தத்துவத்தை முற்றும் உணர்ந்தவர் அவர்.

குறுகிய காலப் பகுதியில் தன் உள்ளத்திற்கொண்ட இலட்சியங்களை உருவாக்கியவர் வேந்தனார். நீண்டகாலம் வாழ்வதே வாழ்வின் நிறைவு என்று எண்ணுவது கூடாது. எவ்வளவு காலம் ஒருவர் வாழ்ந்தார் என்பதை விட வாழ்ந்த குறுகிய காலத்துள் அவர் எவற்றைச் செயற் படுத்தினார் என்பதைச் சிந்திப்பதே மேலானது.

கால் நூற்றாண்டுக் காலம் வேந்தனார் தமிழ்த் தொண்டாற்றியவர். தொடக்கத்தில் ஈழத்து இதழ்களில் அவர் கட்டுரைகள் வெளிவந்தன. பின்னர் அவருடைய கவிதைகளும், கட்டுரைகளும் வெளிவந்தன. இவ்வாறு பல்வேறு வழிகளிலும் தமிழ்த்தொண்டும், சைவத்தொண்டும் புரிந்து வந்த வேந்தனார் 'நெஞ்சையள்ளும் சிவப்பதிகார' மாகாவியத்திலும், கம்பன் கட்டிய இராம காதையிலும் ஊறித் திளைத்தவர். வேந்தனாரின் மறைவின் பின், இவ்விரண்டு காவியங்களிலும் நுட்பங்களையுணர்த்துஞ் சொற்பொழிவுகள் ஆற்றுபவர் அருகிவிட்டனர் என்று நான் துணிவுடனும், தயருடனும் எழுதும் நிலையில் நாடு இன்று உறங்கிக்கிடக்கின்றது.

திருவாசக ஈடுபாடு

ஆருயிர் நண்பர் வேந்தனார் வாழ்ந்தகூழ்நிலை மிகச் சிறந்தது. பரமேசுவராக் கல்லூரி அவரை ஓர் அரும்பெருந் தமிழ்த் தொண்டனாகவும், சைவத் தொண்டனாகவும் உருவாக்கி விட்டது. அக்கல்லூரியின் அருகில், அவர் ஆக்கிய அகமும் ஒரு கலைச்சோலை. தந்தையின் வழியில் தனிநடைபோடும் மக்களும் கலைஞர்கள். வேந்தனார் உடையும், நடையும் தூய்மை வாய்ந்தவை. அவர் உள்ளம் வீரம் நிறைந்த உள்ளம். இளமைக் கால வேந்தனார் இறுமாப்புடைய நாகேந்திரன். இடைக்கால வேந்தனார் சொல்லின் செல்வர். இறுதிக்கால வேந்தனார் பண்பட்ட சைவத் தமிழ்ப் பெருவேந்தனார். இது என் மதிப்பீடு. நாற்பதாண்டின் மேல் வேந்தனார் சிறந்த முருக பக்தராகிவிட்டார். அன்றியும் திருவாசகத்தில்

ஈடுபாடுகொண்டு அதனை நன்கு படித்துவந்த வேந்தனாரையும், என்னையும் இறுகப் பிணித்தது அத் தெய்வ மணிவாசகம். சந்திக்கும் போதெல்லாம் திருவாசகத்தைப் பற்றியே சிந்தித்துப் பேசுவோம். 'திருவாசகம் ஓர் அருமருந்து' என்பதை இருவரும் சிறிதளவேனும் உணர்ந்து கொண்டோம். திருவாசகத்துக்கு உருகிய அவர், அதனை படித்துப் படித்து பேரானந்தம் அடைந்தார்.

இவ்வளவு உயர்ந்த கொள்கையுடன் வாழ்ந்த தமிழரின் அரசு ஏன் வீழ்ந்தது என்பதை ஆராய வேண்டும். பிறர்க்கென வாழ்கின்ற கொள்கை உடையவர்கள் அன்பும் பண்பும் உடையவராக விளங்குவார்கள். அவர்கள் உரிமைக்கு முதன்மை கொடாமல் அன்புக்கு முதன்மை கொடுத்து வாழும் பண்புடையவர்கள். ஒருவர்க்கொருவர் விட்டுக்கொடுத்து வாழ்வதால் அன்புடன் இணைந்து உரிமை உணர்ச்சிவளரும். சங்ககாலத்திலேயே ஒருவர்க்கு ஒருவர் விட்டுக் கொடாத மனப்பான்மை தமிழர்களிடம் தலைகாட்டி விட்டது. மூவேந்தர்களுக்கும் மாறிமாறி ஒருவரோடொருவர் போராற்றிய செய்திகள் புறநானூற்றில் காணப்படுகின்றன. முடியுடை வேந்தர்களும் ஒன்று சேர்ந்து தமிழகத்தைப் பாதுகாக்க எண்ணி இருப்பார்களேயானால் இன்று தமிழகம் அமெரிக்காவரையும் பரந்து கிடக்கும் என்பதில் ஐயம் இல்லை. அவர்கள் தங்களுடைய மான உணர்ச்சியையும் வீரத்தையும் ஊக்கத்தையும் போர் ஆற்றலையும் தம்மைத் தாமே எதிர்த்துப் போராடுவதில் பயன்படுத்தி அழிந்து போனார்கள்.

வித்துவான் வேந்தனார்

(விட்டுக்கொடுக்கும் மனப்பான்மை வேண்டும் - தினகரன் 08.09.1956)

வியத்தகு குழந்தைப் பாடல்கள் பாடிய வித்துவான் வேந்தனார்
- இரசிகமணி கனக. செந்திநாதன் - (தினகரன் 19.09.1971)

'ஓடமும்', 'லட்டும்', 'முறமும்' ஓய்யாரமாகப் பவனி வந்து, நமது நாட்டுக் குழந்தைகளின் வாயில், புரியாமல் தவழ்ந்து வந்த காலத்திலே ஆடிப் பிறப்பும், கோவில் பூசையும், பட்டுச்சட்டையும், 'அம்மா' பாடலும் பாடி அவர்கள் அகமகிழும் காட்சியை நாம் காண்கின்றோம். எவ்வளவு மாறுதல்கள்! எங்கள் நாட்டுக் குழந்தைகள் தங்கள் சூழலிலே உள்ள பொருள்களைப் பற்றித் தமக்கே உரித்தான மொழியிலே பாடுகிறார்கள்; ஆடுகிறார்கள்; குதூகலிக்கிறார்கள்; கும்மாளமிடுகிறார்கள்.

இந்த மாற்றத்திற்கு வித்திட்ட பெருமை 'தங்கத் தாத்தா' நவாலியூர் க. சோமசுந்தரப் புலவர் அவர்களைச் சாரும். அவரை அடுத்து எண்ணத் தகுந்தவர் வித்துவான் க. வேந்தனார் அவர்களேயாவர்.

'கவிதைப் பூம்பொழில்' என்ற அவரது கவிதை நூலிலே குழந்தை மொழி என்ற பகுதியிலே முப்பத்தைந்து பாடல்களை நாம் காண்கின்றோம். அம்மா, பாட்டி, பவளம், வள்ளி, நொண்டி, பூனை, கோழி, வெண்ணிலா, பூந்தோட்டம், மயில், குயில் எனக் குழந்தைகள் காணும் பல்வகைப் பொருள்களைப்பற்றி அவர் பாடியுள்ளார். தமிழ்நாட்டில் இருந்து வெளி வந்துள்ள எழுபத்தைந்து குழந்தைப் பாடல் தொகுதிகளிலும் ஈழத்தில் வெளிவந்துள்ள இருபது குழந்தைப் பாடல்தொகுதிகளிலும் இந்தப் பொருள்கள் பற்றிப் பாடப்பட்டுள்ளன என்பது உண்மை, ஆனால் ஒவ்வொரு பொருள் பற்றியும் வேந்தனார் பாடியுள்ள பாடல்களில் பல நுணுக்க அம்சங்கள் நிறைந்திருப்பதை ஒப்பிட்டு நோக்குபவர்கள் அறிந்து கொள்வர்.

வேந்தனார் ஒரு மேதை

எட்டு வரியில் அல்லது பன்னிரண்டு வரியில் ஏதோ 'காமா சோமா' என்றோ, 'அடா புடா' என்றோ பாடிவிட்டால் அது குழந்தைக் கவிதையாகி விடும் எனப் பலர் நினைக்கிறார்கள். 'ஆழ்ந்த அநுபவமும் நுணுக்கமான பார்வையும், புலமையை மிஞ்சிய ஒரு மேதைத்தனமும் இதற்கு வேண்டும். வெறும் கவித்துவ சக்தி குழந்தைப் பாடல்களுக்குப் போதவே போதாது. வித்துவான் வேந்தனார் அவர்கள் வெறும் வித்துவான்கள் வரிசையில் எண்ணப்படத் தகாதவர். அவர் ஒரு மேதை. அவரது குழந்தைப் பாடல்கள் அதற்குச் சான்றாக மிளிர்கின்றன.

முதலில் 'அம்மா' என்ற பாடலைப் பார்ப்போம். சாதாரணமாக 'அம்மா' பற்றிய பாடல்களில் பத்து மாதம் சமந்த கதையும் பகலும் இரவும் காத்த கதையும்தான் இருக்கும். வேந்தனார், பாடலைத் தொடங்கும் முறையே மனதை ஈர்க்கக்கூடியதாக உள்ளது.

"காலைத் தூக்கிக் கண்ணில் ஒற்றிக் கட்டிக் கொஞ்சம் அம்மா" என்ற வரியை நோக்கும்போதெல்லாம் எனக்கு ஆலிலை மேல் துயின்று காலைத் தூக்கிச் சிரிக்கும் அழகொழுகும் கண்ணின் படம் ஞாபகத்துக்கு வரும். வெறும் கொஞ்சலிலும் பார்க்கக் குழந்தையின் காலைத் தூக்கித் தாய் தன் கண்ணில் ஒற்றும் காட்சியை நம்முன் கொண்டு வருகிறார் கவிஞர். இந்த நுணுக்கத்தை ஒரு மேதையால் தான் காட்டமுடியுமே தவிர சாதாரண கவிஞரால் முடியவே முடியாது.

அதே பாடலில் இன்னொரு அருமந்த காட்சியையும் நாம் காண்கின்றோம்.

பள்ளிக்கூடம் விட்ட நேரம்
பாதி வழிக்கு வந்து
துள்ளிக் குதிக்கும் என்னைத் தூக்கித்
தோளிற் போடும் அம்மா

வெயில் தகிக்கிறது. பாணையிற் சாதம் வேகிறது. கணவன் தோட்டத்திலிருந்து திரும்பும் நேரம். அன்றுதான் சிற்றடிநோகப் பாடசாலைக்குப் போன பையன். அவள் எல்லாவற்றையும் மறந்து "ஐயோ என் பையன் வெயிலிலுக்குள் நடந்து வரப் போகிறானே" என்று பாதிவழிக்கு ஓடுகிறாள். பையனோ, புதிதாகப் பள்ளிக்கூடம் போன முசுப்பாத்தியில் அவள் கைக்கு அகப்படாமல் ஓடுகிறான். துள்ளிக் குதிக்கிறான். அவள் அன்பு என்ன செய்கிறது? ஓடிப் பிடித்துத் தோளிற் போடுகிறது. என்ன அருமையான காட்சி இது. வெறும் வார்த்தைச் சேர்க்கையாயிராமல் பல அருமையான காட்சிகளாக 'அம்மா' பாடல் துலங்குகிறது.

'பாட்டி' பாடற் சிறப்பு

அடுத்து 'பாட்டி' பாடலைப் பார்ப்போம்-

'பாட்டி படை புறப்பட்டு விட்டது பாருங்கள்' என்ற 'தினகரன்' கட்டுரை ஒன்றிலே தமிழ்நாட்டுக் கவிஞர்களிற் சிலர் பாடிய 'பாட்டி' பாடல்களுடன் வேந்தனாரின் 'பாட்டி' பாடலை ஒப்பிட்டு அதன் சிறப்பைக் காட்டியிருந்தேன். உண்மை 'தமிழ்நாட்டுப் 'பாட்டி' பாடல்கள் பாக்கிடப்படையும்,

பிட்டவிப்பதையும், தொண்தொணப்பதையும் மாத்திரம் எங்களுக்குக் காட்டு கின்றன. வேந்தனாரின் 'பாட்டி' என்ன செய்கிறாள் என்று பாருங்கள்:-

கோவிலுக்குப் போகும் போது
கூட்டிச் செல்லும் பாட்டி
கும்பிடு நீ கும்பி டென்று
குனிந்து செல்லும் பாட்டி

அப்பா அம்மா அடிக்க வந்தால்
அலறித் தடுக்கும் பாட்டி
தப்பாய் நானும் பிழைகள் செய்தால்
தானே புலம்பும் பாட்டி....

"கும்பிடு நீ கும்பிடு" என்று குனிந்து சொல்லும் பாட்டியையும், "தப்பாய் நானும் பிழைகள் செய்தால் தானே புலம்பும் பாட்டி"யையும் எழுதச் சாதாரண கவிஞரால் முடியவே முடியாது. அழ்ந்த அனுபவமும், நுணுக்க மான பார்வையும், எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக மேதைத்தனமும் வேண்டும்.

'தங்கத்தாத்தா' சோமசுந்தரப் புலவர் தமது அருமையான கத்தரித் தோட்டத்து வெருளிப் பாடலிலே வெருளியாரைக் கண்டு பயந்து ஓடும் பசுவின் ஓட்டத்தை, "பூட்டிய வில்லும் குறிவைத்த பாணமும் பொல்லாத பார்வையும் கண்டதோ, வாட்டமில்லாப் பயிர் மேய வந்த பசு வாலைக் கிளப்பிக் கொண்டோடுதே ' வெடி வாலைக் கிளப்பிக் கொண்டோடுதே" என அருமையாகப் பாடி 'வெடிவால்" காட்சியைக் காட்டியுள்ளார். இந்த வெடிவால் என்ற யாழ்ப்பாணத்துக் கிராமத்து மொழியை, வித்துவான் வேந்தனார் அவர்கள் எந்த இடத்தில் கையாளுகிறார் என்பதைப் பாருங்கள்.

புள்ளிக் கோழி எங்கள் கோழி
பொரித்த குஞ்சு பத்து
வெள்ளைக் குஞ்சு முன்று நல்ல
வெடிவால் குஞ்சு ஏழு.

கிராமத்துப் பெண்கள் பேசும் வெடிவால் குஞ்சு வேந்தனாரின் பாட்டில் விழுந்து குழந்தைகளின் நாவில் தவழும்போது 'அஹா' என்கிறோம்; அக மகிழ்கிறோம்.

”அருகூட்டும் பைங்கிளியும் ஆடற்பருந்தும்

ஒரு கூட்டில் வாழ் நிததநாட்டை ஆண்டான் நளன்” எனப் பிற்காலத்தில் படிக்கப் போகும் குழந்தைக்குச் சிறு வயதிலேயே, நல்ல விடயத்தைக் கேட்டு, நல்லனவற்றைப் பார்த்து, பகைப் பொருள்கள்கூட ஒருமித்து நிற்கும் என்பதை மயிலின் ஆடலிலும் குயிலின் பாடலிலும் வேந்தனார் அவர்கள் காட்டுகிறார்கள்.

மானும் புலியின் பக்கம் நின்று
மயிலின் கூத்தைப் பார்க்குது
மலையைப்போல யானை நின்று
மயிலின் கூத்தைப் பார்க்குது.

தாயின் பாலைக் குடிக்கும் குழந்தை
தவழ்ந்து கேட்குதே
தவளை பாம்பின் முதுகில் ஏறிச்
சாய்ந்து கேட்குதே.

குழந்தைகளுக்குச் சரியான விளக்கம் கொடுத்தபின் இப்பாடலைப் படிப்பித்துப் பாடுங்கள். உற்சாகமாகப் பாடுவார்கள் என்பதுண்மை.

அருமையான தொண்டு

”பாட்டுக்கொரு புலவன் பாரதியடா அவன் பாட்டைப் பண்ணோடொருவன் பாடினானடா” என மகாகவி சுப்பிரமணிய பாரதியாரின் பாடல்களுக்கு விமர்சனம் போன்று ஒரு பாடல் பாடியுள்ளார் கவிமணி தேசிகவினாயகம் பிள்ளை. எத்தனையோ விமர்சனக் கட்டுரைகளால் சாதிக்க முடியாததை நுட்பமாகச் சுருங்கிய வடிவிலே அது எடுத்துக் காட்டுகிறது. அதேபோலத் தங்கத் தாத்தாவின் பாடல்களின் நயத்தை வித்துவான் வேந்தனாரவர்கள் குழந்தைகளுக்கு அறிமுகம் செய்துவைக்கிறார். அருமையான தொண்டு இது என்றே நம்புகிறேன். பாடலைப் பாடுங்கள்.

ஆடிப் பிறப்புப் பாட்டுப்பாடி
அமிழ்தின் சுவையைத் தந்தோன்
தாடிக் கிழவன் தங்கத் தாத்தா
தமிழைப் பாடிக் கூவாய்.

பாலை விற்கும் பாவை அந்தப்
பவளக் கொடியின் கதையைக்

காலங் கடந்து வாழச் செய்த
கவிஞன் என்று கூவாய்

ஆடு கதறும் அன்புக் குரலை
ஆவி உருகிக் கூவாய்
தாடி அறுந்த வேடன் கதையைச்
சாற்றிச் சாற்றிக் கூவாய்

வேந்தனாரது குழந்தைப் பாடல்களில் அம்மா, பாட்டி, கோழி, மயில், குயில், தங்கத் தாத்தா என்ற பாடல்களில் ஒரு சிலவற்றை எடுத்துக் காட்டினேன். இவை மாத்திரமல்ல. இன்னும் எவ்வளவோ காட்டலாம். விரிவஞ்சி விடுகிறேன்.

காவிய ரசனைப் பேச்சு

வித்துவான் வேந்தனாரது இழப்பால் ஈழத்துப் பேச்சு மேடை பொலிவிழந்துவிட்டது. மாணவர்களுக்கேற்ற கட்டுரைகளை மருந்துக்கும் காணோம். நூல்களுக்கு வழிகாட்டக்கூடிய குறிப்பு நூல்கள் ஏனோதானோ என வெளிவருகின்றன. முக்கியமாகக் கம்பராமாயணம், சிலப்பதிகாரம், பெரிய புராணம் போன்ற காவிய இரசனைப் பேச்சுகளைக் கேட்பதே அரிதாய் விட்டது. அவரது கம்பராமாயண இரசனை பற்றிக் 'கீரிமலை யினிலே' என்ற கவிதை நூலில் கவிஞர் வி. கந்தவனம் விதந்து பாடியுள்ளார். உண்மை. வேந்தனாரது இழப்பு இலக்கிய இரசிகர்களின் மனத்தில் நீங்காத குறையாகவே இருந்து வருகின்றது.

இந்தக் குறையை அவர்களது படைப்புகளை நூல்களாக வெளியிடுதல் மூலம் ஓரளவு நீக்கலாம். அவர் எழுதியுள்ள மாணவர்க்கான கட்டுரைகள், தமிழ் விழாப் பேச்சு, சங்க நூற் காட்சிகள், உதிரிக் கட்டுரைகள் என்பவை நிச்சயம் நூல்களாக வரவேண்டும். அவை இறக்குமதிச் சரக்குகளிலும் பார்க்க எவ்வளவோ மேலானவை.

முக்கியமாக அவர்களது குழந்தைப் பாடல்கள் தனிநூலாக அழகான படங்களுடன் பெரிய அளவில் இரண்டாம் பதிப்பாக வெளிவந்து ஈழத்துக் குழந்தைகளின் நாலை இனிக்கச் செய்தல் வேண்டும் என்பது எனது அவா.

பாட்டி எங்கள் பாட்டி

(இரசிகமணி கனக. செந்திநாதன் - ஈழநாடு 20-09-70)

அன்புள்ள தம்பி, தங்கைகளே. உங்கள் வீட்டில் பாட்டி இருக்கின்றாளா? ஆம் இருக்கிறாள் என்றால் உங்கள் வீடு கலகலப்பாக இருக்கும். பாட்டி இல்லாத வீடும் ஒரு வீடா? என்ன இந்தக் கிழவி எப்போதும் புறுபுறுத்துக் கொண்டிருக்கிறாள் என்று சில பேரன் பேர்த்திகள் எண்ணக்கூடும். அவ்வளவும் அன்பு! அந்தப் பாட்டி உங்கள்மேல் வைத்த பாசம்! பல்லில் லாத பாட்டி பொக்குவாயை அசைத்து வெற்றிலை பாக்கை சிறு உரலில் இடித்தபடி ஏதாவது சொல்லிக் கொண்டிருப்பாள். அதற்காக நீங்கள் அவரைக் கேலி செய்யக் கூடாது. வையக் கூடாது. எங்கள் வீட்டில் ஒரு பாட்டி இருந்தாள். நாங்கள் பாடசாலைக்குச் செல்லுமுன்பு இந்தப் பாட்டிதான் எங்கள் உபாத்தியாயர். பாட்டியைவிட நன்றாகக் கதை சொல்லக் கூடிய உபாத்தியாயர் உலகத்தில் இல்லை. பாட்டி பாட்டி ஒரு கதை சொல்ல மாட்டாயா? படுத்துக் கொள்வோம். என்று சொல்லிவிட்டால் போதும். ஒரே ஒரு ஊரில் ஒரே ஒரு இராசா. என்று பாட்டி ஆரம்பித்து விடுவாள். அந்த ஊருக்குப் பெயரும் கிடையாது. அந்த இராசாவிற்குப் பெயரும் இல்லை. ஆனாலும் ஊம்ஊம் என்று கேட்டபடியே நித்திரையாகி விடுவோம்.

அன்பு நிறைந்த பாட்டி என்னை
அணைத்துத் தூக்கும் பாட்டி
இன்பமான கதைகள் எல்லாம்
எனக்குச் சொல்லும் பாட்டி

நான் பாட்டியின் செல்லப்பேரன். என்ன வேண்டுமென்றாலும் பாட்டியிடம் தான் கேட்பேன். வாழைப்பழம், இனிப்பு, முறுக்கு, வடை இவைகள் வேண்டுமென்றாலும் கேட்பது பாட்டியிடம்தான். அவளும் சேலைத் தலைப்பில் முடிந்து வைத்திருக்கும் பணத்தில் ஐந்து சதமோ, பத்துச்சதமோ கட்டாயம் தருவாள். காசு தருவது மாத்திரமல்ல. கண்களை கசக்கி அழுதாலும் தூக்குபவளும் அவள் தான். முதுகில்தட்டி நித்திரை ஆக்குபவளும் அவள்தான்.

வாழைப்பழமும் இனிப்பும் எனக்கு
வாங்கித் தந்த பாட்டி
தோளிற் கிடத்தி முதுகைத் தடவித்
தூங்க வைக்கும் பாட்டி

எங்கள் பாட்டி மற்றப் பாட்டிகளைப் போலல்ல. அவர்கள் பாக்கிடிப்பார்கள். கதை சொல்வார்கள். பேரன் பேர்த்திகளை அதட்டுவார்கள். தொண தொணப்பார்கள். அவ்வளவோடு சரி. எங்கள் பாட்டியின் விசேடம் என்ன தெரியுமா? கோயிலுக்குப் போகும்போது என்னையும் கூட்டிச் செல்வது தான் அவள் விசேடகுணம். அம்மா சிலவேளை நான் குழப்படி செய்வேன், தன்னைக் கும்பிட விடமாட்டேன் என்று எண்ணி என்னைக் கோவிலுக்குக் கூட்டிச் செல்வதில்லை. பாட்டியோ நான் மாட்டேன் என்றாலும் கட்டாயப் படுத்திக் கூட்டிக் கொண்டு செல்வாள். கோவிலுக்குப் போனாலும் அப்பால் இப்பால் பார்க்கவிடமாட்டாள். சனக்கூட்டத்திற்கு மத்தியிலும் 'கும்பிடு நீ தம்பி' என்று குனிந்து சொல்லுவாள். பாட்டி என்றால் அவள்தான் பாட்டி.

கோவிலுக்குப் போகும்போது
கூட்டிச் செல்லும் பாட்டி
கும்பிடு நீ கும்பிடென்று
குனிந்து சொல்லும் பாட்டி

எங்கள் பாட்டியிடம் இன்னொரு குணத்தையும் அவதானித்தேன். சின்னப் பையனான நான் ஏதாவது குழப்படிகள் செய்வேன். மா சீனி முடலியவற்றை கொட்டிச் சிந்துவேன். மேசையில் இருக்கும் மைக்கூட்டு மையை ஊற்று வேன். பூனையின் வாலைச் சீண்டி இழுப்பேன். அப்போதெல்லாம் அம்மா அடிக்க வருவாள். அப்பா சீறிச்சினப்பார். இடையில் பாட்டி ஓடிவந்து தடுப்பாள். தனக்குத் தானே அழுவாள். நான் பிழை செய்ததற்காகத் தானாக அழும் பாட்டியை கண்டிருக்கிறீர்களா. அவள் அல்லவோ பாட்டி!

அப்பா அம்மா அடிக்க வந்தால்
அலறித் தடுக்கும் பாட்டி
தப்பாய் நானும் பிழைகள் செய்தால்
தானே புலம்பும் பாட்டி

இப்படியான பாட்டியை பாட்டிலே வடித்துத் தந்தவர் வித்துவான் வேந்தனார் அவர்கள். தமிழ் நாட்டிலும், ஈழத்திலும் உள்ள கவிஞர்களிற் பலர் பாட்டியைப்பற்றி பாடியிருக்கிறார்கள். இருபது பாட்டிப் பாடலோடு வேந்தனாரின் பாட்டிப் பாடலை ஒருசேர வைத்துப் பார்த்தால்தான் இதன் பெருமை விளங்கும். 'கும்பிடு நீ கும்பிடென்று குனிந்து சொல்லும் பாட்டி' என்ற வரியையும், 'தப்பாய் நானும் பிழைகள் செய்தால் தானே புலம்பும் பாட்டி' என்ற வரியையும் எழுதிய கைகளிற்கு கோடி பொன் கொடுத்தாலும் தகும். 'காலைத் தூக்கி கண்ணில் ஒற்றி' என்ற அவரது பாடல் பாடசாலை எங்கும் முழங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. இந்த அருமந்த பாடலும் குழந்தை களின் நாவில் தவழவேண்டுமென்பது என்னுடைய ஆசை.

இன்னொரு அவாவையும் சொல்லிவைக்க விரும்புகிறேன். ஸ்ரீகாந்தா புத்தகசாலையினர் (யாழ்ப்பாணம்) வெளியிட்டுள்ள 'கவிதை' பூம்பொழில்' என்ற வேந்தனாரின் நூலில் குழந்தைமொழி என்றபகுதியில் 3. பாடல்கள் இப்படியான அழகான பாடல்கள் மறைந்து நடுவில் இருக்கின்றன. **தனி நூலாக அம்மியாடலைப்போல, அழகான படங்களுடன் வெளியிட்டால் அவை நின்று நிலைக்கும். இது அரிய தமிழ்த் தொண்டும், ஈழம் பேருமை அடையும் தொண்டுமாகும்.**

ஆறுபாடல்கள் அடங்கிய பாட்டிப்பாடலில் நான்கு பாடல்களையே தொட்டுக் காட்டினேன். முழுப்பாடல்களையும் பாருங்கள்:-

அன்பு நிறைந்த பாட்டி என்னை
அணைத்துத் தூக்கும் பாட்டி
இன்பமான கதைகள் எல்லாம்
எனக்குச் சொல்லும் பாட்டி

வாழைப் பழமும் இனிப்பும் எனக்கு
வாங்கித் தந்த பாட்டி
தோளிற் கிடத்தி முதுகைத் தடவித்
தூங்க வைக்கும் பாட்டி

பள்ளிக் கூடப் பாடம் வீட்டில்
படிக்கச் சொல்லும் பாட்டி
துள்ளிக்குதித்து மண்ணில் வீழ்ந்தால்
துடைத்துக் கழுவும் பாட்டி

கோவிலுக்குப் போகும்போது
கூட்டிச் செல்லும் பாட்டி
கும்பிடு நீ தம்பி என்று
குனிந்து சொல்லும் பாட்டி

அப்பா அம்மா அடிக்க வந்தால்
அலறித் தடுக்கும் பாட்டி
தப்பாய் நானும் பிழைகள் செய்தால்
தானே புலம்பும் பாட்டி

அவ்வைப் பாட்டி பாடித் தந்த
ஆத்திசூடிப் பாட்டை
செவ்வையாகப் பாடச் சொல்லி
சிந்தை மகிழும் பாட்டி

நானறிந்த வேந்தனார்

புஸ்பா செல்வநாயகம் (2010)

வித்துவான் வேந்தனார் அவர்களுடன் எனக்கு நன்கு பரிச்சயமில்லை. எனினும் நான் அறிந்தவரை அவர் ஒரு நல்லாசானாக, சிறந்த பேச்சாளனாக, எழுத்தாளனாக என பலதுறைகளில் சிறந்து விளங்கினார். பேச்சுத்துறையில் தனக்கு ஈடுபாடு ஏற்பட்ட காரணத்தை விளக்குகையில் அவர் தான் இந்தியாவிற்குப் போனபோது மறைமலையடிகளைக் கண்டு அவரது உரைகளைக் கேட்டு ரசிக்க நேர்ந்ததன் விளைவே தன்னை ஒரு பேச்சாளனாக மாற்றும் நிலை ஏற்பட்டது என்றார். தமிழையும், தமிழணையும் மிக மிக நேசித்த வேந்தனார் அவர்கள் பல இலக்கிய நூல்களிற்கு 'சுந்தர காண்டம், கும்பகாண்டம் வதைப்படலம் முதலிய பாட நூல்களிற்கு விரிவான உரைகள் எழுதியதால், இவற்றின் உதவியோடு என்னைப் போன்ற ஆசிரியர்கள் தமிழ் இலக்கியத்தை நன்கு கற்பிக்கவும் விளக்கம் தரவும் முடிந்தது.

இன்னும் இந்துசமயப் பாடம், குழந்தைக் கவிதைகள் போன்றவற்றையும் எழுத்துருவில் வடித்துள்ளார். இவையெல்லாம் மாணவருக்கு பெரும் உதவியாக இருந்தன. அவர்களிற்கு பரீட்சையில் கூடிய புள்ளிகளையும் ஈட்டித்தந்தன. ஆசிரியர் என்ற நிலையில் தன் மாணவர்களிற்கு மிகத் துல்லியமாக விளக்கங்கள் தந்து உதவுவது மல்லாமல், அவரவர் ஆற்றலுக்கேற்ப தாராளமாக புள்ளிகளையும் வழங்கி நன்மதிப்பினைப் பெற்றார். நிறைகோடாதவர் என்ற புகழும் அவருக்கே உரித்தானது. தற்போது அவுஸ்ரேலியாவில் கடமையாற்றும் பல அறிஞர்கள் இன்றும் வேந்தனாரின் புகழ் பாடுகின்றனர். அவர்களில் என் சகோதரர் ஆன வைத்திய கலாநிதி செல்வேந்திராவும் ஒருவர். வேந்தனார் அவர்கள் தனக்கு பரமேசுவராக கல்லூரியில் தமிழாசானாக அமைந்த காரணத்தால் தான் எழுத்துத்துறையில் இறங்கத் துணிவு பிறந்தது என்று என் சகோதரர் கூறுவார்.

புதுமைலோலன், வ.பொன்னம்பலம் முதலியோர் பேச்சுத்துறையில் முன்னணிக்கு வந்து கொண்டிருந்தவேளை வேந்தனார் அவர்கள் வீறுகொண்ட பேச்சாளராகத் திகழ்ந்தார். சிலம்புச் செல்வர் சிவஞான கிராமணியார் சிலம்பு பேசிக் கேட்டிருக்கின்றேன். அதேபோல் சிலம்பினை சிறந்த முறையில் விவரித்து தன் தமிழ்க்காதலைச் சொரிந்து மேடைகளில் முழங்கிய வேந்தனார் அவர்களையும் கண்டிருக்கிறேன். கற்பனை சிறகு விரித்து ஓடத் தம் அழகுத் தமிழால், அடுக்குத் தமிழால் எடுத்த விடயத்தை ஆணித்தரமாகக் கூறும்போது மேடை அதிரும். சிலவேளை

களில் தமது பேச்சின் வீறும் வேகமும் காரணமாக வித்துவான் அவர்கள் ஒலிவாங்கியைக் கையில் பற்றிக்கொண்டு பேசுவதையும் அவதானித்திருக்கின்றேன். பேச்சுத்துறையில் தனக்கென ஒரு பாணியைக் கொண்ட பெருமை பெற்றவர் வேந்தனார் அவர்கள்.

அறுபதுகளில் மெல்ல மெல்லப் பேச்சுலகில் காலடி எடுத்துவைத்துக் கொண்டிருந்த என்னை மிகமிக ஊக்குவித்து முன்னிலைக்கு அழைத்துவர அவர் ஆற்றிய பங்கினைக் கூறாது இருக்க முடியாது. நான் பேச்சாற்றும் நிகழ்வுகளுக்குத் தவறாது நேரில் வந்து என் உரைகளைக் கேட்டு நயந்து "ஆங்கிலத்தில் கல்வி பயின்று விஞ்ஞானப்பட்டம் பெற்ற நீங்கள் தமிழ் மொழிமேல் கொண்ட காதலால் தமிழினைப் படித்துச் சுவைத்து தூய தமிழில் பேச்சாற்றுவது போற்றத்தக்கது" என்று கருத்துப்பட புகழ்ந்துரைத்து எனக்கு மேலும் வலுத்தந்து உதவுவார். தன் மகளான கலையரசி யெனும் என் மாணவியை எங்கள் வீட்டிற்கு அனுப்பி என்னுடன் பழகச் சொல்வார். அதனால் அவரின் குடும்பத்தினரில் நானும் ஒருவளாக மதிக்கப்பட்டேன்

பல நிலைகளில் அவரை வைத்து நோக்கும் போது விளையாட்டுத் துறையில் அவருக்கிருந்த ஆர்வம்பற்றியும் சொல்லியே ஆகவேண்டும். உதைபந்தாட்டம் நடைபெறும்போது மைதானத்தின் விளிம்பில் அவரைக் காணலாம். மிக ஆர்வத்தோடு விளையாட்டில் லயித்து நிற்கும் அவர், கோல் போட வீரர் காலை ஓங்கும் போது, வேந்தனார் அவர்களும் தன்னை மறந்து விளையாட்டில் கொண்ட விருப்புக் காரணமாகத் தானும் தன் காலைத் உயர்த்தி பக்கத்தில் நின்றவரை உதைத்த சம்பவங்களும் நிகழ்ந்ததுண்டு. என ஒரு மாணவர் அவரைப் பற்றிக் கூறும்போது கூறினார். இந்த விபரம் எனக்கு அண்மையில் கூறப்பட்டது. பரமரசிகரான பண்டிதர் அவர்களை நினைத்து முறுவலிக்கவும் முடியும் என்பதற்கு இது எடுத்துக்காட்டு. இப்படியாக பல கோணங்களில் எம்மிடையே புகழும்படியாக வாழ்ந்த அப்பெரியாரை என்னால் என்றும் மறக்கமுடியாது. எம்மிடையே அவர் ஒரு பேராசானாக எக்காலமும் மிளிர்வார் எனக் கூறி அமைகிறேன்.

என்னென்ன இன்னல்கள் ஏற்பட்டாலும் எங்கள் தாய்நாட்டை இனி நாங்களே ஆளவேண்டும் என்ற உரிமை வேட்கை தோன்றிவிட்டால் அதனை மாற்றமுடியாது. உரிமைப்போரை ஆற்ற ஆற்றப் புதியவீறும் ஆண்மையும் உண்டாகும். தன்னை முற்றும் உரிமைப் போருக்கே உரித்தாக்குகின்ற உயிர்த்துடிப்பும் பெருகும்.

வித்துவான் வேந்தனார்

(தமிழர்கள் விழிப்புக் கொண்டார். - தினகரன் 25.08.1956)

தமிழ்ப் பேரன்பர் வித்துவான் க.வேந்தனார்

எசாக்கன்

முதற்பதிப்பு: 1984

வித்துவான் வேந்தனார்

மறுபதிப்பு: 2010

பேராசிரியர், கலாநிதி. ஈ வித்தியானந்தன்
துணைவேந்தர், யாழ்ப்பாணப்பல்கலைக்கழகம்

ஈழத்திலே தமிழ் மொழியின் வளர்ச்சிக்குப்பணியாற்றிய நல்லறிஞர்களுள் வித்துவான் க.வேந்தனாரும் ஒருவர். தமிழ்ப்பற்று மிக்க உணர்ச்சிக் கவிஞராகவும், கேட்டார் பிணிக் குத் தகையவாய்ச் சொற்பொழிவாற்றவல்ல சிறந்த பேச்சாளராகவும், தரம்மிக்க இலக்கியக் கட்டுரையாசிரியராகவும் அவர் விளங்கினார். பழந்தமிழ் இலக்கிய இலக்கணங்களைத் துறைபோகக் கற்றிருந்தும் பாரதி முதலான நவீன காலக் கவிஞர்களின் கவிதைகளையும், சிந்தனைகளையும், ஏற்றும் போற்றியும் வந்தவர் என்பதாலும் வேந்தனார் குறிப்பிடத்தக்க ஒருவரே,

வேந்தனார் போன்ற ஈழத்துத்தமிழ் அறிஞர்களின் வாழ்வும் வாக்கும் இன்றைய தலைமுறையினருக்கு உணர்வையும் செயலுந்தலையும் ஊட்ட வல்லன. தமது ஆக்கங்கள் யாவிலும் தமிழ், தமிழர், தமிழ்நாடு என்று இடைவிடாது உணர்ச்சியோடும் ஆர்வத்தோடும் எடுத்துரைத்த இவர்களை நாம் மறவாது நன்றியுடன் நினைவு கூரல் வேண்டும். இவர்களின் ஆக்கங்களைப் படிப்பதோடு நன்முறையில் மதிப்பீடு செய்தலும் வேண்டும். 'சொக்கன்' எழுதியுள்ள **தமிழ்ப் பேரன்யர் வித்துவான் க. வேந்தனார்** என்ற இந்நூல் இவ்வழியில் முனைவோருக்கு உற்சாகத்தையும் உந்துதலையும் தரக்கூடும். வேந்தனாரின் காலப்பின்னணியில் அவர் பெற்ற கல்வி, அவரின் கவித்துவம், சொற்பொழிவாற்றல், கட்டுரைத் திறன், சமய அறிவு, மனப் பாங்கு என்பன சுருக்கமாகவும் தெளிவாகவும் இந்நூலிலே தரீப் பட்டுள்ளன.

இது ஒரு ஆராய்ச்சி நூல் அன்று. 'சொக்கன்' தமக்குக் கிடைத்த சான்றுகளின் அடிப்படையில் வேந்தனாரின் திறன்களை இயன்றளவு மதிப்பீடு செய்ய முனைந்த முனைப்பையே இந்நூலில் நாம் காணக் கூடியதாக இருக்கின்றது, எனினும் இத்தகைய தகவல்களும் ஈழத்துத் தமிழியல்லர லாற்றினை அறிந்து கொள்ள ஒரு வகையில் உதவ வல்லனவே. இந்த வகையில் இந்நூல் தமிழியலோடு தொடர்புடையார்க்குப் பயன்படலாம்.

வேந்தனாரின் பிள்ளைகள் திருவாட்டி கலையரசி சின்னையா, திரு வே. இளங்கோ, திரு வே. இளஞ்சேய் ஆகியோர் இந்நூலை வெளியிட்டுள்ளனர். தந்தை காலமாகிப் பதினெட்டு ஆண்டுகளின் பின்பும் அவரின் பெருமையையும் மகிமையையும் மறந்துவிடாது நினைவு கூர்ந்து அவருக்குத் தாம் செய்யும் அன்புக்கடனாக அவர்கள் இந்நூலினை வெளிக்கொணர்ந்தமைக்கு அவர்களைப் பாராட்டுகின்றேன். பலவித நெருக்கடிகளுக்கிடையிலும் தொடர்ந்து எழுத்துத் துறையில் ஈடுபட்டு நூல்களை வெளியிடும் சொக்கனுக்கு எனது வாழ்த்துக்கள் உரியன.

அறிமுக உரை

வித்துவான் வேந்தனார் அவர்கள் அமரராகி இன்று பதினெட்டு ஆண்டுகள் கழிந்து விட்டன. தமிழ்கூறும் நல்லுலகில், கால் நூற்றாண்டுகளுக்கு மேலாகத் தமக்கெத் தனியான பாதை வகுத்து வீறுநடை போட்டவர் வித்துவான் வேந்தனார். இனிமையும், எளிமையும், உணர்ச்சியும் ஒருங்கு சேரத் தனித்தமிழில் பழந்தமிழ் இலக்கிய நிகழ்ச்சிகளை எடுத்துக்காட்டி மடை திறந்த வெள்ளம் போல் சொற்பெருக் காற்றும் சொல்லின் செல்வராக வித்துவான் வேந்தனார் திகழ்ந்தார்.

பழந்தமிழ் இலக்கியங்களையும், சைவ சித்தாந்தக் கருத்துக்களையும் எல்லோர்க்கும் புரியக்கூடியதாக எளிய நடையில் அமைத்து அதன் மூலம் மாணவருலகில் தலைசிறந்த உரையாசிரியராக, நூலாசிரியராக திகழ்ந்தவர் வித்துவான் வேந்தனார். 'அம்மாவின் அன்னம்' நினைத்திடும் குழந்தையாக, காலில்லாத நொண்டியைப் பார்த்துக் கவலையுறும் குழந்தையாக 'பாட்டி'யின் அணைப்பில் இன்பம் காணும் குழந்தையாக, 'அறப் போருக்கு அறைகூவும்' அன்பு வழித் தமிழனாக, கத்தியுடன் ஈட்டி வாள் தீட்டி வைத்தே' கலைத்தேவியைப் பரவும் தமிழ் மறவனாக, இன்னும் பலவிதமாக பாவலர் உலகில் மட்டுமல்ல, பைந்தமிழ் குழந்தைகள் முதல் பல்விழுந்த பாட்டியர் வரை பரந்து விரிந்த பண்பார் தமிழ் உலகெங்கும் அறிமுகமானவர் வித்துவான் வேந்தனார். தொடர இருக்கும் கருத்து மோதல்களை எண்ணித் தயங்காது கருத்தில் குழப்பமின்றித் தம் கருத்தை ஐயம் திரிபு அற இலக்கியச் சான்றுகளுடன் கற்றோர் முன் வைக்கும் கட்டுரை ஆசிரியனாகவும், திகழ்ந்தவர் வித்துவான் வேந்தனார் அவர்கள்.

பண்டிதமணி கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் வேந்தனாரில் சோமசுந்தரப்புவரின் வாரிசைக் காண்பதோடு நின்றுவிடவில்லை. அவர் வேந்தனாரைத் 'தனித்தமிழ் வேந்தனாக' மட்டுமல்ல, 'சைவத்தமிழ்ப் பெரு வேந்தனாகவும்' காண்கின்றார். திரு அம்பிகைபாகன் அவர்கள், பாரதியின் கவிதைகளில் இல்லாத எளிமையை வேந்தனாரின் கவிதைகளில் கண்டு மகிழ்கின்றார். வித்துவான் பொன், முத்துக்குமாரு அவர்கள், 'சொல்லுக்குத் தனி வேந்தனாக, வேந்தனாரைக் காண்கின்றார். 'சுன்னைக் குமாரசாமிப் புலவருக்குப் பின்னே தமிழ் வரம்பை அழிக்காது பாதுகாத்த ஒரே ஒருவர் இருப்பின் அவரே வேந்தனார் என்று ஆணையிட்டுக் கூறலாம்' என நவாலிபூர் அமரர் சோ. இளமுருகனார் எண்ணி மகிழ்ந்தார். வேந்தனாரைக்

'குழந்தைகளும் குமரர்களும் குதூகலிக்கக் கவி பொழிந்த கொண்டலாகக் கண்டார். அமரர் வித்துவான் சி.ஆறுமுகம் அவர்கள், அமரர் இரசிகமணிகனக செந்திநாதன் அவர்கள் 'பால் காய்ச்சிச் சீனி போட்ட பாவலனாக' வேந்தனாரைக் கண்டு மகிழ்ந்தார்கள். 'தமிழ் குழைந்த கவிதைப் பூம்பொழில் தந்தான் வேந்தனெனும் தமிழ்வாணன்' எனக்கூறி இதயம் பூரித்தார். திரு வி.சீ.கந்தையா அவர்கள். இவ்விதம் ஈழத்தமிழ்ப் பெரியோர்களும், தமிழகத் தமிழ் அறிஞர்களும் பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களில் பல்வேறு கோணங்களில் வித்துவான் வேந்தனாரைக் கண்டு மகிழ்ந்தார்கள்.

வித்துவான் வேந்தனார் அமரராகிப் பதினெட்டு ஆண்டுகள் கழிந்த பின் இன்று கடந்த பதினெட்டு ஆண்டுகளில் ஈழத்தமிழ் உலகம் வித்துவான் வேந்தனார் அவர்களை எந்த அளவிற்கு நினைவு கூர்ந்துள்ளது என நோக்கின் அதன் வாயிலாகக் கிடைக்கும் பதில் மகிழ்ச்சி தரக்கூடிய தொன்றல்ல. தமிழ்ச்சமுதாயத்திலுள்ள ஏற்றத் தாழ்வுகளை ஒழிக்க வேண்டும். சாதி அமைப்பு முறைகளைத் தகர்க்க வேண்டும். தமிழினம் தன்னைத் தான் இனம் கண்டு தனித்துவத்துடன் வாழ வேண்டும் என விரும்பி அதற்காகச் சொல்லாலும் செயலாலும் இறுதிவரை உழைத்த ஒரு கவிஞனை, எழுத்தாளனை, தமிழ் உணர்வுமிக்க தமிழனை, தமிழ் கூறும் நல்லுலகம் நினைவு கொள்ள வேண்டிய அளவிற்கு நினைவு கூரவில்லை என்பது மனவருத்தத்துடன் கருத்திற்கொள்ளப்பட வேண்டிய உண்மையே. இதற்குரிய காரணங்களை ஆய்வதற்கு உகந்த களமாக நான் இவ்வறிமுக உரையைக் கருதாமையால் அதனை இங்கு தவிர்த்துக் கொள்கிறேன். எனினும் ஓர் உண்மையைத் தெரிவிக்கக் கடமைப்பட்டுள்ளேன். ஈழத் தமிழ் உலகில் தமிழ் உணர்வும், தமிழ்ப்பற்றும் உள்ள ஒரு தமிழன் உயிருடன் இருக்கும்வரை வித்துவான் வேந்தனாரின் நினைவு ஈழத்தமிழ் உலகில் நிலைத்து நிற்கும். இதனை மாற்ற எந்த சக்தியாலும் இயலாது.

வித்துவான் வேந்தனார் அவர்கள் ஈழத்தமிழ் உலகை விட்டுப் பிரிந்து பதினெட்டு ஆண்டுகள் கழிந்தபின்பு இன்று **தமிழ்ப் பேரன்பர் வித்துவான் வேந்தனார்** என்ற இந்த நூலை சொக்கன் அவர்கள் எழுதியுள்ளார். வித்துவான் வேந்தனாரை அவர் காலத்தில் தமிழ் கூறும் நல்லுலகம் வேறுபட்ட கோணங்களில் இருந்து எவ்விதம் நோக்கியது என்பதைச் சொக்கன் அவர்கள் தமக்கே உரிய நடையில் அழகாக எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். காலம் தாழ்த்தியேனும் வேந்தனார் பற்றிய இந்நூல் வெளியாவதற்கு முதற் காரணமாக இருக்கும் சொக்கன் அவர்கட்கு நன்றி கூறுவதில் பெருமை

அடைகிறேன். சொக்கன் அவர்களின் அயரா முயற்சியும் வித்துவான் வேந்தனாரின் புதல்வி திருமதி கலையரசி சின்னையாவின் பேரார்வமும் இன்று இந்நூலாக உருப்பெற்றன என்றால் அது மிகையாகாது.

வித்துவான் வேந்தனாரை ஈழத்தமிழ் உலகம் மறந்து விடுமோ என்ற அச்சத்தினால் இந்நூல் உருவாகவில்லை. அதற்குரிய தேவையும் இருக்கவில்லை. தமிழ் வளர்க்கின்றோம் என்று கூறும் ஒரு சில தமிழ்ப் பெரியவர்கள் வேந்தனாரின் தனித்துவத்தைச் சிதைக்க முற்படலாம். இன்னும் சிலர் இதனைக் கண்டும் காணாதவராய் வாய் பேசாதிருந்திடலாம். ஆனால் உணர்ச்சியுள்ள எந்த ஒரு தமிழ் மகனும் வேந்தனாரின் தனித்துவத்தை இலகுவில் இனம் கண்டு கொள்வான். கல்வி வெளியீட்டுத் திணைக்களத்தினரால் வெளியிடப்படும் தமிழ் பாடநூல்களில் இடம் பெற்றுள்ள வேந்தனாரின் பாடல்கள் பற்றிக் குறிப்பிடுவது இங்கு பொருத்தமானது. ஈழத் தமிழ் உலகில் தலைசிறந்த விமர்சகராகத் திகழ்ந்த அமரர் இரசிகமணி கனக. செந்திநாதன் அவர்கள் வித்துவான் வேந்தனாரின் **அம்மாவின் அன்பு** என்ற கவிதையின் இனிமையில், எளிமையில், கருத்தமைப்பில், சொற்பிரயோகத்தில் மயங்கி வேந்தனாரைப் **பாலைக் காய்ச்சிச் சீனி போடும்** பாலவனாகக் குறிப்பிட்டார். ஆனால் கல்வி வெளியீட்டுத் திணைக்களத்தினரால் வெளியிடப்பட்ட தமிழ் பாடநூலில் இடம் பெற்றுள்ள **அம்மாவின் அன்பு** என்ற இக்கவிதையில் யாரோ சில தமிழ்ப் பெரியவர்கள் தங்கள் மனம்போன போக்கில் அடிகளை மாற்றி அக்கவிதையைச் சிதைத்து அலங்கோலப்படுத்தியுள்ளார்கள். இது இப்பெரியவர்கள் வித்துவான் வேந்தனாருக்குச் செய்யும் துரோகமல்ல. ஈழத்தமிழ் உலகிற்கே செய்யும் துரோகம். வித்துவான் வேந்தனாரின் கவிதையில் மயங்கிய இரசிகமணி அவர்கள் அக்கவிதையின் எந்த அடிகளை வேந்தனாருக்கு அடைமொழியாகப் பயன்படுத்தினாரோ அந்த அடிகளைக் கவிதையில் இருந்து நீக்கி கவிதையை மனம்போன போக்கில் சிதைத்து மானபங்கம் செய்துள்ளார்கள். இத்தமிழ்ப் பெரியவர்கள்

பாலைக் காய்ச்சிச் சீனி போட்டு

பருகத் தந்த அம்மா

என்ற வேந்தனாரின் கவிதை அடிகளை

பாலுஞ் சோறும் உண்ணத் தந்து

படிக்கச் சொல்லும் அம்மா என்றும்

காலைத் தூக்கிக் கண்ணில் ஒற்றிக்

கட்டிக்கொஞ்சம் அம்மா

என்ற வேந்தனாரின் கவிதை அடிகளை

காலும் கையும் கண்ணில் ஒற்றிக்

கட்டிக்கொஞ்சம் அம்மா என்றும் மாற்றியுள்ளார்கள்

இத் தமிழ்ப் பெரியவர்கள்.

வேந்தனாரின் மகன் என்ற முறையில் மட்டுமல்ல, தமிழ் உணர்வுள்ள தமிழன் என்ற முறையிலும், இப்பெரியவர்களுக்கு ஒன்றைக் கூறி வைக்க விரும்புகின்றேன். வேந்தனாரின் கவிதைகளை அவை எப்படி அமைந்துள்ளதோ அப்படியே எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். அவற்றை அப்படியே வேந்தனாரின் தனித்துவம் மிளிர் உங்களால் எடுத்துக் கொள்ள முடியாவிட்டால் தயை கூர்ந்து வேந்தனாரின் கவிதைகளை பயன்படுத்தாதீர்கள். வேந்தனாரின் கவிதைகளை உங்களால் முழுதாக ஏற்றுக்கொள்ள முடியாவிட்டால் நீங்களே கவிதை எழுதிக் கொள்ளுங்கள். அவற்றை உங்கள் பெயரிலேயே வெளியிடுங்கள். உங்கள் எண்ணத்தில் கவிதை எனத் தோன்றுவதையெல்லாம் வேந்தனாரின் பெயரில் கவிதையாக வெளியிட நீங்கள் நினைப்பது ஈழத்தமிழ் உலகையே ஏமாற்றுவதாகும்.

இவ்விதம் ஒரு கவிஞனின் கவிதைகளைக் சிதைத்து அவற்றை அக்கவிஞனின் பெயரிலேயே வெளியிட்ட இப்பெரியவர்களில் ஒருசிலர் இவ்விதமான மாற்றங்களை வேந்தனாரின் கவிதைக்கு மெருகூட்டுவன எனக் கூறுவதும், இவ்விதமான மாற்றங்கள் பத்து வருடங்களின் பின் இன்றுதான் ஒரு சிலரால் அவதானிக்கப்பட்டுள்ளனவாதலில் சட்ட நடவடிக்கை எடுப்பினும் இம்மாற்றங்களை மீளப்பெறச்செய்ய முடியாது எனக்கூறுவதும் வேதனை தருவது மட்டுமல்ல வேடிக்கையானதும் கூட. அமரராகி விட்ட வித்துவான் வேந்தனாரின் கவிதைகளுக்கு மெருகூட்ட இவர்கள் யார்? பத்து வருடங்கள் என்ன பல நூறு வருடங்கள் சென்றாலும் வேந்தனாரின் கவித்துவத்தையும், தனித்துவத்தையும், சிதைக்க முயன்றவர்களை தமிழ்ச்சமுதாயம் மட்டுமல்ல தமிழ்ச்சட்டமும் மன்னிக்க மாட்டாது. தங்கள் ஆக்கங்களை இன்னுமொருவரின் பெயரில் - அதுவும் அமரராகிவிட்ட ஒருவரின் பெயரில்-வெளியிடுவது தமிழ்ச் சமுதாயத்தால் மட்டுமல்ல உலகில் எந்த ஒரு சமுதாயத்தாலும் ஏற்றுக் கொள்ள முடியாத செயல் என்பதை இத்தமிழ்ப்பெரியவர்கள் உணராமை வேதனைக்குரியதே. இத்தமிழ்ப் பெரியவர்களிடம் இறுதியாக ஒரு வேண்டுகோள்! வேந்தனாரின் ஆக்கங்களை அப்படியே எவ்வித மாற்றமுமின்றிப் பயன்படுத்துங்கள். இன்றேல் தயை கூர்ந்து வேந்தனாரை மறந்து விடுங்கள்.

வித்துவான் வேந்தனார் அவர்களின் ஆக்கங்கள் பற்றிய தொகுப்பொன்றும் இந்நூலுடன் இணைக்கப்பட்டுள்ளது. இது வித்துவான் வேந்தனாரின் ஆக்கங்களில் பலவற்றை உள்ளடக்கி இருப்பினும் நிறைவு பெற்ற ஒரு தொகுப்பாக அமையவில்லை என்பதைக் கருத்திற் கொள்ள வேண்டும். வித்துவான் வேந்தனார் அவர்கள் கல்லூரி ஆண்டிதழ்களில் குறிப்பாக யாழ்ப்பாணம் பரமேஸ்வராக் கல்லூரியின் ஆண்டிதழ்களில் எழுதிய கட்டுரைகள், கவிதைகள் பற்றிய தகவல்கள், இத்தொகுப்பில் இடம்பெறவில்லை. அத்துடன் வேறு சில ஆக்கங்கள் பற்றியும் தெளிவான நிலை தோன்றாமையால் அவையும் இத்தொகுப்பில் சேர்க்கப்படவில்லை. எனினும் இத்தொகுப்பு வித்துவான் வேந்தனார் பற்றி அறிய ஆவல் கொண்டோர்க்கு உறுதுணையாக அமையும் எனில் அது மிகையாகா.

யாழ்ப்பாணம் பல்கலைக்கழகத் துணைவேந்தர் பேராசிரியர் சு. வித்தியாநாதன் அவர்களின் அணிந்துரை இந்நூலினை மேலும் மெருகூட்டுகின்றது. குறுகிய காலத்தில் இவ் அணிந்துரையை வழங்கிய பேராசிரியர் அவர்கட்கு வித்துவான் வேந்தனாரின் குடும்பத்தினர் சார்பில் நன்றி கூறக் கடமைப்பட்டுள்ளேன்.

வேந்தனர் இளங்கோ.

1982ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதத்தில் மகாகவி பாரதியாரும் வித்துவான் க. வேந்தனாரும் என்ற தலையங்கத்தில் தினகரன் வாரமஞ்சரியில் தொடர்கட்டுரை ஒன்று எழுதினேன். ஐம்பதுகளிலேயே பாரதியாரை இனங்கண்டு அவரின் புதுமைக் கருத்துக்களை வரவேற்றுப் பேசியும் எழுதியும் வந்த வகையில் ஈழத்துத் தமிழ்ப் பண்டிதர்ப்பரம்பரையில் வேந்தனார் புதுமையானவராக எனக்குத் தோன்றினார். ஏனெனில் பாரதியை உயர்ந்த கவிஞனாகப் போற்றுவதற்கு அன்றைய மரபுவழித் தமிழ் அறிஞர்கள் பலரும் தயங்கினர் என்பதை நான் அறிந்திருந்தேன்.

1942ம் ஆண்டிலேயே பரமேஸ்வராக்கல்லூரியின் ஆதரவிலே திருநெல்வேலியில் தொடங்கப்பெற்றபண்டிதர் வகுப்பில் வேந்தனார் அவர்களிடம் சிறிது காலம் கற்கும் வாய்ப்பைப் பெற்றவன் நான். நாற்பதுகளில் இருந்து அவர் இலங்கைப் பத்திரிகைகளிலும், சஞ்சிகைகளிலும் எழுதி வந்த கவிதைகள், கட்டுரைகளைத் தவறாது வாசித்தும் வந்தேன். அவரின் சொற்பொழிவுகள் பலவற்றை ஆர்வத்தோடு செவிமடுத்த அநுபவமும் உண்டு. அவற்றால் என் மனத்திரையில் உருவான இத்தமிழ் அறிஞர் பற்றி விரிவாக ஒரு மதிப்பீட்டு நூல் எழுதல் வேண்டும் என்ற விருப்பம் நெடுநாளாய் இருந்து வந்தது. அந்த விருப்பத்தின் முன்னோடி முயற்சியே தினகரனுக்கு நான் எழுதிய தொடர்கட்டுரை.

இக்கட்டுரை பற்றி வேந்தனாரின் மகளாரான திருவாட்டி கலையரசி சின்னையா அவர்களுடன் உரையாடிய பொழுது எனது விருப்பம் பற்றியும் அவருக்கு எடுத்துரைத்தேன். அவர் அதனை வரவேற்றதோடு அவ்வாறு நான் எழுதும் நூலைத் தானும் தம் தம்பியாரும் வெளியிடுவதாகவும் வாக்களித்தார். இவ்வாக்குறுதியின் அடித்தளத்தில் எனது நூலாக்க முயற்சியைத் தொடங்கினேன்.

வேந்தனாரின் **கவிதைப் பூம்பொழில்**, **யாழ்ப்பாணத்துத் திருநல்லூர்த் திருப்பள்ளியெழுச்சியும் குயிற்பத்தும்** என்ற இரண்டுமே நூல் வடிவில் வெளிவந்தவை. அவரின் ஆக்கங்களை மதிப்பீடு செய்ய அவர் எழுதிய க.பொ.த.ப.(சா.த) பாட வழிகாட்டி நூல்கள் உதவப் போவதில்லை. எனவே அவர் காலத்துக்குக் காலம் பத்திரிகைகளுக்கும், சஞ்சிகைகளுக்கும் எழுதிய கவிதைகள், கட்டுரைகள் என்பனவற்றையும், கையெழுத்துப் பிரதிகளாகவோ தட்டச்சுப் பிரதிகளாகவோ உள்ளவற்றையும் தொகுத்து ஆராய வேண்டிய நிலை உண்டாயிற்று, இவ்வேளையில் மகள்(ன்) தந்தைக்காற்றும் உதவியாக திருவாட்டி கலையரசி சின்னையா முன்வந்து

தமது தந்தையாரின் ஆக்கங்களைப் பத்திரிகைகள் சஞ்சிகைகள் முதலிய வற்றிலிருந்து தொகுத்தும், வகுத்தும் ஒழுங்குபடுத்தி என்னிடம் கையளித்த மையினால் எனது வேலை எளிதாயிற்று. அவர் தந்தவற்றின் அடிப்படையிலேயே எனது கட்டுரை நூலான தமிழ்ப்பேரன்பர் வித்துவான் க. வேந்தனார் உருவாயிற்று, இதனை எழுதத் தொடங்கியது ஓராண்டுக்கு முன்னராயினும் சென்ற ஆவணி மாதத்திலேயே நிறைவு பெற்றது. நிறைவு பெற்ற கையோடு திருவாட்டி கலையரசி சின்னையா, அவர் தம்பி திரு இளங்கோ அவர்களின் ஆக்கமும் ஊக்கமும் நூலை வெளிவரச்செய்து விட்டன. இவர்கள் இருவருக்கும் எனது உளங்கனிந்த நன்றிகளை மகிழ்ச்சியுடன் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

இந்நூல் எனது சிற்றறிவின் அளவுக்குள் அமைந்த ஒரு மதிப்பீட்டு நூல். எனக்குக் கிடைத்த சான்றுகளை வைத்துக்கொண்டு நடுநிலை நின்று எழுத முயன்றுள்ளேன். வேந்தனாரைத் தூக்க வேண்டும் என்ற வேட்கை மிகுதியால் மற்றவரைத் தாக்க நான் முயலவில்லை. நான் எடுத்துக் கொண்ட காலப்பின்னணியை விளக்க முற்படும்போது சில கசப்பான உண்மைகளையும் எடுத்துக்காட்ட வேண்டிய இன்றியமையா நிலை எனக்கு ஏற்பட்டது. இதனால் சிற்சில இடங்களிலே கூறப்படும் கருத்துக்கள் சிலருக்கு முகச்சுழிப்பை ஏற்படுத்தினாலும் அதற்காக அவர்கள் என்னை மன்னிக்குமாறு வேண்டுகிறேன். வேந்தனார், தொடர்பான ஆவணங்கள் பலவற்றையும் தொகுத்து நோக்கும்பொழுது தமிழறிஞர் உலகிலே அவர் பிரச்சனைக்குரிய ஒருவராகவே இருந்துள்ளார் என்ற முடிவிற்கே வரக் கூடியதாக உள்ளது. எனவே அப்பிரச்சனைகளை எடுத்துக்காட்ட நான் தவறுவேனாயின் வேந்தனாரின் ஆளுமைக்கு ஊறு விளைவித்த குற்றத்திற்கு நான் உள்ளாக நேரும். எனவே எனக்குச் சரி என்று கண்டவற்றைக் கரவாது மனச்சான்றிற்குப் பொய்யாது எழுதியுள்ளேன். நடுவுநிலை நின்று நோக்குவார் இதனை விளங்கிக் கொள்வர்.

இன்று தமிழியல் தொடர்பான பல ஆய்வுகள் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. தமிழ் மொழிக்குத் தொண்டாற்றிய அறிஞர்களின் பணிகள் ஆய்வுக்குள் ளாக்கப்படுகின்றன. பல்கலைக்கழக மட்டத்திலும் இத்தகைய ஆய்வுகள் மேற்கொள்ளப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கது. எனினும் இவ்வாய்வுக்களத்தினுள் வேந்தனார் போன்ற ஒரு சில நல்லறிஞர் இடம் பெறாது போகின்றமை கவலைக்குரியது. வேந்தனாரின் பல்வேறு வகைப்பட்ட ஆக்கப்பணிகளையும் ஓரளவு இந்நூலின் மூலம் அறிமுகம் செய்து வைப்பதால் எதிர்காலத்தில் தமிழியல் ஆய்வாளர் எவராவது அவர் பற்றியும் அவர் காலத் தமிழியல் வரலாறு பற்றியும் மேலும் ஆய்வுகள் மேற்கொள்ளத் தூண்டுதல் பெறலாம் என்ற நோக்கமும் இந்நூலை எழுதுமாறு என்னைத்

தூண்டியது. இலக்கியப்பணியில் பல்லாண்டு ஈடுபட்டு வரும் யாழ். இலக்கிய வட்டம் இந்நூலை வெளியிடுகிறது. அதன் செயற்குழுவிற்கு எனது அன்பு கனிந்த நன்றிகள் உரியன. இந்நூலுக்குச் சிறந்ததோர் அணிந்துரை வழங்கிய என் மதிப்பிற்குரிய பேராசிரியர் சுவித்தியானந்தன் அவர்களுக்கும், அழகாக அச்சிட்டு உதவிய ஸ்ரீகாந்தா அச்சகத்தினருக்கும் எனது உளமார்ந்த நன்றியினை உரித்தாக்குகின்றேன்.

'வாணி'

நாயன்மார்க்கட்டு 27.10.84

முதற் பதிப்பின் வெளியீட்டுரை

சு. சுவரத்தினம் (சசியாதி)

தலைவர், யாழ் இலக்கிய வட்டம்

வித்துவான் க.வேந்தனார் என்ற பெரும்புலவர் நம் ஈழத் தமிழ் மண்ணில் வாழ்ந்ததையும் எமது இன்பத் தமிழுக்கு அவர் ஆற்றிய தொண்டுகளையும் நாம் மெல்ல மறந்து வரும் நாளில், வேந்தனாரை நம்முன் உயிருடன் நடமாட விட்டு, அப்பெரியவரின் தமிழ்ப் பணிகளை விரிந்து விட்டிருக்கும் 'சொக்கன்' என்ற வித்துவான் க. சொக்கலிங்கம் அவர்களின் பணி, காலத்தின் தேவையறிந்து செய்யப்பட்ட ஒன்றாகும். வித்துவான் வேந்தனார் மறைந்து பதினெட்டு ஆண்டுகளுக்குப் பின்னாவது 'தமிழ்ப்பேரன்பர் வித்துவான் க.வேந்தனார்' நூலினை வெளியிட முடிந்ததில் யாழ். இலக்கிய வட்டம் மகிழ்ச்சி அடைகிறது.

காலத்தின் தேவைகளை உணர்ந்து உழைப்பவர்கள் போற்றுதற் குரியவர்கள்.

'சொக்கன்' அவர்கள் பற்றி நாம் சொல்வது எங்கோ தெருவில் ஊசி விற்கும் கதையாகும். உடல்நலக்குறைவு மற்றும் பல சிரமங்களுக்கிடையிலும் சொக்கன் இப்பெரிய பணியை நிறைவேற்றியுள்ளார். இந்நூலை வெளியிடுவதில் யாழ். இலக்கிய வட்டம் பெருமை கொள்கிறது.

அன்னாரின் பணி மேலும் வளர்வதாக.

யொருளடக்கம்

1. வேந்தனார் காலத்துக் கல்விப் பின்னணி 76
2. வேந்தனாரின் வாழ்க்கைப் பாதையில் 83
3. புதுநூல் புனையும் புலவன் 87
4. வேந்தனாரின் காவியங்கள் 100
5. கட்டுரையாசிரியர் வேந்தனார் 110
6. சித்தாந்த சிரோமணி வேந்தனார் 123
7. செல்லும் சொல் வல்லார் வேந்தனார் 132
8. உணர்வினில் வல்லார் வேந்தனார் 140

தமிழ்ப் பேரன்பர் வித்துவான் க.வேந்தனார்

செந்தமிழின் உயிர்மூச்சுத் தீம்புலவர்
திறல்ஆய்ந்து பேசும் செந்நா
கந்தனருட் கேங்கிநிதம் கவிபாடும்
பேரன்புக் கருணை நெஞ்சம்
சுந்தரநல் லெழிலுருவம் தோன்றியநாட்
டுயர்வினிலே தோய்ந்த அன்பு
பந்தமுள நாகேந்திரம் பிள்ளையென்ற
பாவலனாம் வேந்தன்சீர் பரவுவோமே

தில்லைச்சிவன் (மல்லிகை 12-10-66)

1.

வேந்தனார் காலத்துக் கல்விப் பின்னணி

1917 ஆம் ஆண்டு உலக வரலாற்றிலே மிகவும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும். அந்த ஆண்டிலேதான் உருசியாவிலே பெரும் புரட்சி ஒன்று தோன்றியது.

குடிமக்கள் சொன்னபடி குடிவாழ்வு
மேன்மையுறக் குடிமை நீதி
கடியொன்றில் எழுந்ததுபார், குடியரசென்று
உலகறியக் கூறிவிட்டார்
அடிமைக்குத் தளையில்லை யாருமிப்போ(து)
அடிமைஇல்லை அறிக என்றார்
இடிபட்ட சுவர்போலக் கலிவீழ்ந்தான்
கிருதயுகம் எழுக மாதோ

என்று இப்புரட்சிக்கு வாழ்த்துக்கூறி மகாகவி பாரதி பாட்டிசைத்தார்.

இதனைத் தொடர்ந்து உலகமெங்கும் புரட்சிப் போராட்டங்கள் நிகழப் போகின்றன என்றும் எல்லோரும் சமம் என்பது உறுதியாகும் என்றும் ஈவாரும் ஏற்பாரும் இல்லாத சமத்துவ சமுதாயம் உருவாகும் என்றும் பாரதி உள்ளிட்ட பலரும் ஆவலோடு எதிர்பார்த்தனர். ஆனால் இந்த எதிர்பார்ப்பு இன்றும் நிறைவேறாது எட்டியே சென்றுகொண்டிருக்கின்றது என்றால் அன்றைய நிலைபற்றிச் சொல்லவேண்டியதில்லை.

பிரித்தானியாவின் ஆதிக்கக் கரங்கள் பூதாகாரமாய் வளர்ந்து உலகின் பெரும் பகுதியைத் தன்னுள்ளே இறுக்கி வைத்திருந்த காலம் அது. பரதகண்டமாகிய இந்தியாவும் அதன் அயல் நாடாகிய இலங்கையும் மேற்குறித்த பேரரசின் விரல்களினிடையே புழுக்கள் போல

நசிந்து கொண்டிருந்தன. இந்தியா தனது புழுத்தன்மையில் இருந்து விடுபடப் பொங்கி எழுந்து போராடிக் கொண்டிருந்தது. இலங்கையோ பேரரசின் விரல்களுக்கு நோவெடுக்குமோ என்ற தார்மீகக் கருணையோடு அவற்றைத் தடவிவிடும் பணியிலே பெருமளவு ஈடுபட்டிருந்தது. பெருந்தோட்டப் பயிர்ச் செய்கையாலும் ஆங்கில மொழிக் கல்வியாலும் உருவான மத்தியதர வகுப்பினிடையே ஒரு சிலரிடையே மட்டும் சற்று விழிப்புணர்வு காணப்பட்டது. அரசின் சார்பினராய் அது வழங்கிய பட்டம் பதவிகளில் அலமந்தும் இறுமாந்தும் விளங்கியோரே பெரும்பான்மையினர்.

1915 ஆம் ஆண்டு இலங்கையிலே இடம்பெற்ற சிங்கள முஸ்லிம் இனக் கலவரத்தை அடுத்து சேர் பொன்னம்பலம் இராமநாதன் இலங்கைச் சட்ட நிருபணசபையில் நிகழ்த்திய உரையின் மூலம் (11.08.1915) அக்கால இலங்கை மக்களின் மனப்போக்கினை ஓரளவு அறிந்து கொள்ளலாம்.

'இன்று நான் அறிந்தவரையில் இலங்கையிலே பிரித்தானிய அரசின் மகோன்னதத்தையும் மாண்பினையும் அறிந்து கொள்ளாத அளவிற்குக் குருடராய் இருந்துகொண்டு அதற்கு எதிராக மக்களைத் தூண்டிவிடும் வகையில் பேசியும் எழுதியும் வருபவராக ஒருவரே உள்ளார். ஆனால் சிங்கள மக்களோ இவரைத் தம்மவர் இல்லை என்று புறக்கணித்து அவர் வாயைத் திறக்கும்போதெல்லாம் உணர்ச்சியால் தூண்டப்படுவதற்குப் பதிலாய் ஏதோ தீட்டுப்பட்டவர்கள் போல அருவருத்தனர். அவர் சொல்வதைக் கேட்க மறுத்தனர். அவரில் வெறுப்புக் கொண்டனர். கணிப்பில்லாத தீர்க்கதரிசியெனவே அவரைக் கருதினர். நீண்ட காலத்திற்கு முன்பே இந்த நாட்டு மண்ணைத் துறந்து அவர் தமது சுவை நிறைந்த இயல்புகளை அந்நிய நாடொன்றிலே வீணாக்கச் செய்து விட்டனர்.'

(இனக் கலவரமும் இராணுவச் சட்டமும் 1915 பக் - 188)

இங்கு குறிக்கப்பட்ட கணிப்பில்லாத தீர்க்கதரிசி யார் என்பது எமது ஆராய்ச்சிக்கு அப்பாற்பட்டது. இந்தப் பந்தியிலே குறிப்பிடப்பட்ட சிங்கள மக்கள் என்ற சொல் பெரும்பான்மை கருதிக் கூறப்பட்டதாகலாம். பொதுவில் அன்று இலங்கைமக்கள் சுதந்திர வேட்கையைப் பெறாத அந்நிய ஆட்சியிலே பெருமளவு நிறைவு கண்டனர் என்பது மறுக்கொணாத உண்மையாகும். இலங்கை சுதந்திரம் அடைந்த பின்னரும் நெருக்கடிகள் ஏற்படும் பொழுதெல்லாம் வெள்ளைக்காரன் இன்றிருந்தால் இப்படி எல்லாம் நிகழுமா? என்று சப்புக்கொட்டும் பழைமைவாதிகளை அவ்வப்போது நாம் தரிசிக்கின்றோம் என்றால், இருபதுகளில் நிலைமை எவ்வாறு இருந்திருக்கும் என்பதை விளங்கிக்கொள்ள நாம் அதிக தூரம் செல்ல வேண்டிய தில்லை அல்லவா?

என்னும் ஆங்கில மொழி மூலம் கல்வி பெற்ற இளைஞர் சிலர் இந்திய சுதந்திரப் போரின் போக்கினாலே கவரப்பட்டுத் தேசிய சமூகப் பணிகளிலே ஈடுபட்டதும் உண்டு. எனினும் இவர்கள் பொதுமக்களிலும் தாம் மேலானவர் என்ற உயர்வுச் சிக்கலை (Superiority Complex) வளர்த்துக் கொள்ளவும் ஆங்கிலக் கல்வியே வழிவகுத்தமையால் அவர்களுக்கும் பொது மக்களுக்குமிடையே பெரியதொரு இடைவெளி இணைக்கமுடியாத அளவிற்கு விரிந்து கிடந்தது. எனவே எந்த முற்போக்குக் கருத்தும் பொதுமக்களியக்கமாக வளர அன்று வாய்ப்பு இருக்கவில்லை. தலைமையிலும் வழிகாட்டலிலும் மேன்மக்கள் காட்டிய கரிசனை செயற்படுவதில் இல்லாமையே எம்மவரை அன்று பீடித்திருந்த பெருவியாதி.

1869 இல் பொதுக் கல்விக்குத் (public instruction) திணைக்களம் அமைக்கப்பட்டு, இலங்கையின் கல்வி வளர்ச்சிக்கு எடுக்கப்பட்ட முன்னோடி முயற்சி இது எனலாம். அரசின் நிதியுதவி பெற்றுத் தனியாரும் சமய நிறுவனங்களும் பாடசாலைகளை நடத்தும் வாய்ப்பு உண்டாயிற்று. அரசும் தனது நேரடி மேற்பார்வையிலே சில பாடசாலைகளை நிறுவி நடத்தியது.

போர்த்துக்கீசரதும் ஒல்லாந்தரதும் காலங்களிலே சில பாடசாலைகள் நிறுவப்பட்டமைக்குச் சான்றுகள் கிடைத்தபோதும், பரந்த அடிப்படையிலேயே பொதுக் கல்வி வழங்க ஆக்கமும் ஊக்கமும் அளித்த வகையிலே பிரித்தானிய அரசின் நடவடிக்கை குறித்துக் காட்ட வேண்டிய ஒன்றே. பிரிவேனைகளிலும் திண்ணைப் பள்ளிக் கூடங்களிலும் எண், எழுத்து, சமயம் என்பவற்றை வசதியும் வாய்ப்பும் படைத்த ஒருசிலரே கற்ற பழைய நிலை மாறிக் கல்வி பரவலாகப் பலரும் கற்கக் கிடைத்தமை பிரித்தானிய ஆட்சியிலேயே. கல்விக்கு முன்னரிலும் விரிவான பல பாடங்கள் கொண்ட பாடத் திட்டம் வகுக்கப்பட்டது. படிப்படியாகக் குறித்த வயதுவரை கட்டாயக் கல்வி என்ற நிலையும் உருவாயிற்று.

என்னும் கல்வி கற்க முன்வந்த மாணவர் அனைவர்க்கும் ஒரே வகையான கல்வி வழங்கப்படவில்லை. உத்தியோக வாய்ப்புக்களையும் பட்டம் பதவிகளையும் பெற்றுத் தரக்கூடிய கல்வியாய் ஆங்கிலமொழி மூலக் கல்வியே பயன்பட்டது. அதனைப் பெறுவதற்கு ஈடாகப் பணம் செலுத்த வேண்டியிருந்தது. எனவே பணவசதி படைந்தோர் ஆட்சியாளரின் செல்லப் பிள்ளைகளாய் விளங்கியோர் மட்டுமே தங்கள் பிள்ளைகளுக்கு ஆங்கிலக் கல்வியை வழங்கினார்கள். இதனால் தமது பரம்பரை என்றும் மேல் நிலையிலேயே விளங்கப் பலமான அத்திவாரத்தை அமைத்தனர்.

எஞ்சிய ஏழை மக்களுக்கு இலவசமாகப் பெறக்கூடியதாய் இருந்தது தாய்மொழிக்கல்வியே. (இது கூடத் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் பரம்பரைக்குக் கிடைக்கச் சமூக நடைமுறைகள் தடையாக இருந்தன என்பது தனிக்கதை). அரசு உத்தியோகத்தர்கள், வைத்தியர்(ஆங்கில), நியாயவாதி, பொறியியலாளர் முதலிய பணவருவாய்த் தொழில்கள் இவர்களுக்கு எட்டாக்கனிகள். தாய்மொழிக்கல்வியால் கிடைக்கக்கூடிய மிகுயர்ந்த உத்தியோகம் ஆசிரியமாகவே அந்நாளில் இருந்து வந்தது.

சி.டபிள்யூ.டபிள்யூ. கன்னங்கரா அவர்கள் (கல்வியமைச்சர்) இலவசக்கல்வியை அறிமுகம் செய்யும் வரை கல்வி கற்றோரிடையே ஆங்கில மொழி கற்ற உயர்வகுப்பு, தாய்மொழி கற்ற தாழ் வகுப்பு, என இரு வேறு வகுப்புக்கள் நிலவின. இவ்வேறுபாட்டினால் விளைந்த பயன் மிகப்பாரதூரமானது. கல்வியிலே திறமைக்கும் ஆர்வத்திற்கும் மதிப்பளிக்கப்படவில்லை. பதிலாகப் பொருளாதார மேம்பாடே உயர்கல்வித் தகைமையை நிர்ணயித்தது. 1948இல் இலங்கை சுதந்திரம் அடைந்து 1951இல் தாய்மொழி மூலக்கல்வி அறிமுகமாகி 1961இல் பல்கலைக்கழகக் கல்வியும் (கலைத்துறை) தாய்மொழி வாயிலாக வழங்கும் நிலை உருவாகும் வரையில் ஆங்கிலத்தின் செல்வாக்கை அசைக்கவும் *கூடவில்லை.

ஆட்சி மொழியாகிய ஆங்கிலத்தைக் கற்காதவர்கள் வேறு எதைத்தான் கற்றாலும் பயனில்லை என்று கருதப்பட்டது. அரசோடு தொடர்பு கொள்ள வேண்டிய சந்தர்ப்பங்களிலே (ஒரு விண்ணப்பப் படிவம் நிரப்புவதானாலும் சரி) தாய்மொழி கற்றோர் ஆங்கிலம் கற்றவரின் உதவியையே நாடல் வேண்டும். இவரின் அறிவுத்திறம் அவ்வேளைகளிலே செல்லாக்காசு தான். ஆங்கிலம் கற்ற மேல் மட்டத்தினருக்கு முன்பு தாய் மொழி கற்றவரும், கல்வியறிவே இல்லாத பாமரரும் ஒரே நிலையில் தான் கணிக்கப்பட்டனர். தாய்மொழி கற்றோர் 'அறிவு குறைந்தவர்கள்' 'உலகம் தெரியாதவர்கள்' 'ஒடுங்கிய மனப்பான்மை படைத்தவர்கள்' என்று கருதப் பட்டுத் தாழ்வுற்றனர்.

ஆங்கில பாடசாலைகளிலே எல்லாப் பாடங்களும் ஆங்கில மொழி மூலமே கற்பிக்கப்பட்டன. அங்கு தாய்மொழிக்குப் பெரும்பாலும் இட மில்லை. கீழ் வகுப்புக்களில் மட்டுமே தாய்மொழியை ஒரு பாடமாகக் கற்பிப்பதுண்டு. உயர்வகுப்புக்களிலே கேம்பிரிஜ் பல்கலைக்கழக, லண்டன் பல்கலைக்கழக பரீட்சைகளுக்குத் தோற்றுவினர் தாய்மொழியையும் ஆங்கிலத்தினூடாகவே கற்கவேண்டிய நிலை இருந்தது. சமய பாடத்தையோ தமிழையோ கீழ் வகுப்புக்களில் கற்பிக்கவென்று தமிழ் கற்றோர் ஒருவர் இருவரை நியமிப்பது வழக்கம். அவர் 'தமிழ்ப் பண்டிதர்' எனப்படுவார்.

ஆங்கிலப் பாடசாலைகளில் இவரின் நிலை பரிதாபத்திற்குரியதாகவே இருந்தது. இலங்கையில் மட்டுமன்றித் தமிழ் நாட்டிலும் தமிழாசிரியர் நிலை இதுதான்.

கல்லூரித் தமிழ்ப் பண்டிதர்கள் மாணவர்களிடையே அடைந்த அவலங்களை ராஜம் ஐயரின் 'கமலாம்பாள் சரித்திரம்' நன்கு எடுத்துக் காட்டுவதாகும். ஒரு காலத்தில் உபாத்தியாயர், சட்டநம்பியார், என்ற பெயர்கள் கிராமப்புறங்களிலே மிக்க மதிப்புப் பெற்றவையாய் விளங்கின. ஆசிரியர்களைக் கிராம மக்கள் இப்பெயர்களாலேயே அழைத்தனர். கற்பித்தலொடு கிராம சமூகங்களுக்கு வழிகாட்டிகளாகவும், ஆலோசகர்களாகவும், அக்காலத்தில் ஆசிரியர்கள் விளங்கினர். கிராமவாசிகளின் நோக்கிலே உபாத்தியாயர் 'எல்லாம் தெரிந்தவர்' எல்லாரது வணக்கத்திற்கும் உரியவர்', (உபாத்தியாயர் = உப + அத்தியாயர்) திரிந்து பேச்சு வழக்கில் 'வாத்தியார்' ஆயிற்று. சட்ட நம்பியார் திரிந்து சட்டம்பியார் ஆயிற்று.

பொதுக்கல்வி அறிமுகமாகி ஆங்கில, தமிழ்ப் பாடசாலைகள் என்ற இரு பிரிவுகள் உருவான பொழுது தமிழாசிரியரை அழைப்பதற்கான கேலிப் பெயர்களாய், வாத்தியார், சட்டம்பியார் என்பன உருக்கொண்டன. தாய் மொழியான தமிழ் மொழியின் வீழ்ச்சிக்கு மட்டுமன்றித் தமிழ்க்கல்வியின் வீழ்ச்சிக்கும் இந்தப் பெயர்கள் அடையாளச் சின்னங்களாயின. இன்றும் நினைவுச் சின்னங்களாகவே எஞ்சி நிற்கின்றன.

இத்தகையதொரு 'சூழ்நிலையிலே பெரும்பாலான தமிழாசிரியர்கள் தாழ்வுச் சிக்கல் (Inferiority Complex) மிக்கவர்களானது இயல்பே. 'தமிழாசிரியர்களாய் ஆனது எமது முன்வினைப்பயனே' என்று உள்ளார்ந்த வருத்தத்தோடு இவர்கள் உலாவி வரலாயினர். விரல் விட்டு எண்ணக் கூடிய சிலர் தமது நடுத்தர வயதுப் பராயத்திலும் அயராது முயன்று ஆங்கிலத்தில் கற்று லண்டன் பல்கலைக்கழகப் பரீட்சைக்குத் தோற்றிச் சித்தியடைந்து பொருளாதார மேன்மை அடைந்ததோடு தமிழாசிரியர்களாய் வாழ்ந்த தமது இருண்ட காலத்தினை மறந்து தாமும் ஆங்கிலம் கற்றவர்கள் என்ற பெருமிதத்தோடு வாழத் தலைப்பட்டனர்.

இவ்விரு சாராரிலிருந்தும் வேறுபட்டுத் தமிழ்மொழியையே துறைபோகக் கற்று அதன் இலக்கண இலக்கிய மேன்மைகளை உணர்ந்தவர்களாய், 'நாம் தமிழ்ப் பண்டிதர்கள், வித்துவான்கள் என்று கூறுவதே பெருமை என நெஞ்சு நிமிர்த்தி வாழ்ந்த சிலரையும் இக்காலகட்டத்தில் காணலாம். இவர்களின் காப்புக் கவசமே தமிழ் தான் என்று சொல்லக்கூடிய அளவிற்கு இவர்கள் தமிழ் மயமாய் விளங்கினர்.

'பழைமை வாதிகள்'

'பாடங்களையும் உரைகளையும் பாடமாக்கிப் பொருத்தம்

பொருத்தவீனம் பாராது மீளுற்பத்தி செய்யவல்ல யந்திரங்கள்'

'குறுகிய மனப்பான்மை கொண்டோர்'

'உலகம் இன்னது என்று அறியாதவர்'

'பல்லுடைக்கும் பழந்தமிழின் காவலர்'

இவ்வாறு இவர்களைப் பழித்த ஆங்கிலவாணிகளைக் கண்டு இவர்கள் அஞ்சவும் இல்லை. அவர்களை மதிக்கவும் இல்லை.

'கறுப்புத் துரைமார்கள்,'போலி நாகரிகவாதிகள்' பண்பாடறியாப் பாமரர்' 'தமிழின் திறமறியாப் பேதையர்' என்று தம்மைப் பழித்தோரைத் தாமும் பழிக்க இப்பண்டிதர் பரம்பரை தவறியதும் இல்லை.

'தமிழ் மொழி தெய்வமொழி, தெய்வந் தந்த மொழி', பொருளிலக்கணம் படைத்த மொழி, தமிழின் இலக்கியச் செல்வங்கள் ஈடிணையற்றவை', என்று இவர்கள் இடைவிடாது வகுப்பறைகளிலும், பேச்சரங்குகளிலும், எடுத்த துரைத்தும், சஞ்சிகைகளில் எழுதியும், தமிழ்ப்பற்றை ஊட்டினர். புதியன புனைவோரை மரபறியாதவர்கள், தமிழை முறையாகக் கற்காத மூடர்கள், என்று சாடினர். தாம் கற்ற பழந்தமிழ்ச் செய்யுள் போக்கிலே பாடங்களையும் உரைநடைப் பாணியிலே கட்டுரைகளையும் எழுதித் தம் பாண்டித் தியத்தைப் புலப்படுத்தினர்.

இத்தகைய பண்டிதர் பரம்பரையால் விளைந்த நன்மைகள் பல. மொழி யுணர்வு, இன உணர்வு, மதப்பற்று, என்பவற்றைத் தூண்டவல்ல சிந்தனைகள் தோன்றவும், அவற்றை மக்களிடையே கொண்டு சென்று இயக்க உணர்வையும் செயற் திறத்தையும் உண்டாக்கவும், சமுதாயத் தொண்டர்களுக்கு இவர்களால் அருட்சி உண்டானமை, இந்நன்மைகளுக்கிடையே குறித்துக் கூறவேண்டிய ஒன்று. ஆங்கிலத்தையும் வடமொழியான சமஸ்கிருதத்தையும் போற்றி அவற்றின் புகழைப்பாடி அவற்றைக் கரை கடந்த அளவிலே சொற்களாகவும் சிந்தனைகளாகவும், தமிழிலே புகுத்த முற்பட்டவர்களுக்கு இவர்கள் தடைக்கற்களாக இருந்தனர். இயன்ற அளவு எல்லாத்துறைகளிலும் தூய தமிழ்ச்சொற்களைக் கையாளவும், இவர்களால் வழி உண்டாயிற்று.

ஆயினும் சிற்சில சந்தர்ப்பங்களிலே இவர்களின் தற்காப்புணர்வு தேவைக் கதிமமாகச் சென்றமையையும் நாம் மறுத்தல் இயலாது. புதிய இலக்கிய வடிவங்களான சிறுகதை, நவீனம் என்பவற்றை இவர்கள்

இலக்கியங்களாய் ஏற்றுக்கொள்ளாது முரணியதும் உண்டு. பாரதி முதலான புதுமை வேட்கை நிறைந்தோரது கருத்துக்களின் தீவிரத்தினை அவற்றின் தீவிரத்திற்காக மட்டுமன்றி எளிமைக்காகவும் இவர்கள் கண்டித்ததும் உண்டு. இத்தகைய சந்தர்ப்பங்களில் இவர்கள் புதிய சிந்தனையாளர்களின் கேலிக்கும் எதிர்ப்புக்கும் இலக்காகத் தவறவில்லை. சுருங்கச் சொன்னால் பண்டித வர்க்கத்தின் தமிழ்ப்பற்றையும் தமிழுணர்வையும், போற்றும் அதே அளவிற்கு அவர்கள் பழைமை பேணும் போக்கினையும் காலத்தோடு ஒட்டிச் செல்ல முடியாதமையையும், ஏற்கவோ போற்றவோ இன்றைய தலைமுறையினர் ஆயத்தமாயில்லை. அன்றைய தலைமுறையினரும் இதற்கு விதிவிலக்கானவர் என்று கூறுவது வரலாற்றைப் புரட்ட முற்படும் முயற்சியாகவே இருக்கும்.

இத்தகையதொரு காலச் சூழ்நிலையிலே 1918ம் ஆண்டு தோன்றி யவரே வித்துவான், பண்டிதர், சைவப்புவர், தமிழ்ப்பேரன்பர், சித்தாந்த சிரோமணி, ஆகிய பட்டங்கள் பெற்ற வேந்தனார். அவர் தமிழின் மரபுகளையும் போக்குகளையும் நன்குணர்ந்த பண்டித வர்க்கத்தின் மன நிலையைத்தான் கொண்டிருப்பார் என்று நினைத்தால் அது தவறாகும். தாமாகவே தமிழைக் கற்று அதன் பழந்தமிழ் இலக்கிய இலக்கணங்களில் தோய்ந்தும், சமயத்தில் ஆழமான அறிவைப்பெற்றும், இருந்தும் இவற்றின் மூலம் ஒரு குறுகிய வட்டத்தினுள்ளே தம்மைச் சுருட்டிக் கொண்டு அவர் வாழவில்லை.

வீறு கொண்ட கவித்துவமும், பாரதி, பாரதிதாசன், கவிமணி முதலிய கவிவாணர்களை நயக்கும் பரந்த உள்ளமும் வாய்க்கப் பெற்று ஈழத்துப் பண்டிதர்ப் பரம்பரையின் புதியவோர் திசைகாட்டியாய் அவர் மறு மலர்ச்சி பெற்றார்.

வேறு வகையிலே சொல்லுவதானால் தமிழ்ப்பண்டிதர்ப் பரம்பரையின் கடைசிக் கொழுந்தாய்த் தோன்றிப் புதுமை வேட்கும் புதிய பண்டிதர் பரம்பரை ஒன்றிற்கு நிலம் தரும் தருவாய் வேந்தனார் மாறினார் என்பதே பொருத்தமானதாகும். இவ்வுண்மையைப் பல கோணங்களிலும் மதிப்பீடு செய்வதே இக்கட்டுரை நூலை எழுதுவதன் முதன்மையான நோக்கம்.

வேந்தனாரின் கவித்துவம், கட்டுரைத்திறன் சொற்பொழிவாற்றல் ஆசிரியத் தகைமை இவையாவுக்கும் அடித்தளமாய் அமைந்த இவர்தம் தமிழ்ப்பற்று என்பவற்றை நோக்க முற்படுமுன் இவரின் வாழ்க்கை வரலாற்றைச் சுருக்கமாக அடுத்த இயலிலே சிறிது நோக்குவோம்.

நெஞ்சில் துணிவும் நிலைதிரியாப் பண்பாடும்
அஞ்சிப் பகை சாயும் ஆண்மையும் - விஞ்சிடவாழ்
தக்கோனாம் வேந்தனது தண்ணளியார் தாள்களிற்
புக்கே பணிபுரிவோம் போந்து

நகுல. கணேசன் (நாலவன் 22.09.66)

2

வேந்தனாரின் வாழ்க்கைப் பாதையில் ...

முன்பு கடலாற் பிரிந்திருந்து இன்று யாழ்ப்பாண நகரத்தோடு பாலமிட்டு இணைக்கப்பட்டுள்ள வேலணையே வேந்தனாரின் தாயகம். கனகசபை அவரின் தந்தையார். தையல்முத்து அவரின் தாயார். பிறந்த நாள் 05.11.1918. பெற்றோருக்கு ஏக புத்திரரான அவரின் பதிவுப்பெயர் நாகேந்திரம்பிள்ளை என்பது. தாம் கற்ற தமிழிலே தணியாப்பற்றும் தனித் தமிழ் ஆர்வமும் பூண்டு வளர்ந்த இச்சிறுவன், பண்டிதர் இளமுருகனாரின் அறிவுரையை ஏற்று தமது பதனாறாவது வயதிலே தம்பெயரை வேந்தனார் என மாற்றிக் கொண்டார். தொல்காப்பியத்தில் இந்திரனுக்கு வழங்கிய தமிழ்ப் பெயர் வேந்தன் என்பது. எனவே தம் பெயரிலுள்ள இந்திரனுக்கு இணையான வேந்தன் என்ற பெயரோடு ஆர் என்றும் மரியாதைப் பன்மையைக்கூட்டி வேந்தனார் ஆனார். இந்தப் பெயரின் பிரபலம் அவரின் பழைய பெயரினை மறக்கப்பண்ணி விட்டது.

வேந்தனாரின் படிப்பு வேலணையில் உள்ள சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலையிலும், சரஸ்வதி வித்தியாசாலையிலும் நடந்தது. 'நலமோ ரெட்டுணையுங் கண்டிலேனிதை நாற்பதாயிரம் கோவிலிற் செப்புவேன்' என்று பாரதி இடித்துரைத்த ஆங்கிலக் கல்வியைக் கற்கும் வாய்ப்பு வேந்தனாருக்குக் கிட்டவில்லை. தமிழைப்பொறுத்தவரை அவர் சிறு வயதிலேயே மிகுதிறன் பெற்றிருந்தமை அக்காலத்தில் இந்துசாதனம், ஈழகேசரி ஆகிய பத்திரிகைகளுக்கு எழுதிய கட்டுரைகள் வாயிலாகத் தெரிய வருகின்றது.

அக்காலத்தில் மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கமும் யாழ்ப்பாணத்து ஆரிய திராவிட பாஷாபிவிருத்திச் சங்கமும் பிரவேச பண்டிதர், பாலபண்டிதர், பண்டிதர் ஆகிய உயர் தமிழ்ப்பரீட்சைகளை நடத்தி வந்தன. (இன்றும் இப்பரீட்சைகள் நடத்தப்படுகின்றன. எனினும் முன்பிருந்த அளவு ஆர்வமோ, மாணவர் தொகையோ இன்று இல்லை). இவற்றிற்கு ஆயத்தம் செய்வோர் இவற்றிற்கென யாழ்ப்பாணத்தில் நடத்தப்பட்ட வகுப்புக்களிற் சென்று கற்றுப் பரீட்சைகளில் தோற்றுவது வழக்கம். பாடசாலைகளில் வகுப்புக்கள் நடாத்தப்படுவதில்லை. இந்நிலையில் அன்று கடலாற் பிரிவுண்டிருந்த வேலணையிலிருந்து யாழ்ப்பாணம் சென்று கற்பது வேந்தனாருக்கு எளிதாய் இருக்கவில்லை.

அவர், ஆரிய திராவிட பாஷாபிவிருத்திச் சங்கத்தின் பால பண்டி தர்ப் பரீட்சையில் (1934) தேறியதும், மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் பண்டி தர்ப் பரீட்சையில் தேர்ந்ததும் (1941), சென்னைச் சைவ சிந்தாந்த சமாஜத் தின் சைவப்புலவர் பரீட்சையில் சித்தி பெற்றதும் தம் சொந்த முயற்சியினாலேயே என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. வேலணை ஐயனார் கோயிலடி ஆலமரத்தின் கீழ் அமர்ந்து 'தெய்வமார் செந்தமிழைக்' கற்றதை அவர் ஒரு வெண்பாவிலே அழகாகக் குறித்துள்ளார்.

உள்ளம் உவகையுற ஊக்கமுடன் வீற்றிருந்து
அள்ளுசுவைத்தேனை ஆர்ந்திடல் போல் - விள்ளுஞ்சீர்
தெய்வமார் செந்தமிழைத் தேர்ந்துநான் கற்றவிடம்
ஐயனார் கோவிலடி ஆல்.

பாலபண்டிதர்ப்பரீட்சையில் முதற்பிரிவிலே தேர்ந்தமை விதந்துரைக்க வேண்டுவதே. நெருடலான இலக்கண நூல்களையும் சிக்கல் நிறைந்த சமய தத்துவ நூல்களையும் ஆசிரியர் உதவியின்றிக் கற்றுத் தேர்வதென்பது எளிதான செயலன்று. இந்த அரிய முயற்சியும் வேந்தனாருக்கு எளிதாக இருந்தமைக்கு இரு காரணங்களைக் கூறலாம். ஒன்று வேந்தனார் தமிழைக் கற்பதிலே காட்டிய பேரார்வம், மற்றது இளம் வயதிலே ஆலயங்களிலே புராணபடனம் செய்து பெற்ற அநுபவம். இவை எவ்வாறாயிருப்பினும் வேந்தனாரின் அயரா முயற்சியும் அதனாற் பெற்ற திறமையும் அறிவும் பாராட்டத்தக்கனவே.

1943ஆம் ஆண்டிலே திருநெல்வேலிப் பரமேசுவராக் கல்லூரியிலே (இன்று யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகமாய் உள்ளது.) நடைபெற்ற பண்டித ஆசிரியப் பயற்சியை வேந்தனார் ஈராண்டுகள் பெற்றார். இந்த ஆசிரியர் பயிற்சிக் கலாசாலையின் அதிபராய் அன்று விளங்கியவர் இலங்கை யிலேயே முதன்முதல் உளவியல் துறையில் கலாநிதிப் பட்டம் பெற்ற கு.சிவப் பிரகாசம் அவர்கள். கலை, விஞ்ஞானம் ஆகிய இரு துறைகளிலும் பட்டம் பெற்ற சி.சிதம்பரப்பிள்ளை அவர்கள் இங்கு விரிவுரையாளராக விருந்தார். இவர்களோடு தமிழறிஞர்களான பண்டிதர் சோ. இளமுருகனார், கி. நவந்தகிருஷ்ணபாரதியார் ஆகியோரும் பணி புரிந்தனர். தன்னந்தனிய னாக தமிழ்க்காதலியோடு உறவாடி இன்புற்று வந்த வேந்தனார் இந்த ஈராண்டுகளிலும் தனது அறிவுப்பரப்பை விசாலமாக்கியிருப்பார் என்று சொல்ல வேண்டுவதில்லை.

இக்காலப்பிரிவில் தமிழ் நாட்டிலிருந்த தனித்தமிழியக்க முன்னோடி மறை மலையாடிகளாருடனும் (சுவாமி வேதாசலம்) வேந்தனாருக்குத் தொடர்பு ஏற்பட்டது. சென்னை சென்று அங்கே அடிகளுடன் தங்கி, அவர் வித்துவான்

பரீட்சைக்கும் தோற்றித் தேர்வு பெற்றார். இது நிகழ்ந்தது 1944ஆம் ஆண்டில். வித்துவான், பண்டிதர், சைவப்புலவர், பயிற்றப்பட்ட தமிழ் ஆசிரியர், என்ற தகைமைகளோடு 1947ஆம் ஆண்டிலே 'தண்தமிழ்த் தாயின் தனித் தெய்வத் தன்மைகளைத் தேமதுரத் தமிழ்ப்பாக்களால் திசை மணக்கத் திகழ்வித்திருப்பதற்காகத் திருவாவடுதுறை மகா சந்நிதானத்தார், திருவாரூர் மொழியரசி அரங்கேற்று விழாவில் 'தமிழ்ப்பேரன்பர்' என்னும் பட்டத்தை உவந்து நல்கி வேந்தனாரைக் கௌரவித்தனர். 1964இல் ஸ்ரீலங்கா சைவாதீனம் 'சித்தாந்த சிரோமணி' என்ற பட்டத்தைத் தனது மாநாட்டின்போது வழங்கியது.

1946ம் ஆண்டு தொடக்கம் புகழுடம்பு நிறுவிய 1966ஆம் ஆண்டு வரை அவர் பரமேசுவரக்கல்லூரியில் தமிழாசானாகப் பணி புரிந்தார். ஆசிரியச் சான்றிதழ்கள் பெற்றோர் அனைவரும் ஆசிரியர்கள் அல்லர். தாம் கற்ற வற்றை மாணவர் உளம் கொள்ளச் சுவையாகவும், தெளிவாகவும், கொள்கலமறிந்து கொடுக்க வல்லவர்களே நல்லாசிரியர்கள் எனலாம். இவ்வகையில் வேந்தனாரின் ஆசிரியத்தகைமை எவ்வாறிருந்தது என்பதை மதிப்பீடு செய்வது நன்றே. அவரிடம் கற்ற மாணாக்கர் ஒருவரின் கூற்றை இவ்விடத்தில் எடுத்துக்காட்டுவது பொருத்தமாக இருக்கும்.

'கல்லூரி வகுப்பறைக்குள் சென்று பார்த்தால் அவருடைய தமிழ் இலக்கியப்பற்றைக் காணல் எளிதாக இருக்கும். தமிழையும் தன்னையும் அவர் வேறாக நினைத்தவரல்ல. தமிழே அவர் மூச்சு. தன் கடமையில் கண்ணும் கருத்துமாகவுள்ள அவர், பாட ஆரம்பமணி அடித்தவுடன் வகுப்பிற்குள் பிரவேசித்தால் வகுப்பையே தன் உலகமெனக்கருதி வகுப்பிற்கு வெளியே நடைபெறும் பூசல்களைக் கவனியாது, மாணவர்களுக்கு இலகுவில் புரியத்தக்க விதத்தில் மாணவர்களே விரும்பிப் படிக்கத்தகுந்த முறையில் பாடத்தை நடத்துவார். அவர் பாடம் நடாத்தும் முறையைப் பார்ப்பவர் இலக்கியத்தை வேப்பங்காயாகக் கருதுபவர்கள் கூட இலக்கியத்தை விரும்பிக் கற்பர். இனிக்கும் கரும்பாக எண்ணுவர். சுவைப் பர்'...(ஆசிரியர் வேந்தனார் - ஐ. ஆர். அரியரத்தினம் B.Sc மல்லிகை 15.10.66)

சொற்சொர்வுபடாது கவித்துவ நெஞ்சோடு தாமும் சுவைத்துப் பிறரையும் சுவைக்க வைத்து அநுபவம் பெற்ற வேந்தனார் தம் காலத்தில் தலை சிறந்த சொற்பொழிவாளராயும் விளங்கியமை இயற்கையே. இது பற்றிப் பிறிதோரியலில் விரிவாகக் கூறப்படும்.

1947ஆம் ஆண்டு வேந்தனார் திருமணம் புரிந்து கொண்டார். அவரின் மனைவியார் வேலையைச் சேர்ந்த நாகலிங்கம் என்பாரின் மகளார்.

பெயர் சவுந்தரநாயகி என்பது. இவ்வன்புத் தம்பதியின் மூத்த மகளார் கலையரசி. இவர் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழைச் சிறப்புப் பாடமாகக் கற்றுக் கலைமாணித் தேர்வில் முதல் வகுப்பிற் சித்தியடைந்து, பின்னர் முதுமாணித் தேர்வும் பெற்றுப் பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்தில் சிரேஷ்ட விரிவுரையாளராய் பணி புரிந்தார், இன்று யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் சிரேஷ்ட விரிவுரையாளராகத் தமது பணியைத் தொடர்கிறார். மின்னியற் பொறியியலாளரான இவரின் கணவர் சின்னையா சவுதி அரேபியாவில் சேவையாற்றுகிறார்.

கலையரசியின் தம்பி இளங்கோ மொறட்டுவ பல்கலைக்கழகத்தில் மின் பொறியியற்றுறை விரிவுரையா ளராகப் பணிபுரிந்து இன்று புலமைப்பரிசில் பெற்று மேற்கு ஜேர்மனியில் மூனிச்(Munich) பல்கலைக்கழகத்தில் தமது கலாநிதிப்பட்ட ஆய்வினை மேற்கொண்டுள்ளார். வேந்தனாரின் அடுத்த மகளான தமிழரசியும் வித்தியலங்காரப் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழைச் சிறப்புப் பாடமாய்க்கற்று கலைமாணிப்பட்டம் பெற்றவர். இவர் தமது இளம் வயதிலேயே காலன் வாய்ப்பட்டார். இவரின் தம்பியார் இளஞ்சேய். இவர் கணக்காய்வாளராகப் பயின்று கொண்டு இன்று இலண்டனில் உள்ளார். இளம்வேள் சிறு வயதிலேயே காலமானார்.

வேந்தனார் 18.09.66 இல் திடீரென ஏற்பட்ட மாரடைப்பு நோயினால் அம ரரானமை தமிழ் கூறும் நல்லுலகிற்குப் பேரிழப்பாகும். பேராசிரியர் அமரர் தெ. பொ. மீனாட்சிசுந்தரனார் தமது அநுதாபச் செய்தியிற் குறிபிட்டவாறு 'அவருடைய நினைவு அவருடைய மாணவர் உள்ளத்தில் நிலைத்து நின்று, அவருடைய வழியிலே அவர்கள் சென்று தொண்டாற்றி வெற்றி பெறுவார்கள்' என்பது திண்ணம்.

தண்ணார் தமிழின் கற்பகச் சோலையிற்
 பண்ணார் இன்கவி மிழற்றிய சாதகம்.
 வித்தியாரத்தினம் நவாலியூர் சோ. நடசாசன்
 (வேந்தனார் நினைவுமலர் 1966 - 10 - 18)

3

புது நூல் புனையும் புலவன்

'அந்தக் காலத்தில் எழுந்த இலக்கியங்கள் எல்லாம் கூலிக்கு மாரடிப்பது போல உணர்ச்சியற்ற வெறும் பாட்டுக்கள். பாட்டென்றால் பாடினவருக்கே விளங்கவேண்டுமென இயற்றப்பட்டன. படித்தால் எளிதில் பொருள் விளங்குகின்ற பாட்டுக்களுக்கு மதிப்புக் கிடையாது. இந்த நிலையில் தமிழ்நாடு இருக்கின்ற காலத்தில் பாரதியாரின் கவிக்குரல் எழுந்தது. மக்களின் கவிஞனைப் பல நூற்றாண்டுகளுக்குப் பின் தமிழ்நாடு கண்டது. வாடிய பயிருக்கு மழை போலப் பாரதி பாடிய பாட்டுகள். தமிழ் மக்களின் உள்ளத்தில் புதிய ஒளியைக் கொடுத்தன.' (இந்துசாதனம் 25-06-54)

1954ஆம் ஆண்டில் நல்லூர் ஸ்ரீ கணேச வித்தியா விருத்திச் சங்க ஆண்டு விழாவிலே பாரதியார் பற்றிப் பேசிய வேந்தனாரின் சொற்பொழிவில் ஒரு பகுதியே மேலே தரப்பட்டுள்ளது. மரபுவழித் தமிழிலக்கியக் கல்வியிலே தோய்ந்த ஒருவர் இந்நூற்றாண்டின் ஐம்பதுகளிலே இவ்வாறு பாரதியைப் பாராட்டினார் என்றால் அ.து உண்மையில் வியக்கத்தக்கதே. சங்க இலக்கியங்கள், புராண இதிகாசங்கள், பழந்தமிழ்க் காப்பியங்கள், சிற்றிலக்கியங்கள் என்பவற்றில் துறைபோன வல்லவராயிருந்தும் இலக்கியம் பற்றி இவர் கொண்டுள்ள கருத்துக்களில் முற்போக்கும் தெளிவும் புலனாவதை எம்மால் நன்கு உணரல் இயல்கின்றது.

- (அ) இலக்கியம் என்பது கூலிக்கு மாரடிப்பதன்று.
- (ஆ) பாட்டுக்கள் உணர்ச்சியைக் கிளரச்செய்தல்வேண்டும்.
- (இ) எளிதில் பொருள் விளங்குவனவே சிறந்த பாடல்கள்.
- (ஈ) கவிஞன் மக்களின் தேவைகளையும் விருப்பங்களையும் நன்கு வெளிப்படுத்துதல் வேண்டும். அவ்வாறு வெளிப்படுத்துபவனே சிறந்த கவிஞன்.
- (உ) மக்களின் உள்ளத்தில் புதிய ஒளியைப் பாய்ச்சப்பவனே மகாகவி.

மரபுவழி நின்று கவிதையாத்த பழைமைவாதிகளுக்கு இக்கருத்துகள் ஒவ்வாமை (Allergy) உடையன என்று கூற வேண்டியதில்லை. 'அறம், பொருள், இன்பம், வீடு அடைதல் நூற் பயனே' என்றும், 'உணர்வின் வல்லோர் அணி பெறச் செய்வன செய்யுள்' என்றும் கிளிப்பிள்ளைப் பாடம்

கூறிக்கொண்டிருந்த சூழலிலிருந்து விடுபட்டு எளிமையும் மக்கட் பயன்பாடும் உள்ள இலக்கிய ஆக்கங்களை நோக்கித் திரும்பிய 'புதுநூல்' புனையும் புலவனை' நோக்கிப் பண்டிதர் பரம்பரை முகம் சுழித்தது உண்மையே. இளமையும் துடிப்பும் கலையுணர்வும் வாய்த்த வேந்தனாரின் மனப்பாங்கினை அக்காலப் பழைமைவாதிகள் வெறுத்தமைக்குச் சான்றுகள் உள.

பிற்காலத்திலே பொருளாதாரத் தேவைகளாலே பாட நூலாசிரியராய் மலர்ந்த வேந்தனாரையே பழைமைவாதிகள் விரும்பினர். '.....அதனாலே இளமைக் கால வேந்தனாரல்லர் இப்பொழுதைய வேந்தனார் என்பது நன்கு தெரிந்தது. பாடப் புத்தகங்கள் எழுத நேர்ந்ததனாலே, திருவருட்பயன் முதலிய அருணூல்கள் வேந்தனாரின் இளமைக் கொள்கைகளைப் பெரிதும் மாற்றமடையச் செய்துவிட்டன' என்பது தமிழ்ப் பேரறிஞர் ஒருவரின் கணிப்பீடாயிருந்தமை, இவ்விடத்திலே சிறப்பாகக் கூறவேண்டியதாகும்.

வேந்தனார் சைவப்புலவர். அவர் தமது இளமைக் காலத்திலேயே மெய்கண்ட சாத்திர நூல்களையும் திருமுறைகளையும் ஆழமாய்க் கற்றுத் தேர்ந்தவர். சிவஞானமுனிவரின் சிவஞானபோத மாபாடியத்திற் பல பகுதிகளை மனனமாகச் சொல்லும் திறமை அவருக்கு இருந்தது. மிக இளமைக் காலத்திலேயே 'இந்து சாதனம் பத்திரிகையில் சிவஞானபோதம் உட்படப் பல சைவசித்தாந்த நூல்கள் பற்றி ஆழமான கட்டுரைகளை அவர் எழுதியுள்ளார். எனவே 'திருவருட் பயன் முதலிய அருணூல்கள் வேந்தனாரின் இளமைக் கொள்கைகளை மாற்றமடையச் செய்துவிட்டன' என்று கூறுவது பொருந்தாது. முதிர்ச்சியும் அநுபவச் செறிவும் இவற்றால் புதுமையிற் சலிப்பும் ஏற்பட்டுப் பிற்காலத்தில் அவர் சமயவாதியாகிப் பழைமையைப் போற்றுபவராய் மாறியிருத்தல் கூடும். எனினும் அவரின் கவிதைப் பூம்பொழிலில் 'தெய்வம்' என்ற பிரிவிலே முருகனையும் கலைத் தெய்வத்தையுமே அவர் வாழ்த்தி வணங்கிப் பாடல்களைப் பாடியிருப்பதை நோக்கும்பொழுது அவரைத் 'தமிழ் தழீஇயசாயலராகவே காணல் முடிகின்றது. சாத்திர தோத்திரங்களை நன்கு கற்றிருந்தும் அவற்றிலே தோய்ந்து உலகியலை மறந்தவராகக்காணல் கூடவில்லை. 'கவிதைப் பூம்பொழில்' 1964ம் ஆண்டு வரை இயற்றப்பட்ட தனிதைகளின் தொகுப்பு, வேந்தனார் அமரரான ஆண்டு 1966. வேந்தனாரின் சமய நோக்குப் பற்றித் தனித்ததோர் இயலில் மதிப்பீடு செய்ய வேண்டியிருப்பதால் இதனை இவ்வளவில், நிறுத்திக் கொள்வோம்.

பாவாணர் என்ற வகையிலே ஈழத்துத் தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் வேந்தனாருக்குச் சிறந்ததோர் இடம் உண்டு. தூய தனித்தமிழ்ச் சொற்களைத் தெரிந்து ஓசை நயம் மிகுதியும் அமையுமாறும்

உணர்ச்சியைக் கிளர்ந்தெழச் செய்யுமாறும் கவிதை புனைவதிலே வேந்தனார் தனித்தன்மை பெற்றிருந்தார். தமக்கு முன்னோடிகளாய் நவந்தகிருஸ்ண பாரதியார் (வெண்ணெய்க் கண்ணனார்), இளமுருகனார் ஆகிய மரபுவழித் தமிழ்ப் புலவர்களை இவர் கொண்டிருந்தாலும் அவர்கள் கையாண்ட அளவு வழக்கிறந்த பழந்தமிழ்ச் சொற்களைக் கையாள்வதை வேந்தனார் தவிர்த்துக் கொண்டார் என்றே கொள்ளல் வேண்டும். சிந்து, கண்ணி முதலியனவும் இவராலே சிறிதளவு கையாளப்பட்ட யாப்புவகையாகும். குறள்வெண் செந்துறை, கட்டளைக் கலித்துறை, வெண்பா என்பனவும் இவர் விரும்பிக் கையாண்ட யாப்புகளாகும். எனினும் விருத்த யாப்பையே வேந்தனார் பெருமளவு கையாண்டுள்ளார். விருத்தங்களிலும் அறுசீர்ச் சந்த விருத்தமே இவருக்கு மிகுதியும் கைவந்ததும், கூடிய விருப்பம் உடையதுமாகும். சொற்கள் மூலம் உணர்ச்சியைக் கிளர்ச் செய்வதற்கு அறுசீர்ச் சந்தயாப்பு மிகவும் உகந்தது என்பது அவரின் முடிவு போலத் தெரிகின்றது. ஆசிரியப் பாவாகிய அகவல் நவந்தகிருஸ்ண பாரதியாரைப் (இவரின் 'உலகியல் விளக்கம்' அகவல் யாப்பிலே - புறநானூற்றுச் சொல்லாட்சிகள், ஓசை அமைப்பிலே முழுவதும் அமைந்தது) போல வேந்தனாரைக் கவரவில்லை. கவிதைப் பூம்பொழிலில் ஒரே ஒரு பாடலே அகவற்பாவில் அமைந்திருத்தல் காணலாம். வேறு வேறு பட்ட உணர்ச்சிகளை அவ்வவற்றின் தன்மைக்கு ஏற்ப வெளியிட அகவல் யாப்பு உகந்ததன்று என்று வேந்தனார் கருதியிருக்கலாம்.

உடலும் பொருளும் ஆவியும்
உலகம் வாழக் கொடுப்பவர்
கடவுள் போல எங்களைக்
காக்கும் வீரத் தொண்டர்கள்

என்ற கருத்துடைய அவர் பொருட் தெரிவிலும் முன்னவர்களிலிருந்து பெரிதும் மாறுபடுவது இயல்பே.

அண்ணதரும் முலைப்பாலும் தூய்தாக
அமையாதேல் அருந்தும் பிள்ளைக்
கின்னல்தரும் என்றுணர்வோம் இலக்கியத்தைப்
படைத்திருங்கால் இனிய தூய
கன்னல்தரும் சுவைமொழியாய்த் தமிழ்மரபு
கடக்காமல் கவின் யாத்துத்
தொன்மைநிலைச் செந்தமிழே எங்கள்திரு
எனுஞ்சிறப்பைத் துலங்க வைப்போம்.

என்ற தமிழ்மரபு கடக்காத செய்யுளாக்கத்திற்குப்பள்ளியெழுச்சி பாடிய புலவர்,

பாடுகின்றோர் எல்லோருங் கவிஞ ரல்லர்
பாட்டென்றாற் பண்டிதர்க்கே உரிமையல்ல
ஓடுகின்ற பெருவெள்ளப் பெருக்கே போல
உணர்ச்சியிலே ஊற்றெழுந்த ஒளியால் ஓங்கி
வாடுகின்ற மக்களினம் மாட்சி கொள்ள
மறுமலர்ச்சிப் பெருவாழ்வை வழங்கு மாற்றல்
கூடுகின்ற கொள்கையினால் எழுச்சி கொண்டு
குமுறுகின்ற கோளரியே கவிஞ னாவான்.

என்றும் பாடியுள்ளமை முரண்போலத் தோன்றினாலும் உண்மையிலே முரணன்று. சொல்லமைப்பில், யாப்பமைப்பில் பிழையின்மையும் மரபமைதியும் பேண விரும்பிய அவர் பொருளைப் பொறுத்தவரையில் புதுமையையே விரும்பினார் என்று கொள்ளல் வேண்டும். இவ்வாறு தம்மைத் தெளிவு படுத்திய போதும் வேந்தனார் பேச்சு வழக்குச் சொற்களை முற்றாகப் புறந்தள்ளி விட்டார் என்றும் கொள்ள வேண்டும்தில்லை.

ஆடு கதறுங் குரல் அன்பைச் சுரக்குதே - புத்தர்
அருளும் கருணையைப் போல் அகத்தை உருக்குதே.

என்ற பாடல் அடிகளிலே சுரக்குதே, உருக்குதே என்னும் சீர்களைச் சுரக்குமே, உருக்குமே என்றும் அமைத்திருக்கலாம். இலக்கண மரபு அதனாற் காக்கப்பட்டிருக்கும். ஆனால் சுரக்குதே, உருக்குதே ஆகிய சொற்களாலே படிப்போனின் உள்ளத்தில் உண்டாகக்கூடிய வியப்புணர்வினைச் செந்தமிழ்ச் சொற்களான உருக்குமே, சுரக்குமே என்பன ஏற்படுத்த வல்லன அல்ல என்று வேந்தனார் உணர்ந்திருத்தல் வேண்டும். இதே பாடற்பகுதியில்,

'தேன்சுவைக் குரலெமக்கோர் தெளிவை ஊட்டுதே'

என்ற அடியில் வரும் ஊட்டுதே என்பதையும் நோக்கலாம். இவ்வாறு ஆங்காங்கே சிறிய அளவில் பேச்சுத் தமிழ்ச் சொற்பிரயோகமும் (இவற்றை மருஉ எனவும் கூறுவர்) வருவதை நாம் எளிதிலே புறக்கணித்து விடல் இயலாது. கவிமணி தேசிகவிநாயகம்பிள்ளை பாடிய 'பாட்டுக்கொரு புலவன் பாரதியடர்' என்ற பாட்டின் மெட்டும் போக்கும் இப் பாடலிலே காணப்படுகின்றன. நவாலியூர்ச் சோமசுந்தரப்புலவரின் கவித்துவ ஆற்றலை வியந்து பாடிய இப்பாடல், மண் வாசனையோடு வேந்தனாரின் நல்ல கவிஞர் ஒருவரை அடையாளங் காணும் திறனையும் புலப்படுத்தி நிற்கின்றது. 'பழகு தமிழும்' அவன் பாட்டில் பயில்வதால் - பசுப்பாலின்

சுவை எமக்குக் காட்டுகின்றதே' என்ற பாடலடியிலே 'பழகு தமிழ் பாட்டில் அமைதல் வேண்டும்' என்ற கருத்தும் வேந்தனாரை இனம் காட்டுகின்றது. இலக்கிய கலாநிதி, பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை 'கவிதைப் பூம் பொழில்' நூலுக்கு வழங்கிய சிறப்புப் பாயிரத்தில் 'வேந்தனார்' பற்றிப் பின்வருமாறு மதிப்பீடு செய்கின்றார். 'கிழக்கு மாகாணத்தில் விபுலாநந்த சுவாமிகளின் அரும்பெருங் கவித்துவத்துக்குப் புலவர்மணி பெரியதம்பிப் பிள்ளை வாரிசு. வடக்கு மாகாணத்தில் சோமசுந்தரப் புலவரின் வாரிசு யார்? என்பதற்கு இப்பொழுது விடை எளிதாய்ப் போய்விட்டது'.

பாலர்க்கான பாடல்களையும் முருகன், தமிழ்த் தெய்வம் ஆகியோரைப் பரவிய பாடல்களையும் வைத்து நோக்கினால் பண்டிதமணியவர்களின் மதிப்பீடு பொருந்துவதே. ஆனால் புலவரின் பதினாயிரக்கணக்கான பாடல்களில் சமயம் சார்ந்தவையே மிகப் பெரும்பான்மையானவை. சிறுவர்க்கான கதைகளான பவளக்கொடி கதை, மனம் நிறைந்த செல்வன் கதை என்பன புலவரவர்களின் பழைமை போற்றும் பண்பிற்கு எடுத்துக் காட்டுக்கள். தனிப்பட்ட பெரியோர்கள் சிலரை (நாவலர் போன்றாரை)ப் பரவிப் பாடிய போதிலும் 'வாய் கொண்டு மானிடம்' பாடுவதிற் புலவருக்கு அதிக ஆர்வம் இருக்கவில்லை.

வேந்தனார் புதுமை விருப்புடையவர். அவர்,

'ஏட்டினிலே வேறொருவன் எழுதி வைத்த
ஏதேதோ பழங்கதைகள் புரட்டிப் பார்த்துக்.'

கதை கட்டுவதில் ஆர்வம் கொண்டவரல்லர். அவர் தமது கதைப் பாடல்களில் சமகால சமுதாய நிகழ்ச்சிகளுக்கே உருவம் தந்துள்ளார். புரட்சிக் கவிஞரான பாரதிதாசனின் சிறு காவியங்கள் கூடப் பழங்கதை களிலிருந்தே கருப்பொருளைப் பெற்று அழியாத உணர்ச்சிக்கதைகளாய் வளர்ந்துள்ளமையை நோக்குகையில் வேந்தனார் தம் சமகாலப் புலவர்களின் இன்றும் வேறுபட்டுப் புதுமை (சமூகக் கதைகளைப் பாடியமை) செய்துள்ளார் என்பதில் தவறில்லை.

இவர் தெய்வப்பாடல்கள் பாடியது மிகவும் குறைவு. மானிடத்தை வாயார மனமாரப் புகழ்ந்து பரவுதலில் வேந்தனார் தனி இன்பம் கொண்டார் என்பதற்குச் சான்றுகள் மிகப்பல உள்ளன. நண்பர்களுக்கு எழுதும் கடிதக் கவிதைகளில், அவர் கையாண்ட புகழ்மொழிகளைக் கண்டு கடிதம் பெற்றோரே உளம் குழைந்து போகும்ளவிற்கு அவை மானிடத்தைப் போற்றுவனவாக அமைந்தன. பின்வரும் பகுதி இதற்கு எடுத்துக்காட்டாகும்.

'மறுநாட் காலை என்மீதும் வேந்தனார் கவிதை சில எழுதிக் கொணர்ந்து தந்தார். என்னை வெகுவாகப் பாராட்டியிருந்த கவிதைகள் அவையாதலால், அவைகளை இங்கு யான்காட்ட விரும்பவில்லை. செந்தமிழ் குழைந்த வையும் அக்காலத்தே என்னுள்ளத்தில் ஊர்ந்திருந்த கவலைகளைத் துடைத்து அமைதி ஊட்டியனவுமான கவிதைகள்.' (இனிய தமிழ் நண்பன் - வி. சி. கந்தையா, மட்டக்களப்பு, திரு. க. வேந்தனார் அவர்களின் பு. சோ ஒரு மலர் பக். 29)

வேந்தனார், தமது சொற்பொழிவுகளிலும் கட்டுரைகளிலும் தமிழரின் முன்னைய சிறப்புக்களையும் சமகால இழிவுகளையும் எடுத்துக்காட்டியது போலவே அவர்கள் மீண்டும் முன்னைய நிலையடைந்து உயரவேண்டும் என்ற கருத்தினையும் கவிதைகளில் உணர்ச்சியோடு வெளிப்படுத்தினார். காந்தியத்தைப் போற்றிய போதிலும் தமிழரின் உரிமைப் போராட்டம் அகிம்சையை அடிப்படையாகக் கொண்டிருப்பது அவருக்கு உடன்பாடன்று. மீண்டும் புறநானூற்று வீரவாழ்வு மலர்ந்து அதன் மூலம் தமிழர் தனிநாடு கண்டு சிறக்கவேண்டும் என்று அவர் கனவு கண்டார். கலைத்தெய்வத்தை நாம் எவ்வாறு எவற்றைப் படையற் பொருளாக்கி எதனைப் பெறல்வேண்டும் என்று வேந்தனார் உரைத்திடும் பாடல்கள் இவை:

புத்தகங்கள் பலஅடுக்கிப் பூக்கள் தூவிப்
 புதுக்கரும்பும் நறுங்களியும் படைத்துப் போற்றி
 எத்தனையோ நூற்றாண்டாய் ஏத்தி ஏத்தி
 எழிலாரும் கலைமகளை இரந்து விட்டோம்
 புத்துணர்வும் போர்விறலும் பொலிய வேண்டில்
 புலம்பூத்த இளந்தமிழர்! புகலக் கேண்மின்
 கத்தியுடன் ஈட்டிவாள் தீட்டி வைத்தே
 கலைத்தேவி கழல்பரவிக் கடல்போல் ஆர்ப்போம்.

உலகாண்ட தமிழரினம் ஒம்பித் தந்த
 உயிர்க்கலையை அடிமைகளாய் உலையும் நாங்கள்
 பலவாண்டாய்ப் பாராட்டி வளர்த்திட் டாலும்
 பாரிலுள்ளோர் அதன்பெருமை பகர மாட்டார்
 புலமாண்ட கலைமகளைப் போற்றும் வீரப்
 புதல்வர்களும் புதல்வியரும் புலமையோடு
 நலமாண்ட நம்நாட்டை நாமே ஆளும்
 நல்வாழ்வும் தருகவென நயந்து கேட்பீர்.

வேந்தனாரின் கவிதைப் பொழிலானது தெய்வம், தமிழ், சான்றோர், குழந்தைமொழி, நாடு, வாழ்வு, காவியம் (அ),காவியம் (ஆ) என்ற எட்டுப்

பிரிவுகளைக் கொண்டது. இவற்றுள்ளே இதுவரை அவரின் தெய்வம், தமிழ் என்ற இரு பிரிவுகளினதும் நோக்கையும் போக்கையும் ஓரளவு கண்டோம். தெய்வத்திற்கு ஐந்தும், தமிழுக்கு நான்கும் சான்றோருக்குப் பன்னிரண்டும், குழந்தை மொழிக்கு முப்பத்தைந்தும், நாட்டுக்கு எட்டும், வாழ்வுக்குப் பதினான்குமாகத் தலையங்கங்கள் அமைத்து அவர் பாடியுள்ளமையை நோக்கும் பொழுது அவரின் தெரிவும், ஈடுபாடும், திறமையும் எந்த விடயத்தில் அதிகம் தோய்ந்திருந்தன என்பதை நாம் எளிதிற் கண்டு கொள்ளலாம். ஆம்! வேந்தனார் குழந்தைகளுக்கான பாடல்களை இயற்றுவதிலே தான் முதன்மை பெற்று விளங்கினார்.

இருபதாம் நூற்றாண்டுத் தமிழிலக்கிய வரலாற்றினை நாம் முழுமையாக நோக்குவோமானால் குழந்தைகளுக்கான கவிதைகளின் அளவு மிகுதியும் குறைவாகவே உள்ளமையை எளிதிற் கண்டு கொள்ளலாம். பாட்டெழுதிய கவிஞர்கள் பலரும் குழந்தைகளே இல்லாத, இளைஞர் களையும், நடுத்தர முதிர்ந்த மனிதர்களையும் கொண்ட ஒரு சமுதாயத்தையே கனவுகண்டு அவர்களுக்காகவே பாடல்களைப் பாடும் முனைப்பினைக் கொண்டிருந்தனர் போலத்தெரிகிறது. குழந்தைகளுக்குப் பாடலைச் சுவைக்கத் தெரியாது என்றோ அவர்கள் தங்களின் 'ஆழ்ந்த' கருத்துக் களையும் கவித்துவ 'நுட்பங்களையும்' விளங்கிக் கொள்ளும் ஆற்றல் படைத்தவர்கள் அல்லர் என்றோ இவர்கள் கருதியிருத்தல் வேண்டும்.

நாங்களும் எங்கள் முன்னைய பரம்பரையினரும் ஆத்திகூடியிலே தொடங்கி வாக்குண்டாம், நல்வழி, நன்னெறி, ஆசாரக்கோவை என்று வரிசைக் கிரமமாகப் படித்துப் பழகினோம். கருத்தெளிமையும் அறிவுரை களும் அமைந்த, பாடல்களே குழந்தைப் பாடல்களாய் அமையலாம் என்ற கருத்தோடு அவற்றையே கீழ் வகுப்புக்களிலே அக் காலத்தவர் எமக்குக் கற்பித்தனர். ஓரிரு கதைப் பாடல்களும் நாட்டார் பாடல்களும் பாலர் வகுப்புகளிலே கற்பிக்கப்பட்டதுண்டு. நீதி தவறா நெறிமுறையும் கட்டுப்பாடான மரபு பேணலுமே ஆரம்பக்கல்வியின் நோக்கங்களாய் இருந்த ஒரு காலத்திற்கு அவை ஏற்றவையாய் இருந்திருக்கலாம். 'கல்வி என்ற பயிருக்கு கண்ணீர் என்ற மழை வேண்டும்'. 'அடியாத மாடு படியாது' முதலான பழமொழிகளையே (படியாது - பணியாது) கற்றலின் வழிமுறையாகக் கடைப்பிடித்தவர்கள். குழந்தைகளின் கண்ணீரினூடே பாடல்களைக் 'கத்த' வைத்து மனப்பாடம் செய்வித்ததில் வெற்றி கண்டது உண்மையே.

குழந்தை உளவியல், ஆரம்பக் கல்வியில் கவனத்திற்கு உள்ளான போது - அது அண்மைக் காலத்திலேதான் - இந்த முறை தவறானது மட்டுமல்ல, ஊறு பயப்பதுமாகும் என்ற கருத்து வலுப்பெற்றுவருவதால், குழந்தைகளின்

விருப்பங்கள், தேவைகள், கவர்ச்சிகளை மையமாகக் கொண்டு குழந்தை நிலையில் நின்று குழந்தைகள் பாடத்தக்கனவாக உள்ளனவே குழந்தைப் பாடல்கள் என்பது இன்று பலராலும் ஏற்கப்பட வேண்டிய கோட்பாடாக மாறி உள்ளது.

எனினும் குழந்தைகளின் மனநிலையை அறிந்து கொண்டு குழந்தையாகவே தம்மைப் பாவனை செய்து கவிதை பாட வல்லவர்கள் எத்தனை பேர்? அவர்களை விரல்விட்டு எண்ணி விடலாம். இதனால் இன்றும் பாலர் வகுப்புகளிலே கற்பிக்கும் ஆசிரியர்கள் பாலர்களுக்கான பாடல்களைத் தெரிவதில் இடர்ப்படுகின்றனர் என்றே கொள்ளலாம்.

பாரதியின் 'பாப்பாப் பாட்டு' அறிவுரைப் பாட்டு. அவரின் 'கண்ணம்மா என் குழந்தை' தாய்ப் பாசத்தைப் புலப்படுத்தும் எளிய சந்தப் பாட்டு. கவிமணி தேசிக விநாயகம்பிள்ளையின் குழந்தைப் பாடல்கள் பல குழந்தைகளுக்கு ஏற்றவை தாம். ஆனால் 'சூரிய காந்திப்பூ' போன்ற பாடல்கள் குழந்தை அநுபவத்திற்கு அப்பாற்பட்டவை.

அழ. வள்ளியப்பா சிறந்த குழந்தைக் கவிஞர்தாம். ஆனால் அவரின் பாடலில் வரும் பல சொற்கள் தமிழ் நாட்டுக் குழந்தைகளுக்கு மட்டுமே பரிச்சயமானவை. அவற்றிலும் ஆங்காங்கு மறை முக அறிவுரைகள் தலையெடுக்கின்றன. ஐந்து அல்லது ஆறு வயதுக் குழந்தைகள் தம்மையே பாட்டில் வரும் பாத்திரங்களாய்ப் பாவனை செய்து ஆடியும் குதித்தும் பாடுதற்கு இவர்களின் பாட்டுக்கள் உகந்தவை என்று கொள்ள முடியாதனவாகவேயுள்ளன.

நவாலியூர்ச் சோமசுந்தரப்புவரின் 'கத்தரித் தோட்ட வெருளி', 'ஆடிப்பிறப்பு', 'தாடி அறுந்த வேடன்', 'ஆடு கதறியது' பாடல்களைத் தவிர்த்து நோக்கினால் சிறுவர் செந்தமிழ்ப் பாடல்களிற பலபெரியவர்க ளுக்குத்தான் ஏற்றவையாக விளங்குகின்றன.

இவ்வாறு குழந்தைக் கவிதைகள் வரலாற்றை நோக்கும் பொழுது அவற்றின் தொகையும், அவற்றின் (குழந்தைக்கு ஏற்ற) தரமும் போற்றத் தக்கன வாயில்லை. இவற்றோடு ஒப்பிடும் பொழுதுதான் வேந்தனாரின் குழந்தைக் கவிதைகளின் பண்பும் பாங்கும் தனித்தன்மை பொருந்திய னவாகவும் குழந்தைத் தரத்துக்கே இறங்கி வருவனவாகவும் குழந்தைக்கு ஏற்றனவாகவும் விளங்குவதை நாம் தெளிவாக அறிந்து கொள்ளலாம். சங்க இலக்கியங்கள், காவியங்கள், பிரபந்தங்கள் முதலியவற்றில் தோய்ந்தெழுந்த ஒருவர் அவற்றையெல்லாம் மறந்து குழந்தையாக மாறிக் குழந்தை அநுபவத்தோடு பாடல் பாடுவது உண்மையிலேயே மிகுதியும்

பாராட்ட வேண்டுவதே. இவ்வகையில் இருபதாம் நூற்றாண்டு ஈழத் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் வேந்தனாருக்கு முதன்மையான இடத்தைத் தயங்காது அளிக்கலாம். (வேந்தனாரின் பாதையில், 'அம்பி', மதுரகவி., நாகராஜன், பா. சத்தியசீலன், கல்வயல் வே.குமாரசாமி, த.துரைசிங்கம் முதலிய சிலர் அடியெடுத்து வைத்தமை மகிழ்ச்சி தருவதே.)

வேந்தனாரின் 'குழந்தை மொழி' நல்லூர்க் கந்தசாமி கோயிலோடு தொடங்குகிறது. அடுத்து வரும் பாடல் 'அம்மாவின் அன்பு'. ஐம்பதுகளுக்குப் பின்பு 'காலைத் தூக்கிக் கண்ணில் ஒற்றிக் கட்டிக் கொஞ்சம் அம்மா' (ஒற்றி என்பது ஒத்தி என்றிருந்தாலோ என்று என் மனம் சொல்கிறது) என்ற குழந்தைப் பாடலைப்பாடாத இலங்கைத் தமிழ்க் குழந்தை எதுவும் இருக்காது என்ற அளவிற்கு இது பிரசித்தியான பாடல். (இப் பாடலிலே 'அம்மா' என்ற விளிச்சொல் இலக்கணப் பிழையானது, 'அம்மாள்' என்று இருத்தல் வேண்டும்' என்று முரண்டு பண்ணிய மரபுவழி மேதைகளும் நம்மிடை இல்லாது போகவில்லை.)

வேந்தனாரின் குழந்தை மொழிப் பாடல்களிற் பெரும்பாலானவை தற்கூற்றுக் களாய் அமைக்கப்பட்டுள்ளமை அவற்றின் பெருஞ் சிறப்பு.

பவளம் எந்தன் கூட்டாளி
பள்ளிக் கூடக் கூட்டாளி
அவளும் நானும் எப்போதும்
அன்பாய்க் கூடிச் செல்லுவோம்.

என்பன போன்ற பாடல்கள் குழந்தைகளே பாட்டிற் பங்கு கொண்டு தாமே அவற்றை ஆக்கிப் பாடுவது போன்ற உணர்வை உண்டாக்குகின்றன.

மனிதாபிமானத்தை விளையும் பயிரான குழந்தையில் ஏற்படுத்தும் 'நொண்டி' பாடல் மகத்தானதாகும்.

காலில் லாத நொண்டி மிகவும்
களைத்துப் போனான் அம்மா
கோலை ஊன்றி நடந்து முதுகு
கூனிப் போனான் அம்மா.

பாவம் அந்த நொண்டி எங்கள்
பள்ளிக் கூடத் தெருவால்
போகும் போது கண்டேன் ஐயோ
புண்கள் காலில் அம்மா.

இனிப்புக் கடலை வாங்கக் காசு
இனிமேல் கேட்க மாட்டேன்
தனித்த நொண்டி தவிப்பைப் போக்கத்
தாரும் அம்மா காசு.

என்ற பாடலைப் படிக்கும்போது சின்னஞ்சிறு குழந்தையின் மலர் போன்ற
மென்மையுள்ளம் படுத்தவிப்பையும் இரக்கத்தையும் அப்படியே வேந்தனார்
தாமே குழந்தையாகி நின்று பாடுவது போன்ற உணர்வினை ஏற்படுத்தி
நெஞ்சம் உருகுகின்றது.

எங்கள் வீட்டுப் பூனை, புள்ளிக் கோழி, பறவைக் குஞ்சு, மல்லிகைப்
பூந்தோட்டம், வெண்ணிலா, இளமைப் பருவம், மான், மயில், குயில் ஆகிய
பாடல்கள் குழந்தையின் உலகத்தில் அது கூடி ஆடி மகிழும் கூட்டாளிக்
கூட்டத்தோடு அது கொள்ளும் அன்பு, இன்ப உறவை அழகாகச்
சித்திரிக்கின்றன. சின்னச் சின்னப் பூனைப் பாட்டு இலங்கையின் பல்லாயி
ரக் கணக்கான குழந்தைகளின் மலர் வாய்களிலே ஒலித்த, ஒலிக்கின்ற
பாடலாகும். புள்ளிக் கோழி

காற்றுக் கிளைகள் ஆடி னாலும்
காதைக் கொடுத்துக் கேட்கும்
சோற்றைப் போட்டால் குஞ்சைக் கூவிச்
சொண்டால் கிளறிக் காட்டும்.

குழந்தையின் கூர்மையான அவதானமும் அதன் விடுப்பூக்கமும் (Curiosity)
எவ்வளவு இயல்பாக எதார்த்தமாக வெளிப்படுகின்றன.

வெண்ணிலாப் பாடல் வழக்கமான தடத்திலே பரம்பரை பரம்பரையாகப்
புலவர்கள் பாடும் பாணியிலேயே வேந்தனாராலும் பாடப்படுகிறது. எனினும்,

கலாதம்பி காந்தி யோடு
கையைக் கோர்த்துக் கொண்டு
நிலாநிலா என்று கூவி
நின்று துள்ளும் வெண்ணிலா.

என்ற பாட்டில் குழந்தை அநுபவக் காட்சி விரியும் பந்தா அல்லது பாணி

குழந்தைகளுக்கு மகிழ்வை ஊட்டும் என்பதில் ஐயம் இல்லை. 'கோத்துக் கொண்டு என்ற பிழையற்ற சொற் பிரயோகத்தையும் மீறிக் கொண்டு கோர்த்துக் கொண்டு' பீறி வெளிவந்து வேந்தனாரின் கவிதா வேகத்தில் சொற்கள் அடையும் கதியினைப் புலப்படுத்துகின்றது.

கரும்பு தின்போம் கரும்பு தின்போம்
கரும்பு தின்போம் நாங்கள்
கடித்துக் கடித்து இனிக்க இனிக்கக்
கரும்பு தின்போம் நாங்கள்.

என்ற பாடல் குழந்தை தனது அமுதவாயிலிருந்து கரும்புச் சாறு வழிய வழிய நிற்கும் அழகுக் காட்சியை அப்படியே படம் பிடித்துக் காட்ட வில்லையா? 'கடித்துக் கடித்து' என்ற சொற்றொடரைப் படிக்கையில் படிப்போருக்கும் கரும்பைக் கடிக்க வேண்டும் என்ற உணர்வு ஊறினால் அதில் எவ்வித தவறும் இல்லை.

பார்க்கும் தெய்வம், உதவி, செயல், ஒழுக்கம், கொடிய மொழிகள் ஆகிய அறிவுரைப் பாடல்களையும் ஆறுமுகநாவலர், பொன். இராமநாதன், புலவர்கோன் என்ற பெரியோர் பெருமைப் பாடல்களையும் சற்று வயதேறிய முன்றாம், நான்காம் வகுப்பினருக்கு உரியவை என ஒதுக்கிவிட்டு எஞ்சிய பாடல்களை அவற்றிற்கு உகந்த மூவர்ணச் சித்திரங்களோடு பாலர் பாட்டு நூலாக வெளியிடுவது, எதிர்காலத்தில் தமிழ்க் குழந்தைகளுக்கு ஆற்றும் பெரும் பணியாக அமையும். அவர்களின் மலர்வாய் இதழ்களில் வேந்தனார் என்றென்றும் வாழ்வார் என்பது உறுதி.

'நாடு' என்ற பகுதியில் நாட்டுணர்வு, இன உணர்வு, மொழியுணர்வு ஆகியற்றைப் பாரதி, கவிமணி, பாரதிதாசன் ஆகியோரின் அடியொற்றி வேந்தனார் பாடிச் செல்கிறார். அவர்களின் பாடல்களின் ஓசையும் சந்தமும் எள்ளளவும் குறைவுபடாத செந்தமிழ்ச் சொற்களில் அமைந்து வேந்தனாரின் பாடல்களுக்கு அழகினை, ஊட்டுகின்றன. எனினும் பொருள் விரிவில் அவர்கள் அளவு வேந்தனாரின் பாடல்களிலே விரிவு உண்டு என்று சொல்வதற்கில்லை. முன்னவர்களின் சூழல், அந்தச் சூழல் வளர்த்த உணர்வுகள், உந்துதல்கள் எம் நாட்டில் வேந்தனார் காலத்தில் இருக்காமையைத் தான் இதற்குக் காரணமாகக் கூறலாம்.

எங்க ளிலங்கையும் ஆங்கி லேயரின்
இல்லாமோ - இது - நல்லதோ

தங்க ளாட்சியை இங்கு நாட்டிடச்
சாற்றினார் - வழி - மாற்றினார்

என்ற தொடக்கத்துப் பாடல் பாரதி பாணியில் ஆக்கப்பட்டிருப்பினும், நாடு சுதந்திரம் பெறமுன் பாடப்பட்டதாய் இருப்பினும், சுதந்திர உணர்வுப் பயிர் முளை கொள்ளாத காட்டாந்தரையாய் விளங்கிய எமது நாட்டில் இப்பயிர் பயன்தராக் கஞ்சாங் கோரைப் புல்லின் அந்தஸ்தைத்தான் அன்று பெற்றிருக்கும். எனினும் வேந்தனாரின் இந்த ஒற்றைத் தனிக் குரலின் பின்னால் அவரது உணர்ச்சி கொந்தளித்திருக்கும் என்பதை நாம் நம்பலாம்.

அடிமை வாழ்வு நீங்கிநாம்
ஆளும் வாழ்வு தாங்கியும்
கொடுமை போக வில்லையே
கொலைகள் போக வில்லையே.

என்ற அன்றைய வேந்தனாரின் தவிப்பு இன்றைய நிலையில் எம் இனத்தினருக்கு உணர்வினை ஊட்டல் கூடும்.

நாமகள் வழிபாட்டோடு தொடங்கும் 'வாழ்வு' என்ற பகுதி, அன்பு, உண்மைக் கவிதையின் வரைவிலக்கணம். வீறுகொண்ட தமிழனின் உணர்வுகள், தாம் வணங்கும் தகைமையரின் தன்மைகள், உரிமை வாழ்வின் உயர்வு, எழுத்தாளர் கடமை, காதலின் பல்வகை இயல்புகள், என்பவற்றோடு 'நன்றியுள்ளம்' என்னும் அகவல் யாப்பமைப்பிலமைந்த உண்மைக் காதல் இதுவெனப் புலப்படுத்தும் இலட்சியம், பொங்கல், தீபாவளிப் பண்டிகைச் சிறப்புக்கள் என்பவற்றின் கொள்கலங்களாக விளங்குகின்றன. இவையாவிலும் வேந்தனாரின் தமிழுணர்வும் இன உணர்வும் ஊடும் பாவுமாக ஓடியவண்ணம் உள்ளன.

உலகாண்டோம் கடல்கடந்தோம் உம்பரோடும்
உறவானோம் அருள் நூல்கள் உரைத்தோம் என்று
பலவாண்டாய்ப் பழங்கதைகள் பேசிப் பேசிப்
பகைவர்வரப் பயந்தோடிப் பதுங்கி வாழ்ந்தோம்
புலமாண்ட அறிவியல்நூற் புதுமை கண்டும்
பொய்யுலகம் அழியுமெனப் புகலு கின்றோம்
நலமாண்ட உரிமைப்போர் நயப்பால் இன்று
நம்நாட்டை நாமாள் நாட்டங் கொண்டோம்.

பொருளோம்பித் தம்நலத்தைப் போற்றி வாழ்ந்து
 பொன்றுகின்ற மக்களினம் பொலிந்த நாடு
 மருளோம்பும் அடிமைவிளை வயலாய் இந்த
 வையமெலாம் நகைத்திகழ வறுமை மிஞ்சி
 இருளோம்பும் பொய்க்கதைகள் இயம்பி ஏத்தி
 எண்ணிறந்த சிறுதெய்வம் எங்கும் நாட்டித்
 தெருளோம்பும் ஆய்வுணர்ச்சி சிறிதும் இன்றிச்
 சீரழிந்து பாழ்பட்டுச் சிதைந்து போனோம்.

பாரதியின் கவிதையின் அருட்டுணர்ச்சியாயினும் தூங்கிக் கிடந்த தம்
 காலத்தவருக்கு, தம் நாட்டவருக்கு, தமிழ் இனத்தினருக்கு வேண்டப்பட்ட
 உண்மைகளைப் பொறுப்புடனே எடுத்துரைத்த நல்லுள்ளத்தை நாம்
 பாராட்டியேயாக வேண்டும். தொல்காப்பியம், சிலப்பதிகாரம், சங்கநூல்கள்
 முதலான பழந்தமிழ் நூற்கடலிலே கிடந்து அவற்றின் சிந்தனைகளிலும்
 அவை தந்த இன்பங்களிலும் துளைந்து துளைந்தாடிக் கொண்டிருந்த
 ஒருவர் அவைதாம் ஈடு இணையற்ற உலகப் பெருநூல்கள் என்று
 பெருமிதம் கொள்வதோடு அமைதிகாணாது, அவற்றிலிருந்து விடுபட்டுவந்து
 புதிய ஆய்வுக்கும் அறிவியலுக்கும் வாழ்த்தும் வரவேற்பும் கூறுவதும்,
 சிறுதெய்வம் எங்கும் நாட்டித் தெருளோம்புவதைக் கண்டிப்பதும் சாமானி
 யமான செயல்கள் அல்ல.

ஆதலுக்கும் அழிதலுக்கும் அறமாமென்றே
 அணிமொழிகள் வரிசையற அடுக்கும் பாட்டை
 ஒதலினால் தீயவர்கள் கூட்ட மெல்லாம்
 ஒழிந்திடுமேல் ஆட்சிமுறை உலகுக்கேனோ?

என்ற வேந்தனாரின் வினாவிலே மறைவாக நமக்குள்ளே பழங்கதைகள்
 பேசுகின்ற மடைமை மீது அவர்கொண்ட பெருவெகுளி புலனாகவில்லையா?

அடுத்த இயலிலே வேந்தனாரின் 'காவியங்கள்' (காவியம் என்ற சொல்
 அவர்காலத்தவரால் கதைப்பாடல்களுக்கு (Narrative Poems) வழங்கப்
 பட்டன) பற்றி ஆராய்வோம்.

எளிய பதங்கள், எளிய நடை, எளிதில் அறிந்து
கொள்ளக்கூடிய சந்தம், பொதுமக்கள் விரும்பும் மெட்டு
- பாரதி

வேந்தனாரைப் போன்ற உண்மையான திறன்
படைத்த கவிஞரைக் காண்டல் கடினம்
- அ ச. ஞானசம்பந்தன்
(வேந்தனார் அவர்களின் ப.வ. சோவையில் ஒரு மலர்)

4

வேந்தனாரின் காவியங்கள்

காவியம் என்ற பெயரோடு பாரதியின் பாஞ்சாலி சபதம், வெளி வந்ததைத் தொடர்ந்து இருபதாம் நூற்றாண்டிலே பாட்டு வடிவிலே சிறிய பெரிய கதைகள் கவிஞர்களால் ஆக்கப்பட்டு அவையாவும் காவியம் என்ற பெயரினைத் தமக்கு உரிமையாக்கிக் கொண்டன. இவ்வாறு வெளியான வற்றில் யோகி சுத்தானந்த பாரதியாரின் பாரதசக்தி மகாகாவியம், நாமக்கல் கவிஞர் இராமலிங்கம் பிள்ளையின் 'அவனும் அவளும்' என்பன நீண்டனவும், தமிழில் உள்ள பழங்காவியங்களின் போக்குகளைப் பெரிதும் கொண்டனவுமாக விளங்குகின்றன. எஞ்சியவை இரசிகமணி கனக செந்தி நாதனின் வார்த்தைகளில் சொல்வதானால் கதைப் பாடல்கள்(Narrative Poems இவ்வார்த்தையைக் கையாண்டவர் பேராசிரியர் க. கணபதிப் பிள்ளை) என்பதே பொருந்தும்.

பாரதிதாசனின் பாண்டியன் பரிசு, எதிர்பாராத முத்தம், தமிழ்ச்சியின் கத்தி, என்பனவும் ச.து.சு. யோகியாரின் அகல்யா, மரியா மக்தலேனா ஆகியனவும் கதைப் பாடல்கள் எனத்தக்கனவே. காவியச்சுவை உடையனவாயினும் இவை காவிய இலக்கணத்திற்கு உட்பட்டவை அல்ல. புதுமை வேட்கையும் புரட்சித் தாகமும் கொண்ட பாரதிதாசன் தம் கருத்துக்களுக்கு வடிவம் கொடுக்கக் கவிதையிலே படைத்த கதைகளான அவை எழுதப்பட்ட நோக்கத்தை அவர் காலத்தில் நிறைவேற்றின. பெண்மையின் விதியையும் கதியையும் அழகிய பாக்களிலே சம்பவவடிவில் யோகியாரின் கதைப் பாடல்கள் படிப்போர் உள்ளங்களிலே சிந்தனையைத் தூண்டிவித்து உருக் கத்தை மிகுவித்தன. எனினும் இவையாவும் ஏதோ ஒரு வகையிலே பழங்காலப் பின்னணிகளில் நிகழ்ந்த நிகழ்வுகளாகவே உருவாக்கப் பட்டுள்ளன. பழந்தமிழ்க் கதைகளில் இருந்தோ புராண, காவிய, விவிலியக் கதைகளில் இருந்தோ தமக்கு வேண்டிய கருவைப் பெற்றன. இந்தப் போக்கிற்குப் பாரதியின் முன்னோடிச் செல்வாக்குக் காரணமாக இருந்திருக்கலாம். பாரதியின் பாஞ்சாலி சபதம் மட்டுமன்றி அவரின் குயில் பாட்டுக்கூட இராசாரணிக் கதைப்பாங்கிலே தான் அமைந்தது.

1966இல் முதற் பிரசுரமாகவும், 1971இல் முதற் பதிப்பாகவும் வெளியான 'மஹாகவி'யின் 'ஒரு சாதாரண மனிதனது சரித்திரம்' என்ற கதைப்பாடல் நூலின் சில அறிமுகக் குறிப்புக்களிலே இத்தகையவற்றை இருபதாம் நூற்றாண்டு புதிய காவியங்கள் என்ற பொருளிற் கையாளும் எம். ஏ. நு. மான் புதுக்காவியம் பற்றிக் குறித்துள்ள கருத்தொன்றை இவ்விடத்தில் எடுத்துக் காட்டுவது பொருத்தமாகும்.

'இக்காலத்திலும் காவியங்கள் தோன்ற முடியுமா? அவ்வாறு தோன்றினாலும் அவற்றிற்கு இலக்கிய மதிப்பு உண்டா என்று ஐயப்படும் சிலரும் இருக்கிறார்கள். காவியம் என்பது நிலப்பிரபுத்துவ சமுதாயத்தின் உச்சக் கட்டத்தில் அச்சமுதாய உள்ளடக்கத்தைக் கொண்டு தோன்றி, பின்னர் அச்சமுதாய அமைப்பின் நலிவோடு மறைந்து போன ஒரு இலக்கிய வடிவம் என்பதும், தற்காலத்தில் காவியம் என்ற பெயரில் மலிந்து போயிருக்கும் செய்யுட் கதைக்குப்பைகளின் பெருக்கமும் இவர்களின் ஐயத்திற்குரிய காரணங்கள் என்பனவாகும்'.

'ஆனால் இயந்திர சாதனங்களின் பெருக்கத்தினாலும், கைத் தொழில் நாகரிகத்தின் வளர்ச்சியினாலும் பழைய நிலப்பிரபுத்துவ சமூக அமைப்பின் தளங்களை உடைத்துக்கொண்டு வளர்ச்சியடைந்த முதலாளித்துவம் அன்றைய நியதி வழுவா வாழ்க்கை முறையைத் தகர்த்தது. அதனால் ஸ்திரமான நியமங்களும் ஸ்திரமான சமயத்துவக் கோட்பாடு களும் தகர்ந்தன. இன்னது இவ்வாறு இருக்க வேண்டும் என்ற கருத்துக்கள் வலு விழந்தன. ஆகவே எதை எவ்வாறு கூறவேண்டும் என்ற பழைய இலக்கிய மரபில் இருந்து எதையும் எவ்வாறும் கூறலாம் என்ற புதிய கட்டற்ற மரபு உதயமாகிறது'.

'பழைய காவியத்தில் இருந்து புதிய காவியங்களின் வேறுபாட்டின் அடிப்படை இதுவே. எனினும் இவை இரண்டையும் காவியங்கள் என்று அழைப்பதற்குச் சில பொதுப்படையான அம்சங்கள் இருக்க வேண்டும். இல்லையெனில் அவ்வாறு அழைப்பதில் அர்த்தமில்லை. செய்யுள் நடையில் அமைந்திருப்பதும் பாத்திரங்களின் மூலம் உருவாகும் நிகழ்வு அல்லது நிகழ்ச்சிகளின் ஒரு திசை நோக்கிய ஒருமுகப்பட்ட வளர்ச்சியும் குறிப்பிட்ட ஒரு வாழ்க்கைப் பரப்பைத் தளமாகக் கொண்டிருப்பதும் இவற்றின் பொது அம்சங்களெனலாம்.

செய்யுள் நடையில் அமைந்த பிற இலக்கிய வடிவங்களில் பின் கூறப்பட்ட இரண்டு அம்சங்களையும் நாம் காணமுடியாது. புதிய தமிழ்க் காவியங்கள் அளவில் சுருங்கியிருப்பதும், கற்பனை வாழ்வை விட்டு நடைமுறை வாழ்வை உள்ளடக்கிக் கொண்டிருப்பதும் அவற்றின் தனிப்பண்புகள்

எனலாம். நவீன உரைநடை இலக்கியங்களான நாவல் சிறுகதை ஆகியவற்றின் செல்வாக்கும் அவற்றில் காணப்படுகின்றன.

நு.:மான், மேலே கூறியுள்ளவற்றையெல்லாம் ஏற்றுக் கொண்டாலும் இத்தகையதோர் இலக்கிய வடிவத்திற்கு, புதிய காவியம் என்ற பெயர் சூட்டுவது பொருத்தமில்லை என்றே கூறத் தோன்றியது. பழைய காலத்திலே பெண்கள் தமது மார்பை மறைக்க அணிந்த கச்சம் இன்று அணியும் சட்டையும் ஒரே நோக்கத்தையே அடிப்படையாகக் கொண்டவை. அதாவது இரண்டினது உள்ளடக்கமும் ஒன்றுதான். ஆனால் பின்னைய உடையை இன்று 'புதிய கச்சு' என்று யாரும் சொல்வதில்லை. இது போலவே கதையம்சமும் அவை செய்யுளால் இயன்றிருப்பதும் மட்டுமே இருபதாம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்ட செய்யுட் கதைகளுக்குப் புதுக்காவி யங்கள் என்று பெயரிடப் போதியன அல்ல. எனவே இவற்றை இவை எவ்வளவுதான் காவியச் சுவையோ அம்சமோ பொருந்தியனவாயினும் கதைப் பாடல்கள் என்று கூறுவதே பொருந்தும்.

இவ்வகையிலே சமகாலச் சமூக நிகழ்வுகளை கருவாக ஐம்பதுகளிலேயே கொண்டு கதைப் பாடல்கள் எழுதியவர் வேந்தனாரேயாவர். கதைக் கருத்தொரிவிலும் வளர்ப்பிலும் வார்ப்பிலும் வேந்தனாரை முதன்மையானவர் என்று கொள்ளல் இயலாதெனினும் சமூக சம்பவங்களைத் தமது கருப் பொருளாகக் கொண்ட ஈழத்தமிழ்க் கவிஞர்களுக்கு இவரே முன்னோடி என்பது ஏற்க வேண்டிய ஒன்றே.

கவிதைப் பூஞ்சோலையிலே காவியம் 1, காவியம் 2 என்று பிரதான பிரிவுக ளுக்குள் 'கற்பனைக் காதல்', 'அவளும் அவனும்' என்ற இரண்டு கதைப் பாடல்கள் தரப்பட்டிருக்கின்றன. இவற்றை விட வாழ்வு என்ற பகுதியிலும் அகவற்பாயாப்பில் அமைந்த நன்றியுள்ளம் என்னும் தலைப்பையுடைய கதைப் பாடல் ஒன்றும் காணப்படுகிறது.

நான் என்ற பெண் கதாபாத்திரம் தன் தாயும் தங்கையும் தமையனும் தம்பியும் வெளியிற் போய்விட, வீட்டில் தானும் தன் சிறிய தம்பியும் தகப்பனுமே இருப்பதாக நன்றியுள்ளத்தில் தன் கதையைத் தோழிக்குக் கூறத் தொடங்குகின்றாள். இவ்வாறிருக்கையில் அக்காவின் சொல் கேளாது தம்பி கிணற்றில் தண்ணீரள்ள முயன்று கிணற்றுள் வீழ்ந்து விடுகின்றான். நான் கதாபாத்திரம் ஐயோ தம்பி கிணற்றுள் வீழ்ந்துவிட்டான் என்று உரத்துக் கத்துகிறாள். தகப்பன் எழுந்து ஓடி வரமுன்னரே அடுத்த வீட்டு இளைஞன் கிரிக்கெட் விளையாடிக் கொண்டிருந்தவன் ஓடோடி வந்து கிணற்றுள்ளே குதித்துச் சிறுவனைத் தூக்கிக் காப்பாற்றுகிறான்.

அன்றிலிருந்து சிறுவனுடைய தமக்கைக்கும் (நான்) இளைஞனுக்கும் (தம்பியைக் காப்பாற்றியவனுக்கும்) காதல் தோன்றி வளர்கிறது. விடயம் அறிந்த பெற்றோர் எம்.ஏ படித்த இளங்கோ என்பவனுக்குத் தம் மகளை மணக்க நினைத்திருந்த எண்ணத்திற்கு முரணாகப் படிப்புக் குறைந்தவனில் மகள் காதல் கொண்டு விட்டாளே என்று நெருப்பெடுக்கின்றனர்.

இளங்கோ அல்ல இந்திரன் ஆயினும்
 இணங்கேன் மணக்க என்பதை என்றன்
 அன்னையும் தந்தையும் அறியும் வண்ணம்
 இன்னொரு முறைநீ இயம்புவாய் தோழி!
 மறுத்துரைத் தாரேல் வாழேன் என்பதை
 உறுத்தி வருதலும் உனக்குக் கடனே.

என்று அந்தப் பெண் தோழிக்குக் கூறும் கூற்றாய் இக் கதைப் பாடல் முடிகிறது. சுடர்த் தொடஇ கேளாய்! எனத் தொடங்கும் கவித்தொகைப் பாடலின் அருட்டுணர்விலே இந்தக் கதைப் பாடல் பிறந்திருக்கலாம். இதிலே சிறப்பாகக் கூற எதுவும் இல்லை. எனினும் பேராசிரியர் க.கணபதிப் பிள்ளையின் காதலியாற்றுப் படையை நினைக்க வைக்கும் வகையில், இயல்பான வருணனையும் ஓட்டமும் இதில் நன்கு அமைந்துள்ளன.

பழந்தமிழ் இலக்கிய இலக்கணங்களைச் சுவைபடக் கற்பிக்கும் தமிழாசிரியர் ஒருவர் தம் மாணவ மாணவியரைக் கவிதைகள் புதியவாய் ஆக்கச் சொல்லித் தமது பிரிய மாணவிக்கு நீ என்மீது காதல் கொண்டது போலக் கவிதைக் கடிதம் தீட்டு. நானும் அவற்றிற்குப் பதிலாகக் கவிதையிலே காதற் கடிதம் தீட்டுகிறேன் என்று பணிக்கின்றார். ஆசிரியரும் எழுதுகிறார். ஒரு கடிதத்தில் ஆசிரியர் கற்பனைக் காதலிலிருந்து எதார்த்தக் காதலுக்கு இறங்கி வருவது போல மாணவிக்குத் தோன்றுகிறது. ஆனால் அவள் அவ்வாறு நினைத்தது தவறு என்று ஆசிரியர் தனது கவிதைமூலம் தப்பிப்பிராயத்தைப் போக்குகிறார்.

இதுதான் கற்பனைக் காதல் கதைப்பாடலின் கரு. வீரமாகாளி அம்மன் கோயிலிலே காருக்குறிச்சி அருணாசலத்தின் நாதஸ்வரக்கச்சேரி நிகழ் வது, சுப்பிரமணியம் பூங்காவில் நிகழ்வன என்று கதைக்களம் விரிந்து செல்கிறது. உண்மையிலே ஆசிரியர் காதல் வசப்பட்டு விட்டாரோ என்ற ஐயத்தை வாசகருக்கு ஏற்படுத்தும் வகையிலே வேந்தனார் கதையை வளர்த்துச் செல்லும் வகை கதைக்குத் தனித்தொரு விறுவிறுப்பினை ஏற்படுத்துகிறது. அவருக்கே வழக்கமான தமிழ்க் காதலும் அதனைப் புலப்படுத்தும் இனிய சொல்லாட்சியுடன் கூடிய ஓசையையே பாடல்களும் கதைப் பாடலின் தரத்தை விழுந்து விடாது காக்கின்றன.

அழகினை மேலே போர்த்தே
 அழுக்கினை மூடி எங்கள்
 மழவிடை ஈசன் இந்த
 வையத்தைப் படைத்து வைத்தான்
 மழையெனுங் கூந்தல் நீல
 மயில்வண்ணம் வெளியில் அன்றிப்
 பழகதன் உடலில் உண்டோ?
 பாம்பெழில் பகரப் போமோ?

தென்றலைக் குயிலை மின்னைச்
 சிரித்திடும் புதிய பூவைக்
 குன்றினின் அருவி ஊற்றைக்
 கோலமா மயிலின் கூத்தை
 என்றும்யான் பாடி இன்பம்
 எய்திடும் தன்மை போல
 உன்றன்பேர் எழிலைப் பாடி
 உவத்தலில் குறையும் உண்டோ?

அடுத்துவரும் 'அவனும் அவளும்' கதைப்பாடல், பாடசாலைப் பேரட்டிக் காகக் கும்மிப் பாடல் எழுதித் தரக் கேட்ட மாணவிக்கு அதனை எழுதிக் கொடுத்து அவள் வெற்றிபெற்றதைத் தொடர்ந்து அவளும் அதனை எழுதிக் கொடுத்த ஆசிரியரும் அடிக்கடி கடிதவாயிலாகச் சமூகப் பிரச்சினைகள், தமிழர் பெருமைகள், சிறுமைகள் பற்றி உரையாடுவதாய் அமைந்தது. இதிலே சம்பவ வளர்ச்சி முற்றாக இல்லை என்றே சொல்லலாம். எனினும் வேந்தனாரின் சமூக, இன, மொழிச் சிந்தனைகளை இக் கதைப்பாடல் நன்கு வெளிப்படுத்துகின்றதெனலாம்.

கங்கையைக் கொண்டா ரென்றும்
கடாரத்தை வென்றா ரென்றும்
இங்குநாம் பழைமை பேசி
எடுத்திடும் பயனொன் றில்லை
அங்கையோ டங்கை கூப்பி
அடிமைசெய் கூலி யாக
எங்கும்போய்த் தமிழர் வாழும்
இழிவினைப் போக்க வேண்டும்

இமயத்திற் கொடியை நாட்டி
இவ்வுல காண்டோம் என்று
சமையினைத் தூக்குங் கூலி
சொல்வதிற் பெருமை உண்டோ?

நிலமிசை உரிமை ஆட்சி
நீங்கிட அடிமை ஆகித்
தலைமுறை பலவாய்த் தாழ்ந்தேன்
தமிழர்கள் வாழ்கின்றார்கள்?

சாதியால் சமய வாழ்வால்
தனித்தனி பிரிந்து வாழும்
பேதைமை ஒழிந்து நாங்கள்
பிறப்பினால் தமிழர் என்றே
ஓதியோர் கணத்தில் சேர்ந்தால்
உலகத்தை ஆள வல்லோம்.

மற்றவர் நாட்டை ஆள
மறப்படை திரட்டும் இந்நாள்
பெற்றநம் நாட்டை ஆளாப்
பேடிகள் தமிழர் தானோ?

என்ற இக்கருத்துக்கள் யாவும் வேந்தனரால் நாற்பதுகளிலே வெளியிடப்பட்டவை என்பது நினைவிற் கொள்ளத்தக்கது. தமிழ், தமிழர் என்று பழம்புகழ் பேசிப் பொய்மையே பெருக்கிப் பொழுதினைச் சுருக்கிய காலம் அது!

ஐம்பதுகளில் தினகரன் பத்திரிகையிலே அதிகம் எழுதியவர்கள் இருவர், ஒருவர் பண்டிதமணி சி.கணபதிப்பிள்ளை. மற்றவர் வேந்தனார். முன்னவர் தமக்கேயுரிய தனிநடையிலே கம்பராமாயண நயப்புக் கட்டுரைகளை

எழுதினார். பின்னவரோ தமிழன் எழுச்சிக்காக கவிதைகளையும் கட்டுரைகளையும் பழைமையும் புதுமையும் வீற எழுதித் தள்ளினார். இவ்வாறு அவர் எழுதியவற்றுள் உற்றதுணை, காதற்கலை வாழ்வில் ஆகிய இரு கதைப் பாடல்களும் அடங்கும். உற்றதுணை 1956 இலும் காதற்கலை வாழ்வு 1957 இலும் வெளியாயின.

காதலனும் காதலியும் கடற்கரையில் இருந்து
கடலையுடன் சிற்றுண்டி கனிவகைகள் உண்டும்
மோதியெழும் கடலலையில் முந்திரியப் பழத்தை
முகைநீக்கி விட்டெறிந்தும் முறவலித்தும் மகிழ்ந்தார்.

எனத் தொடங்கும் முற்றிலும் குறள்வெண் செந்துறையும் பாடல்களில் அமைந்த உற்றதுணை உருக்கமானதொரு கதை.

இவ்வாறு இன்ப சகானுபவத்தில் காதலனும் காதலியும் (கணவனும் மனைவியும்) இருக்கையில் பொன்னம்மா என்ற ஏழைப் பெண்ணொருத்தி தன் கைக்குமுந்தையுடன் பசி என்று வந்து அவர்களை இரக்கிறாள். காதலனுக்கு எரிச்சல் மூள அவளை ஏசிக் கலைத்து விட்டு தன் கையிலிருந்த சிற்றுண்டிச் சரையைச் சுருட்டிக் கடலில் எறிந்து விட்டுக் காதலியுடன் வேறிடம் நாடிச் செல்கின்றான். அவ்வேளையில் அவ்வழியாக வந்த இளைஞர்கள் அந்த ஏழைப்பெண்ணைப் பரிசாசம் செய்து செல்கின்றனர். பொன்னம்மா அக்கடற்கரையிலே கற்பாறை அருகிலே பசியால் மயங்கிக் கிடக்கின்றாள்.

அப்பொழுது கடல்மீது மீன்பிடிக்கச் சென்ற தன் கணவனுக்கு உணவு கொண்டு அவ்விடம் வந்த மீனவப் பெண்ணொருத்தி (பார்வதி அவளின் பெயர்) பொன்னம்மாவின் நிலை கண்டு பரிதவித்து அவளின் மயக்கத்தினைத் தெளிவித்துத் தான் கொண்டுவந்த உணவை அவளுக்கும் பிள்ளைக்கும் அளிக்கின்றாள். அதுகாலை

அலைமோதுங் கடல்மீது படகோட்டிச் சென்றோன்
ஆண்மையுடன் கடற்பரப்பில் அஞ்சாமல் நின்று
வலைவீசிப் பெருமீன்கள் மிகவாரிக் கொண்டு
மகிழ்ச்சியுடன் உணவுண்ணக் கரைநோக்கி வந்தான்.

வந்தவன் மனைவி மூலம் பொன்னம்மாவின் நிலையைப் புரிந்து கொண்டு அவளுக்கு ஆறுதலுரை வழங்குகின்றான். அம்மா! இனிக் கவலை வேண்டாம். இன்றுமுதல் நீ என்றன் இனிய உயிர்த் தங்கை, நீ புதுப்பிறவி

எடுத்துவிட்டாய், இறைவன் உன்னையும் பிள்ளையையும் காப்பாற்றுவான். நீ என்ன குலம், எவர் மகள் என்றெல்லாம் நான் கேட்கப்போவதில்லை. எங்கள் குடும்பத்தில் நீயும் ஒருத்தியாய் இணைந்து விட்டாய். உன் குழந்தை இனி எமது குழந்தை. என் மனைவி உன் மச்சாள். உன் பிள்ளையோடு எங்கள் வீட்டுக்கு வா.

வலைபின்னிப் பறிஇழைத்து வருவாயும் பெறலாம்
மைந்தனையும் வளர்த்திடலாம் மாதர்சங் கத்தில்
நிலைகொண்டு நெசவுதொழில் நீபழகிக் கொள்ளலாம்
நினைவென்ன தங்கையென நெஞ்சருகிக் கேட்டான்

பொன்னம்மா அவன் வேண்டுகோளுக்கு இணங்கமுன் தனது கதையைக் கூறுகின்றாள்.

என்கணவர் ஓர்ஏழைத் தொழிலாளி அவரும்
திறம்புரட்சிக் கலகத்தில் இறந்துவிட்டார் எனக்கோ
முன்பேதும் பொருளில்லை வீடுமில்லை வீட்டு
முதலாளி எனைத்திட்டி விரட்டிவிட்டார் வெளியே

அதன்பின் பொன்னம்மா பிச்சைக்காரியாய் அலைகின்றாள். இளைஞர்கள் அவளின் அழகைக் கவரக் கண்ணி வைக்கின்றனர். இந்த நிலையில் கடலைக்காரக் கிழவி ஒருத்தி அவளுக்கு இரக்கப்படுவாள் போலத் தன் வீட்டிற்கு அழைத்துச் சென்று செல்வன் ஒருவனுக்கு வைப்பாட்டியாக்க முயல்கிறாள். அவளிடமிருந்து தப்பி இனி வாழ முடியாது என்று முடிவு செய்து குழந்தையுடன் கடலில் விழுந்து தற்கொலை செய்ய என்று பொன்னம்மா கடற்கரைக்கு வருகிறாள்.

கற்பழிந்தும் கைக்குழந்தைக் காகவுயிர் வாழ்ந்தால்
காறியுமிழ்ந் தெல்லோருங் கைகொட்டிச் சிரிப்பார்
மற்றந்தக் குழந்தைக்கும் மரியாதை இல்லை
வழிவழியாய் வேசைமகன் என்றுலகோர் வைவார்

என் மானத்திற்கு அஞ்சி மாளவந்தவளுக்குப் பச்சைக் குழந்தையைப் பலியாக்கத் தாய் மனம் ஏவவில்லை

என்மகனே இனிக்கொல்லேன் இனிக்கொல்லேன்
இவ்வுலகில் நானுனக்காய் இருந்திடத்தான் வேண்டும்
உன்னருமைத் தந்தையின்மேல் ஆணையிட்டுச் சொன்னேன்
உய்யவழி காட்டுமினித் தெய்வமெனக் கொண்டேன்

என்று முடிவு செய்தவளாய்ப் பிச்சையைத் தொடர்கிறாள். அதன் பிறகு நடந்தவைதாம் முதலிற்கூறியவை.

முடிவில் அவள் மீனவனை உடன் பிறந்தவனாய் எண்ணி, 'காத்தருள்வாய்' என்று அவன் காலடியில் வீழ்வதோடு கதை முடிகிறது.

மனோன்மனிய நாடகத்தின் 'சிவகாமி சரிதம்' யாப்பும் கதையமைப்பும் வேந்தனாருக்கு வழிகாட்டிகளாய் இக்கதைப் பாடலுக்கு அமைந்துள்ளன. இராமன் - குகன் நட்புச் சம்பவம் கதைக் கருவிலே செல்வாக்குப் பெற்றுள்ளது. எனினும் கதையம்சம் தடையற்ற ஓட்டத்துடன் அமைந்திருக்கின்றது. தனிமனித வாழ்வைப் பிரதிபலிப்பது, மேல் மட்டத்தில் நின்று கீழ் மட்டத்தைச் சித்தரிப்பது, வழக்கமான பழைய கதைக்கரு என்று இதனை விமர்சகர்கள் புறந்தள்ளலாம். இவற்றிற்கு எத்தனையோ இசங்களின் பெயர்களை எடுத்துரைத்துச் (Escapism) சாடலாம். ஆனால் இவற்றையெல்லாம் விஞ்சிக்கொண்டு ஐம்பதுகளிலே பாராட்டத்தக்க நல்ல தொரு கதைப் பாடலாகவும் இன்றும் செய்யுட்கதைக் குப்பை என்று தள்ளக் கூடாததாகவும் இது விளங்குகின்றதென்று நடுநிலை விமர்சகர்கள் இதனை ஏற்பர் என்றே கூறலாம்.

'காதற்கலை வாழ்வில்' கதைப் பாடல் ஓரளவு அக்கால அரசியலையும் அரசியல்வாதிகளையும் அவர்களின் தில்லு முல்லுகளையும் வேந்தனாரின் நோக்கில் புலப்படுத்துவதாய் உள்ளது. கோடசுவரர் சிதம்பரரின் மகன் மாதவியும் விஞ்ஞான (எம்.எஸ்.ஸி) ஆசிரியரும் (விஞ்ஞானக் கட்டுரை) எழுத்தாளருமான சந்திரனும் ஆசிரியர் மாணவி உறவில்லுந்து காதலுற விற்கு உள்ளாவதும், சிதம்பரரோ செல்லையாச் சோதிடரினதும் நல்லையா நீதவானதும் சூழ்ச்சிக்குள்ளாகி பாரிஸ்டரும் அரசியல் வாதியுமான ஸ்ரீதேவனுக்குத் தம் மகளை மணந்து வைக்க முயல்வதும், சந்திரன் எதிர்ப்பதும் இறுதியில் காதலர் நினைவு கைகூடுவதுமே காதற் கலை வாழ்வில் கதைப்பாடலின் உள்ளடக்கம். ஸ்ரீதேவனின் ஆஷாடபூதித் தனங்களும், போலி வேடமும், மக்களை மந்தையாக்கி அவர்கள் முன்தான் பெரும் தமிழ்ப் பேச்சாளி என்று காட்டுவதும் (தமிழ்ப் பண்டிதர் ஒருவரைக் கொண்டு எழுதுவித்துப் பாடமாக்கிய பேச்சு) முதலாக அன்றைய அரசியல்வாதியின் போக்குகளை வேந்தனார் இக் கதைப்பாடலிலே நன்முறையிலே சித்தரித்துக் காட்டுகிறார்.

கண்ணியவான் ஸ்ரீதேவன் கற்றறிந்த சீராளன்
எண்ணுங்கள் எங்கள் தலைவன் இவனென்றே
ஐந்தாறு துண்டிதழ்கள் ஆதரவாய்த் தீட்டிவிட்டேன்
செந்தமிழ்க் குற்றஇன்னல் தீர்த்திடுவான் ஸ்ரீதேவன்

தந்தையினும் தண்ணளியோன் சான்றோன் பெருஞ்செல்வன்
என்னுமென் சொல்லால் எழுந்தார் தமிழரெலாம்
மன்னுபகழ் நீதவான் வாய்மையுள்ளார் என்றும் க்கள்
என்னை மதித்ததினால் ஏற்பட்ட ஆதரவால்
தன்னை நிகர்த்தலைவன் தானானான் ஸ்ரீதேவன்
செந்தமிழால் ஸ்ரீதேவன் செய்தநல்ல சொற்பொழிவை
என்தன் உரைப்படி ஈசுவரன் பண்டிதர்தான்
பன்னிரண்டு நாட்களோர் பாடமாய்ச் சொல்லிவைத்தார்
அன்னை மொழியிலவன் ஆற்றலுடன் பேசியதைச்
சென்னைத் தினசரியும் தீட்டியது பாராட்டி
இன்னுஞ் சிலநாளில் எல்லாம் பறந்துவிடும்
பொய்யனந்தச் ஸ்ரீதேவன் போக்கிலி என்றும் க்கள்
வைய்யும்நாள் அண்மையிலே வந்துவிடும் வந்துவிடும்

'புரியன்' (புருஷன்-கணவன்) ஊமைவெறி (வாய்பேச முடியாத அளவுக்கு
மதுவெறி) மச்சாள், பறி இழைத்தல், பேய், நாய், சீ மூதேவி, கழிசறைகள்,
சிறுகுடில் முதலாக வேந்தனார் ஆங்காங்குப் பேச்சு வழக்குச் சொற்கள்
பொதுமக்களிடையே வழங்கும் மரபுச் சொற்றொடர்கள் ஆகியவற்றைக்
கையாண்டுள்ளமையும் அவர் போன்ற வித்துவ பரம்பரையினர் வரையில்
முற்போக்கான ஒரு செயலேயாகும்.

தொகுத்துச் சொல்வதாயின் ஈழத்தில் முதன்முதல் சமகாலச் சம்பவங்கள்
ிலிருந்து கதைக்கருவினை எடுத்துக்கொண்டு அவற்றைத் தமது கருத்துக்
களுக்கும் போக்குக்களுக்கும் இசையக் கதைப்பாடல் வடிவில் அமைத்த
வகையில் வேந்தனாரின் இலக்கியப்பணி குறிப்பிட்டுக் கூறவேண்டிய
ஒன்றேயாகும்.

'கவிதைகளை அடுத்து அவரீ எழுதிய கட்டுரைகளைக் குறிப்பிட்டேயாக வேண்டும். வாரா வாரம் எழுதக்கூடிய வற்றாத விடயஞானம் அவரிடம் உண்டு. அப்படியே எழுதியும் வருகிறார்.'

ஈழத்துப் பேனாமன்னர்கள் - வித்துவான் க. வேந்தனார்
(ஈழகேசரி 13-11-55- கரவைக்கவி கந்தப்பனார்)

5

கட்டுரையாசிரியர் வேந்தனார்

கி.பி. 7 ஆம் நூற்றாண்டளவில் இறையனார் களவியல் நூலுக்கு நக்கீரர் எழுதிய உரையோடு தமிழின் உரைநடை வரலாறு முதன்முதல் முறையாகத் தொடங்குகின்றது. சிலப்பதிகாரத்தில் வரும் கட்டுரை, உரைப்பாட்டு மடை என்பனவற்றிலும் பெருந்தேவனாரின் பாரத வெண்பாவில் ஆங்காங்கே காணப்படும் வசனங்களிலும் உரைநடையின் மங்கலான தோற்றத்தைக் காணலாம். எனினும் அவற்றிலே செய்யுளின் வாதையே அதிகமாய் வீசும். இவற்றிற்கு முன்னரும் உரைநடை நிலவியதே என்பதற்குத் தொல்காப்பியச் சூத்திரத்திலே முறிக்கப்படும் நால்வகை உரைநடைகளே சான்று. இறையனார் களவியலுரையைத் தொடர்ந்து இலக்கண இலக்கிய நூல்களுக்கு உரையெழுதும் முயற்சி வளர்ந்தது. ஆழ்ந்த அறிவும் கட்டுரை வன்மையும் பொருந்திய உரையாசிரியர்கள் பலர் தோன்றினார். எனினும் மூலத்திலும் உரையே விளங்கக்கடினம் என்று கூறத்தக்க அளவிற்கு உரையாசிரியர் பலரின் உரைகள் விளங்கின. இந்நிலையிலே பதினெட்டாம் நூற்றாண்டு வரை உரை நடையில் இலக்கிய வடிவம் ஒன்று கூடத் தோன்றாமை வியப்பன்று. இலக்கியம் என்றாலே அது பாட்டுத்தான் என்ற கருத்தும் இலக்கியம் மட்டுமன்றி வைத்தியம் சோதிடம் முதலான அறிவியல் சார்ந்த நூல்கள் கூடச் செய்யுளிலேயே இயற்றும் போக்கும் தமிழிடையே காணப்பட்டன. ஐரோப்பியர் வருகையின் பின்னரே உரைநடையின் பயன் பாட்டுப் பரிமாணம் விசாலம் அடையலாயிற்று.

'வீரமாமுனிவர்' என்னும் கொன்ஸர்ன்சோ ஜியோசெ. போ யூசுபியோ பெஸ்கி (1660 - 1747) பாதிரியாரின் 'பரமார்த்த குருவின் கதை' தான் தமிழ் உரைநடையினை இலக்கிய வடிவ நிலைக்குக் கொணர்ந்த முதல் முயற்சி. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கப் பகுதியில் கட்டுரை வடிவிலும் இறுதிப் பகுதியில் நாவல் (Novel) வடிவிலும் இருபதாம் நூற்றாண்டின் முதற்காலிலே சிறுகதை, நாடக வடிவிலும் உரைநடையானது புதிய வண்ணங்களைக் காட்டத் தொடங்கியது. சிறுகதை, நாவல் வடிவங்களால் தமிழ் உரை நடைக்கு வளம் சேர்க்கத் தமிழறிஞர்கள் கட்டுரை வடிவில் அதற்குப் புத்துயிர் கொடுத்தனர்.

புதிய அறிவியல் துறைகள் தமிழிற் புகமுன்னர் கட்டுரை என்பது பெரும் பாலும் சமயம். இலக்கியம், இலக்கணம் சம்பந்தமான பொருள்களையே தனது உள்ளடக்கங்களாகக் கொண்டு விளங்கியது. (பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலே தோன்றிய சுதேசமித்திரன் 1882), இருபது களிலே தோன்றிய தமிழ்ச் சஞ்சிகைகள் என்பவற்றில் அரசியல், தேசியம், சமூக சீர்திருத்த விடயங்கள் கட்டுரைப் பொருள்களாகக் கொள்ளப்பட்டிருப்பினும் அவற்றிலே கையாளப்பட்ட உரைநடை, அண்மைக்காலம் வரை மணிப்பிரவாளமாகவே இருந்தது. (1930 இல் தோன்றிய 'கலைமகள்' இதற்கு விதிவிலக்கு). எனவே கட்டுரையாசிரியர்களிற் பெரும்பாலானவர் தமிழ், சமய அறிஞர்களாகவே விளங்கினர். வேந்தனாரும் இவ்விருள் பரம்பரையையே சேர்ந்தவராயிருந்தமையால் அவரும் தம் ஆற்றல்களைக் கட்டுரைகள் எழுதுவதிலும் பயன்படுத்தியது இயல்பே.

மரபுவழித் தமிழிலே ஊறிய அறிஞர்களின் கட்டுரைப் பொருள்கள் பெரும்பாலும் பழந்தமிழ் இலக்கிய இலக்கண சமய விடயங்களிலேயே சுழன்று கொண்டிருந்த போது அவர்களின் வாக்கிய அமைப்பிலும் பழைய உரையாசிரியர்களின் செல்வாக்கு மிகுந்து காணப்பட்டது. வசனநடை கை வந்த வல்லாளரான நாவலரின் மாணவர் பரம்பரையைப் பொறுத்த வரையில் ஈழத்துத் தமிழறிஞர்கள் ஓரளவு விலக்கானவர்களாயிருந்தனர். ஸ்ரீமத் த. கைலாயபிள்ளை, சுன்னாகம் அ. குமாரசுவாமிப் புலவர், வித்துவசிரோமணி சி. கணேசையர், பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை ஆகியோரில் இலக்கண விதிமுறைப்பிறழ்வு இல்லாத போதிலும் படிப்படியாக ஒரு வகை எளிமை, தெளிவு, இனிமை அமைந்த வசனநடையைக் கையாளுந்திறன் வளர்ச்சியடைந்து காணப்பட்டது. சிறப்பாகப் பண்டிதமணி, தமக்கென்றே ஒரு கம்பீரமும், தெளிவும், எளிமையும் அதே வேளையில் ஆழம் குறையாமையும் அமைந்த உரைநடையினைக் கையாள்வதில் பெருவெற்றி பெற்றாரென்றே சொல்லல் வேண்டும்.

இளமைக் காலத்தில் வேந்தனாருக்கு இத்தகைய செழுமை வாய்ந்ததொரு குருசந்தானம் கிடைக்கவில்லை. அவர்வரையில் அவர்படித்த ஒவ்வொரு நூலுமே அவருக்கு ஆசிரியர்தாம். கவிதையிலே தமக்கென ஒரு தனித்த இயல்பினை ஏற்படுத்திக் கொண்டதுபோலத் தொடக்கத்திலேயே நல்ல தொரு எளிய செந்தமிழ் வசனநடையை வேந்தனார் ஆக்கிக் கொள்ள வில்லை. நக்கீரர், இளம்பூரணர், சிவஞான முனிவர் முதலான உரையாசிரியர்களின் உரைகளே அவருக்கு வழிகாட்டிகளாய் இருந்தன. மிக இளம் வயதிலேயே கட்டுரை கவிதையாக்கங்களில் ஈடுபடத் தொடங்கி விட்ட அவரின் தொடக்க கால வசனநடை, பழைய உரையாசிரியர்களின் உரைகளைப் போலிப்புச் செய்வதாகவே இருந்தது. கட்டுரைகளும் சமய

விடயங்களையே அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்தன. திருவாசகத்தின் சிறப்புப்பாயிரம், (1940) திருவள்ளூர் சமயம் (1941), சிவஞானபோதச் சிறப்புப்பாயிர ஆராய்ச்சி (1942) முதலியன 'இந்துசாதனம்' பத்திரிகையில் அவர் எழுதிய அக்காலக் கட்டுரைகளிற் சில. உதாரணத்திற்கு ஒரு பந்தி வருமாறு:

'செந்தமிழ்ச் சிவத் தென்னாடு முழுவதூஉங் குறிக்கொண்டு பயிலப்பெறும் மாட்சிமை பெரிதுடையதூஉம், சித்தாந்தத் திருநெறியின். முழுமுதன் நூலாயதூஉமாய சிவஞான போதத்தின் தோற்ற வரலாறு பண்டிருந்தே ஆராயப்பட்டிருக்கும். என்னை, ஒழியாவின்பத் தமிழில் வீடுபயக்கும், விழுமிய நூல், உயர்ந்தோர் பலரானும் போற்றப்பட்டு, விளக்கமுறுமாதிலி னென்க. அல்லதூஉம் உயர்ந்த நூல்களின் தோற்ற வரலாற்றைச் சிறந்தெடுத்துக் கிளர்ந்து போற்றுதல் பழந்தமிழ் மக்களின் தூய மரபாகும்.(சிவஞானபோதச் சிறப்புப் பாயிர ஆராய்ச்சி இந்து சாதனம் 1942 டிசம்பர் 14)

மதுரைத் தமிழ்ப்பண்டிதரான புதிதில், பரமேசுவரர் பண்டிதர் ஆராய்ச்சி (ஆசிரியர்)க் கழகத்தில் புகுந்த தொடக்க ஆண்டில், வேந்தனார் தமது பாண்டித்தியத்தைப் புலப்படுத்தல் வேண்டும் என்ற பேரார்வத்தால் இத்தகைய தோர் உரைநடையைக் கையாண்டு கட்டுரைகள் எழுதினார்.

ஆசிரியர் பயிற்சிக்காலத்தில் சிறந்த நல்லாசிரியர்களின் வழிகாட்டலும் மாணவரோடு பழகி அவர்களின் இயல்பறிந்து, அளவறிந்து, தரமறிந்து விடயத்தை உரைக்கவேண்டுமென்ற அநுபவ அறிவின் பயனும், அதே வேளையில் தனித்தமிழ்ப் பற்றின் காரணமாய் விளைந்த உணர்வும், பயிற்சியின் இறுதிக்கால கட்டத்தில் அவரின் உரைநடைக்குச் சிறிது எளிமையையும் நெகிழ்ச்சியையும் கொடுத்தன என்பதற்குப் பின்வரும் பந்தி உதாரணமாகும்.

'நல்லிசைப் புலவர்' உள்ளம் தூய பளிங்கைப் போன்றது. இறைவன் படைப்பில் காணப்படும் இயற்கை இன்பத்தில் தோய்ந்து தோய்ந்து அதன்கண் நிழலாடுகின்ற திருவருள் நலத்தைக் கண்டுவக்கும் பெருவாழ்வு அப்புலவர் பெருமக்களுக்கே உரிய தனிச்சிறப்பாகும். அவருள்ளும் திருவருள் கனிந்துவீறுஞ் சிவ வாழ்வில் நின்று நினைத் தொறும் காண் தொறும் பேசுந்தொறும் உள்நெக ஆனந்தத்தேனை அள்ளிப் பருகி அறிவு வளன் நிரம்புப்பெற்ற மெய்யடியார்கள், எங்கும் எப்பொருள்களிலும் பிரிவின்றிக் கலந்து நிற்கும் முழுமுதற் கடவுளின் தனிப்பண்புகளையே பொருட்கரு நிரம்பித் தனும்பும் இழுமென் மொழிகளாற் போற்றிப் பாடுவார்கள் ('சுசன்எந்தை இணையடி நீழல்' இந்துசாதனம் 2-4-1945)

மறைமலையடிகள், இளமுருகனார், நவநீதகிருட்டிண பாரத்யாஸ் முதலியோரின் செல்வாக்குப் படியப்பெற்று, 'இழுமென் மொழியால் விழுமி யது மொழிதல், என்ற முறைமைக்கு இடமளித்து என்னை' முதலிய உரையாசிரியர்ப் பாங்கைக் கைவிட்ட வேந்தனாரின் உரைநடை வளத்தை இப்பந்தி எமக்குக் காட்டி நிற்கின்றது.

1946 இல் பரமேசுவரக் கல்லூரியிலே தமிழ் ஆசிரியராய் வேந்தனார் அமர்கிறார். இப்பொழுது புதியதோர் உலகம் அவர் முன்பு விரிகிறது. பலதுறை விற்பன்னரான சக ஆசிரியர்களின் மூலம் பெறக்கூடியனவாயிருந்த பலதுறை அறிவுத் தகவல்கள், ஆங்கிலம் கற்காவிடினும் ஆங்கிலமொழி இலக்கிய நுணுக்கங்களை இரண்டாங்கைத் தகவல்களாய்ப் (Second Hand Informations) பெறக் கிடைத்த வாய்ப்பு, மாணவரின் தகைமைக்கேற்ற தம் கருத்துக்களை எளிமைப்படுத்திக் கூற வேண்டிய இன்றியமையாமை, இவற்றோடு மாநாடுகள், விழாக்கள், பொதுக் கூட்டங்களில் சொற்பொழிவாற்றி மக்களுக்கு எதனை எவ்வாறு கூறினால் பிடிக்கும் என்று அறிந்து கொண்ட அநுபவம் ஆகியன வேந்தனாருக்கெனத் தனித்ததொரு நல்ல உரை நடையை ஆக்கிக் கொள்ள உதவுகின்றன.

ஆசிரியர்க்குரிய விளக்கம், சொற்பொழிவாளர்க்கு உரிய ஓசைநயம், தமிழறிஞர்க்குரிய இனிய செந்தமிழ்ச் சொல்லாட்சி ஆகிய மூன்றும் ஒன்றிணைந்ததோர் உரை நடை வேந்தனாருக்குப் பிற்காலத்திற்கு கைவந்தது. அதுவே அவரின் தனித்தன்மையான உரைநடை.

'தலையாலங் கானத்தில் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் தன்னிகரில்லா வீரன். தமிழ்ப் புலமை கனிந்த சான்றோன். நல்லிசைப் புலவர்களால் பாராட்டப் பெற்றோன். கொடுத்து வாழுங் குணங் கொண்ட இவன், இளமைப் பருவத்தில் அரசை ஏற்றான். சேரன், சோழன் என்னும் இரு பெருவேந்தரும் சேர்ந்து நெடுஞ்செழியனை எதிர்த்தார்கள். இரு பெரும் வேந்தர்களுக்கும் துணையாக குறுநில மன்னர்கள் ஐவர் கூடினார்கள். தலையாலங் கானத்திலே கடும்போர் மூண்டது. நெடுஞ்செழியன் வெற்றி பெற்றான். (நெடுஞ்செழியன் நெஞ்சில் நிலைபெற்ற கொள்கைகள் - 1953, மார்ச் 27)

வேந்தனாரின் கட்டுரைகளைப் பின்வரும் நான்கு பகுப்புகளுள் அடக்கலாம்.

1. சமயக் கட்டுரைகள்
2. இலக்கியம் சார்ந்த விவாதக் கட்டுரைகள்
3. இலக்கியக் கட்டுரைகள் - தமிழ் இளைஞர்களுக்குப் பழந்தமிழரின் வாழ்வுக் குறிக்கோள்களையும், பண்பாடுகளையும் எடுத்துக்காட்டி எழுச்சிபெறச் செய்தலையே முதன்மைக் குறிக்கோளாகக் கொண்டவை

4.சமகால அரசியல் சமூகப் பிரச்சினைகளைத் தமது நோக்கிற் கண்டு விளக்கமும் விமர்சனமும் செய்யும் வகையில் எழுதிய கட்டுரைகள்.

இவற்றுள்ளே சமயக் கட்டுரைகளை அடுத்து வரும் இயலிலே விரிவாக நோக்குவோம். இவ்வியல், மற்றைய மூன்று கட்டுரை வகைகளையும் விளக்கும்.

வேந்தனார் உணர்வு மிக்கவர். தமிழ்மீது அளவிறந்த காதல் கொண்டவர். பழந் தமிழ் இலக்கியங்களில் அவர் கொண்டிருந்த பற்று அளவிடற்கரியது. அவற்றுள்ளும் சேரன் தம்பி இசைத்த 'சிலம்பு' என்னும் சிலப்பதிகாரமும் அதன் தலைமைப் பாத்திரமாகிய கண்ணகியும் ஒரு காலத்தில் அவரின் உள்ளத்தை முற்றாகக் கொள்ளை கொண்டிருந்தன. கம்பராமாயணம், கந்தபுராணம் என்ற இரண்டும் வடவரின் காவியத் தழுவல்கள் என்பதும், ஒரே அச்சில் வார்த்தவை போன்ற பாத்திரங்களைக் (வேந்தனார் வார்த்தையில் அச்சுப் பாத்திரங்கள்) கொண்டவையாதலாலே சிறப்பற்றவை என்பதும், தெய்வக் கற்பினளான கண்ணகிக்கு ஈடான கற்புடைப் பாத்திரம் வடமொழிக் காப்பியங்களில் எங்கணும் காண முடியாதது என்பதும், அவரின் முடிந்த முடிவுகளாயிருந்தமையால் அவற்றை விளக்கும் வகையிலே அவர் 'இளங்கோவடிகள் புலமையும் கண்ணகி கற்பும்' என்ற தலையங்கத்தில் ஈழகேசரியில் 1948ஆம் ஆண்டுப் பிற்பகுதிலே நீண்ட தொகு கட்டுரை எழுதினார்.

கந்தபுராணத்தினை உச்சிமேற்கொண்டு போற்றும் நாவலர் பரம்பரை வாழ்கின்ற யாழ்ப்பாணத்தில், அது 'அச்சுக் காப்பியம்'. என்றதை யாழ்ப்பாணத்துச் சைவத் தமிழ்ப் பேரறிஞர்கள் ஒப்புவரோ? வித்துவ சிரோமணி பொன்னம்பலபிள்ளையின் கம்பராமாயணக் கவிச்சுவையமுதிலே தோய்ந்தெழுந்தவர்கள் அதற்கு எதிரான கருத்துக்களை ஏற்பரோ? சிறையிருந்த செல்வியான சீதாபிராட்டியிலும் கண்ணகிக்குத் தெய்வ இயல்பு அளிப்பதை இவர்களால் எவ்வாறு ஒப்புதல் கூடும்? 'செட்டிப் பெண்ணைக் கோயிலிலே வைத்து வணங்குவது சிறுமை' எனக் கண்டித்தவர் நாவலர் பெருமான். அவரின் வழிவந்தோர் 'கலகமிடும் அமண் முருட்டுக்கையர்'களுள் ஒருவரான இளங்கோவடிகள் யாத்த சிலப்பதிகாரக் காப்பியத்திற்குச் சிறப்பளிக்கப் படுவதை எங்ஙனம் சகிப்பர்? எனவே வேந்தனாருக்கும் அவரின் சிலப்பதிகார நயப்புக்கும் எதிராகப் பலத்த கண்டனக் குரல்கள் கட்டுரை வடிவில் எழுந்து ஈழகேசரியில் உலாப்போந்தன.

இளமை உணர்வும் இயல்பாகவே விவாதங்களை, எதிர்ப்புக்களைக் கண்டு துவளாத இயல்பும், தம் கருத்துக்களிலே அசையாத பிடிப்பும் கொண்ட வேந்தனாருக்கு இந்தக் கண்டனங்கள் மேலும் மேலும் தமது கருத்துக்களை அடித்துச் சொல்லல் வேண்டும் என்ற உற்சாகத்தினையே ஏற்படுத்தின. இதன் பயனாக 'ஈழகேசரி' வேந்தனாருக்கும் அவரின் எதிர்ப்பாளருக்கும் 'இலக்கிய அரங்கம்' ஒன்றினையே அமைத்துக் கொடுத்தது. நாற்பதுகளிலே ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய உலகில் நிகழ்ந்த தலையாய கருத்துப்போர் என்று இதனை வருணிக்கலாம்.

பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை, பண்டிதர் வ. நடராஜா, பண்டிதர் வி. நவரத்தினம் ஆகியோர் கம்பராமாயண அணியின் தளகர்த்தர்கள், வேந்தனாரும் பண்டிதர் க. நாகலிங்கமும், சுன்னாகம் அ. வெற்றிவேற் பிள்ளையும் சிலப்பதிகார அணியின் சேனாபதிகள். 1948இன் இறுதி தொடக் கம் 1949இன் முதற் பகுதிவரை ஈழகேசரியின் இலக்கிய அரங்கம் இவ்விவாதத் திற்குக் களம் அமைத்துக் கொடுத்துச் சிறப்பாக நடத்தியது. பழந் தமிழ்க் காவியங்கள், அகத்திணை புறத்திணை மரபுகள், இலக்கண முடிபுகள், உரையாசிரியர் திறன்கள் பற்றிய பல அருமையான தகவல்கள் - அபூர்வமானவை சில கூட - இவ் விவாதத்தின் பலனாகத் தமிழ்ச் சுவைஞர் களுக்குக் கிடைத்தன. இவற்றின் தொகுப்பாக ஒரு நூல் வெளிவருமாயின் அது இன்றும் பயனுடையதாகவே இருக்கும்.

இன்று பட்டிமன்றங்கள், வழக்காடுமன்றங்கள் என்ற பலவும் அமைக்கப்பட்டு இலக்கிய நிகழ்வுகள், பாத்திரங்கள் என்பன தமிழ் அறிந்தாராலும் அறியாதாராலும் அலசப்படுகின்றன. இவற்றில் தும்பை விட்டு வாலைப் பிடிக்கும் முயற்சிகளே அதிகம். ஆனால் நாற்பதுகளில் ஈழகேசரி நடத்திய இலக்கிய அரங்கின் வாதிகளாயினும் சரி, எதிராளிகளாயினும் சரி வெறும் குதாக்கத் திற்காகவோ, கேட்போர் படிப்போரின் உள்ளக் கிளுகிளுப்புக்களுக்காகவோ, வாதம் நடத்தியவர்களல்லர். தத்தம் கருத்துக்களிலே அழுத்தமான பற்றும், ஆழ்ந்த அறிவும் தோந்து தெளிந்து சரியானதைச் சரியாக அடித்துச் சொல்லும் முனைப்பும் அவர்களிலே மிகுதியும் காணப்பட்டன. ஓரிரு உதாரணங்கள் இவ்வுண்மையை அரண் செய்யும்.

'நுணுகி ஆராயுமிடத்துக் கண்ணகித் தெய்வம் முறை செய்யா மன்னவன் நாடாகிய மதுரைக்குச் செய்த தண்டமே போதியதன்று என்ற முடிவே பெறப்படுகின்றது' என்று கண்ணகி மதுரையை எரித்ததை நியாயப்படுத்தி, அது 'அநியாயம்' என்றவருக்குப் பழந்தமிழ் இலக்கியங்களிலிருந்து சான்றுகள் பலவற்றை ஒன்றன்பின் ஒன்றாக எடுத்துக் காட்டிய வாதம் ஒன்றில் இறுதியாகக் கூறப்படுவன இவை: 'இவ்வாறெல்லாம் ஒரு நாட்டைச்

சர்வ நாசஞ்செய்தற்குரிய காரணம் அப்படிப் பிரமாதமாக ஒன்றுமில்லை. அந்நாட்டரசன் திறை கொடாதவனாகலாம். அன்றிப் படையெடுக்கும் அரசன் தன் வெற்றிச் சிறப்பைப் பிற அரசர்களுக்குக் காட்டுதல் காரணமாகலாம். இச் சிறு காரணங்களுக்காக ஒரு அரசனும் அவனிருந்த நாடும் அடையும் கேடு இவை போற் பல. இக் கேட்டுக்கெல்லாம் தொல்காப்பியம் முதலாய இலக்கணங்களில் வஞ்சித் திணை முதலாய துறைகளும் வகுக்கப் பட்டுள்ளன.

அதனால் அவையெல்லாம் நீதியின் பாற்படும். கண்ணகித் தெய்வத்தின் அற்ச் செயல் மாத்திரம் பண்டிதரவர்களின் பாராட்டுப் பெறாமையால் அந் நிகழ்ச்சியைக் கொண்ட சிலப்பதிகாரமும் இளங்கோவடிகளும் வேறு பாராட்டினோர்களும் அநீதியின்பாற் பட்டுக் குப்பைக் கூடைக்குள் ஒளிந்து கொள்ள வேண்டியதாயிற்று.”

”கற்புக்கடம்பூண்ட பெண்ணினல்லாள் ஒருத்தி தன் நாயகனுக்கோ தன் குழந்தைக்கோ இடுக்கண் வந்தவிடத்து எவ்வளவு தூரம்வரை சென்று அதனை நீக்க முயல்வாள் என்பதும் அவள் உயிர்கூட அத்தருணத்து அவளுக்குத் துரும்பினும் அற்பமென்பதும் இலக்கிய அறிவு மாத்திரங் கொண்டு தீர்மானிக்கக்கூடிய விடயமன்று.”

(‘கண்ணகித் தெய்வமும் இளங்கோவடிகளும்’, சன்னாகம் அ. வெற்றிவேற்பிள்ளை 5-9-48)

பண்டிதரவர்கள், இளங்கோ தமது ஒப்பு உயர்வு இல்லாத முத்தமிழ் வன்மையினால் தாமெடுத்துக் கொண்ட பாத்திரங்களைப் புகாரில் (புகார்க் காண்டத்தில்), ஒரு புகாருக்குமிடமின்றி நடத்திக் கொண்டு செல்லுகின்றார். மதுரை சமீபிக்கின்றது. கண்ணகி பாண்டியன் அரண்மனையில் கால் தூக்கி வைக்கின்றாள். அங்கே அவள் வேட இரகசியங்களெல்லாம் வெட்ட வெளியாயின” என்று எடுத்துரைக்கின்றார். இளங்கோ புகாரில் ஒரு புகாருக்குமிடமின்றி நடத்திக் கொண்டு செல்கின்ற கண்ணகிதேவியைப் பாண்டி நாட்டில் பழிப்புக்கிடமாக்கி விட்டாரெனப் பண்டிதர் கூறுகின்ற செய்தியை உலகம் ஒப்பாது. கண்ணகியின் கற்பு மதுரையில் ஒளி பெறுகின்றது. மதுரைக்குச் செல்லும் வழிகளில் மாதரிமனையில் நிகழ்ந்த அரிய செயல்களைக் கண்ணகியின் பெண்மைப் பண்புகளைப் பண்டிதர் அறிந்திலர் போலும்.”(இளங்கோவடிகள் புலமையும் கண்ணகியின் கற்பும்’ வித்துவான் க. வேந்தனார், ஈழகேசரி, 3-10-48)

”இராமன் தந்தையின் கட்டளையினால் நாட்டைத் துறந்து காட்டுக்குப் புறப்படுகின்றான். அவன் சீதையைப் பிரிந்து விலைமகளின் வலைப்பட்ட வனல்லன். உடனுறையும் காதல் வாழ்வுடையவன். காட்டுக்கு வரவேண்டா மெனச் சீதையைத் தடுக்கின்றான். சீதை ”நிற்பிரிவினுஞ் சுடுமோ வெஞ்சுர” மெனக் கூறி இராமனுடன் காட்டுக்குப் புறப்படுகின்றான்.”

”இந்தச் சந்தர்ப்பத்திற்கும் ”கோவலன் குலந்தருவான் பொருட் குன்ற மெல்லாம்” மாதவிக்குக் கொடுத்து ”இலம் பாடு நாணுத் தரும்” எனக் கண்ணகியுடன் கூறுகின்றான். அவள் ”சிலம்புளது கொண்மின்” என்கின்றாள். கோவலன் மாட மதுரை அகலாது செல்வதற்கு ”என்னோடிங்கு ஏடவிழ் கோதாய். எழுக” என்றனன். கண்ணகி தன்னைவிட்டுப் பிரிந்து மாதவியுடன் வதிந்த இல்லறச் செவ்வியைப் பயனைத் தொலைத்த தன் காதலனாகிய கோவலன் ”என்னோடிங்கு எழுக” என்றவுடன் யாதொரு மறு மாற்றமும் சொல்லாது உடன் செல்கின்றாள், என வருகின்ற சந்தர்ப்பத்திற்கும் என்ன தொடர்புண்டு? பண்டிதர் அவர்கள் இச் சந்தர்ப்ப வேறுபாட்டைச் சிந்தியாது மறுத்துரைக்கின்றார்”.(கட்டுரை)

”கந்தபுராணம், இராமாயணம் என்னுமிரண்டும் பெருங்காப்பிய நூல்களாகும். இவையிரண்டும் காப்பிய நடையாலும் கதையாலும் ஒத்து வருகின்றன. இதனால் பெருங்காப்பியமெல்லாம் கட்டுக்கதை என்னுங் கருத்துப் படப் புனைந்துரையென்கிறார் வேந்தனார். இராமாயணம் கட்டுக்கதையன்று என்பதற்குப் பல சான்றுகள் இன்றும் காணப்படுகின்றன. இராமேஸ்வரம் சேதுபந்தனம் முதலியன இன்றும் அதனுண்மையைத் தெரிவிக்கின்றன. இதுபற்றி S. வையாபுரிப்பிள்ளை பின்வருமாறு கூறுகின்றார்: இக்காலத்து நம்மவர் சிலர் இராமசரிதம் வடநாட்டுச் சரிதம். என்றும் மிக மிகப் பிற்பட்ட காலத்தேதான் இது தமிழ் நாட்டிற் புகுந்ததென்றும் கருதுகின்றார்கள். ஆனால் இது உண்மையொடு பட்டதன்று”
(தமிழ் வழக்கும் ஆரிய வழக்கும், வ. நடராசா ஈழகேசரி 27-11-41)

இப்பந்தியைத் தொடர்ந்து வையாபுரிப்பிள்ளை சங்க நூல்களிலே எடுத்துக் காட்டிய இராமர் சரிதச் செய்திகளை வ. நடராஜா அவர்கள் உதாரணங்களாக, எடுத்துக் காட்டித் தங்கோள் நிறுவ முற்படுகின்றார். 'இராமர் சரிதம்' தமிழ் நாட்டில் அறியப்பட்டிருந்தமை, எவ்விதத்தாலும் அது புனைந்துரையன்று என்பதற்குப் போதிய சான்றன்று என்பது எவருக்கும் விளங்கக் கூடிய உண்மையாகும். எனவே வேந்தனாரின் 'புனைந்துரை' என்ற குற்றப் பாரிப்பு எவ்வகையிலும் முறியடிக்கப்படவில்லை என்பதையே மேற்குறித்த பந்தி எடுத்துக் காட்டுவதாய் உள்ளது. இ.து எவ்வாறாயினும் இலக்கிய அரங்கவாதக் கட்டுரைகளை இன்று படிக்கும் போதும் அறிவுக்கு

விருந்தாகவே விளங்குவதோடு அக்காலத் தமிழறிஞர்களின் இலக்கியச் சிந்தனைகள் நயப்புக்கள் பற்றித் தெளிவாக அறிந்து கொள்ளவும் வாய்ப்பு உண்டாகிறது.

1951 தொடக்கம் 1957 வரையில் 'தினகரன்' வார இதழிலே வேந்தனார் எழுதிய கட்டுரைகள் மிகப் பலவாகும். அவற்றில் மிகப் பெரும்பான்மை யானவை சங்க இலக்கியங்களிலுள்ள பாடல்களைப் அறிமுகம் செய்யும் வகையில் எழுதப்பட்டவை. அவை தமிழார்வம் கொண்ட இளைஞர்க்கு எழுச்சியும் தமிழ்ப்பற்றும் மிகுதியும் ஏற்படுத்தின. தமிழ் நாட்டில் இளவழகனார், கி. வ. ஜகந்நாதன், மு. வரதராசன், அ. ச. ஞானசம்பந்தன் முதலான தமிழறிஞர்கள் எழுதிய இலக்கிய அறிமுகக் கட்டுரைகளுக்கு இவை சமமும் சமாந்தரமுமானவை எனலாம். நற்றிணைச் செல்வம், புறநானூற்றுக் கட்டுரைகள், பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் இடம்பெற்ற பாணர் இனம், முத்தொள்ளாயிரக் கட்டுரைகள், அகநானூற்றுக் கட்டுரைகள், பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் இடம்பெற்ற பாணர் இனம், முத்தொள்ளாயிரக் கட்டுரைகள், அகநானூற்றுக் கட்டுரை, கம்பராமாயணக் கட்டுரை (கும்பகருணன் என்ற பாத்திரத்தின் விவரணம்), பெரிய புராணக் கட்டுரை என்பன குறிப்பிடத்தக்கவை இத்தகைய உயர்ந்த செந்தமிழ் இலக்கியங்களை அறிமுகம் செய்த வேந்தனார் 'அல்லி அரசாணி மாலை' பற்றியும் எழுதினார் என்றால் ('உள்ளங்கவர்ந்த அல்லி அரசாணி மாலை', 'இன்சுவை மிகுந்த எளிய தமிழ்ப் பாடல்கள்' தினகரன் 1952) அவரின் இலக்கியப் பரந்த நோக்கினை நாம் பாராட்டித்தான் ஆக வேண்டும். அல்லியின் கதை 'தமிழ்க்கெழு கூடலா'கிய மதுரையோடு தொடர்புற்றுள்ள மையும், அதில் வரும் "அல்லி"யின் வீரம் வேந்தனாரைக் கவர்ந்தமையும், பெண்மையின் உரிமையைப் போற்றல் வேண்டும் என்ற அவரின் உள்ளப் பாங்குமே இந்த அறிமுகக் கட்டுரையை அவர் எழுதுமாறு தூண்டின.

"அல்லியின் வீரமும், அருச்சுனனின் காதலும், கண்ணன் ஆற்றிய சூழ்ச்சிகளும், சகாதேவனின் அறிவுத்திறனும் அல்லியரசாணி மாலையிலே பாடியிருக்கின்ற சொற்களினாலே பொதுமக்களால், இன்றும் தம் வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகளுள் வைத்துப் பேசப்படுகின்றன" (கட்டுரை-1) என்று குறிப்பிடுவதன் மூலம் இலக்கியம், சாமானிய மக்களின் வாழ்க்கையோடு பின்னிப் பிணைகின்ற தன்மையை வேந்தனார் உணர்ந்திருந்தார் என்றே கொள்ளக்கிடக்கின்றது. இலக்கியத்தின் தோற்றம், இலக்கு. பயன்பாடு என்பனபற்றி வெறும் வாய்ப்பாடுகளை ஒப்புவிக்கும் ஒருவராய் அவர் இருக்கவில்லை என்பதையும் அவரின் பின்வரும் கூற்றால் நன்கு அறியலாம்.

'மக்களின் உயிர் உணர்ச்சியோடு கலந்து
உருப்பெற்ற கலை இலக்கியம்.'

'கையினாற் கருத்தை அறிவித்த காலம் தொடங்கி
இன்றளவும் மக்களின் சிந்தனையை வளர்த்து வளர்த்துத்
தானும் வளர்ந்து வருங் கலை இலக்கியம்.'

'மக்களின் வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகள் அவர்களை அடுத்துள்ள
சூழ்நிலையினால் வரைவு செய்யப்படுகின்றன. வாழ்க்கை
நிகழ்ச்சிகளும் சூழ்நிலையும் பிரிவின்றிச் சேர்ந்த
கோலத்தையே நாங்கள் இலக்கியத்தில் காண்கிறோம்.'

(1951இல் பரமேசுவரக் கல்லூரி மைதானத்தில் நிகழ்ந்த தமிழ் விழாவின்
உரையில் ஒரு பகுதி. தினகரன் 1951-05-13)

இலக்கியக் கட்டுரைகள் மட்டுமன்றி 1952 இல் தொல்காப்பிய அகத்திணை
இயல் பற்றிய ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையும் (தொல்காப்பியம் பொருளாதார
அகத்திணை இயல் பற்றிய ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையும்- தினகரன் 04-05-52),
1963ஆம் ஆண்டில் 'ஈழநாடு' பத்திரிகையில் தொல்காப்பியப் புறத்திணையி
யல் பற்றிய கட்டுரைத் தொடரும் வேந்தனாரால் எழுதப்பட்டு வெளியாயின.
(தமிழகத்தின் பொருள் மரவு இயம்பும் முதல்நூல் 'ஈழநாடு' (29-9-63 - 24-
11-63) இக்கட்டுரைத் தொடர் அவரின் ஆய்வு நோக்கினை நன்கு புலப்ப
டுத்துவதாகும். 1956 - 57 ஆம் ஆண்டுகளுக்கு இடைப்பட்ட பகுதியிலே
புறநானூற்றுக் கட்டுரைத் தொடரில் மேலும் சில கட்டுரைகள் தினகரனின்
வெளியாயின. 'இலக்கியத்தில் வயல் வளம்' 'இலக்கியத்தில் பாலை வளம்'
என்பன பல தமிழ்ப் பாடல்களிலிருந்து தெரிந்து விளக்கம் தருவனவா
யுள்ளன. குற்றாலக் குறவஞ்சியின் கவிநயம் பற்றி 'திருக்குற்றாலச்
செந்தமிழ்' கட்டுரையும் இக்காலப் பிரிவினா வெளியான குறிப்பிடத்தக்க
ஒன்று. இவை பாலர் மலரில் வெளியாகியுள்ளன. மாணவர் விருந்து என்ற
தலைப்பிலும் சிறு சிறு கட்டுரைகளை வேந்தனார் எழுதியிருக்கிறார்
(தினகரன் 1954).

அதே பாலர் மலரில் 'உரிமைக் குரல்' என்ற தமிழ் எழுச்சிக் கட்டுரை
தொடரும் வெளியாகியிருக்கின்றது. அக்கால அரசியல் நிலையை
இரைமீட்கக் கூடியவர்களுக்கு இக்கட்டுரைத் தொடரின் உள்ளீர்த்தம்
புலப்படாமற் போகாது. வேந்தனாரின் திரிகரணங்களும் தமிழ் தமிழ் என்றே
உயிர்த்தமைக்கு இக்கட்டுரைத் தொடர் உகந்த எடுத்துக் காட்டாகும்.

"நாம் எங்கள் அன்னை மொழியின் இன்னலை வெறும் வாய்ச் சொல்லால்
போக்க முடியாது. பல ஆண்டுகள் தொடர்ந்து போராற்ற வேண்டிய
நெருக்கடிகள் ஏற்படலாம். அந்த நெருக்கடிகளைக் கண்டு மனந்தளர்ந்தால்

உரிமைப் போரில் பின்னடைய வேண்டி வரும். என்ன துன்பம் அடுத்தடுத்து வந்தாலும் அவற்றை எல்லாம் ஏற்கக் கூடிய மனநிலை நமக்கு வேண்டும். பசித்துன்பம், சிறைத்துன்பம், பதவி நீக்கத் துன்பம் முதலான பல துன்பங்களையும் தாங்கி, எங்கள் அன்னை மொழியின் இன்னலைப் போக்குவோம் என்ற மான உணர்ச்சி எமக்குத் தோன்றிவிட்டால் வெற்றி மிக வரைவிற் கிட்டி விடும் என்றே கூறலாம். தன்னம்பிக்கையும் தளரா உழைப்பும் உடையவர்களின் உரிமைகளை எவராலும் பறித்துக் கொள்ள முடியாது. இன்று தமிழ் மக்களிடத்தில் தோன்றியுள்ள விழிப்புணர்ச்சி இனிவரும் புதிய உரிமைத் தமிழகத்தைப் படைத்து விடுமென்றே கூறலாம். நெருக்கடியைக் கண்டு நெஞ்சம் தளராமல் போராடத் துணியுங்கள். உங்கள் வருங்கால மரபினர்க்கு வாழ்வழி வகுத்து விடுங்கள். தமிழ் மொழியின் தெய்வச் சாயலும் பொருள் மரபும் நீண்ட காலம் நிலைபெறும், எம்மைக் காப்பாற்றி வாழ்வளிக்கும் என்ற துணிவுடன் போரைத் தொடங்குவோம்.

'தமிழுக்கு அமுதொன்று பேர் - அந்தத்
தமிழ் இன்பத் தமிழ் எங்கள் உயிருக்கு நேர்'

(அன்னை மொழியின் இன்னல் போக்குவோம் தினகரன், 1956 - 07-15)

1956ஆம் ஆண்டுப் பாலர் மலர் முழுவதும் (எங்கள் கழகம்) தன்னேர் இல்லாத் தமிழ் என்ற தொடர் கட்டுரையும், மானத்துடன் வாழவேண்டும், இளந்தமிழர் எழுச்சி, சுதந்திரதாகம், விழிப்பும் விடு தலையும், தமிழர்கள் விழிப்புக் கொண்டார், தமிழகத்தில் பெண்களின் உரிமை எழுச்சி, பழம் பெருமை பேசும் பண்பு போக வேண்டும், தமிழகத்தை வாழ்வித்த தமிழ்ப் புலவர்கள், சங்க காலத் தமிழர், அரசாண்ட தமிழர், விட்டுக் கொடுக்கும் மனப்பான்மை வேண்டும், விழிப்பும் விடுதலையும், கற்றறிந்த சான்றோரே! கன்னித் தமிழைக் காத்திட வாரீர், தமிழ் நாட்டுக் கவிஞர்களே! தமிழ் மொழியைக் காக்க வாரீர் முதலாகிய உபதலைப்புக்களில் 'உரிமைக் குரல்' எழுப்பும் வேந்தனாரையும் அவரது எண்ணத்தையும் எழுச்சியையும் இனங் கண்டு கொள்ள முடிகிறது. பாரதிதாசனுக்கு எள்ளளவும் குறையாத தமிழார்வம் கொண்ட வேந்தனாரை இந்தக் கட்டுரைகள் மூலம் நாம் நன்கு அறிந்து கொள்கிறோம். தமிழைத் தெய்வமாகப் போற்றிப் பல பாடல்கள் பாடிய வேந்தனார் தமிழ் மயமே ஆகிப் பாலரைத் தமிழுணர்ச்சி உடையவர்களாயாக்கி எமது இனம் இழந்து விட்ட மொழி, இன உரிமைக ளுக்குப் போராடத் தூண்டுவதனை இவை காட்டுகின்றன.

பாலருக்கு மட்டுமல்ல, இளைஞர்க்கும் வளந்தோர்க்கும் சிந்தனையைத் தூண்டிச் செயற்படுத்த ஓர் ஊடகமாகவே பாலர் மலர்ப் பகுதியை வேந்தனார் பயன் செய்துள்ளார்.

”கற்றறிந்த சான்றோரே! இன எழுச்சி கொண்டெழுங்கள். தன் இனத்தின் உரிமையைப் பெற முயல்வது வகுப்புவாத உணர்ச்சியா? இனவெறியா? இல்லை. தன்மானத்தால் எழுந்த உரிமை உணர்ச்சியாகும். இன்னொரு இனத்தை அழித்துத் தன் இனத்தை வாழ்விப்பது தான் இனவெறி. ஒரு இனத்தார் பேசுகின்ற மொழியை அழித்துத் தன் இனத்தின் மொழியை வளர்க்க முயல்வது தான் மொழிவெறி. தமிழர்கள் பிறநாட்டைப்பிடிக்க எண்ணிப் போர் தொடுக்கின்றார்களா? பிறமொழியை அழித்துத் தமது மொழியைப் பரப்ப முயல்கின்றனார்களா? அடிமையாகக் கிடக்கும் தமது தாய்த் தமிழகத்தை மீட்க எண்ணி அறப்போர் தொடுக்கின்றார்கள். இந்த அறப்போரை ஆற்ற வேண்டாம், எங்களுக்கு அடிமையாக இருங்கள். உங்கள் தாய்மொழியை மறந்து எங்கள் மொழியைப் படியுங்கள், உங்களுக்கு உயர்ந்த பதவிகள் உதவுகின்றோம் என்று ஆளுங்கட்சியார் தமிழ் மக்களுக்கு ஆசை மொழிகள் கூறுகின்றார்கள்”

(உரிமைக் குரல் - தினகரன் - 1956 செப்ரெம்பர்)

1956 இல் மொழியுரிமையிழப்பிலிருந்து இன்று எல்லாமே இழந்து நிற்கும் ஓரினத்திற்கு எத்தகைய தீர்க்கதரிசனமான அறிவுரைகள்! வெறும் உணர்ச்சி உளறல்கள் என்று இவை போன்றவற்றை நாம் அலட்சியப் படுத்திப் புறந்தள்ளியதன் பயனை இன்று அநுபவித்துக் கொண்டிருக்கிறோம்!

வேந்தனாரின் வானொலிப் பேச்சுக்கள், கையெழுத்துப் படிகளாய் உள்ளவைகள் யாவும் தமிழ், தமிழ், தமிழ் என்றே உயிர்த்த கட்டுரைகளாக உள்ளன. அவற்றோடு 'சான்றோர் வளர்த்த தமிழ்' என்ற தட்டச்சுப் பிரதிநூல் ஒன்று இருபாகங்களாய் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. முதற் பாகத்தில், செந்நாய் புலவர் சேதுப்பிள்ளை தொடக்கம் நாவலர், பண்டிதர் ந. மு. வேங்கடசாமி நாட்டார் வரையுள்ள தமிழறிஞர் பதினெழுவரின் வாழ்வும் பணிகளும் சுருக்கமாக உணர்ச்சிக் கிளர்வுடன் எழுதப்பட்டுள்ளன. இரண்டாம் பாகத்தில் தமிழைத் தெய்வமாகப் போற்றிப் பல கால இடைவெளியில் புலவர்கள் ஆக்கிய பாடல்கள் அழகாக அறிமுகம் செய்யப்பட்டுள்ளன. தமிழ் கற்கும் உயர்நிலை மாணவருக்குப் பாடநூலாக ஆக்கும் நோக்கத்துடன் இக் கட்டுரை நூல் எழுதப்பட்டது போலத் தோற்று கின்றது. எழுதிய ஆண்டு தெரியவில்லை.

”ஒரு மொழியிலுள்ள சிறந்த கருத்துக்களை, நூல்களை மொழி பெயர்த்து நமது மொழியில் ஆக்கிக்கொள்வது சிறந்ததாகும். தமிழ் மொழியில் சிறந்தசொற்கள் இருக்க அச்சொற்களை நீக்கி அவற்றிற்குப் பதிலாக வட மொழிச் சொற்களை எழுதுவதும் பேசுவதும் பெருந் தவறான செயலாகும்.

இதனால் தூய தமிழ் சொற்கள் வழக்கொழிந்து போக அவ்விடத்தில் பிற மொழிச்சொற்கள் நிலை பெற்றுப் பெருக வளர்ந்து காலப்போக்கில் தமிழின் தனித் தன்மை கெட்டு வேறோர் மொழி தோன்றவுங் கூடும்.”

(சான்றோர் வளர்த்த தமிழ் (தட்டச்சுப் பிரதி) தனித் தமிழ் உரை நடையின் தந்தை தவத்திரு மறைமலையடிகள்)

மொழியியலாளருக்கும், புதுமை எழுத்தாளருக்கும் இக்கருத்து உடன்பாடாக இல்லாமல் இருக்கலாம். ஆனால் வேந்தனாரின் கட்டுரைகளில் அவரின் உரை நடையில் மிக அரியவாகவே வடசொற்கள் வந்துள்ளமை, அவரின் கொள் கைப் பிடிப்பின் வெளிப்பாடேயாகும். ஈழத் தமிழறிஞர்களிலே இளமுருகனார், நவநீதகிருட்டின்பாரதியார் முதலியோர் தனித்தமிழ்க் கொள் கையாளர்களின் வரிசையிலே குறிப்பிடத்தகுந்தோர். இவர்களின் கொள்கை களை மனமொழி மெய்களால் உறுதியுடன் கடைப்பிடித்ததோடு தமிழே உயிர்மூச்சாய் வாழ்ந்த வேந்தனாருக்குத் “**தமிழ்ப் பேரன்பு**” என்ற பட்டம் சாலப் பொருந்துவதே.

தாயின் அன்புக் குரலினுந்
 தண்ணி லாவின் ஒளியினும்
 சேயின் மழலை மொழியினும்
 தெய்வக் காதல் வழியினும்
 ஆயும் புலமைத் தெளிவினும்
 அள்ளும் யாழின் இசையினும்
 தோயும் இன்பப் பண்பெலாந்
 தொன்மைத் தமிழின் இன்பமே.

(கவிதைப் பூம்பொழில் - தமிழின்பம் பக். 24)

'அதற்கு அவர் (வச்சிரவேலு முதலியார் சைவசித்தாந்தம் பேறிஞர்)

முகமலர்ச்சியோடு, 'யாழ்ப்பாணத்தில் ஒருவரை (வேந்தனாரை)க் கண்டேன். வயதில் மிக இளையவர். சைவ சித்தாந்தத்தை விளக்குவதில் அவருக்கு இணையானவர் வெகுசிலரே. இந்தியாவிலும் இத்தகைய அறிஞரைக் காண்பது அழர்வம்' என்றார்.

வித்துவான் வேந்தனார் -

நவாலியூர் சோ. நடராசன் (திரு.க.வேந்தனார்

அவர்களின் புகழ்வளச் சோலையில் ஒரு மலர் பக். 11)

6

சித்தாந்த சிரோமணி வேந்தனார்

நாற்பதுகளிலேயே வேந்தனார் சைவசித்தாந்தக் கருத்துக்களைச் சைவ மாநாடுகளிலே எடுத்து அழகாகச் சொற்பொழிவீற்றுவும் இந்துசாதனப் பத்திரிகையிலே பொருள் பொதிந்த ஆழமான கட்டுரைகளை எழுதவும் தொடங்கி விட்டார். அவர் பிறந்த வேலணை, சைவமரபில் திணுத்த ஓர் கிராமம் என்பதை யாவரும் அறிவர். பிறப்பினாலும் கல்விச் சூழலினாலும் கோயிற்புராண படலங்களினாலும் வேந்தனாரின் சைவ அறிவும் ஆர்வமும் சிறுவயதிலேயே வளர்ச்சிபெறத் தொடங்கிவிட்டன. பாலபண்டிதர், பண்டிதர் தேர்வுகளுக்கு ஆயத்தம் செய்த காலத்திலேயே அவர் இளஞ் சைவப் புலவர், சைவப் புலவர் தேர்வுகளுக்கும் ஆயத்தஞ் செய்தார் எனத் தெரிகிறது. பண்டிதர்த் தேர்வினைத் தொடர்ந்து இளஞ் சைவப் புலவர், சைவப் புலவர் தேர்வுகளிலும் அவர் வெற்றிகண்டார்.

கற்றதைத் தம்மளவிலேயே வைத்துக் கொள்ளும் இயல்பு வேந்தனார் அறியாதது. சைவசித்தாந்த நூல்களிலும் திருமுறைகளிலும் பெற்ற தமது அறிவையும் தாம் கண்ட நுட்பத்தையும் கட்டுரைகளாய் வேந்தனார் வழித்தார். நான்காவது இயலிலேயே சிவஞானபோதக் கட்டுரையிலிருந்து அவரின் உரைநடைக்கு உதாரணமாக ஒரு பந்தியினை எடுத்துக் காட்டினோம்.

சைவசித்தாந்தியாயினும் மரபுவழிப்பட்ட சைவசித்தாந்தக் கோட்பாட்டிற்கு வேந்தனார் சற்று வேறானவராகவே அக்காலத்தில் விளங்கினார் என்று கொள்ளக் கிடக்கின்றது. இருக்கு முதலாகிய வேதங்களும் இரௌரவம் முதலிய சிவாகமங்களுமே சைவ சித்தாந்தத்திற்கு முதலூல்கள் என்பது மரபுவழி வந்த கருத்து. சிவஞானபோதம் இரௌரவாகமகத்திலுள்ள வடமொழிச் சிவஞானபோதத்தின் மொழி பெயர்ப்பு என்பது மரபுவாதிகள் வலியுறுத்தி வந்த உண்மை. இது வேந்தனாருக்கு உடம்பாடன்று.

தமிழகச் சைவ அறிஞர்களான மறைமலையடிகள், கா. சுப்பிரமணிய பிள்ளை முதலியோர் சிவஞானபோதம் தமிழிலேயே எழுந்த முதல் நூல் என்ற கருத்து உடையவர்களுள் அந்தக் கருத்தே வேந்தனாருக்கும்

உடன்பாடு. ”அவர் வாழ்வு தமிழ். தமிழே அவர்: (வேந்தனார் பு.வ. சோலையில் ஒரு மலர் பக்.13) என்று வேந்தனாரை அறிந்தார் போற்றும் அளவிற்கு அவர் தமிழுணர்வு மிக்கவராதலால் அவருக்குக் கா.சு.பிள்ளை, மறைமலை அடிகள் ஆகியோரின் முடிபே ஏற்புடையதாகத் தோன்றியதில் வியப்பில்லை. இந்து சாதனத்தில் அவர் எழுதி வெளியான ‘சிவஞானபோதச் சிறப்புப் பாயிர ஆராய்ச்சி’க் கட்டுரையில் தாம் ஏற்றுக் கொண்ட கருத்தையே வலியுறுத்தல் காணலாம்.

‘சிவஞானபோதம் வடமொழிச் சிவஞானபோதத்தின் மொழிபெயர்ப்பன்றென்பதாஉம் அ.து தமிழ் முழுமுதன் நூலேயேமென்பதாஉம் வினையினங்கி விளங்கிய அறிவனாராம் மெய்கண்டரால் இறைவனருள் நின்றருளப் பெற்ற முதனூலாய்ச் சிவஞானபோதம் திகழ்தலின், அ.து சிறப்புப் பாயிரம் பெறாதாயிற்றென்பதாஉம் அங்ஙன் சிறப்புப் பாயிரமின்றி விளங்கன் முதல் நூலுக்கின்றியமையாத சிறப்பாகு மென்பதாஉம் கடாவிடைகளான் விளக்கி நிறுவி முடிந்த முடிபாகச் சிவஞான போதம் தமிழ் முழுமுதல் நூல் என்பதை விளக்கினாம். மற்றிக் கட்டுரைக்கண் நிறுவப்பட்ட முடிபுகளில், வழக்கள் காண்பபடி, அவற்றை அளவை நூற் கருத்துக்கு முரணாகாத நெறியான் உண்மைப் பொருளறிவுறுத்தல் கற்பன கற்றுக் கற்றாங்கொழுகும் நற்புலச் செல்வர் கடனாகும்.”

(கட்டுரை - இந்து சாதனம் 25.01.43)

இருக்கு, யசூர், சாமம், அதர்வணம் என இன்று வழங்கும் நான்கு வேதங்களும் வேறானவை. தேவாரம், திருவாசகம், திருமந்திரம் முதலிய திருமுறைகளிலே குறிக்கப்படும் வேதங்களும் வேறானவை, இவற்றை அவை எனக் கொள்ளல் பொருந்தாது என்ற கருத்தையும் வேந்தனார் கொண்டிருந்தார். இந்தக் கருத்திற்கும் தனித் தமிழ்ப் பற்றே காரணமாயிற்று.

தேவாரம், திருவாசகம், திருமுலர் திருமந்திரம் எனும், தமிழ் நூல்களிலே ஆட்சிபெற்று நிற்கும் வேதம் - மறை என்னும் சொற்களை ஆராய்வின்றி இப்பொழுதுள்ள இருக்கு முதலிய ஆரிய வேதங்களையே குறிக்கின்ற தெனக் கொள்ளல் பொருந்தாது. தேவார திருவாசங்களிலும், திருமுலர் திருமந்திரத்திலும், சேக்கிழார் முதலான சைவச் சான்றோர் நூல்களிலும் ஆங்காங்கே பயின்று வருகின்ற இருக்கு, சாமம் எனுஞ் சொற்களை எடுத்துக்காட்டி, அவைகள் ஆரிய வேதங்களாகிய இருக், சாமம் என்பவற்றையே குறித்து நிற்கின்றதெனச் சிலர் துணிந்து கூறுகிறார்கள். அவர்கள் இருக்கு சாமம் எனுஞ் சொற்களைக் கண்டவுடன் அவற்றின் பொருளை உணராது, ஆரிய வேதங்களே என முடிவு செய்து பழகி விட்டார்கள். நீண்டகாலப் பழக்கத்தால் அவர்கள் கொள்கை நிலைத்துவிட்டது.

'வடமொழி மறைகள் நான்கில் இருக்கும் சாமமும் மூவர் தேவாரங்களிலும், திருவாசகத்திலும் ஏனைச் சைவச் சான்றோர் நூல்களிலும் எடுத்தாளப் படுகின்றன. யசுர், அதர்வணம் எனும் வேதங்கள் அந்நூல்களில் எடுத்தா எப்பட்டில. நான்கு வேதங்களில் இருக்கு, சாமம் எனும் சொற்களால் வடமொழி வேதங்களில் இரண்டாகிய இருக்கையும் சாமத்தையும் அவர்கள் குறித்தார்களெனக் கூறுகின்றவர்கள், யசுரையும் அதர்வணத்தையும் குறிக் காது விட்டதன் காரணத்தை ஆராய முனைந்திலர். நான்கு வேதங்களில் இரண்டைக் குறித்தும் இரண்டைக் குறிக்காதும் ஏன் விட்டார்கள்?'

(செந்தமிழ்ச் சிவத்திரு நான்மறைகள் - இந்துசாதனம் : 25-06-54)

'சிறப்புக் கருதி இருக்கையும் சாமத்தையும் கூறி யசுரையும் அதர்வணத் தையும் கூறாது விட்டனர், திருமுறையாளர் என்றால் பஞ்சாட்சரமும் (திருவைந்தெழுத்தும்), ஸ்ரீருத்திரமும் யசுர் வேதத்திலும், 'சிவலிங்கம் பற்றிய செய்திகள் அதர்வண வேதத்திலுமல்லவா வந்துள்ளன? அப்படி யானால் யசுரும், அதர்வணமுன்றோ சிறப்பாகக் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தல் வேண்டும் என்ற வகையில் ஆசங்கையெழுப்பி இருக்கு, சாமம் என்பன வேதங்களைக் குறிக்கப் பயன்படுத்தப்படாத சொற்கள் என முடிவு செய்து அவை பாட்டையும், மந்திரத்தையும் அறிவு நூல்களையம் குறிக்கவே பயன்படுத்தப்பட்டன என வேந்தனார் நிறுவ முற்படுகின்றார். இவ்வாறு வேதங்கள், திருமுறைகளுக்கோ சைவ சித்தாந்தத்திற்கோ முதலானவர்கள் அல்ல என்ற புரட்சிக் கருத்தினை அவர் முன் வைத்தார்.

சிலப்பதிகாரத்திற்கு முதன்மையளித்து இராமாயணம், கந்தபுராணங்களை அச்சக் காப்பிடங்கள் என்று அஞ்சாதுரைத்துத் தமிழறிஞர்களின் சீற்றத் துக்கு முன்னரே உள்ளான வேந்தனார், வடமொழியும் தென் தமிழும் மறைகள் நான்கு 'மானசிவன்' அருளியனவாகிய இருக்கு முதலான வேதங் களுக்கு குறை சொல்வதைக் கேட்டு அவர்கள் பொறுப்பாரோ? இம்முறை எதிர்ப்புச் செந்தமிழ்க் காவலரான பண்டிதர் சோ. இளமுருகனாரிடமிருந்தே முதலிற் கிளம்பியது. தம் ஆசான் என்பதாலோ, அவரும் தனித்தமிழாளர் என்பதாலோ வேந்தனார், தம் கருத்துக்கு எதிராய் எழுந்த கண்டனத் திணைக்கண்டு வாளாவிருந்து விடவில்லை. இளமுருகனாரின் எதிர்ப்புக்கு மறுப்பாக அவர் ஒரு சிறு பிரசுரநூலையே எழுதி அச்சிட்டு வெளியிட்டார்.

'தேவாரம், திருவாசகம், திருக்குறள், எனும் திருமுறைகளை - அவ வேதங்க ளைத்தான் நான் கொள்கிறேன். தேவாரம், திருவாசகம், திருமுலர் திருமந்திரம் எனும் தமிழ் நூல்களில் காட்டப்படும் வேதங்கள் - தமிழில் இருந்து மறைந்த வேதங்கள் - தொல்காப்பியர் காலத்துக்கு முற்பட்ட வேதங்கள் - இருக்கு முதலாகிய ஆரிய வேதங்களல்ல என்பதை நன்கு

விளக்கியுள்ளேன். இனி ஆகமங்களைப் பற்றி விளக்குகின்றேன்’.

ஆகமங்கள் என்றவுடன் நீங்கள் இப்பொழுது வடமொழியிலுள்ள காமிகம் முதலிய ஆகமங்களையே கருதி விட்டீர்கள். காமிகம் என்ற ஆகமத்தின் நான்காம் படலம் 437, 438, 439ம் சுலோகங்களிற் சிவபெருமானுக்கு வழிபாடு செய்யும் பொழுது தமிழ் வேதங்கள் ஓதல் வேண்டுமெனக் குறிக் கப்பட்டிருத்தலால் தமிழ்வேதங்களாகிய தேவார திருவாசகங்களை ஆக்கிய ருளிய நால்வருக்கும் பிற்பட்ட காலத்திலேயே அக்காமிகம் இயற்றப்பட்டிருத்தல் வேண்டுமென ஆராய்ச்சியாளர்கள் துணிகின்றார்கள். இதுவுமன்றிக் காமிகம் முதலிய ஆகமங்களில் தேவாரங்கள் ஓதும் தமிழிசைப் பெயர் களும் காணப்படுகின்றன. எனவே இக்காமிகம், காரணம் முதலான வட மொழி ஆகமங்கள் சிவபெருமானின் திருக்கோயில் அமைக்கும் முறைமைகளையும் அதற்கு வழிபாடு ஆற்றும் வகைகளையும் திருவிழாச் செய்யும் முறைகளையுஞ் சேர்த்துக் கி. பி. 9ஆம் நூற்றாண்டுக்குப் பின் தமிழ் நாட்டின் கண்ணிருந்த கோயிற் குருக்கள்மார்களால் எழுதப்பட்டவை என்பதே ஆராய்ச்சியாளர் துணிபாகும்.

(இளமுருகனுக்கு மறுப்பு (பக்.6-7-16.01.50)

அக்காலத்தில் வேந்தனார் தான்கொண்ட முடிபிலே எத்துணையும் விட்டுக் கொடாதவராயிருந்தார். ஸ்ரீஸுரீ ஆறுமுக நாவலரவர்கள் வேத சிவாகமங்களை இறைவனருளிச் செய்தவை என்று கொண்டு அவையே சித்தாந்த சைவ முதலானவர்கள் என்று வலியுறுத்திச் சைவமதக் காப்புச் செய்ததை இளமுருகனார் தமது கண்டனத்திலே எடுத்துக்காட்டியதையும் மறுத்து அக்கருத்து நாவலர் காலத்திலே கடைப்பிடிக்க வேண்டிய இன்றியமையாத ஒன்றாக இருந்தாலும் அவர் இன்று இருந்தால் (வேந்தனார் இம்மறுப்பை எழுத்திய காலத்தில் இருந்தால்) தமது கருத்தையே உடன் படுவார் என்று பொருள்பட வேந்தனார் தமது பிரகரத்திலே குறிப்பிட்டுள்ளமை, வேந்தனாரின் கொள்கைப் பிடிப்பை நன்கு எடுத்துக் காட்டுவதாகும்.

அக்காலப் போக்குடன் ஆறுமுக நாவலரும் ஒட்டி ஒழுகியிருக்கின்றார். ஆனால், அந்த ஆறுமுகநாவலர் இப்பொழுதிருந்தால் - தில்லைச் சிதம்பரமும் தீண்டாதாருக்குத் திறந்துவிடப்பட்ட இந்தக் காலத்திருந்தால், ஆரிய வேதங்களையும் ஆகமங்களையும் அப்படியே ஆராய்வின்றி ஏற்கமாட்டார் எனுங் கருத்தில், நாவலர் உலகத்தோடு ஒட்ட ஒழுகும் வீரத்தொண்டர், பல கற்று அறிவு நிரம்பிய பாவலர், காலப் போக்கிற்கேற்பத் தள்ள வேண்டியவற்றைத் தள்ளிக் கொள்ள வேண்டுவனவற்றைக் கொள்வார். தென்னாட்டுச் சைவக் கோவில்களெல்லாம் திறந்து விடப்பட்ட பின்னரும் தீண்டாதாருக்கு இடமில்லை என்று சொல்லிச் சிவாகமங்களைக் காட்டார்’.

என நான் எழுதிய பகுதியை திரித்து அந்தக் காலத்திற்கேற்ப ஆறுமுகநாவலர் ஆரியர் கருத்தக்களை வழிமொழிந்முதிய பலவற்றையெடுத்து எழுதி உமது கடிதத்தைப் பெருப்பித்துக் கொண்டீர், வீண் வேலை.' (பிரசுரம் பக் 12)

சைவப்புலவர் ஒருவர், தமிழை மரபு முறையிற் கற்றுத் தேர்ந்த வித்துவான் இவ்வளவு புரட்சிநிறைந்த கருத்தக்களை மூன்று தசாப்தங்களுக்கு முன்பே எழுதியிருப்பார் என்பதை நம்பவே முடியாதுதான். ஆனால், வேந்தனாரின் தனித்தமிழ்ப்பற்றும் சமூக முன்னேற்ற ஆவேசமும் அவரை இவ்வாறெல்லாம் எழுதவைத்தன. வேத சிவாகமங்களை ஆரிய நூல்களென்று அவர் எத்துணையளவிற்குப் புறந்தள்ளினாரோ அத்துணை அளவிற்குத் திருமுறைகளையும், மெய்கண்ட சாத்திரங்களையும் உச்சிமீது கொண்டு போற்றினார். ஆனால் அவரின் கொள்கைத் தீவிரத்தில் வெறுப்பும் வெகுளியும் கொண்டவர்கள், அவரே சொல்வது போல அவரின் கூற்றுக்களைத் திரித்து அவரைச் சைவத்திற்கும் திருமுறைகளுக்கும் எதிரானவெரென்று காட்ட முற்பட்டதுண்டு, ஆனால் வேந்தனார் தேவாரம், திருவாசகம் பற்றி எழுதியுள்ள கட்டுரைகளின் தொகை, வகை, தரம் என்பவற்றை நோக்கும்பொழுது அவர்களின் குற்றப்பாரிப்பு முறையற்றது என்பதை அவை நிறுவிவிட்டன என்றே கூறத் தோன்றுகிறது.

திருவாசத்தின் சிறப்புப்பாயிரம் (1940), ஆளுடைப்பிள்ளையார் அருட்பாட்டு(1940), சிவத்தென்றல் (1943), ஈசன் எந்தை இணையடி நீழல் (1945) அப்பர் அன்பு (1947), திருவாசகத்தேன் (1950) காதல் நெறியில் கடவுளுடன் கலந்து பேரின்பம் நுகரக்கருதிய சம்பந்தர் (1955), மூவர் தமிழ்விருந்து (8 கட்டுரைகள்-1966) என்பன தேவார திருவாசகங்கள் பற்றி அவர் எழுதிய பக்தி நலங்கனிந்த கட்டுரைகளாகும். இந்துசாதனம், தினகரன், வீரகேசரி, சிவதொண்டன், நாவலன் ஆகிய பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகளில் இவை வெளியாயின. சைவசமயத்தின் தனிப்பெரும் பொக்கிசம் என்ற தலையங்கத்தில் பெரிய புராணம் பற்றிய கட்டுரை தினகரனில் (19-11-50) வெளியாயிற்று. வானொலிச் சைவநற்சிந்தனைகளாகப் பெரியபுராணம் உட்படத் திருமுறைகளின் பெருமைகள் ஒலிபரப் பாகிக் கையெழுத்துப் படிகளாகவும் சில உள்ளன. திருமுருகாற்றுப்படை பற்றிய தொடர் கட்டுரைகள் (ஆறு)1953 ஜனவரி தினகரனில் வெளியாகி யுள்ளன. 'ஞாயிறு போற்றுதும்', 'சுந்தரரின் செந்தமிழ் பெற்ற திருக்கேதீச்சரம்' என்பன 1966 இல் நாவலன் என்ற பத்திரிகையில் வெளிவந்தன. இவையாவும் தொகுத்துக் கட்டுரை நூலாக வெளியிடப்படின் அந்நூல் சைவத்தமிழுலகிற்குப் பெரும்பயன் தரும் எனலாம். சிறந்த சொற்பொழிவாளரான வேந்தனார் சமய சீர்திருத்தக் கருத்துக்கள்

பலவற்றைச் சைவ மாநாடுகளிலும் கூட்டங்களிலும் துணிவுடன் எடுத்த துரைத்துள்ளமையும் குறிப்பிடத்தக்கதே. கோயில்களில் உயிர்ப்பலி இடுதலை வன்மையாகக் கண்டித்த அவர், ஆலயங்களின் உள்ளே தாழ்த்தப்பட்டவர்களை அனுமதிக்காமை பெருங் கொடும்பாவம் என்றும் இடித்துரைத்தார். 24.11.49 சுதந்திரன் பத்திரிகையில் பின்வரும் தலையங்கங்கள் கொட்டை எழுத்துக்களில் இடப்பட்டு, வேந்தனார், 20.11.49 இல் இந்துமதச் சீர்திருத்த மசோதாவை (ஆலயங்களைத் தீண்டாதோருக்குத் திறந்துவிடல் முதலான சீர்திருத்தங்களை உள்ளடக்கிறது) ஆதரித்து ஆற்றிய சொற்பொழிவு விரிவாகத் தரப்பட்டிருக்கிறது.

**தில்லைச் சிதம்பரம் திறந்துவிட்ட பின்பும் தீண்டாமையா?
கந்தி அஸ்திக்குக் கற்பூரங் காட்டிக் கண்ணீர் வடித்தீர்கள்
ஆனால் இன்றோ அன்பு நெறியை அவமதிக்கிறீர்கள்
மக்களினத்தை மாசுபடுத்தும் கொள்கைகள்
மண்ணோடு மண்ணாகி மக்கிப் போகட்டும்!**

யாழ்ப்பாணத்தில் வேந்தனார் வீரவுரை!

வேந்தனார் அன்று ஆற்றிய வீர உரையின் ஒரு சிறுபகுதி இது :

இளைஞர்களே! தில்லைச்சிதம்பரம் திறந்துவிட்ட பின்பும் யாழ்ப்பாணத்தில் தீண்டாமை ஆட்சி இருக்கமுடியாது. நீங்கள் தான் இதன் பொறுப்பாளிகள். தேவாரம் பாடப்பட்ட தென்னாட்டிலுள்ள சிறந்த கோயில்களெல்லாம் திறக்கப்பட்ட பின்னும், சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள், 'அடியார்க்கும் அடியேன்' என்ற திருத்தொண்டத் தொகை பாடியருளிய அந்தத் திருவாரூர் திறக்கப்பட்ட பின்னும் சைவம் அழியவில்லை. இந்தச் சிறிய யாழ்ப்பாணத்திற்கான சைவம் அழியப் போகின்றது? ஆகமங்கள், வேதங்கள், ஸ்மிருதிகள், புராணங்கள் கூறுகின்ற எந்தக் கட்டுப்பாட்டையும் ஏற்காமல் அமைந்த ஒழுங்குகளுடன் சிறந்த அன்பு நெறியால் பல ஆயிரக் கணக்கான மக்கள் வழிபாடு புரிகின்ற கதிர்காமத்தில், கந்தவேட் பெருமான் வீற்றிருக்கின்ற கதிர்காமத்தில் சைவம் ஒளிவிட வில்லையா? தீண்டாதார் செல்கின்ற தீட்டினாலே திருவருள் குறைகின்றதா? சிந்தித்துப் பாருங்கள். (சுதந்திரன் 24.11.49)

இத்தாலிய பாப்பாண்டவர் பேசுகின்றார் எனில் உலகமே அதனை வரவேற்கின்றது. கேட்க ஆர்வப்படுகின்றது. எங்கள் சமய குருமரபில் அங்ஙனம் பெருமை எம்மாற் கொடுக்கப்படவில்லை. ஒரு கிறிஸ்தவகுரு M.A. அல்ல B.A. பட்டதாரியாக இருக்கிறார். பலகலைகளையும் அறிந்து ஆராய்கின்றார். கிறிஸ்தவ சமய மக்களால் பெரிதும் மதிக்கப்படுகின்றார்.

அவர் கூறுகின்ற அன்பு கலந்த ஆணையின் படியே பல்லாயிரவர் ஒரே செயலில் ஒன்றுபடுகின்றனர், பணி செய்கின்றனர். எங்கள் சமயகுருமாரை நாம் எவ்வளவில் மதிக்கின்றோம்? பணிகின்றோம். எங்கள் நிலையினும் அவர்களைத் தாழ்த்தி வைத்திருக்கின்றோம். அவர்களுக்குப் போதிய வருவாயுமில்லை, அறிவுமில்லை. குருத்தொழிலில் நின்று தொண்டாற்றும் அவர்களை அரசியல் உத்தியோத்தில் இருக்கின்ற ஏனைய அந்தணர்கள் மதிப்புச் செய்யார், இகழ்வார். வேறு எந்தத் தொழிலும் ஆற்ற முடியாத அந்தணர் கோயிற் பூசை ஆற்ற முன்வருகின்றனர்.

இக்குரு மரபு எம்மால் மதிக்கப்பட்டாலன்றி எங்கள் சமயம் முன்னேற மாட்டாது. சந்தான குரவர் மரபும், சமய குரவர் மரபும், எங்கள் சைவச-
ித்தாந்த நெறியின் உயிர்நாடி என்பதை நினைவூட்டுகின்றேன்.

(கலை உலகிற் புதிய எழில் - சொற்பொழிவின் ஒரு பகுதி இந்துசாதனம் 03.05.47)

தமிழையும் சைவத்தையும் நன்கு கற்றவர்கள், முற்போக்கான கொள்கை களுக்கு எதிரானவர் என்றிருந்து வந்த கருத்தினை ஈழத்திலே முறிய டித்த பெருமை வேந்தனாருக்கே உண்டு என்பதை மேலேகாட்டிய கூற்றுக் கள் நன்கு விளக்கவல்லனாவாகும். அதேவேளையில் அவர் சைவத்தையும் தமிழையும் தம்மிரு கண்களாய்ப் போற்றி வந்தார் என்பதும் மறுக்க முடியாததாகும். தேவார திருவாசகங்களை, பழந்தமிழ்ச் சங்க இலக்கி யங்கள், பிற்காலத்துக் குற்றாலக்குறவஞ்சி முதலான பிரபந்தங் களை நேசித்ததிலும் பன்மடங்கு நேசித்தார். அவர் அவற்றிலே தோய்ந்து இறுதிக் காலத்தில் கனிந்து போயினார் என்பதும் உண்மையே.

இறைவன் அருட்பெருங்கடல். ஆருயிர்களின் அல்லலை அறுத்து ஆட் கொண்டருளும் தண்ணளியாளன். ஆருயிர்கள் ஆணவப் பிணிப்பினால் தாம் அடையவேண்டிய பேரின்பப் பெருவாழ்வை மறந்து, பிறந்தும் இறந்தும் துன்பமடைகின்றன. ஆருயிர்களின் பிறப்புத் துன்பங்களைப் போக்கி ஆட்கொண்டருளும் பேரருட் குணத்தை இயல்பாகவே உடையவனாய் இறைவன் விளங்குகின்றான். அல்லறப்பட்டு ஆற்றாது தம்மையே புகலென அடைந்த ஆருயிர்களை ஆட்கொண்டருளும் பேரருளாளன் இறைவனே என்பதை உணர்ந்த அன்பர்கள் அவனை ஆண்டவன் என அழைத்து ஆவி உருகுவார்கள்.

(‘மூவர் தமிழ் விருந்து’ சிவதொண்டன், டிசம்பர் - ஜனவரி 1966)

ஆருயிர்களின் அல்லல்களை அறுத்து ஆண்டருளும் ஆண்டவனாகிய, இறைவனுக்கு ஆருயிர்கள் என்றும் அடியவர்கள். ‘மீனா அடிமை உமக்கே ஆளாய்’ என ஆண்டவனை ஆருயிர்கள் அனைத்தும் அல்லும்

பகலும் சொல்லிப் பரவித் தொழுதற்கேயுரியன. அன்னையினும் இனியோனாய்த் தம்மை ஆதரித்தும், அருள் ஈந்தும் பொல்லா வினைகளைப் போக்கி ஆட்கொண்டருளும் எல்லாம் வல்ல இறைவனின் இன்னருளை எண்ணி வியந்து நெஞ்சம் நெக்குருகும் இன்பமே மேலான இன்பம். சிந்தையில் தேனூறித் தித்திக்கும் இன்பம், ஆனந்த வெள்ளத்துள் அமிழ்ந்தி விருந்தயரும் இன்பம். திருஞானசம்பந்தப் பெருமான் இறைவனால் ஆட்கொள்ளப்பட்டவர். தோணிபுரத்தில் எழுந்தருளிய பெரிய நாயகர் என்னும் இறைவனும் பெரிய நாயகி என்னும் இறைவியும் காட்சி கொடுத்துத் தம்மையாள் கருணையை எண்ணி எண்ணி இதயம் நெக்குருகிகின்றார்'..

(பக் 30 - 31)

இக்கட்டுரைத் தொடர் நிறைவு பெற முன்னரே வேந்தனார் அமரரானமை சைவத் தமிழரின் நல்லாழ்க் குறைவேயாகும். இரண்டாவது இயலில் நாம் எடுத்துக் கூறியவாறு அவர் இறுதிவரை தமிழரின் தனிப்பெருங் கடவுளான முருகனையும் கலைத்தெய்வத்தையும் தமிழ் அன்னையையுமே தம் இட்ட தெய்வங்களாப் போற்றி மனம், வாக்கு, காயங்களால் வழிபட்டு வந்தார். கவிதைப் பூம்பொழில் மட்டுமன்றி யாழ்ப்பாணத்துத் திருநல்லூர்த் திருப்பள்ளி எழுச்சியும் குயிற்பத்தும் என்ற சிறியதொரு கவிதை நூலும் 1961 ஆவணியில் வேந்தனார் பெயரால் வெளியாகியுள்ளது. இதுவும் மேற்படி கூற்றினை அரண் செய்ய வல்லதே.

செந்தமிழ் இசையெனச் சேவல்கள்கூவும்

தேமலர்ச் சோலையில் தீங்குயில் பாடும்

மந்திர கீதங்கள் வந்தலை மோதும்

மங்கலச் சங்கொலி வானுல கேகும்

சிந்தையில் இனியவர் செம்பொருள் காணும்

திருநல் லூருறை திருமுரு கோனே

எந்தைநின் திருவடி இறைஞ்சிட விழைந்தோம்

எம்பெரு மான்பள்ளி எழுந்தரு ளாயே.

(யாழ்ப்பாணத்துத் திருநல்லூர்த் திருப்பள்ளி எழுச்சியும், குயிற்பத்தும் பக் 1)

இவ்வாறு சைவ சித்தாந்தத்தில் தமக்கெனத் தனிவழி ஒன்றை வகுத்து அவ் வழியிலேயே நிலைத்து நின்ற வேந்தனார், பாட நூலாசிரியராய் மாறிய பொழுது தம் கருத்தைப் பாட நூல்களிலே திணிக்காது தரப்பட்ட பாடத்திட்டத்திற்கு அப்பாற் செல்லாது க.பொ.த. (சாதாரண) பரீட்சைக்குத் தோற்றும் மாணவர்க்காய் இந்து சமய பாடம் என்ற நூலை எழுதினார். குழந்தைக் கவிஞராய் உருவெடுத்த பொழுது எவ்வளவு

எளிமையான சொற்களில், பழகு தமிழில் பாடல் இயற்றித் தமது தமிழறிவாகிய விசுவரூபத்தினைச் சுருக்கிக் கொண்டாரோ அவ்வளவு கட்டுப் பாட்டுடன் தமது இந்து சமய பாடநூலினையும் எழுதியுள்ளார்.

தமிழிலக்கிய பாடநூல்களாகக் கம்பராமாயணம் காட்சிப்படலம், மந்தரை சூழ்ச்சிப்படலம், கைகேயி சூழ்வினைப்படலம், கும்பகருணன் வதைப் படலம் என்பவற்றிக்கு உரையும் விளக்கமும் எழுதி வெளியிட்டார். கம்ப ராமாயணம் ஆரியர் பண்பாட்டினைப் புலப்படுத்தும் தழுவுற் காவியம் என்ற தமது கருத்தை ஒதுக்கிவைத்துக் கம்பனின் கவித்துவ உள்ளத்தை ஆசிரியர்களும் மாணவர்களும் உளங்கொள்ள மிக அழகாகவும் விரிவாகவும் அவர் எழுதியுள்ளமையும் சிறப்பாகக் குறித்துக் காட்ட வேண்டுவதே.

1965-1966 காலப் பகுதி தொடக்கம் சில ஆண்டுகள் பாரதியார் பாடல்கள் க. பொ. த. (உயர்தர)ப் பரீட்சைக்குப் பாடநூலான போதும் அவற்றிற்கும் விரிவான விளக்கவுரை எழுதி உதவினார் வேந்தனார். இதனால் அவரின் பொருளாதாரமும் மாணவரின் தேவையும் நிறைவு பெற்றன. மாணவர்களுக்கு மட்டுமன்றி ஆசிரியர்கள் பலருக்கும் அவர்களின் கற்பித்தலில் வேந்தனாரின் நூல்கள் வழிகாட்டிகளாய் விளங்கின என்று கூறுவது மிகையன்று. தமிழ் மொழிப் பாடநூற் பிரசுரசபையைக் கல்வியமைச்சுத் தொடங்கி எழுத்தாளர் குழுவை அமைத்த பொழுது அவ்வெழுத்தாளர் குழுவிலும் இடம்பெற்று வேந்தனார் ஆற்றிய பணிகள் விதந்து கூற வேண்டுவன.

தம் கொள்கைகளைத் தம்மளவிலே கட்டுப்படுத்திக் கொண்டு, நல்லாசிரியராகவும், பாடநூலாசிரியராகவும், ஆசிரியர்களுக்கு ஆசிரியராகவும் விளங்கிய வேந்தனாரைத் தமிழ் சைவக் கல்வியுலகு என்றும் மறவாது.

எழுந்தமிழில் விண்ணதிர எடுத்துமொழி தொடுத்துரைத்த ஏந்தல் என்கோ

- வித்துவான் சி. ஆறுமுகம்

(ஓயாத தமிழ்க்குரலும் ஓய்ந்ததோ
வேந்தனார் அவர்களின் பு.வ.சோ. ஒரு
மலர், பக். 21)

செல்லும் சொல் வல்லார் வேந்தனார்

”மக்களின் பகுத்துணர்ச்சியை மலர்த்துவது பேச்சு. பேச்சுத்திறன் அற்ற கல்வி, மணம் அற்ற மலர்போல மாட்சி கெடும். தன் உள்ளக்கருத்துடன் உளங் கொள்ளக் சொல்லுந்திறன் மிக உயர்ந்தது. உயிர் ஆற்றல் வாய்ந்தது. பாடும் புலவனின் உள்ளம் பாவில் நிழலாடுவது போலப் பேசும் புலவனின் உள்ளம் பேச்சில் அலையெறிகின்றது. ஆயிரக்கணக்கான மக்களின் உள்ளத்தை அப்படியே அள்ளித் தன் கொள்கையை நாட்டுகின்ற குரலின் ஒலி கோடி அணுக்குண்டுகளினும் ஆற்றல் கொண்டது. அணுக்குண்டு மக்களின் வாழ்க்கைக்குத் துணையான புறப்பொருள்களை அழிக்கும். அகத்தில் அரும்பி ஆட்சி புரியும் உயிர் ஆக்கத்தை அழிக்காது. ஆற்றல் கொண்ட பேச்சாளன் மக்களின் ஆவிக்குள்ளும் புகுந்து தன்னாற்றலால் அவர்கள் ஆற்றலை அடக்கிவிடுவான்.”

(அணுக்குண்டிலும் ஆற்றல் வாய்ந்தது மேடைப்பேச்சு - தமிழ்மணி பத்திரிக்கை -22-06-50)

மேலே குறித்தவை வேந்தனாருக்கும் பெரிதும் பொருந்துவனவாகும். சிறந்த சிந்தனையாளராய், நல்ல கவிஞராய், தரமான கட்டுரையாசிரியராய் விளங்கிய அவர் மிகுந்த ஆற்றல் பொருந்திய சொற்பொழிவாளராயும் விளங்கினார். நாற்பதுகள் தொடக்கம் ஐம்பதுகள் வரை அவர் நிகழ்த்திய மேடைப் பேச்சுக்கள் எண்ணிக் கணக்கற்றவை. இளைஞர்களும் தமிழ்ச் சுவைஞர்களும் பழமரம் நாடும் பறவைகள் போல அவரின் பேச்சுக்களைக் கேட்கப் பல்லாயிரக்கணக்கில் திரண்டு வந்ததை நேரிற் கண்டிருக்கிறேன்.

அக்காலத்திலே இன்று உள்ள அளவு பேச்சுமேடைகள் இல்லை. அவ்வாறு அமைகின்ற பேச்சரங்குகளிலும் பட்டம் பதவி உடையோரும் உண்மையிலே தத்தம் துறைகளில் நிறைந்த அறிவுடையோரும் நாவன்மை மிக்கோருமே இடம் பெறுவது வழக்கமாய் இருந்தது. ஆற்றல் குறைந்தோர் சமூக மதிப்புப் பெறாதவர் ஒரிரு பேச்சரங்குகளின் பின்னர் உதறி எறியப்பட்டுச் செல்லாக் காசாகிவிட்ட காலம் அந்தக்காலம்.

தமிழிலக்கிய, சமயப்பேச்சரங்குகளைப் பரமேசுவரக்கல்லூரி அதிபராயும் அரசியல்வாதியாயும் மும்மொழி வல்லாராயும் முதிர்ந்த அறிவாளராயும் விளங்கிய சு. நடேசபிள்ளை அவர்கள் தமது ஆளுமையாலே ஆதிக்கம்

கொண்டு விளங்கினார். சமய மாநாடுகள் இலக்கிய மாநாடுகள் என்பவற்றில் அவர் தலைமையின்றி எவையும் நடைபெறுவதில்லை என்ற அளவிற்கு அவர் முதன்மை பெற்றிருந்தார். மிக அருமையாகவே பண்டித மணி சி. கணபதிப்பிள்ளையவர்கள் சமய, இலக்கிய அரங்குகளிலே தோன்றுவார். நகைச்சுவை, அங்கதம், ஆழ்ந்த பொருட்சுவை தமக்கென்றே ஒரு தனிப்பாணி இவ்வளவும் அமைய அவர் பேசும் பேச்சுக்களுக்காகச் சாதகப் பட்சிகள் போலச் சுவைஞர்கள் அலமந்திருப்பர். வித்துவான் பொன். முத்துக்குமாரன், பண்டிதை தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி ஆகியோர் தமிழ், சைவப் பேச்சரங்குகளிலே தமது கண்ணியம், கட்டுப்பாடு. விடயு ஒழுங்க மைப்பு, இனிய தமிழ்நடை ஆகியவற்றால் அதிகமாக விரும்பப்பட்ட பேச்சாளராய் அமைந்தனர். அரசியல் மேடைகளிலே செ. தருமகுலசிங்கம் (சமசமாஜக் கட்சி), கு. வன்னியசிங்கம் (தமிரசக் கட்சி), சோ. நடேசன் Q.C., தம்பு துரைசாமி ஆகியோர் தமது விடயஞானத்தாலும் நாவன்மையாலும் புகழ்க் கொடி நாட்டி வந்தனர். வி. பொன்னம்பலம் அப்பொழுது இளைஞர். எனினும் அவரின் அரசியல் சமூக சீர்திருத்தப் பேச்சுக்கள் இளைஞர்களுக்குப் பெருவிருந்தாயிருந்தன. இணையற்ற பெருநாவலனான ஜி. ஜி. பொன்னம்பலம் ஆங்கிலத்தில் நினைத்துத் தமிழிற் பேசிய பொழுதிலும் அவரின் பேச்சுக்களில் தொனிக்கும் குத்தல், தன்னம்பிக்கை இடையிடையே சரமாரியாகப் பொழியும் ஆங்கிலக் கருத்துக்கள் அவருக்கும் ஒரு தனித்த இடத்தை அளித்தன. வித்துவான் க. ந. வேலன், பண்டிதர் சோ. இளமுருகனார் ஆகியோரும் அரசியற் கூட்டங்களை தமது இனிய தமிழ்மொழி ஆற்றலால் கவர்ந்து வந்தனர். இன்றைய தமிழர் கூட்டணிச் செயலாளர் நாயகம் அமிர்தலிங்கம், அவர்வழியில் அண்ணாத்துரை பாணியில் அடுக்குமொழிகள் தொடுத்துரைத்த புதுமை லோலன், நாவேந்தன் ஆகியோரும் மக்களிடையே பிரபலம் பெற்றிருந்தனர். அழகு தமிழ்ப் பேச்சில் அன்று கிழக்கிலங்கையின் விடிவெள்ளியாய்த் திகழ்ந்தவர் இன்றைய அமைச்சர் செ.இராஜதுரை.

இத்தகைய தரம் வாய்ந்த பேச்சாளர்கள் நடுவிலே வேந்தனாருக்குத் தனித்த தோர் இடம் இருந்தது என்றால் அது அவரின் நாவன்மையின் பெருமையை நன்கு எடுத்துக் காட்டுவதாகும். இன, மொழி, உணர்வால் அவர் அரசியல்வாதிகளையும் .பொது மக்களையும் கவர்ந்தார். அடுக்கு மொழிகளைத் தொடுத்து, அழகிய செந்தமிழ்ச் சொற்களை இனிமையும் உணர்ச்சியும் கலந்து அவர் பொழிகையில் திராவிடக் கழகம், திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் ஆகியவற்றின் தலைசிறந்த பேச்சாளர்களை அவர்மூலம் நினைவு கூர்ந்து இளைஞர்கள் மெய்மறந்து திறந்தவாய் திறந்தபடி செவிமடுத்தனர். பழந் தமிழ் இலக்கியப் பாடல்கள் தொடக்கம் பாரதிதாசன் பாடல்கள் ஈறாகத் தங்குதடையின்றி மேற்கோள்களை எடுத்த

துப் பொழிகையில் இலக்கிய ஆர்வலர்கள் அவரை வியப்போடும் நயப்போடும் கேட்டுச் சுவைத்தனர். இவ்வாறு வேந்தனாரின் பேச்சுக்கள் எல்லாத் தரத்தினருக்கும் நிறைவை அளித்தன.

நாற்பதுகளிலும் ஐம்பதுகளிலும் வெளியான பத்திரிகைகள் பலவும் கவர்ச்சி வாய்ந்த தலையங்கங்கள் இட்டு அவரின் பேச்சு முழுமையையுமோ பகுதியையோ வெளியிடுவதில் பெருமை அடைந்தன. அரசியல் வாதிகள், மக்கள் தலைவர்கள் ஆகியோருக்குக் கொடுக்காத அளவு முக்கியத்துவத்தை வேந்தனாரின் பேச்சுக்களுக்குப் பத்திரிகைகள் கொடுத்ததிலிருந்து அவருக்கு அன்று பேச்சுத்துறையிலிருந்த மதிப்பும் பெருமையும் நன்கு புலனாகும்.

**சீந்திக்க மக்களுக்கு நேங் கொடுங்கள்
மக்கள் அறிவை மாளவைத்து
மாந்சரியம் புரிய வேண்டாம்
தன்மானத் தமிழினம் வாழ வேண்டும்**

யாழ்ப்பாணத்திலே சென்ற சனிக்கிழமை மாலை நடைபெற்ற திராவிட முன்னேற்றக் கழகக் கூட்டத்திலே வித்துவான் க. வேந்தனார் அவர்கள் ஆற்றிய சொற்பொழிவு இது. தமிழர் வாழ்வு ஒங்க அன்னவர் கூறுவனவற்றைப் பட்சபாத மற்ற முறையில் ஆராய்வான் வேண்டித் தமிழ் மக்களுக்கு அளிக்கின்றோம் - ஆசிரியர்.

11-05-50இல் வெளியான 'தமிழ்மணி' பத்திரிகையின் அநுபந்தமாக இத்தனை தலையங்கங்களோடும் ஆசிரியரின் அறிமுகக் குறிப்போடும் வேந்தனாரின் பேச்சு முழுமையாக வெளியிடப்பட்டுள்ளது. அந்தப் பேச்சிலிருந்து ஒரு பகுதி வருமாறு:

"இளைஞர்களே! அறிஞர்களே!!

அறிவுப் புரட்சிப் போரில் ஆர்வமுள்ள உங்கள் முன்னிலையிற் பேசக்கிடைத்த பெருவாழ்வு குறித்துப் பெரிதும் மகிழ்ச்சியடைகின்றேன். மதத்தின் பேரால் மக்கள் அறிவை மங்கவையாதீர்கள் என வாய்மை கூறுகின்ற நாங்கள் நாத்திகரா? மதம் மக்கள் அறிவை மலர்த்த வேண்டும். மக்கள் அறிவை மண்தோண்டிப் புதைக்க, மதத்தை வழிபடுகின்றவர்களைத் தான் நாங்கள் எதிர்க்கின்றோம். சிவத்தின் பெயரைக் சொல்லி எங்கள் சிந்தனையைச் சிறை வைக்கின்றவர்களை நீங்கள் சீரழிந்து அடிமைகளாய்ச் செயலற்று வாழ்வதெல்லாஞ் சிவன் செயல் என்று செப்புகின்றவர்களைத்தான் நாங்கள், எதிர்க்கின்றோம். தமிழரின் தனிப்பட்ட பண்பாட்டைச் சிதைத்து "இரந்தும் உயிர்வாழப் படைத்தானேல் பரந்து கெடுக

உலகயற்றியான்' என வள்ளுவர் கூறும் வாய்மை மொழியை மறைத்து, இரக்கின்ற கூட்டத்தையும், அவர்களைப் புரக்கின்ற கூட்டத்தையும் கடவுள் படைத்துவைத்தார் எனச் சுட்டியுரைக்கின்ற கொள்கையைத்தான் வெட்டிப் புதைக்க வெளிப்பட்டு நிற்கின்றோம். மக்களுக்காக மக்கள் வாழ்வை வளர்க்க மதங்கள் அமையவேண்டுமேயன்றி மதத்துக்காக மக்களின் அறிவை 'சிந்தனையை, உரிமைகளை மாற்றி அமைக்கவேண்டாமென்று தான் நாங்கள் வணக்கமாக வேண்டுகின்றோம்."

இந்தப் பேச்சிலே சில சிறப்பம்சங்களை நாம் காணலாம். தி. மு. க. பாணியில் அடுக்குச் சொற்கள் தொடுக்கப்பட்டிருப்பினும் அவை கருத்து நிறையுடையனவாகவே காணப்படுகின்றன. திருக்குறளிலிருந்து மேற்கோள் பொருத்தமுறக் காட்டப்பட்டிருக்கின்றது. 'மதமே வேண்டாம்' என்னும் கூட்டத்தினரிடையே நின்று 'மதம் வேண்டும்' அது மக்களுக்காக அமைந்த மதமாதல் வேண்டும்' என்ற கருத்தையும் வேந்தனார் துணிவுடன் எடுத்து இயம்பியிருக்கிறார்.

சொல்லவல்லன் சோர்விலன் அஞ்சான் அவனை
இகல்வெல்லல் யார்க்கும் அரிது.

என்ற திருக்குறளுக்கு வேந்தனாரின் பேச்சில் அவர் கையாண்ட சிந்தனை நேர்மை எடுத்துக் காட்டாயுள்ளது. கைதட்டலுக்காகவும் அணி சேர்ப்பதற்காகவும் வேந்தனார் பேச்சைத் தமது ஆயுதமாகக் கொண்டதில்லை என்பதும் இதனால் பெறப்படுகின்றது. இவ்வாறு அஞ்சாமையுடனும் கொள்கைப் பற்றுடனும் பேசுவருக்கு எதிர்ப்பு இல்லாமற் போகுமா? வேந்தனாரின் பேச்சுக்களுக்கு எதிராகக் கிளம்பிய கண்டனங்களில் இரண்டை இவ்விடத்தில் எடுத்துக் காட்டுவது பொருத்தமாகும்.

2-11-50 வியாழக்கிழமை மாலை 6-30 மணிக்கு யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியில் வேந்தனார் "இலக்கியமும் வாழ்க்கையும்" என்ற பொருள் பற்றி உரை யாற்றினார் அவ்வுரையிலே,

1. இலக்கியம் தற்பொழுது ஒரு சில பண்டிதருக்கு உரித்தாய் விட்டது
2. பாரதியாரின் பாடல்களே சிறந்த இலக்கியம்
3. கடுமையான செந்தமிழ் நடையில் எழுதக்கூடாது. 'இலகுவான தமிழில்' பேச்சு நடையில் எழுதவேண்டும்.
4. கோவை, அந்தாதி, உலா முதலியனவும் கடினமான இலக்கியங்களும் வேண்டியதில்லை.
5. உங்களில் ஒவ்வொரு மாணவனும் ஒரு கடுதாசித் தாளினையும்

பென்சிலையும் கையில் கொண்டு உட்கார்ந்து கவிதை எழுத முனைந்தால் மிகச் சிறந்த கவிதைகளெல்லாம் எழுதலாம். ஆதலால் ஒவ்வொருவரும் கவிதை இயற்றுங்கள்.

என்ற சார்ப்பட்ட கருத்துக்களை அவர் வழங்கினார். இவை ஒவ்வொன்றையும் அக்குவேறு ஆணிவேறாகப் பிரித்து வட்டுக்கோட்டை அப்பா திலகவதியார் கழகக் காரியதரிசி அவர்கள் 'வித்துவான் திரு க. வேந்தனாருக்கு ஒரு பகிரங்கக் கடிதம்' எழுதி 24-11-50 இந்துசாதனத்தில் வெளியிட்டிருந்தார். அந்தப் பத்திரிகைக் கடிதத்தின் கண்டனங்கள் இவை: (சுருக்கம்)

1. "இலக்கியம் தற்பொழுது ஒரு சில பண்டிதர்களுக்குரியதாகி விட்டது" என்று கூறினீர்கள். என்ன மனக் கருத்துக் கொண்டு இவ்விதம் பேசினீர்கள்? இலக்கியத்தைப் பண்டிதர்களே கட்டியணைத்து இறுகப் பிடித்துக் கொண்டிருக்கிறார்களா? அல்லது இலக்கியம் தானாக நாமகளின் துணை கொண்டு பண்டிதர்களைத் தஞ்சமடைந்ததா? என்பதைச் சற்றுச் சிந்தித்துக் கூறுங்கள். இலக்கியம் ஏன் பண்டிதர்களைத் தஞ்சமடைந்தது? தன்னைக் கவனிப்பார், கற்றுப் பிரயோசனப்படுத்துவார், ஆதரிப்பார் இன்றி, தன்னை ஆதரிக்கும் சிலரைக் கண்டு அவர் தம்மைத் தஞ்சமடைந்தது. பண்டிதராக விளங்கும் தங்களுக்கே இது தெரியாதது கவலைக்கிடமாகத்தானிருக்கிறது.

2. நீங்கள் பாரதியாரது இலக்கியங்களே சிறந்த இலக்கியம் என்று கூறுகிறீர்கள். எனது அறிவிற்குப் பாரதியார் பாடல்கள் சிறந்த இலக்கியமன்று என்றே கூறுவேன். வேண்டிய அளவு இலக்கியச் சுவை பாரதியார் பாடலிற் காண்பதரிது. சில சிலவிடத்தில் ஒரு சிறிதளவு சுவை காணலாம். ஆனால் சரியான மனக்கண்கொண்டு நோக்குமிடத்துப் பாரதியாரது பாடல்கள் மக்களிடையே சிறிதளவு ஆவேசத்தையும் சுதந்திர-தாகத்தையும் எழுப்பவல்ல பாடல்கள் என்றே கூறலாம்..... பாரதியாரது பாடல்கள் இலக்கணக் கட்டுப்பாடுக்கு அடங்கப் பாடப்பட்டனவல்ல. இந்தியாவில் இன்றும் பாரதியை ஒரு இலக்கியகர்த்தா என்ற வகையில் மக்கள் பாராட்டவில்லை, ஆனால், சுதந்திரதாகத்தைத் தம்மிடையே எழுப்பி ஆவேசத்தை ஊட்டிச் சுதந்திரப் போரில் முன்னேறிச் செல்லும் பண்பையுட்டிய புலவராகவே பாராட்டப்படுகின்றார்.

3. எழுத்துநடையைக் கூறப்புகுந்த நீங்கள் கடுமையான செந்தமிழ் நடையில் எழுதக் கூடாது. இலகுவான தமிழில் "பேச்சுநடையில்" எழுதவேண்டும் என்று கூறி..... நீங்கள் அப்போது மறைமலையடிகளாரது வசனநடையைக் கண்டிக்கிறீர்களா?..... அவரது நடையை ஏளனஞ் செய்கிறீர்கள். மறைமுகமாக ஒரு கூட்டத்தில் மறைமலையடிகளது

வசன நடையைப் புகழ்ந்து புகழ்ந்து கொட்டுகிறீர்கள்..... நீங்கள் தற்கால அரசியல்வாதிகளைப்போல ஒரு திடமான கொள்கையில்லாது விளங்குவது கவலைக்கிடமாகத்தான் இருக்கிறது.

4. கோவை, அந்தாதி, அம்மாளை, உலா முதலியனவும் கடினமான இலக்கியங்களும் வேண்டியதில்லை என்று உதறித் தள்ளுகிறீர்களே? எதற்காக? தமிழ்த்தாயின் பண்பைச் சீர்குலைத்து, திரோபதியைத் துரியோ தனன் தலைவிரிகோலமாகக் கண்ணீர்பெருக நடுச்சபையில் விடுத்தது போல விட எண்ணல் தகுமா?

5. "உங்களில் ஒவ்வொரு மாணவனும் ஒரு கடுதாசித்தாளினையும் பென்சிலையும் கையில்ல்கொண்டு உட்கார்ந்து கவிதை எழுத முனைந்தால் மிகச் சிறந்த கவிதைகளெல்லாம் எழுதலாம். ஆதலால் ஒவ்வொருவரும் கவிதை இயற்றலாம்" என்று கூறினீர்கள். இது தக்க வாக்கா? கவிதை இயற்றும் கவிஞனுக்கும் கவிதைக்கும் இடையில் இலக்கண வரம்பு என்னும் மிக மிக உயர்ந்த கட்டுப்பாடு இருக்கின்றது என்பதைத் தாங்கள் மறந்துவிட்டீர்களா?

இளைஞர்களுக்குத் தந்நம்பிக்கை ஊட்டவும் தமிழைக் கண்டு 'குடு கண்ட பூனை போல' ஓடாதிருக்கவும் வேந்தனார் கையாண்ட உத்தியை மிகைப் படுத்தி ஆவேசத்துடன் கூறியவை 1950ஆம் ஆண்டிற்குப் பொருத்தமான கூற்றுக்கள்தாம். ஆனால் முப்பத்து நான்காண்டுகளின் பின்பு இன்று நோக்கும்பொழுது வேந்தனாரின் கருத்துக்களே தலைமை பெற்றவையாயும் காலத்துக்கு உகந்தவையாயும் உள்ளன என்பதை விளக்கிக்காட்ட வேண்டியதில்லை.

'காலம் என்பது கறங்குபோற் சுழன்று மேலது கீழாய்க்
கீழது மேலாய் மாறிடுந் தோற்றம்'

என்பதை உணர்ந்த சிந்தனையாளரான வேந்தனார் காலத்துக்கு முன்பே எதிரது கூறிய குற்றத்தாலேயே கண்டனத்துக்கு உள்ளானார்.

1951 செப்டம்பரில் மட்டக்களப்புச் சிவானந்தக்கல்லூரியில் விவேகானந்த மண்டபத்தில் 'சேக்கிழார் காட்டிய சிவநெறி' என்ற பொருளில் வேந்தனார் சொற்பொழிவாற்றினார். சேக்கிழார் செய்த பெரிய புராணத்திலிருந்தே பல பாடல் அடிகளை எடுத்து அவற்றுக்கெல்லாம் அற்புதமான விளக்கங்கள் கொடுத்துத் தமிழின் பெருமையையும் தமிழ்நாட்டின் சிறப்பையும் சுமார் மூன்றுமணிநேரம் பேசினார். மட்டக்களப்பிலேயே இத்தகையதொரு இலக்கியப் பேச்சு இன்றுவரை நடந்ததில்லை என்று பலர் பாராட்டிப் பேசினர். இந்தப் பாராட்டு மறுநாள் நகரெங்கும் பரவிற்று. மறுநாள் (2-9-51)

மண்டபத்தில் நல்ல கூட்டம். வேந்தனார் "வள்ளுவர் உள்ளம்" என்னும் பொருள் பற்றி உலகத்தின் பொதுநூலாகிய திருக்குறள் பற்றித் தேனினு மினிய செந்தமிழ்ப் பேச்சு ஈந்தார். (முடிக்கம் (பத்திரிகை) புரட்டாதி- 1951)

மேற்குறித்த 'முடிக்கம்' பத்திரிகையின் செய்தித் தொடர்புப்பந்தியில் வேந்தனாரின் அற்புதச் சொல்லாட்சி. ஆற்றொழுக்காய் அடுத்தடுத்துத் திருக்குறள்களை மெற்கோள் காட்டிப் பேசிய திறன் என்பன மிகவும் பாராட்டப்படுகின்றன.

ஆனால் இவை யாவும் முக்கியமன்று, வேந்தனார் தமது பேச்சினிடையே வடமொழி, தமிழ்மொழிக் கருத்துக்களை ஒப்பிட்டுத் தமிழ்மொழிக் கருத்துக்களின் மேன்மைகளை நிலைநாட்டப் புகுந்தமை ஈற்றில் நன்றியுரை கூறப்புகுந்த நபர் கண்டனத்துக்குள்ளானதைக் கண்டிப்பதே 'முடிக்க'த்தின் முழுமையான முடிக்கமாகும்.

குறைகுடம் ததும்புவது இயற்கைதானே!
 தமிழ் தெரியாத 'கனம்'களின் முகத்தில் கரி
 விவேகானந்த மண்டபத்தில் வித்துவான் வேந்தனாரின் வீரஉரை

என்ற மூன்று தலையங்கங்களுடன் வெளியான செய்தியில் ஒரு பகுதி இது:

"நன்றியுரை கூறவந்த மேற்படி நபர் கண்ணை உறுத்திப் பேச்சாளர் பக்கம் தனிக்காட்டு ராஜாவின மிடுக்கான பார்வையை அள்ளிவீசித் திட்டித் தள்ளினார். கூட்டத்தில் இருந்தவர்கள் தீயில் மிதித்தவர்களானார்கள். ஆத்திரமடைந்தவர்கள் பலர். அவமானம் அடைந்தவர்கள் பலர். அவர்களை யெல்லாம் சட்டை செய்யவில்லை அந்தப் பெரிய மனிதர். தன்னை மட்டக் களப்புப் பெரிய அறிவாளி; ஆற்றல் மிக்கவன் என்று போற்ற வேண்டும் என்று கருதினாரோ என்னவோ தெரியாது. அவ்வளவுக்கிருந்தது அவரது காட்டுக்கூச்சல். அவர் தமிழர்களின் சிறந்த நூல்கள் பற்றிக் கூறினாரில்லை. தனித்தியங்கச் சக்தியுள்ள ஒரே பாசை உலகத்தில் தமிழ் என்பது உலகம் ஒப்புக்கொண்ட உண்மை. அந்த உண்மைக்கே உலைவைப் பதாயிருந்தது அவர் உளறல். நாவுக்கும் முளைக்கும் தொடர்பில்லாத வகையில் நஞ்சைக் கக்கினார். ஆரியம் இல்லாவிட்டால் தமிழ் செத்திருக்குமாம்....."

இப்பந்தியிலே வேந்தனாரின் தனித்தமிழ்க் கோட்பாட்டிற்கு ஏற்பட்ட எதிர்ப்புக்கு அதே தரத்தில் எதிர்ப்புக்காட்டப்பட்டுள்ளது. இது சரியா என்பதல்லப் பிரச்சினை. வேந்தனாரின் சொற்பொழிவுகள் அக்கால இளைஞரிடையே எவ்வளவு ஆதரவையும் போற்றுவதையும் பெற்றிருந்தன.

என்பதையும் இப் பந்தியின்மூலம் அறிந்துகொள்ளலாம். அக்காலத்தில் வேந்தனாரின் மேடைப் பேச்சுப் புகழ் எவ்வளவு என்று அறிய இங்குத் தரப்படும் அறிமுக உரையும் உதவும்:

'கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் 8 ஆவது ஆண்டு நிறைவு விழாப் பேரவையில் வித்துவான் வேந்தனார் அவர்கள் நிகழ்த்திய சொற்பொழிவானது வாழ்ந்துயர்ந்த தமிழினத்தின் மாண்பை விளக்கும் அறிவுரையாக அமைந்துள்ளது. அத்தகைய சூழ்நிலையில் மலர்ந்தெழுந்த புலவனின் பாடல்கள் ஒரு நாட்டினர்க்கேயன்றி உலகிற்கே மகிழ்ச்சியூட்டுந் தகைமை வாய்ந்தன. இப் பண்பாடுகளையெல்லாம் வேந்தனார் அவர்கள் தமது சொற்பொழிவில் விளக்கியுள்ளார். வேந்தனாரின் வீர முழக்கத்தைக் கல்கி ஆசிரியர் பாராட்டியதும்ன்றி யாழ்ப்பாணத்தில் அவர் பேசியபோதும் வேந்தனாரின் சொற்பொழிவை ஞாபகமூட்டியிருந்தார்.'

வீரத்தமிழ் மக்கள் - (வித்துவான் க. வேந்தனாரின் சொற்பொழிவைக் கட்டுரையாய் வெளியிட்டு ஆசிரியர் எழுதிய அறிமுகவுரை) ஈழகேசரி 8-9-50.

வேந்தனாரின் பேச்சுக்கள் வீரமுழக்கங்கள் மட்டுமல்ல எழுத்தாளர் எஸ். பொன்னுத்துரை மட்டக்களப்பில் எடுத்த தமிழ் விழாவிற் கலந்துகொண்டு 'சிலப்பதிகாரம்' பற்றி அவர் ஆற்றிய சொற்பொழிவில் உணர்ச்சி குறைந்து கனதி கூடிச் சிறந்த இலக்கியத்திறனாய்வு மேலோங்குவதையும் நாம் அவதானிக்கலாம்.

"..... கண்ணகியைக் 'குலப்பிறப்பாட்டி' எனக்கூறி உள்ளம் தழைக்கும் மாதவி குலமகளிரின் கற்பொழுக்கத்தைத் தலைமிசைக்கொண்டு போற்றுகின்றாள் என்பதை உணர்கிறோம். இங்ஙனமெல்லாம் சிறந்த இயல்புகள் பொருந்திய மாதவி, கானல்வரியில் சிறிது தவறிவிட்டாள். கோவலன் வேறொரு மங்கைமேல் தான் காதல்கொண்டதாகப் பாடிய பாடலைக் கேட்ட மாதவி ஊடல் கொண்டாள். கோவலன் கையிலிருந்த யாழை வாங்கித் தானும் வேறொரு ஆடவன்மேல் காதல் கொண்டு பாடுவதாகக் கற்பனை செய்து கானல்வரி பாடினாள்..... மாதவி வேறொரு ஆடவன் மேல் தான் காதல் கொண்டு வருந்துவதுபோல் பாடிய செயல், குலமகளாகிய கண்ணகியுடன் சிறிது காலமாதல் பழகிய கோவலன் உள்ளத்தில் சினம் மூளச் செய்து விட்டது." (காப்பியச் சொற்பொழிவுகள்-பக்.31)

வேந்தனாரின் சொற்பொழிவுகள் ஒரு தொகுப்பாக நூல் வடிவில் வெளிவருவது வரவேற்கத்தக்கது.

“வேந்தனார் உடையும் நடையும் தூய்மை வாய்ந்தவை. அவரின் உள்ளம் வீரம் நிறைந்தவுள்ளம். இளமைக்கால வேந்தனார் இறுமாப்புடைய நாகேந்திரன். இடைக்கால வேந்தனார் சொல்லின் செல்வர். இறுதிக்கால வேந்தனார் பண்பட்ட சைவத் தமிழ்ப் பெருவேந்தனார். நாற்பதாண்டின்மேல் வேந்தனார் சிறந்த முருகபக்தனாகிவிட்டார்.”

-வித்துவான் சி. ஆறுமுகம்
(வித்துவான் வேந்தனார் - தினகரன் 1972 செப். 12)

உணர்வினில் வல்லார் வேந்தனார்

முப்பத்தாறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரி விளையாட்டு மைதானத்தில் தேர்தற் பிரசாரக் கூட்டம் ஒன்று நிகழ்ந்தது. இலங்கை சுதந்திரம் அடைந்து, பாராளுமன்றம் அமைக்கப்பட்டுப் பிரதி நிதித் தேர்தலை ஒட்டி யாழ்ப்பாணத் தேர்தற்றொகுதியின் வேட்பாளராய் முன்வந்த சேர் அ. மகாதேவா அவர்களை ஆதரித்து நடந்த கூட்டம் அது. ஐக்கியதேசியக் கட்சியின் வேட்பாளர் அவர். அவரை ஆதரித்த அந்தக் கூட்டத்தின் தலைவர் இலங்கையின் தூதுவராய் இந்தியாவில் நியமனம் பெற்ற திரு. C. குமாரசுவாமி. திரு. சு. நடேசபிள்ளை, வேந்தனார் உட்படப் பல முக்கியஸ்தர்கள் பேச்சாளர்கள்; கணிசமான சனக்கூட்டம்.

அன்று இலங்கைத் தமிழரின் முடிசூடா மன்னராய் விளங்கிய திரு. ஜி. ஜி. பொன்னம்பலத்தின் தமிழ்க் காங்கிரஸ் ஆதரவாளர்கள், தம் எதிரிகளின் கூட்டத்தைக் குழப்பத் தம் தனிப்பெரும் தலைவரைத் தோள்களில் தூக்கி வைத்தபடி மைதானத்தைச் சூழ்ந்திருந்த தெருக்களில் பலத்த இரைச்சலோடும் 'ஜே' கோசத்தோடும் பவனி வருகின்றனர்.

“முன்னர் சூரபன்மன் முருகனைச் சுற்றித் தன் பரிவாரங்களுடன் மும்முறை வலம் வந்தான். இறுதியில் முருகனின் கை வேலால் அவன் என்ன கதியானான் என்று சைவப்பெருமக்களாகிய நீங்கள் யாவரும் நன்கு அறிவீர்கள். இங்கும் இப்பொழுது ஒரு சூரபன்மன் பவனி நடந்து கொண்டிருக்கிறது. நாங்கள் குமாரசுவாமியின் தலைமையில் கூடி இருக்கிறோம். எம்மைச் சுற்றிவரும் சூரபன்மனின் கதியும் அன்றைய சூரபன்மனின் கதியேயாகும்” என்ற ரீதியில் திரு. சு. நடேசபிள்ளை நயமாகவும் குத்தலாகவும் பேசுகிறார். இதனை வெளியில் நின்றவர்கள் பொறுப்பார்களா? மலைப்பிஞ்சுகள் (கற்கள்) மேடையை நோக்கிப் பறந்து வருகின்றன. கூட்டம் குழம்பிவிடக் கூடிய நிலை.

நடேசபிள்ளையைத் தொடர்ந்து வேந்தனார் பேச எழுகிறார். அப்பொழுது கல் ஒன்று வந்து அவரின் காலடியில் வீழ்கிறது. வேந்தனார் அதனைப்

பொருட்படுத்தாது முழங்குகிறார். "இந்தக் கற்கள் என் பல்லை உடைக்கலாம். ஆனால் மானத் தமிழன் என்று எவனாவது இருந்தால் எனது பல்லை வைத்துத் தலத மாளிகை கட்டுவான். தமிழினத்தின் நலங்கருதி என் போன்றவர்கள் செய்யவிருக்கும் தியாகங்களை உண்மைத் தமிழர் மதிப்பர், போற்றுவர், எம்வழி நிற்பர், என்பதற்குச் சற்றும் ஐயம் இல்லை." கல்மாரி சிறிது போதில் நிற்கிறது. வேந்தனாரின் சொல்மாரி தொடர்கிறது. அதன்பின் குழப்பம் என்ற பேச்சிற்கே இடம் இல்லாது கூட்டம் அமைதியாக நடந்து முடிகிறது.

'அந்த நிகழ்ச்சி, சிறு வயதில் என் நெஞ்சினை நெகிழ்ச் செய்து, வேந்தனார் மீது தனித்தொரு பற்றும் மதிப்பும் கொள்ளவைத்தது. அன்று வேந்தனார் தோல்விப் பக்கத்தின் நாயகர்களுள் ஒருவராய் இருந்தது உண்மைதான். ஆனால் வென்றவர்களின் வெற்றிப் பெருமதமும் நீண்ட வரலாறு சமைக்கவில்லை!

அதே ஆண்டில் பரமேசுவரக் கல்லூரியின் ஆதரவில் அந்தக் கல்லூரியின் அண்மையில் உள்ள வீடு ஒன்றிலே பண்டிதர் வகுப்புத் தொடங்கப்பட்டது. ஸ்டான்லி மத்திய கல்லூரியிலே (இன்றைய கனகரத்தினம் ம. ம. வி.) கற்றுக்கொண்டிருந்த நானும் அந்த வகுப்பில் ஒரு மாணவனாய்ச் சேர்ந்து கொண்டேன். சுருண்ட மயிர், மெலிந்த பொது நிறத் தோற்றம், சற்று முன்வந்த பற்கள், தாண்டித் தாண்டி விரைவாக நடக்கும் நடை இவற்றுடன் கூடிய இளைஞர் வேந்தனார், எமக்கு யாப்பருங்கலக் காரிகை கற்பிக்க வந்தார்; முதல் நாளை.

'கலைகள் ஆயும் இன்பம் கவிதைபாடும் இன்பம்'

என்ற அடியைத் தந்து எம்மைப் பாட்டியற்றப் பணித்தார். எங்களுக்கு இது புதுமை. எனக்கும் கவிதைக்கும் வெகுதூரம். நான் என்ன எழுதினேன் என்று எனக்கு ஞாபகம் இல்லை. நண்பர் 'தில்லைச்சிவன்' மலைகள் காணும் இன்பம் மரங்கள் சாயும் இன்பம் என்று தொடர்ந்து பாட்டுக் கட்டிப் பாராட்டுப் பெற்றதாக நினைவு. வேந்தனாரின் கற்பித்தற் பாணியும், சிறி யவர்களாகிய எங்களைத் தமக்குச் சமமாகப் பாவனை பண்ணி நட்புரிமையுடன் நடந்து கொண்டதும் அவரில் எங்களுக்கு அன்பையும் மதிப்பையும் ஏற்படுத்தின. எங்கள் தூரதிட்டம், அந்த வகுப்பு அற்ப ஆயுளில் முடிந்தது. எங்கள் உயர்தர இலக்கியக் கல்வியும் திருகூறாய் நின்றது.

வேந்தனாரின் பேச்சுக்கள் எங்கு நடந்தாலும் சென்று கேட்பதை எங்களிற் சிலர் வழக்கமாகக் கொண்டோம். அவரின் அற்புதச் சொல்லாற்றலில்,

உணர்ச்சிவசப்பட்டு உச்சஸ்தாயியில் முழங்கும் முழக்கத்தில், 'நிழலாடுதல்', 'அலையெறிதல்' 'வீறிடல்' முதலான அவரின் வாலாயமான சொற் பிரயோகங்களில், பிடாரனின் குழலுக்கு மயங்கும் நாகம் போல மயங்கிப் போனோம்.

அன்று 'ஈழக்கேசரி'யில் நானும் ஒரு குட்டி எழுத்தாளன். 'ஈழக்கேசரி' கிழமை தவறாது இலவசமாக என் வீடு தேடிவரும். வேந்தனாருக்கும் பண்டித மணிக்கும் அவர்களின் சீடகோடிகளுக்குமிடையே நடந்த சிலப்பதிகாரச் சொற்போரினை விழுந்து விழுந்து படித்த நினைவு இன்றும் பசுமையாய் உள்ளது. தமிழ் உணர்ச்சியின் பிண்டப் பிரமாண வடிவம் என்றால் அந்த வடிவம் வேந்தனார்தாம், என்று என் உள்ளத்தில் அவரை அன்று ஏடை போட்டது கடைசிவரை பிழைக்கவில்லை.

மனிதர்கள் எவ்வளவுதான் வளர்ந்தாலும் அடிப்படையான இரண்டு சுபாவங்கள் என்றைக்கும் மாறுவதில்லை. ஒன்று சிறுபிள் இரளைத்தனம். இது கண்டிக்கத்தக்கது. குழந்தைச் சுபாவமோ போற்றிப்பேண வேண்டியது. வேந்தனாருக்குக் குழந்தைச் சுபாவம் - கபடமற்ற தன்மை' வேண்டிய அளவு இருந்திருந்தால் வேண்டும். அது இல்லாமல் இருந்தால் இவ்வளவு அழகான குழந்தைப் பாடல்களை அவரால் பாடியிருந்தால் முடியாது. அவரின் குழந்தைப் பாடல்களின் ஊடாக அவரை நான் ஒரு குழந்தை யாகவே காண்கிறேன்.

வேந்தனார் தமிழறிஞர் உலகில் நீண்ட காலமாகப் பிரச்சினைக்குரியவராகவே விளங்கி வந்தார். இது சாமானியமான ஒன்றன்று. சுயமான சிந்தனை யுடைய ஒருவர் செக்குமாட்டுப் பாங்கிலோ கிளிப்பிள்ளைப் பாங்கிலோ ஓரே வட்டத்தைச் சுற்றி ஓரே சொல்லைத் திருப்பித் திருப்பி ஒப்புவித்துக் கொண்டு வாழல் இயலாத காரியம். இந்த உண்மையை வேந்தனாரின் எழுத்து, பேச்சு இரண்டிலும் நாம் தெளிவாகக் காணலாம்,

'போற்றுவார் போற்றட்டும் புழுதி வாரித்
தூற்றுவார் தூற்றட்டும் தொடர்ந்து செல்வேன்'

என்ற உறுதியோடு தமக்குச் சரி என்று பட்டதைத் தயங்காது அடித்துச் சொன்னார்; இடித்துச் சொன்னார்; அழகாகத் தொடுத்தும் சொன்னார். 'நிமிர்ந்த நன்னடை, நேர்கொண்ட பார்வை, புவியில் யார்க்கும் அஞ்சாத நேர்மை, நிமிர்ந்த ஞானச்செருக்கு' என்பன அவரில் நிறைந்திருந்தன.

'தமிழறிஞன் - யார்க்கும் தலைவணங்கான், வணங்கக் கூடாது' என்ற பூடகை உடையவர் வேந்தனார். அதற்கு ஒர் எடுத்துக்காட்டு இது:

“ஒரு நாள் யாழ்ப்பாணக் கடைவீதியில் நான் நின்றிருந்தேன். பெரிய உத்தியோகத்தர் போலக் காணப்பட்ட இருவர், தம் காரை விட்டிறங்கி என்னிடம் வந்தனர். அவர்கள் ஒழுங்கு செய்த விழா ஒன்றில் நான் பேச்சாளனாக வரவேண்டும் என்பது அவர் விருப்பம் என்றனர்..... இதனை எப்படியோ வேந்தனார் அறிந்தார். “இப்படிப்பட்ட பேர்வழிகளுக்கெல்லாம் நான் இடம் கொடுப்பதில்லை. தமிழுக்குஞ் சரி, தமிழ் கற்றவனுக்குஞ் சரி ஒரு தரம் உண்டு, அதை மதிக்காது தெருவிலும், வழியிலும் பல்லிழிக்கும் பேர்வழிகளுக்கு நாம் மதிப்புக் கொடுக்கக்கூடாது” என்று உணர்ச்சியோடு என்னிடம் கூறினார். (‘இனிய தமிழ் நண்பன்’, வி. சி. கந்தையா, திரு. க. வேந்தனார் அவர்களின் புகழ்வளச்சோலையின் ஒரு மலர்)

இதே வேந்தனார் தமிழ் எழுத்தாளனுக்கு அளித்த மதிப்புக்கும் பாராட்டுக்கும் அளவில்லை. ஓர் உதாரணம்:

“...ஒரு நாள் நான் கால்போன போக்கில் ஆஸ்பத்திரி வீதி வழியாகச் சுற்றுலாச் சென்றுகொண்டிருந்தேன். நான் புதிய பஸ் நிலையத்தைத் தாண்டி மின்சாரநிலையக் கட்டிடத்தைக் கடந்து ஆஸ்பத்திரியின் ஆரம்ப முகப்பு மதிலுக்குச் சமீபமாக நெருங்கிவிட்டேன்.

“தம்பி! அடேய்!”

ஏதோ குருட்டாம்போக்கான சிந்தனையுடன் எதைப்பற்றி எல்லாமோ யோசித்துக்கொண்டு சென்ற என்னை இந்த அழைப்புக் குரல் சட்டென்று தடுத்து நிறுத்தியது.

வீதிகளில் கூப்பிடப்படும் ஆயிரம் அழைப்புக்களில் இதுவும் ஒன்றாக இருக்கலாம் என்பது என் மன நினைப்பு. இருந்தாலும் திரும்பிப் பார்ப்பதற்கும் மீண்டும் அதே குரல் “உன்னைத்தான் தம்பி” என்று அழைப்பதற்கும் சரியாக இருந்தது.

வித்துவான் வேந்தனார்! மலைப்பும் ஒருவித திகைப்பும் என் மனத்தில்.....

“ஓம்! உன்னைத்தான் தம்பி நில்லு”

கிட்டே நெருங்கி வந்தார் வேந்தனார். “தம்பி, எடேய், நீ கதை எழுதினதற்குச் சாகித்திய மண்டலப் பரிசெடுத்தாயாம் பேப்பரில் பார்த்தேன். உன்னைப் பார்க்க வேண்டுமன்று நினைச்சன். மெத்தச் சந்தோஷம். உங்களைப்போன்ற இளம் உள்ளங்கள்தான் இன்று தமிழுக்குத் தேவை. நிறைய எழுது. எழுதும் போது நாலுபேர் திட்டுவான்கள். பயப்படாமல் எழுது’ நான் போயிட்டு வாறன்.”

(வேந்தனல்ல ‘மனிதன்’ டொமினிக்ஜீவா, மல்லிகை ’ 15-10-66)

'நன்றி கொன்றார்க்கு உய்தி இல்' என்னும் உண்மையை உணர்ந்த நனிநாகரிகரான வேந்தனார், தம்மைப் பாடநூல்கள் எழுத ஊக்கி ஆக்கம் தந்த ஸ்ரீலங்கா அதிபர் நா. தெய்வேந்திரனார் அவர்களுக்குத் தமது 'கவிதைப் பூம்பொழில்' நூலை நன்றிக் காணிக்கையாக நல்கி உரிமை உரை வழங்கியுள்ளார்.

என்றுமென் உள்ளந் தன்னில் இருந்திடும் இனியோன் தில்லை
மன்றில்நின் றாடும் ஈசன் மலரடி மறவாத் தூயோன்

என்பது வேந்தனார் ஸ்ரீ லங்கா அதிபருக்குச் சூட்டிய புகழ் மாலையின் ஒரு பகுதியாகும்.

பேச்சும் மூச்சும் தமிழென்றே வாழ்ந்த இப்பெரும் புலவர் ஏகலைவப் பாங்கில் மறைமலையடிகளார் மீது செலுத்திய குருபத்தி மிகப் பெரிது. அவர் பற்றிப் பேசாத நாளெல்லாம் வேந்தனார்க்குப் பிறவா நாளே!

வேந்தனார் அமரரானபோது 'மல்லிகை' நினைவுச் சிறப்பு மலர் வெளியிட்டது. அவரின் குடும்பத்தினர் மலர் வெளியிட்டனர். இவற்றில் பல துறையினரும் அவரை உவந்து பாராட்டிய 'உரையும் பாட்டும்' பல உள்ளன. அவ்வப்போது அவரின் இனிய நண்பர்கள் 'தினகரன்' முதலிய பத்திரிகைகளில் அவரை நினைவு கூர்ந்து கட்டுரைகள் எழுதினர். ஆனால் அவர் வாழும் பொழுதே தமிழ்ப் பாலகன் ஒருவன் வேந்தனார் பற்றி எழுதிய சிறு கட்டுரையின் ஒரு பகுதி நெஞ்சைத் தொடுவதாகும்.

"வேந்தனார் ஒரு தமிழ்ச் சிங்கம்; நல்ல பேச்சாளர். பிரசங்கம் பண்ணியிருக்கிறாராம். நான் அவர் பேசியதை இரண்டு தடவை கேட்டிருக்கிறேன், இளைஞர் சங்கக் கூட்டத்தில் நேருபோல நிமிர்ந்து நில்லுங்கள் என்று பேசினார். பழைய தமிழ்ப் பாட்டுக்களையெல்லாம் அவர் கரைத்துக் குடித்தவராம். ஆனால் எங்களுக்கு விளங்கக்கூடியதாய்ப் பேசினார்."

வித்துவான் வேந்தனார் - (தமிழ்ப் பாவலர்கள்
ஈழகேசரி 21-3-48)

பாலருக்கும், பாமரர்க்கும், பண்டிதர்க்கும் விளங்கவும் உணரவும் நயக்கவும் பேசியும் எழுதியும் தமிழ்ப் பெரும்பணி ஆற்றிய வேந்தனாரின் வாழ்க்கைக் காலம் 48 என்பது 84 ஆய் இருந்திருந்தாலோ என்று தமிழ் நெஞ்சங்கள்

சில இன்றும் ஏங்குகின்றன. இந்த ஏக்கந்தான் அவை அவருக்குச் செலுத்தும் நன்றிக் காணிக்கை.

இதுவரை எனக்குக் கிடைத்த சான்றாதாரங்களின் அடிப்படையில் வேந்தனாரின் பலதுறைத் திறன்களையும், பணிகளையும், சுருக்கமாக எடுத்துகாட்டினேன். சிறந்த கவிஞர், உயர்ந்த சிந்தனையாளர், நயமிக்க நல்லாசான், தரமான கட்டுரையாசிரியர், கேட்பார்ப் பிணிக்கும் சொற்பொழிவாளர், இவை யாவிலும் மேலாகத் தமிழ், தமிழினம், தமிழ்ப் பண்பாடு என்றே உயிர்த்த தமிழ்ப் பேரன்பர் என்ற பல கோணங்களில் விரிவாக ஆராயப்படவேண்டியவர் வேந்தனார் என்பதற்கு ஐயமில்லை. 'காய்தல் உவத்தல்' இன்றி அவரின் ஆக்கங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு நுணுக்க ஆய்வு நிகழ்த்தப்பட இந்த நூல் உந்துசத்தியாக அமைதல் வேண்டும் என்ற ஆசை எனக்குண்டு. அது எவ்வாறாயினும் ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய வரலாறு முறையாக எழுதப்படும் ஒரு கால கட்டத்தில் வேந்தனாரைப் புறக்கணித்து அது எழுதப்படுமாயின், அந்த வரலாறு முளியாகவே இருக்கும் என்ற உண்மையை அறிவுறுத்தும் அளவி லாவது இந்நூல் உதவாமற்போகாது. ஏனெனில் வேந்தனார் காலத்தால் உருவாக்கப்பட்டவர் அல்லர்; காலத்தை உருவாக்குவதில் தமது கணிசமான பங்களிப்பினை வழங்கியவர் என்பதை எதிர்காலம் உணரும் என்பது திண்ணம்.

வித்துவான் வேந்தனாரின் ஆக்கங்கள்

1. நூல்கள்

1. யாழ்ப்பாணத்துத் திருநல்லூர்த் திருப்பள்ளி எழுச்சியும் குயிற் பத்தும் - 1961, ஸ்ரீ லங்கா அச்சகம், யாழ்ப்பாணம்.
2. கவிதைப் பூம்பொழில் - 1964, சைவப்பிரகாச அச்சியந்திர சாலை, யாழ்ப்பாணம்.
3. சான்றோர் வளர்த்த தமிழ் - (தட்டச்சுப் பிரதி)
4. இந்துசமயம் - க. பொ. த. (சாதாரணதர) மாணவர்க்கென அமைந்தது.

2. உரை நூல்கள்

1. கம்பராமாயணம் - கும்பகருணன் வதைப் படலம்
2. கம்பராமாயணம் - காட்சிப்படலமும் நிந்தனைப் படலமும்
3. கம்பராமாயணம் - மந்தரை சூழ்ச்சிப் படலமும் கைகேயி சூழ்வினைப் படலமும்
4. பாரதியார் பாடல்கள்

3. பத்திரிகைகளிலும் சஞ்சிகைகளிலும் வெளிவந்த கட்டுரைகள்

1. திருவாசகத்தின் சிறப்புப் பாயிரம்-இந்துசாதனம், 1940 பங்குனி 25,28,
2. வேலணைத்தீவு என்ற சொல்' - இந்துசாதனம், 1940 சித்திரை 8, 11
3. திருக்கோவில்களில் உயிர்ப்பலியிடும் இழிவழக்கை ஒழிக்க வேண்டும் - இந்துசாதனம், 1940 ஆனி.
4. ஆளுடைய பிள்ளையார் அருட்பாட்டு - இந்துசாதனம், 1940 ஆடி 24
5. நாலடியார் நூல் வரலாறு - இந்துசாதனம், 1940 மார்ச்சு 5.
6. திருவள்ளுவர் சமயம் - இந்துசாதனம், 1941, ஆவணி - புரட்டாதி
7. சிவஞானபோதச் சிறப்புரை ஆராய்ச்சி - இந்துசாதனம், 1942 மார்ச்சு, 1943 தை.

8. சிவத்தென்றல் - இந்துசாதனம், 1943 கார்த்திகை 22, 25
9. ஈசன் எந்தை இணையடி நீழல் - இந்துசாதனம் 1946 சித்திரை 2.
10. அப்பா அன்பு - இந்துசாதனம், 1947 பங்குனி.
11. இளங்கோவடிகள் புலமையும் கண்ணகி கற்பும் - ஈழகேசரி, 1948.
12. இளைஞர்களே எழுமின் விழிமின் - தினகரன், 1948, கார்த்திகை.
13. அணுக்குண்டிலும் ஆற்றல் வாய்ந்தது மேடைப் பேச்சு
- தமிழ்மணி, 1950 ஆனி 22.
14. செந்தமிழ்ச் சிவநெறி மறைமலையடிகள் -யாழ்ப்பாடி, 1950 புரட்டாதி.
15. பழந்தமிழ் நாட்டின் பண்பை வளர்த்த வீரத்தாய்மாரின் விழுப்பம்
- வீரகேசரி, 1950 ஜப்பசி 8.
16. சேக்கிழார் அருளிய பெரியபுராணத்தின் சிறப்பு
- தினகரன், 1950, கார்த்திகை 19
17. கவியோகி சுத்தானந்த பாரதியார் அவர்கள் -தினகரன், 1951 தை28
18. பள்ளுப்பாடல்கள் - Ceylon Radio Times, 1951 March.
19. பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் இடம் பெற்ற பாணர் வகுப்பினர்
- தினகரன், 1951 வைகாசி 6.
20. கும்பகர்ணனின் நன்றிக் குரல் - தினகரன், 1951 வைகாசி, ஆனி
21. குகனின் வீரக்குரல் - தினகரன், 1951 ஆனி 10.
22. தமிழக வாழ்வின் உயர்வும் அகத்திணை மாண்பும்
- தினகரன் 1952 வைகாசி 4.
23. தமிழ்க் கவிதை இலக்கியத்தில் தோன்றிய முதலாவது நூல்
- தினகரன், 1952 வைகாசி 18.
24. உள்ளம் கவரும் அல்லி அரசாணி மாலை- தினகரன், 1952 ஆடி, 6.
25. பழந்தமிழக மக்களின் வாழ்க்கை வரலாற்றிலக்கியம்- தொகை நூல்
களிலொன்றான புறநானூற்றின் தோற்றம் - தினகரன், 1953 தை 18.
(இதிலிருந்து தொடர்ச்சியாக ஒவ்வொரு புதன்கிழமையும் புறநானூறு
தொடர்பான பத்துக் கட்டுரைகள் வெளிவந்துள்ளன.)

26. இலக்கிய உணர்ச்சி - இலங்கை வித்தியா போதினி, 1953
(தொடர் கட்டுரைகளாக அமைந்துள்ளது)
27. கதிர்மணி விளக்கப் பேருரை - தினகரன், 1953 ஆணி 21.
28. செந்தமிழ்ச் செல்வியைப் பாடிய செந்நாப் புலவர்
- தினகரன், 1953 ஆடி 19.
29. திருமுருகாற்றுப்படை - தினகரன், 1953 புரட்டாதி, 6, 13, 20, 27
30. திருமுருகாற்றுப்படை திருநாள் ஆய்தல் - தினகரன், 1953
கார்த்திகை.
31. மாணவர் விருந்து - தினகரன், 1954இல் இருந்து தொடர்
கட்டுரைகளாக வாரந்தோறும் வெளிவந்தது.
32. வேட்டைக் காட்டிலே விருந்து - தினகரன், 1955 தை 23.
33. தாயை வெறுத்த மகள் - தினகரன், 1955 தை 30.
34. பாசறையில் பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் - தினகரன், 1955 மாசி 6.
35. தமிழ் அறிந்த சால்பு - தினகரன், 1955 மாசி 13.
36. பாவலன் கையும் காவலன் கையும் - தினகரன், 1955 மாசி 27
37. கொடுத்து வாழ்ந்த குலத்தைக் காத்த கோவூர் கிழார்
- தினகரன், 1955 பங்குனி 13.
38. நெடுஞ்செழியன் நெஞ்சில் நிலைபெற்ற கொள்கைகள்
- 1955 பங்குனி 27
39. கொடையிற் சிறந்த குமணன் - தினகரன், 1955 சித்திரை 10.
40. காரிக் கண்ணனாரின் களிப்பு - தினகரன், 1955 பங்குனி 13.
41. இளம் பெருவழுதியார் எடுத்துரைத்த இணையற்ற வாழ்க்கை
இலட்சியம் - தினகரன், 1955 வைகாசி 8.
42. பிறர் நலன் கருதி வாழும் வாழ்வே நிறைந்த வாழ்வு
- தினகரன், 1955 வைகாசி 15.

43. காதல் நெறியில் கடவுளுடன் கலந்து பேரின்பம் நுகரக் கசிந்துருகிய சம்பந்தர் - தினகரன், 1955 வைகாசி 29
44. நற்றிணைச் செல்வம் - தினகரன், 1955 ஆனி 19 இல் இருந்து தொடராக சில வாரங்கள் வெளிவந்தவை.
45. தமிழ் ஆராய்ச்சியில் தன்னிகரற்ற தமிழ் வாணர் - தினகரன், 1955 ஆவணி 21.
46. கன்றுங் கனி உதவும் (செய்யுள் நயம் 2) - தினகரன், 1955 புரட்டாதி 11.
47. தமிழே உருவான தங்கப் புலவரின் தமிழுக்கே உரித்தான தனிச் சிறப்பு - தினகரன், 1955 ஐப்பசி 30.
48. பிறர்க்கென வாழும் பெருந்தகைமை - தினகரன், 1955 ஐப்பசி 30.
49. அழியாத அழகு கல்வி அழகே - தினகரன், 1955 மார்கழி.
- 50* தன்னேர் இல்லாத் தமிழ் - தினகரன், 1956 பங்குனியில் இருந்து 1956 வைகாசி வரை பன்னிரு கட்டுரைகள் ஞாயிறு இதழ்களில் வெளிவந்துள்ளன.
- 51.* உரிமைக்குரல் - தினகரன், 1956 ஆடியில் இருந்து 1956 ஐப்பசி வரை இருபது கட்டுரைகள் ஞாயிறு இதழ்களின் வெளிவந்துள்ளன.
- 52.* இலக்கியத்தில் வயல் வளம் - தினகரன், 1957 பங்குனியில் இருந்து தொடர்ச்சியாக பதினான்கு கட்டுரைகள் வெளி வந்துள்ளன.
- 53.* இலக்கியத்தில் பாலைநிலம் - தினகரன், 1957 இல் இருந்து சில வாரங்களுக்கு தொடர்ச்சியாக ஞாயிறு இதழ்களில் கட்டுரைகள் வெளிவந்துள்ளன.
54. உண்மைப் பொருளைக் கண்டுரைத்த உயர்திரு, மறைமலை அடிகளார் - தினகரன், 1947 புரட்டாதி.
55. கற்றுவல்ல கொற்றக் குரிசில் கதிரைவேற்பிள்ளை அவர்கள் - நாவலன், 1963.
56. தொல்காப்பியப் பறத்திணையியல் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள் - ஈழநாடு, 1963 இல் இருந்து தொடர்ச்சியாக கட்டுரைகள் வெளிவந்துள்ளன.

57. சிலப்பதிகாரம் - காப்பியச் சொற்பொழிவுகள், (நூலில்) அரசு வெளியீடு 1965.
- 58.* மூவர் தமிழ் விருந்து - சிவதொண்டன், 1966 இதழ் ஒன்றிலிருந்து இதழ் ஒன்பது வரை கட்டுரைகள் வெளிவந்துள்ளன. (இத்தொடர் முற்றுப்பெறவில்லை).
- பின்வரும் கட்டுரைகள் வெளியான காலப்பகுதி அறியப் படவில்லை.
60. தமிழ்நாட்டு மூடியுடை வேந்தர்களாகிய சேர சோழ பாண்டியர் மேல்
** பாடப்பெற்ற பழந்தமிழ் நூல் - இனிமையும் சிறப்பும் வாய்ந்து விளங்கும் முத்தொள்ளாயிரம் - தினகரன்
61. சேரவேந்தன் கோதை தெருவீதி வழியாகத் தேரின் மேல் உலாவரும்
** சிறப்பு - தினகரன்.
62. வீதிக் கதவுக் குடுமிகள் தேய்ந்ததேன் - தினகரன்.
**
- 63.** நெல்லின் வளர்ச்சியும் நல்லிசைப் புலவனும் - தினகரன்
- 64.** குடிப்பிறந்தார் குணம் - தினகரன்.
- 65.** திருவாசகத் தேன் - தினகரன்.
- 66.* திருக்குற்றாலச் செந்தமிழ் - (தொடர் கட்டுரை) தினகரன்.1956/57
- 67.* முல்லைக் கொடிக்குத் தேர் கொடுத்த வள்ளல் - தினகரன்.1956/57
- 68.* இனியோன் குன்று - தினகரன்.1956/57
- 69.* பாரியின் நாட்டைப்பெறக் கபிலர் கூறிய வழி - தினகரன்.1956/57
- 70.* பாரியின் புதல்விமார் புலம்பிய அவலக்குரல் - தினகரன்.1956/57
- 71.* பகைவரைப் புறங்கண்ட பாரியின் பறம்பு - தினகரன்.1956/57
- 72.* பாரியை இழந்த பறம்பு நாட்டின் சிறப்பு - தினகரன்.1956/57
- 73.* உலகம் வாழ்ப்பயன்பட்ட பறம்பு நாட்டு வேந்தன் - தினகரன்
1956/57
- 74.* செங்கோல் பிழையாத பாரி ஆண்ட பறம்பு நாடு - தினகரன்.1956/57
- 75.* விச்சிக்கோவும் கபிலரும் - தினகரன். 1956/57

76.* பாரியைப் பொன்ற சேர மன்னன் - தினகரன்.1956/57

77.* கபிலரின் கவலை - தினகரன். 1956/57

78.** சுந்தரரின் செந்தமிழ் பெற்ற திருக்கேதீச்சரம் - தினகரன்.

4. கையெழுத்துப் பிரதியாக உள்ள கட்டுரைகள்

1. நற்சிந்தனை - (இலங்கை வானொலியில் ஒலிபரப்பப்பட்ட சைவநற் சிந்தனைச் சொற்பொழிவுகள்).
2. காப்பிய உலகிற் சேக்கிழார்

5. சொற்பொழிவுகள் - பத்திரிகைகளில் வெளியானவை

1. அன்று அரசு வீற்றிருந்த தமிழன் இன்று ஆட்சிபீடம் இழந்து அவலப்படுகின்றான் - சுதந்திரன், 1949 சித்திரை 22.
2. அக்காலத்திலும் இக்காலத்திலும் தமிழ் மக்களின் தயக்கமிகு சிந்தனைகள் - சுதந்திரன், 1949 ஆனி 18.
3. தில்லைச் சிதம்பரம் திறந்துவிட்ட பின்னும் தீண்டாமையுண்டா? - சுதந்திரன், 1949 புரட்டாதி 24.
4. திருக்குறளை, புறநானூற்றை அளித்த தமிழரின் மரபினர் நாங்கள் - சுதந்திரன், 1949 புரட்டாதி 26.
5. சிந்திக்க மக்களுக்கு நேரங் கொடுங்கள் - தமிழ் இளைஞன், 1950 வைகாசி 11.
6. வீரத் தமிழ் மக்கள் - ஈழகேசரி, 1950 புரட்டாதி 3.
7. மலை பெயர்ந்தாலும் நிலை பெயராத வைர உள்ளம் பாய்ந்த வீரத் தமிழர் - வீரகேசரி, 1950 புரட்டாதி 10.
8. வள்ளுவர் தந்த தமிழ்மறை வையமெல்லாம் ஒங்குக - வீரகேசரி, 1950 புரட்டாதி 17.
9. தமிழ் உள்ளவரை அடிகளின் பெயரும் புகழும் நிலைக்கும் - வீரகேசரி, 1950 ஐப்பசி 21.

10. மக்கள் வாழ்வை வளம்படுத்தும் சிந்தனை..... - தினகரன், 1951
வைகாசி 13.

11. நாவலர் கொண்டாட்டங்களில் அவரது அருள் ஒளியைக்
காணவில்லை - வீரகேசரி, 1954 மார்கழி 23.

5. பத்திரிகைகளில் வெளியாகிய கவிதைகள்

(அ) நெடும் பாடல்கள்

1. உற்றுதுணை - தினகரன் (கவிதைத் தொடர்).
2. காதற் கலைவாழ்வில் - தினகரன், 1957 (கவிதைத் தொடர்).

(ஆ) பெரியோரைப் பற்றிய பாடல்கள்

1. திரு. ந. வைத்தியலிங்கம் நினைவு அஞ்சலி -
பரமேஸ்வரக் கல்லூரி ஆண்டிதழ், 1951:1952.
2. நாவலன் - ஈழநாடு, 1962 கார்த்திகை 13.
3. சேர். பொன். இராமநாதப் புரவலனார் - நாவலன், 1962 மார்கழி 16.
4. சித்தாந்த சரபம் திரு. சு. சிவபாதசுந்தரம் B. A. - ஸ்ரீ லங்கா
சைவாதீனம், 1963 மாசி 13.
5. அமரர் குழாம் அழைத்தனரோ - ஈழநாடு, 1964 ஆனி 14.
6. நாவலர் வணக்கம் - ஈழநாடு, 1965 மார்கழி 14.
7. தெய்வத் திருநெறி கண்ட தந்தை
8. குருமணியெங் கோமானைக் குயிலே நீ, வரக் கூவாய்.
9. இராமநாதன் கலைக்கூடம்

(இ) திருநாள் பற்றிய பாடல்கள்

1. தமிழன் கண்ட தைப்பொங்கல்.
2. பொங்கல் இன்று பொங்கல்.
3. தீபாவளி எங்கள் திருநாள்.

(ஈ) வாழ்த்துப் பாக்களும் வரவேற்புப் பாக்களும்

1. வீரத் தமிழன் நவரத்தினசாமி வரவேற்புப் பாக்கள் - பரமேஸ்வராக் கல்லூரி வெளியீடு, 1954 சித்திரை 2.
2. திரு. நா. கிரிதாரி பிரசாத் வரவேற்புப் பாக்கள் - யாழ். சைவபரிபாலன சபை வெளியீடு, 1962 மார்சு 24.
3. வவனிக்குள முத்தமிழ் விழா வாழ்த்து - வவனிக்குளம் முத்தமிழ்க் கலைவிழா மலர், 1964.
4. அருளமுதம் வாழ்க.
5. நாவலன் ஏட்டிற்கு வழங்கிய ஆசி.
6. ஈழமணி வாழ்த்து.
7. ஸ்ரீ கற்பக விநாயகர் வாழ்த்து - சாந்தையர் மட ஸ்ரீ கற்பக விநாயகர் கும்பாபிஷேகச் சிறப்பு மலருக்கு வழங்கப் பட்டது.

(உ) தமிழ் எழுச்சிப் பாடல்கள்

1. அறப்போர்க்கு அறைகூவல் (1) - சுதந்திரநாத அச்சகம், 1961.
2. அறப்போர்க்கு அறைகூவல் (2) - சுதந்திரநாத அச்சகம், 1961.
3. அறப்போர்க்கு அறைகூவல் (3) - பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை வெளியீடு, 1961
4. அல்லலுக்கு ஒரு "ஐம்பத்தெட்டு".
5. அறப்போர்க்கு வாரீர் - தமிழ் எங்கள் ஆயுதம் (நூலில்), 1962.

(ஊ) குழந்தைப் பாடல்கள்

1. மல்லிகை - இலங்கை வானொலி - கல்வி ஒலிபரப்பு, பாலர் பகுதி வெளியீடு.
2. கோழி - இலங்கை வானொலி - கல்வி ஒலிபரப்பு, பாலர் பகுதி வெளியீடு, 1966.
3. கரும்பு தின்போம் - இலங்கை வானொலி - கல்வி ஒலிபரப்பு, பாலர் பகுதி வெளியீடு, 1966.
4. பொன். இராமநாதன் - ஈழநாடு

5. நொண்டி - ஈழநாடு
6. வெண்ணிலா - ஈழநாடு
7. ஆறுமுகநாவலர் - ஈழநாடு.

(எ) கையெழுத்துப் பிரதியாக உள்ள பாடல்கள்

1. மாம்பழம்.
2. அக்கா.
3. பொன். இராமநாதன்.
4. திருநல்லூர்த் திருவந்தாதி.
5. வைத்தீஸ்வர வித்தியாலயம் பொன் விழா வாழ்த்து.
6. கம்பனென்றொரு மானிடன் வாழ்ந்தனன்.

* இக் குறியிட்ட ஆக்கங்கள் தற்பொழுது வெளியிடப்பட்டுள்ள **தன்னேர் இலாத தமிழ்** (2010) என்ற நூலில் உள்ளடக்கப்பட்டுள்ளன.

** இக் குறியிட்ட ஆக்கங்கள் வெளியான ஏடுகளும் வெளியான காலப் பகுதியும் அறியப்படவில்லை

- தொகுத்தவர்: கலையரசி சின்னையா

வித்துவான் - பண்டிதர் - சைவப்புலவர்

தமிழ்ப்பேரன்பர்

சித்தாந்த சிரோமணி - கவிராயர்

க.வேந்தனார்

அவர்களின் மறைவையொட்டி, தமிழ்ஈழநாட்டின் தினசரிகளில்
வெளிவந்த இரங்கற் பாக்களும் - அனுதாபச் செய்திகளும்.

பாவலன் பேர் பரவுவோமே

செந்தமிழின் தேன் பொதி வாய்
தின் வெடுத்த திண்டோள்கள் திரண்ட மார்பு
சந்ததமும் தமிழ் வாழத்
தலைப்பெய்திப் பணிபுரியும் தகைமையுள்ளம்
முந்தும் அவைத் தமிழ்ப் பேச்சில்
முன்னெவரும் இல்லாத முதல்வோய் வேந்த!
வெந்தழலும் தமிழ்ச் சுவையை
விரும்பி யுணக் கொடுத்திங்கு வேகின்றாயோ?

”ஐந்தடுக்கு மாளிகையில் அமளிமீது
அரிவையர்கள் அடிவருட ஆடிப்பாடி
இந்திரப்போ கஞ்சிலபேர் துயக்க நாட்டில்
ஏழைகளாய் எச்சிலுக்காய் ஏங்கும் பல்லோர்
இந்தவுல கிருக்கும் வரை இறைவனுக்கிங்(கு)
இடமேது” என்று அறை கூவிநின்ற
சுந்தரநற் கவியரசே வேந்த நின்நா
சுடருண்ண அமரருல குய்க்கின் றாயோ?

சொந்தவொரு முயற்சியினால் தமிழைக் கற்று
துலங்கும் அருட் பெருங்குணத்தால் உலகுக் கெல்லாம்
தந்த கவி ”அம்மா” இந்நாட்டின் செல்வத்
தமிழ்ச்சிறுவர் மழலையெலாந் தவழ வைத்தாய்
கொந்தளிக்கும் உணர்ச்சியினாய் புலமைவீறு
கொண்டபெருங் கவியரசே தமிழ்சொல்மேடை
வந்தபெரு நாவலனே நின்சீர் இந்த
வையமெலாம் பரவிவர வாழ்த்து கின்றேன்.

செந்தமிழின் உயிர்மூச்சு
தீம்புலவர் திறலாய்ந்து பேசும் செந்நா
கந்தனருட் கேங்கி நிதம்
கவிபாடும் பேரிதயக் கருணை நெஞ்சு
சுந்தரநல் எழில் உருவம்
தோன்றியநல் நாட்டுயர்வில்லீதாய்ந்த அன்புப்
பந்தமுள்ள 'நாகேந்திரம் பிள்ளை' என்ற
பாவலன் க.வேந்தன்பேர் பரவுவோமே!

வித்துவான் க.வேந்தனாரின் மறைவு குறித்து அவரது மாணவனாயிருந்த கவிஞர் தில்லைச்சிவன் கீழ்வரும் பாடலைப் பாடி அனுப்பியுள்ளார்:- மல்லிகை-ஐப்பசி 1966)

தீந்தமிழ் தந்த செந்தமிழ் வேந்தன்

ஓயாது செந்தமிழை உரைத்த நாவும்
ஒண்தமிழை ஆய்கின்ற உளமும் என்றும்
சாயாத தமிழ்ப்பண்பும் தரணி தன்னில்
சந்ததமும் நின்னுலவத் தளரா வேந்த
மாயாத அரனடியில் வாழ்வோர் வாழ
வண்தமிழைக் கற்பிக்க மனத்தால் உன்னிப்
போயினையோ பொன்னுலகம் புலவா! உன்றன்
புலமையினால் எம்மிடை நீ பொலிவாய் நின்றே!

பாலர்களின் உளமினிக்க பாலைக் காய்ச்சி
பக்குவமாய் தந்தநல்ல தாயின் உள்ளம்
ஞாலமதில் உன்கவியில் நாளும் வாழும்
நலமறிவோம் நறுந்தேனை ஆர்ந்தே தெய்வ
சீலமுடன் தெய்வநெறி துலங்க நின்ற
செய்யுளெலாம் செகமீது வாழும் அந்தக்
காலமதை அவைவெற்றி காணும் ஐயா!
கவின் தமிழில் அவையென்றும் ஒளிரும்மெய்யாய்!

கம்பனொடு வள்ளுவனை இளங்கோ வென்னும்
கவின் சிலம்பைத் தந்தவனை புதுமை தன்னை
அம்புவியில் ஆக்கியபா ரதியை யெல்லாம்
அறிந்தவரின் திருந்தநெறி பொருந்த இங்கு
செம்புலமை திகழத்தீங் கவிதை செய்தோய்
சீரியநின் பொன்னுடலம் இல்லை யானால்
நம்மவரின் நாவினிலே உள்ளத்தில் எல்லாம்
நாளும் நீ நலத்தோடு ஒளிர் வாயே!

இ.நாகராஜன் (தினகரன்- புரட்டாதி 1966)

விண் சென்ற வண்டமிழ் வேந்தன்

செந்தமிழ்க் கங்கை பாய்ந்த
செப்பருங் கிரியே எங்கள்
சிந்தையில் உறைந்து விட்ட
சீரினோய் தன்மை கண்டே
நொந்த அந்நமனு மும்மை
நொடிதனில் அழைத்துச் சென்றான்
பைந்தமிழ் அன்னை ஈன்ற
பாற்கடல் அமுதே அன்பே

விந்தை சேர் தமிழின் செம்மை
விளங்கியே நாளும் வாழ்ந்த
விந்திய மன்ன வேந்தே
புவிதனில் உயர்ந்த ஆற்றல்
புந்தியின் செம்மலாக
புகழ்க் கடல் நீந்தி நின்றாய்
நொந்த நம் இதயத் தேக்கம்
நீக்குவார் யாண்டு மின்றே

சொல்லிலே வல்லோனாய்
சோதரா சீர்மையாளா
கல்லுக இருளை என்று
கடவுளர் நெறியைக் கொண்டாய்
வெல்லுக திசைகள் நான்கும்
வண்டமிழ்க் கருத்தால் என்று
பல்பொருட் தருவாய் வாழ்ந்து
பாரினில் மிளிர்ந்தா யன்பே.

-சரோஜா வேலாயுதம் -
(தினகரன்- புரட்டாதி 1966)

ஏன் அழைத்தார்?

அடுக்கடுக்காக அடுக்குமொழி யதிருமா(று)
அவையேறிப் பிரசங்கஞ் செய்தாலோ
துடுக்காக மெய்சிலிர்க்கக் கண்டனங்கள்
துணிவினொடு சிறுவயதில் விடுத்தாலோ

மிடுக்காக நற்சங்கத் துறைதோய்ந்த
மேலான காவியங்கள் நயத்தலாலோ
திடுக்காகக் கூற்றுவனும் உனையழைத்துச்
சேர்த்தானே! விண்ணவர்க்குத் திருப்திதானோ!

- சேந்தன் -

(ஈழநாடு - புரட்டாதி 1966)

ஈழநாடு சிறந்த தமிழ் அறிஞரை இழந்துவிட்டது வேந்தனார் மறைவுற்றி திரு.இரத்தினம்.

(தினகரன் -புரட்டாதி 1966)

“வித்துவான் வேந்தனாருடைய மறைவு தமிழ் உலகத்தைப் பெரும் அதிர்ச்சிக்குள்ளாக்கியது. அவருடைய இழப்பு தமிழ் அறிஞர் உலகிற்கோர் பேரிழப்பாகும்” என கிளிநொச்சி பாராளுமன்ற உறுப்பினர் திரு.கா.பொ. இரத்தினம் வித்துவான் வேந்தனார் மறைவு குறித்து விடுத்த அனுதாபச் செய்தியில் தெரிவித்துள்ளார்.

மேலும் அனுதாபச்செய்தியில் அவர் தெரிவித்திருப்பதாவது:- தமது பேச்சாலும் எழுத்தாலும் தமிழ் ஆர்வத்தையும் இலக்கிய நயத்தையும் தமிழ் மக்களுக்கு ஊட்டி தமிழ்வளர்க்கும் பணியில் ஈடுபட்டவர்களில் அவர் முன்னணியில் விளங்கியவர். அஞ்சாமலும் அசையாமலும் தனித்தமிழ் மரபைப் பேணி சைவநெறியைத் தமிழ் நெறியாக இயற்றி அயராது உழைத்து வந்தார்.

இவருடைய மறைவினால் ஈழநாடு தலைசிறந்த தமிழறிஞரை இழந்து விட்டது. எதிர்பாராத வகையில் தனது கணவனை இழந்த மனைவிக்கும் தந்தையை இழந்த மக்களுக்கும் எனது ஆழ்ந்த அனுதாபத்தைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். அவருடைய ஆருயிர் பேரா இயற்கை பெரும் பேறு எய்துக

வேந்தனார் மறைவுக்கு அனுதாபச் செய்திகள்

(தினகரன் -புரட்டாதி 1966)

“தமிழ் அறிஞர் வித்துவான் க.வேந்தனார் மறைவு ஈழத்துத் தமிழ் உலகுக்குப் பெரும் அதிர்ச்சியைத் தந்துள்ளது. ஈழம் ஈன்ற தமிழ் அறிஞருள் சமீப காலத்தில் முன்னணியில் திகழ்ந்தவர் வித்துவான் வேந்தனார்.”

வித்துவான் வேந்தனார் மரணம் குறித்து அரசாங்க எழுது வினைஞர் சங்கம் வெளியிட்டுள்ள அனுதாபச் செய்தியில் மேற்கண்டவாறு கூறப்பட்டு இருக்கிறது.

“மரணமுற்ற வித்துவான் வேந்தனார் தமிழ் பண்டிதர்களுக்குள் முதல்ஸ்தானம் வகித்தார். அவரது தமிழ்ப் புலமையும் கவிதா சக்தியும் போற்றப்பட வேண்டியதாகும். நாவன்மை மிக்க அவரது மறைவு தமிழ் பேசும் மக்களுக்கு ஒரு பேரிழப்பு. ஈழத்துக் கல்வி உலகில் அவர் தனக்கென ஒரு இடம்பெற்று தமிழ் வளர்ச்சிக்குப் பாடுபட்டார். அவரது குடும்பதிற்கு ஆழ்ந்த கவலையைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.” என செனட்டர் எஸ்.நடராஜா தனது அனுதாபச்செய்தியில் கூறியிருக்கிறார்.

தமிழறிஞர் வேந்தனார் காலமானார்!

(கேசரி நிருபர்)

ஈழத்தின் தமிழறிஞரும் யாழ்ப்பரமேஸ்வராக் கல்லூரியின் தமிழ் விரிவுரையாளருமான வித்துவான் க.வேந்தனார் நேற்றுக் காலை மாறடைப்பினால் யாழ்ப்பாண பெரியாஸ்பத்திரியில் காலமானார்.அன்னாருக்கு வயது 48 ஆகும்.

வித்துவான் வேந்தனார் காலமானார்!(ஈழநாடு -- புரட்டாதி 1966)

யாழ்ப்பாணம் பரமேஸ்வராக் கல்லூரியில் 20 வருடங்களாகக் கடமையாற்றிய வித்துவான் வேந்தனார் திடீரென ஏற்பட்ட இருதய நோயின் காரணமாக சனிக்கிழமை இரவு காலமானார். இவருக்கு வயது 48. அரசாங்க புத்தக வெளியீட்டுச் சபையின் அங்கத்தவராகக் கடமையாற்றினார். ஆழ்ந்த சமய அறிவும் குழந்தைக் கவிதைகள் இயற்றும் ஆற்றலும் படைத்தவர் இவர்.

அனுதாயம்

(தினகரன் - புரட்டாதி 1966)

அரசாங்க எழுதுவிளைஞர் அ.தேவராசா, வித்துவான் வேந்தனாரின் மறைவு குறித்து விடுத்த அனுதாபச்செய்தியில் பின்வருமாறு தெரிவித்துள்ளார். "தமிழறிஞர் வித்துவான் க.வேந்தனார் மறைவு ஈழத்துத்தமிழ் உலகுக்குப் பெரும் அதிர்ச்சியைத் தந்துள்ளது. ஈழம் ஈன்ற தமிழ் அறிஞருள் சமீப காலத்தில் முன்னணியில் திகழ்ந்தவர் வித்துவான் வேந்தனார். அவரிடம் பாடம் கேட்டுப் பண்டிதரானோர் பலர். அவர் கவிதையில் செந்தமிழின் சாயலும், இன்பக் கவிநயமும், எடுப்பான அமைப்பும், மிடுக்கான நடையையும் காணலாம். அவர் சிறந்த குழந்தைக் கவிஞராகவும் திகழ்ந்தார். அவர் மறைவு ஈழத்துத் தமிழுலகிற்கு ஒரு பேரிழப்பாகும். அவர் மறைவில் அரசாங்க எழுது விளைஞர் சங்கம் துயர் கொள்கிறது. அவர் குடும்பத்துக்கு எமது அனுதாபங்கள் உரித்தாகுக."

தமிழ்ச் சங்கம் அனுதாயம்

(தினகரன் - புரட்டாதி 1966)

வட்டுக்கோட்டை தமிழ்ச் சங்கம் காலஞ்சென்ற வித்துவான் திரு.க.வேந்தனாரின் மறைவையொட்டி ஒரு அனுதாபத் தீர்மானத்தை நிறைவேற்றியுள்ளது. அத்தீர்மானத்தில் பின்வருமாறு தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது: ஈழத்தமிழ் அறிஞர் வித்துவான் திரு.க.வேந்தனாரின் மறைவு தமிழ் கூறும் நல்லுலகிற்கு ஈடுசெய்ய முடியாத பேரிழப்பாகும். அவர் சிந்தையிலும் செய்கையிலும் தமிழ் அன்னைக்கு முதலிடம் தந்து சேவை நனிபுரிந்தவர் சிறந்த பேச்சாளரும் உரையாசிரியருமாகிய இவரது சேவையை இன்று மாணவர் உலகம் இழந்து விட்டது. ஈழத்தமிழறிஞர், சிறந்த அறிஞனை இழந்து விட்டனர், கணவனை இழந்த மனைவியாருக்கும் அருமை மக்களுக்கும் அனுதாபத்தைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம் என குறிப்பிட் டுள்ளனர்.

வேந்தனார் காலமானார்.

தினகரன் 19-09-1966

யாழ்ப்பாணம், பர்மேஸ்வராக் கல்லூரி தமிழ் விரிவுரையாளரும் ஈழத்தின் சிறந்த இலக்கியப் பேச்சாளரும், எழுத்தாளருமான வித்துவான் க.வேந்தனார் இன்று தமது 48வது வயதில் மாரடைப்பு நோயினால் காலமானார்.

அழத்தானே வருகுது எனக்கு

வெண்பா

நெஞ்சத் துணிவும் நிலைதிரியாப் பண்பாடும்
அஞ்சிப் பகைசாயும் ஆண்மையும் - விஞ்சிடவாழ்
தக்கோன் வேந்தனாரின் தண்ணளியா தாள்களிற்
புக்கோ பணிபுரிவோம் போந்து.

சவலைக் கடலுளனாய்க் கிடந்து தடுமாறும் கவலைக் கெடுத்த
திரு.கனகசபை வேந்தனார் தனது 48வது வயதில் மனைவி மக்களையும்
எம்மையும் விட்டு 18-9-66ல் சென்றடையாத திருவடைந்தார். இவரின்
நாவன்மையை அறிந்த கலாநிதி சு.நடேசபிள்ளை இவரை பரமேஸ்வராக்
கல்லூரியில் தமிழ் விரிவுரையாளராக அமர்த்தினார்கள். இவர் வேலணை
யில் பிறந்து தமிழ்நாடு சென்று வித்துவான், பண்டிதர், சைவப்புலவர், என்ற
பரீட்சைகளுக்கு பயிலும் காலத்திலும் சொல்லின் செல்வர் கலாநிதி
ரா.பி.சேதுப்பிள்ளை முதலியோரின் பாராட்டைப் பெற்றார்கள்.

இவரின் கவிதைகளும் இந்தியா, மலாயா போன்ற விடங்களிலும் வெளி
வந்தன. இவருக்கு நாத்திட்டி அடிக்கடியுண்டு. இளம் வயதிலே கண்டனப்
பேச்சாளராக மேடை அதிர சொற் சோர்வின்றி வீறுடன் வரும்! வேந்தனா
ரின் பேச்சென்றால் சனவெள்ளம் குவியும்.

இவருக்கு ஈழநாட்டில் தமிழ் புலமையில் ஒப்பாரும் மிக்காருமில்லை. எழுத்
தாளன், பேச்சாளன், பாவலன், கற்றபடி நடப்பவர் என்று அறிந்ததும் ஸ்ரீ
லங்கா சைவாதீனம் 'நாவலன்' பத்திரிகை ஆலோசனைக்குழுவில்
சேர்த்துக்கொண்டது.

27-6-64ல் ஸ்ரீ லங்கா சைவாதீனம் சித்தாந்த சிரோமணி என்னும் பட்டத்தை
அளித்தது. வித்தியாரத்தினம் திரு.சோ. நடராஜன் B.A பட்டத்தை ஆதீன
சார்பில் வழங்கிப் பென்னாடை போர்த்திப் பாராட்டினார்கள்.

இராமநாதன் கலாச்சார சர்வகலாசாலையினர், ஆதரித்து பல கட்டுரை
களையும், கவிதைகளையும் பொழிந்தார்கள்.

இவருடைய கடைசி நூல் கவிதைப் பூம்பொழில் ஆகும்.

-நகுல கணேசன்.

(நாவலன் - புரட்டாதி 1966)

நாட்டிலும் நகரிலும்

வித்துவான் வேந்தனார் இறந்துவிட்டார் என்ற செய்தியைக் கேட்ட எந்தக் காதும் 'ஐயோ' என்று நாவின் மூலம் கதறாமல் விடாது.

ஈழத்துக்கோர் மா.பொ.சி வந்து விட்டார். அவர் இங்கே கம்பராமாயணத்தைக் கனிந்துரைப்பார். அதை நாங்கள் கேட்டு இன்புறுவோம் என்று நம்பியிருந்த மக்கள் வேந்தனாரின் மறைவைக் கேட்டு மாறாத்துயர் கொள்வர் என்பது நிச்சயம்.

நாகேந்திரம்பிள்ளை என்ற க.வேந்தனார் வேலணையில் 5-11-18ல் பிறந்தார். அவருக்கு இன்று 48 வயது பூர்த்தியாகின்றது. சிறுவயதில் கல்வி கேள்விகளில் சிறந்து பின்பு ஆசிரிய கலாசாலையில் சேர்ந்து தேறிய பின்னர் சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தில் 1943-ல் வித்துவான் பட்டம் பெற்றார். அதற்குப் பின்னர் யாழ்ப்பாணம் பரமேஸ்வராக் கல்லூரியில் சேர்ந்து முந்தநாள் வரை அதில் தமிழ், சைவ விரிவுரையாளராகக் கடமையாற்றி வந்தார்.

வெள்ளிக்கிழமை மாலையில் அவருக்கு திடீரென்று மாரடைப்பு ஏற்பட்டது. உடனே யாழ்ப்பாணம் பெரிய ஆஸ்பத்திரிக்கு கொண்டு போனார்கள். நேற்றுக்காலை சுமார் எட்டு மணியளவில் அவர் தவறிவிட்டார்.

வித்துவான் வேந்தனார் அவர்கள் ஒரு சைவப்புலவராகவும் அரசாங்க பாடப்புத்தக எழுத்தாளராகவும், சிறந்த பேச்சாளராகவும் திகழ்ந்தார். அவருடைய பேச்சில் ஆவேசம் நிறைந்திருந்தது. தமிழ் மூச்சு வீசியது.

வித்துவான் வேந்தனார் தமிழிலும், சைவத்திலும் மாந்தி அமிழ்ந்தவர். 'கவிதைப் பூம்பொழில்' 'தமிழ் இலக்கியம்' என்ற நூல்களையும் அச்சிட்டு வெளியிட்டுள்ளார். 1947ம் வருடம் ஜனவரி மாதம் அவர் பரமேஸ்வராக் கல்லூரியில் சேர்ந்து ஈழத்து மாணவர்களுக்குத் தமிழையும் சைவத்தையும் புகட்டினார்.

தமது இல்லத்துக்கு கலைச்சோலை என்று பெயர் வைத்ததே அவரது கலையின்பத்தைக் காட்டுகின்றது. வேந்தனாரின் மறைவு ஈழத்திற்கு மட்டுமன்றி தமிழ் இலக்கியத்துக்கும், சைவத்துக்கும் ஒரு பெரிய நட்டம் என்றே கூறவேண்டும்.

- வழிப்போக்கன் -
ஈழநாடு 19-09-1966 (ஞாயிற்றுக்கிழமை)

தமிழ் காத்த வேந்தனார்

கடந்த 20 ஆண்டுகளுக்கு மேலாக யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டிலும் பொதுவாக ஈழத்திருநாடு முழுமையிலும் தமிழருக்குத் தொண்டாற்றி வந்த பெரியார்கள் பலனுள்ள பெருவாழ்வுவாழ்ந்து மொழிக்கும் மக்களுக்கும் தொண்டாற்றி வந்ததை நாம் அறிவோம். இவர்களுள் மொழிகாத்த மன்னர் வரிசையில் முன்வைத்து எண்ணத்தக்கவர்களுள் தமிழ் காத்த வேந்தனும் முதன்மை பெற்றவரே.

இலக்கியக்கலை மறுமலர்ச்சி வரலாற்றில் பாரதிக்குப் பின் வந்த பரம்பரை ஒன்று மொழிவளர்ச்சித் துறையில் முன்நின்று உழைத்துவந்ததை நாம் அறிவோம். தமிழர் மரபில் சிறந்தனவற்றை, உயர்ந்தனவற்றை மக்கள் மன்றத்தில் மதிப்புப்பெறச் செய்வது அவசியமாகின்றது. அரசியல் துறையில் ஏற்பட்ட பெருவிழிப்புணர்ச்சியும், சமூக ஏற்றத் தாழ்வுகளை அகற்றும் ஆர்வமும், பிறநாட்டினரின் மொழி, மத, கலாச்சார மோகங்களினின்றும் மக்களை விடுவித்து விவேகானந்தர் நாவலர் போன்றோரின் வழிநின்று தொண்டாற்றி வந்த மரபொன்று தழைத்தோங்கியது. அத்தகைய முன்னணிப் படையில் முன்வரிசையில் வைத்து எண்ணப்பட வேண்டியவர், மொழிக்கும் சமூகத்திற்கும் செய்த தொண்டால் தனக்கென உரிய இடத்தைப் பெற்றுக் கொண்டவர் நமது வேந்தனார்.

மறுமலர்ச்சி மன்னன்

யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டில் வைதீகம் வேண்டி நின்ற பழமைப் பெரியவர்களின் போக்கிற்கு முடிவு கட்டப் புதிய பாதை கண்டு தந்த பெருமை எமது வேந்தனுக்கே உண்டு. மொழிக்கும் சமூகத்திற்கும் தொண்டு செய்ய ஆசிரியர்களைப் போன்று சிறந்த வாய்ப்பு வேறுயாருக்கும் கிடைப்பது அரிது. அப்பேர்ப்பட்ட புனித ஆசிரியத்தொழிலுக்கு தன் வாழ்வாலும், திருத்தொண்டாலும் உதாரண சீலராக விளங்கியவர் எமது அருமை வேந்தனார் அவர்களே. வகுப்பறையில் வளர்த்த மொழி அபிமானமும் சமூக சீர்திருத்த நோக்கங்களும் வேந்தனை வெகு விரைவில் தமிழ்கூறும் நல்லுலகம் விரைந்து அறிந்து கொள்ள வாய்ப்பாக அமைந்தது.

1947ம் ஆண்டில் பரமேஸ்வராக் கல்லூரியில் கூட்டப்பட்ட தமிழ்விழாவில் ஈழத்துத் தமிழரின் மானம் காத்த தலைவனாக வேந்தனார் திகழ்ந்தார். அவர் அன்று கூடிய தமிழ்விழா இலங்கையின் தமிழ் இலக்கிய மறுமலர்ச்சி வரலாற்றில் ஒரு புதிய திருப்பத்தை ஏற்படுத்தியது. இத்தகைய திருப்பத்திற்கு அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம் தந்த தமிழ் அறிஞர்களும்

மூலகாரணமாக விளங்கினார்கள்.

பொருளாதாரத் துறையில் வாழ்த்துடித்த வேலணை மக்கள் வர்த்தக ஆர்வம் திசை திருப்பப்பட்டு அண்ணாமலையில் பல்கலைக்கழக வித்துவான் வேந்தனாரின் வடிவில் எமக்கும் கிடைத்தது. வடமொழி ஆதிக்கத்தில் இருந்து விடுதலை, ஆங்கிலமொழி மோகத்திலிருந்து விடுதலை பெற்று திரு.வி.கலியாணசுந்தர முதலியாரின் சைவசமய சமரச நெறியும் சமதர்மத் துடிப்பும் ஒருங்கே பொருந்த மொழித்துறையில் மறுமலர்ச்சி மன்னாகத் திகழ்ந்தார் வேந்தனார்.

திருக்குறள், சிலப்பதிகாரம் ஆகிய இரு இலக்கியப்படைப்புகளிலும் பேரன்பு கொண்டு பாரதியினுடைய தேச பக்திமொழி அபிமானமும் ஒருங்கே திகழ் கவிதை புனைந்து நூலாக்கி, பிரசங்கங்கள் செய்து, ஈழத்தில் விழிப்புணர்ச்சியைத் தூண்டிவிட்ட செம்மல் வேந்தன். இலக்கியத் தொண்டாற்ற, தமிழ் மொழியை வளர்க்க, அரசியல் பின்னணியை நாடாது தனக்கே உரிய தன்மான உணர்வுடன் தொண்டாற்றித் திகழ்ந்த வேந்தன் குரல் ஓய்ந்துவிட்டது. அவர் எழுப்பிய குரலின் வீரத் தொனி, தமிழ்மொழி அறிவு, சமூக ஆர்வம், அவர் வளர்த்த இளைஞர்களின் உள்ளத்தில் உயிர் பெற்று சாவா வரம் பெற்று நின்று திகழ்கிறது. பிரசங்கக்காரர் பலர் மேடைப் பேச்சுடன் மொழித் தொண்டிற்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்து விடுவார்கள். ஆனால் இந்தப் பொது விதிக்கு மாறாக புனித வழிநின்று மொழித் தொண்டாற்றிய வள்ளலே வேந்தன். அவர் செயல்வீரர். அதே வேளை சொற்கொண்டல், வள்ளுவர் விழாக்களும் கண்ணகி பெருமை பேசும் இலக்கிய மேடைகளும் ஈழத்தில் எதிர்காலத்தில் வேந்தன் இல்லா மையால் சிறந்து விளங்கமுடியாது.

பரப்பிய உயர் நோக்கங்கள்

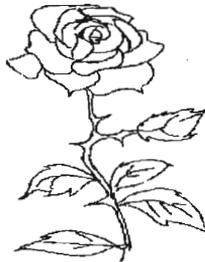
தேசத்தின் விடுதலையை நாடி சமூக சீர்திருத்தம் வேண்டிநின்ற வேந்தனார் சாதிக் கட்டுப்பாட்டை வேம்பென வெறுத்தார். சமூக ஏற்றத் தாழ்வுகள் ஒழிக்கப்பட வேண்டியதன் அவசியம் பற்றி அவர் எழுப்பிய முரசொலி இனிமேல் பாரதி விழாக்களில் முழங்க முடியாது. ஆனால் அவர் பரப்பிய உயர் நோக்கங்கள் செத்துமடியக் கூடியவையுமல்ல. தமிழ் மொழியில் பேரார்வம் கொண்ட வேந்தனார் பிறமொழிகளைக் கற்பதன் அவசியத்தை வற்புறுத்தி வந்தவர். குறிப்பாக மேல்நாட்டு அறிவுக்களஞ்சியங்களைத் தமிழில் படைக்க வேண்டுமென்றும் அதற்கே உரியவர்கள் தமிழ் மொழியைத் தாய்மொழியாகக் கொண்டு ஆங்கில மொழிமூலம் உலக அறிவைப்பெறும் வாய்ப்பைப் பெற்ற சிலருக்கே உண்டென்றும் வற்புறுத்தி வந்தார். இலங்கை நாட்டில் வாழும் தமிழ்மக்கள் உரிமை பெறாத அவல நிலை

யைக் கண்டு ஏங்கித் தவித்த வேந்தனார், தமிழ் மொழிக்கு உரிய உரிமையைப் பெறுவதற்கு தன்னால் இயன்ற அனைத்தும் செய்தார். பிறமொழித் துவேசம் அவரிடம் இருந்ததில்லை. சிங்கள மக்கள் மத்தியில் ஏற்பட்ட மறுமலர்ச்சியைப் பின்னணியாக வைத்து தேசிய ஐக்கியத்தையும் சிங்களவர், தமிழர் நல்லுறவையும் பேணும் அதே வேளையில் தமிழர் தமக்குரிய உரிமைகளையும் பெற்றாகவேண்டும் என்ற அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை அவரிடம் காணப்பட்டது. கட்சி அரசியல்களுக்கு அப்பால் நின்று மொழிப்பிரச்சனையைத் தீர்க்கவேண்டும். அதுவே தீர்ப்பதற்கு உரிய வழியும் என்று வாதாடியுள்ளார்.

அழியாத இடம்

பழகுவதற்கு இனிய உயர் பண்பும், பழமைப் பாதுகாவலர்கள் கேட்டு நடுங்கும் புதுமைக்குரலும், தன் கருத்தை எவர் முன்னும் அஞ்சாது சொல்லும் நேர்மையும்-வீரமும், தமிழ் மொழியில் ஆழ்ந்த அறிவும், அறிவை எங்கிருந்தாலும் தனதாக்கிக் கொள்ள வேண்டுமென்ற தீராத விடாயும், கண்ணியமும், கடமை உணர்வும் ஒருங்கே திரண்ட உத்தமன் வேந்தன் மறைந்தார். ஆனால் தமிழ் மொழியைக் காத்த ஈழத்துத் தமிழர் மரபில் வேந்தனும் தனக்கே உரிய சிறப்பிடத்தைப் பெற்று விட்டார். ஈழத்தின் தமிழ் மொழி வரலாற்றில் வேந்தன் இடம்பெற்று விட்டார். இறவா வேந்தனாக அவர் என்றும் வாழட்டும். அவர் வளர்த்த தமிழ் மென்மேலும் செழித்தோங்கட்டும். வேந்தனாரின் நாமத்தை நிலை பெறச் செய்யும் வகையில் சாகித்திய மண்டலத்தினர் முன்வந்து வேந்தனாரின் தமிழ் தொண்டிற்கு கௌரவம் தர முன்வருவார்கள்.

வ. பொன்னம்பலம் எம். ஏ. அதிபர்,
வித்தியானந்தாக் கல்லூரி, முள்ளியவளை
- புரட்டாதி 1966

வித்துவான், பண்டிதர், சைவப்புலவர்
திரு க. வேந்தனார் அவர்களின்
புகழ்வளச் சோலையின்
ஒரு மலர்

பராபவ - ஐப்பசி - ௨
(1966 - 10 - 18)
மறுபதிப்பு: விகிர்தி ஆவணி -
(2010 - 09 - 18)

வித்துவான், பண்டிதர், சைவப்பலவர்
தமிழ்ப் பேரன்பர்
திரு. க. வேந்தனார் அவர்கள்

தோற்றம்
5 - 11 - 1918

நிறைவு
18 - 9 - 1966

உ
சிவமயம்

எனதருமைத் தந்தையர் வித்துவான் க. வேந்தனார் அவர்களின் வரலாற்றுச் சுருக்கம்

செந்தமிழ்ப்புலமையும் தெய்வச்சால்பும் மிக்கவராக விளங்கிய யாழ்ப்பாணத்து வேலணையூர் வித்துவான் வேந்தனார் அவர்கள் இன்று எம்மை விட்டுப் பிரிந்து விட்டார்கள். அவரின் தந்தையார் சரணையூரில் வாழ்ந்த சைவ வேளாண் குலத்தோன்றல் கனகசபைப்பிள்ளை ஆவர். தாயார் திருந்துகுணச் செல்வி தையல்முத்து அம்மையார். இவ்விருவரும் செய்த அருந்தவத்தினால் தனியொரு புதல்வனாகத் தோன்றிய வேந்தனார் அவர்கள் தான் பிறந்த அன்றே பெற்ற அன்னையை இழந்தார். பின் தந்தையின் அன்பாலும் ஆதரவாலும் வளர்க்கப்பட்ட வேந்தனார் அவர்கள் இளமைப் பருவத்திலேயே கல்வியில் மிக வல்லவராக விளங்கினார்.

அவர் வேலணையில் உள்ள சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலை, சரசுவதி வித்தி யாசாலை ஆகிய பாடசாலைகளில் தமது ஆரம்பக் கல்வியைப் பயின்றார். இங்ஙனம் கல்வி கற்று வருங்காலத்திலேயே **இந்துசாதனம், ஈடுகேசி** ஆகிய பத்திரிகைகளில் சமய சம்பந்தமான கட்டுரைகளையும், இலக்கியக் கட்டுரைகளையும் எழுதி வந்தார். இவற்றோடு புராணங்க ளுக்குப் பயன் சொல்லியும் வந்தார். பின் 1934 ஆம் ஆண்டில் ஆரிய திராவிட பாஷாபிவிருத்திச் சங்கத்தினரால் நடாத்தப் பெற்ற பாலபண்டித பரீட்சையில் தோற்றி முதலாம் பிரிவிற் சித்தி யடைந்தார். இத்தகுதியுடன் தான் முன்பு கல்வி கற்ற இரு பாடசாலைகளிலும் ஆசிரியராகக் கடமை யாற்றினார். பின் 1941 ஆம் ஆண்டில் மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தினரால் நடாத்தப் பெற்ற பண்டித பரீட்சையில் தோற்றிச் சித்தியடைந்து மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கப் பண்டிதரானார். அதன் பின்னர் 1942 இல் சைவ சித்தாந்த மகா சமாஜத்தினால் நடாத்தப்பெற்ற சைவப்புலவர் பரீட்சையில் தேறிச் **சைவப்புலவர்** ஆனார். இப்பட்டம் 1942 இல் சீர்காழியில் திரு. கதிரேசச்செட்டியார் தலைமையில் நடைபெற்ற சைவ மகாநாட்டில் வழங்கப் பட்டது. அவர் இம்முன்று பரீட்சைகளிலும் ஆசிரியரின் துணையில்லாமல் தன் முயற்சியினாலேயே தமிழைக் கற்றுச் சித்தியடைந்தார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

1943ம் ஆண்டிலே யாழ்ப்பாணத்துத் திருநெல்வேலிப் பரமேசுவராக் கல்லூரி யில் இருந்த பண்டித ஆசிரிய பயிற்சிக் கழகத்திற் சேர்ந்து இரண்டு ஆண்டுப் பயிற்சி பெற்றுத் தேறிப் பயிற்றப்பட்ட ஆசிரியராக விளங்கினார்.

அக்கழகத்தில் . அதிபராக இருந்த பெருங்கலைக்குரிசில் சிவப்பிரகாசம் அவர்களுடைய மதிப்பையும், அங்கே விரிவுரையாளராக இருந்த மாவைக் கவுணியன் வெண்ணெய்க் கண்ணனார், இளமுருகனார், சிதம்பரப்பிள்ளை என்போரின் நன்மதிப்பையும் பெற்றார்.

இங்ஙனம் வேந்தனார் அவர்கள் பண்டித ஆசிரிய பயிற்சிக் கழகத்தில் சேர்ந்து பயிற்சி பெறும் காலத்தில் தனித் தமிழ் ஆசிரியர் சுவாமி வேதாசலம் (மறைமலையடிகள்) அவர்களைத் தமது ஆசிரியராகக் கொண்டார். பின் 1944 ஆம் ஆண்டில் வித்துவான் பரீட்சை எடுப்பதற்காக இந்தியா சென்ற பொழுது மறைமலையடிகளாருடன் தங்கியிருந்து கல்வி கற்றார். அவ்வாண்டிலேயே சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தால் நடாத்தப் பெற்ற வித்துவான் பரீட்சையில் தேறினார். தனித்தமிழ் ஆசிரியர் உயர்திரு மறைமலையடிகளாரைத் தமது ஆசிரியராகக் கொண்டமையினாலேயே அவரும் தனித்தமிழ் நடையை விரும்பிப் போற்றினார்.

இவர் சிறந்த புலமைவீறு படைத்தவராய் விளங்குதலைக் கண்டும் கேட்டும் களித்த திருவாளர் சு நடேசபிள்ளை அவர்கள் 1946 ஆம் ஆண்டில் யாழ்ப்பாணம் பரமேசுவராக் கல்லூரியில் தமிழ் விரிவுரையாளராக வீற்றிருந்து கடமையாற்றும் வாய்ப்பை நல்கினார். அன்று தொடக்கம் இன்றுவரை அக்கல்லூரியின் ஆக்கம் கருதி உழைத்து வந்த வித்துவான் வேந்தனார் அவர்கள் கல்லூரி அதிபர். ஆசிரியர்கள், மாணவர்கள் ஆகியோரின் நன்ம திப்பையும் பெற்றுத் திகழ்ந்தார். அவர் அக்கல்லூரியின் முன்னை நாள் அதிபர் திருவாளர் நடேசபிள்ளை அவர்களிடமும், இப்பொழுதைய அதிபர் திருவாளர் சிவபாதசுந்தரம் அவர்களிடமும் நிறைந்த அன்பும் மரியாதையும் வைத்திருந்தார்.

பின் 1947ம் ஆண்டில் தண்தமிழ்த்தாயின் தனித் தெய்வத் தன்மைகளை தேமதுரத் தமிழ்ப்பாக்களால் திசைமணக்கத் திகழ்வித்திருப்பதற்காகத் திருவாவடுதுறை மகா சந்நிதானத்தார், திருவாரூர் மொழியரசி அரங்கேற்று விழாவில் **தமிழ்ப்பேரன்பர்** என்னும் பட்டத்தை உவந்து நல்கினர்.

வேந்தனார் அவர்கள் 1947 ஆம் ஆண்டில் திரு. நாகலிங்கம் அவர்களின் புதல்வியாகிய **சுவந்தநாயகியைத்** தமது வாழ்க்கைத் துணைவியாராகக் கொண்டார். இருவரும் கருத்தொருமித்த அன்பினராய் வாழ்ந்து **கலையரசி, இளங்கோ, தமிழரசி, இளஞ்சேய். இளம்வேள்** என்னும் இரண்டு புதல்விகளையும், மூன்று புதல்வர்களையும் பயந்து மகிழ்ந்தனர்.

இவர் இலங்கை வானொலியில் பல கவியரங்குகளில் பங்குபற்றியுள்ளார். அன்றியும் இலக்கிய சமய சம்பந்தமான விரிவுரைகளையும் நிகழ்த்தியுள்ளார். இலங்கை வானொலி கல்வி ஒலிபரப்பில் உயர்தர வகுப்புகளுக்குரிய நூல்களைப்பற்றியும் விரிவுரை ஆற்றியுள்ளார். பாலர் பகுதியிலும் அவர் பாடல்கள் ஒலிபரப்பப்பட்டுள்ளன.

இவர் இலங்கையில் உள்ள பிரபல தினசரிப் பத்திரிகைகளாகிய தினகரன், வீரகேசரி, ஈழகேசரி, இந்துசாதனம், ஈழநாடு ஆகிய பத்திரிகைகளில் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகளும், சமயக் கட்டுரைகளும், தொடர் கவிதைகளும், குழந்தைக் கவிதைகளும் எழுதியுள்ளார். இவர் ஒரு சிறந்த **குழந்தைக் கவிஞர்**மாவார். பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் **கவிராயர்** என்ற புலவர் பட்டத்தைத் தமது சிறப்புப்பாயிரத்தில் (கவிதைப் பூம்பொழில்) வழங்கியுள்ளார்கள். சோமசுந்தரப் புலவர்க்குப் பின்னர் தந்தையாரே பெரும் புலவராகத் திகழ்ந்தார்.

இவர் கல்விப் பொதுத்தராதர (சாதாரண) வகுப்புகளுக்குரிய இலக்கிய சமய பாடப் புத்தகங்களுக்கு உரைகளும் எழுதியுள்ளார். இவர் இயற்றிய நூல்களில் வெளிவந்தவை **கவிதைப் பூம்பொழில்**, **யாழ்ப்பாணத்துத் திருநல்லூர்த் திருப்பள்ளி எழுச்சியும் குயிற்புத்தும்** என்பன வாகும். இவர் 1964 ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் அரசாங்க புத்தக வெளியீட்டுச் சபையின் தமிழ்ப்பகுதி உறுப்பினராகவும் கடமையாற்றினார்.

கபிலருக்குப் பாரிவள்ளல் வாய்த்தது போல வேந்தனார்க்குச் செந்தமிழ்ப் புரவலராகிய றீரலங்கா புத்தகசாலை அதிபர் திரு. தெய்வேந்திரம்பிள்ளை வாய்த்தனர். அவர்கள் தந்தையார் எழுதிய நூல்களை அச்சிட்டு வெளிப்படுத்திச் சன்மானம் வேண்டியவாறு வழங்கி ஊக்கப்படுத்தினார்கள். அதனால் ஆர்வம்மிருந்த தந்தையார் பல்வேறு செந்தமிழ் நூல்களை ஆண்டு தோறும் எழுதித் தமிழை வளர்த்தார்கள். திரு. தெய்வேந்திரம்பிள்ளையின் அருமைத் தொடர்பு தந்தையாரின் தமிழாக்கப்பணிக்குப் பேருதவி புரிந்ததென்பது புனைந் துரையன்று.

தந்தையார் எழுதிய சிறந்த நூல்களிற் பல அச்சேறாமற் கிடக்கின்றன. அவற்றை அச்சேற்றிப் பாடநூலாக்குதல் தமிழறிஞர் கடனாகும்.

தந்தையாருடைய வாழ்க்கை வரலாற்றைச் செம்மையாக விரித்தெழுதி வெளியிடுங் கருத்துடையேன்.

செல்வி கலையரசி வேந்தனார்

தெ. பொ மீனாட்சிசந்திரன்

துணைவேந்தர், மதுரைப் பல்கலைக்கழகம்

வித்துவான் பண்டிதர் சைவப்பலவர் க.வேந்தனார் யாழ்ப்பாணம் பரமேஸ்வரக் கல்லூரித் தமிழ் விரிவுரையாளராகத் தொண்டாற்றி வந்தார். தமிழில் பரந்த அறிவும் ஆழ்ந்த பற்றும் கொண்டவர். அவருடைய பேச்சினை நான் கேட்டுள்ளேன். மிக விரைவாக, ஆனால் அழுத்தந் திருத்தமாகப் பேசி மக்கள் உள்ளத்தில் தமிழன்பையும், தமிழ் நூல்களில் தோன்றும் சிறப்பையும் பதியவைக்கும் அவரது பேராற்றலைக் கண்டு நான் மகிழ்ந்துள்ளேன்.

தமிழ் விழாவில் அவர் ஆற்றிய சொற்பொழிவு இன்றும் என் செவியில் முழங்குகின்றது. பின்னர் நான் பரமேஸ்வரக் கல்லூரிக்குச் சென்றிருந்த போது அவருடைய ஆசிரியத்தன்மையையும் தமிழ்த் தொண்டினையும் நேரில் அறிய வாய்ப்பு எனக்குக் கிட்டியது. அத்தகையவர் திடீரென மாரடைப்பினால் காலமாகிவிட்டார் என்பதைக் கேட்டுத் திடுக்கிட்டேன். அவருடைய நினைவு அவருடைய மாணவர் உள்ளத்தில் நிலைத்து நின்று, அவருடைய வழியிலே அவர்கள் சென்று தமிழ்த் தொண்டாற்றி வெற்றி பெறுவார்கள் என்று நினைக்கின்றேன். கடவுள் அருள் புரிவாராக!

தேதி: 3-10-66

அ. ச. ஞானசம்பந்தன்

தனி அலுவலர், தமிழ் வளர்ச்சி ஆராய்ச்சித்துறை,
தமிழ்நாட்டு அரசாங்கம்

இன்று, இந்நாட்டிற்கு வந்த பிறகுதான் என் சிறந்த நண்பருள் ஒருவராகிய கவிஞர் க. வேந்தனார் அவர்களை இழந்துவிட்ட செய்தியை அறிந்தேன். அதனைக் கேள்வியுற்றவுடன் என்மனம் என்னைப் பற்றியே சிந்திக்கத் தொடங்கியது. உண்மையில் நான் அதிட்டம் இல்லாதவன் என்றுதான் நினைத்தேன். சென்ற ஆண்டு ஏறத்தாழ இதே காலத்தில் இங்கு வந்திருந்த நான் சேர். கந்தையா போன்ற மற்றோர் நண்பரை இழக்க நேரிட்டது.

பல்வேறு துறைகளில் நண்பர் வேந்தனார் அவர்கள் சிறந்து விளங்கியதை நானே கண்டிருக்கிறேன். நுண்மாண் நுழைபுலம் மிக்க அவர் போன்றவர்களின் ஆராய்ச்சித்திறனும், கவிதை, பேச்சுத்திறன்களும், இன்றைய நிலையில் இந்நாட்டிற்கு மிகவும் தேவைப்படுகின்றன. ஆனாலும், நம்முடைய துரதிட்டம் நமக்கு மிகவும் தேவையான இந்நேரத்தில் ஆண்டவன் அவர்களைக் கூவி அழைத்துக் கொள்ளுகிறான்.

அறிவுடையார் யாரை இழப்பினும், அதனால் ஏற்படும் நட்டம் பெரிதெனினும், சிறந்த ஒரு கவிஞனை இழப்பது மிகப் பெரும் கஸ்டமாகும். தடியெடுத்தவனெல்லாம், தண்டல்காரனாவது போலப் பேனா எடுத்தவர் எல்லாம் கவிஞராகத் திகழ்கின்ற இந்நாளில் **வேந்தனாரைப் போன்ற உண்மையான திறன்படைத்த கவிஞரைக் காண்டல் கடினம்**. நட்புக்கு மிகச் சிறந்தவராய் விளங்கிய அவர் மறைவு குறித்துப் பெரிதும் வருந்துகின்றேன். தவிர்க்க முடியாத இப்பேரிழப்பில் சிக்கித் தவிக்கும் என் நண்பரின் குடும்பத்தார் அனைவரும் தம் துயரத்தை மறந்து ஒரு வழியாக ஆற்றி இருப்பதற்கு இறைவன் திருவருள் புரிவானாக.

திரு க. வேந்தனார் அவர்களின் ஆன்மா இறைவன் திருவடி நீழலில் நிலை பெற்று இன்னருள் பெற, இறைவன் திருவருள் பாலிப்பானாக.

(முகாம்) யாழ்ப்பாணம்
2-10-66

எங்கள் வேந்தன் பரமேஸ்வராக் கல்லூரி.

தமிழ் மணங் கமழ, சைவம் பரிமளிக்க, நாமெல்லாந் தமிழையும் சைவத்தையும் வாழுநெறியிற் கடைப்பிடிக்க எம்மை வழிப்படுத்திய எங்கள் வேந்தனார், இன்று நம்மிடையேயில்லை. சூன்யம் ஒன்று தமிழ்கூறு நல்லுலகைச் சூழ்ந்துவிட்டது.

கால் நூற்றாண்டு, காலத்துக்கு முன்பு வேலணையில் தாம் சொற் பொழிவாற்றிய கூட்டம் ஒன்றிலே, சொல்லும் பொருளும் தமிழும் நயக்க நன்றியுரை கூறிய இளவேந்தனாரைக் கண்டெடுத்து, பரமேஸ்வராக் கல்லூரி மூலம் தமிழலகுக்கு அளித்த பெருமை கலாநிதி சு. நடேசபிள்ளை அவர்களைச்சாரும்.

அன்று இளவேந்தாய் எம்மிடை வந்து, பண்டிதராய், வித்துவானாய், சைவப்புலவராகி, ஆசிரியருமாய், ஈழத்தமிழ்நாட்டின் முடிகூடா வேந்தனாராய், கால் நூற்றாண்டு காலந் தமிழ் செய்து தமது கடைசி மூச்சையுந் தமிழாக்கி, தமிழாகி விட்ட வேந்தனாரை பற்றிய நினைவுகள் மக்களிடையே கதையாகி ஈழத்தமிழ் வளர்ச்சி வரலாற்றில் நிரந்தரமான ஓர் இடம் பெறும்.

தமிழறிஞர் ஒருவரின் சொற்பொழிவு என்றதுமே சபையினர் எழுந்து வெளிச்செல்லும் ஒரு காலத்திலே, வெளிச்செல்லுஞ் சபையோரின் உடல், உள்ளம், உயிர் எல்லாவற்றையும் காந்தமாய்ப்பற்றி இழுத்து அவர்களைத் தமிழ்வெறி கொள்ளச் செய்த இளைஞன், வேந்தனார் ஈழநாட்டிலே இத்துறையில் ஒரு முன்னோடி.

இலக்கியத்தையும், சமயத்தையும் அமிழ்தென இழைத்துக் கேட்போரின் உள்ளத்தூட்டும் விந்தை, இலக்கிய நயங்களை அமுகுற மலர்த்திக் காட்டி, மனங்களை மயக்கும் மாயம், இலக்கியத்திலே சமய சாத்திரங்களிலே வரும் நிகழ்ச்சிகளை நகர்த்தி நெஞ்சினை நெகிழவைக்கும் நாவன்மை, பாத்திரங்களை அவரவர் குணாகுணங்களோடு கேட்போரின் கண் முன்னே நிதரி சனமாகக் கொண்டு வந்து நிறுத்தும் பேராற்றல், கொள்கை-இலட்சியம் என்பன பற்றி மக்களின் மனத்திலே ஆவேசக்கனல் மூள முழங்குஞ் சொல்வளம் எல்லாம் கைவரப் பெற்றவர் வேந்தனார்.

மேடையிலே, தாமே தம்மாற் பேசப்படும் பொருளாகி, வகுப்பறையில் தாமே தம்மாற் கற்பிக்கப்படும் பாடமாகி தமிழிலும் சைவத்திலும் தம்மை இழுந்து

விடுகிற, தாம் ஒன்றி விடுகிற மேதை எங்கள் வேந்தனார்.

ஆழ்ந்த கல்வியறிவோடு, நாவன்மையும் எழுத்துவன்மையும் ஒன்றுகூடல் மிக அரிது. காலமும் இடமும் நோக்கி, வளமிக்க சொற்களைக் கோர்த்துச் சொன்மாலை செய்யும் பேச்சுத்திறனைப் போலவே, வேந்தனாரின் எழுத்துத் திறனும் எழுத்துலகில் பல துறைகளில் ஒளி செய்தது.

காவியங்களிலும், ஏனைய சாத்திரங்களிலுந் தோய்ந்து, தெளிந்து, வேந்தனார் எழுதிய ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகளும், உன்னதமான கற்பனை செறிந்த கவிதைகளாய் வடித்த சொல்லோவியங்களும் கணக்கற்றவை. அவை காலங் கடந்து நிற்கும் பண்பினவாய் அன்னாரின் தமிழார்வச் சின்னமாய் நின்று விளங்கும்.

தனித்தும், பாடநூற்சபை உறுப்பினராகவும் வேந்தனார் எழுதிய இலக்கிய சமயநூல்களும் பாடங்களும் மாணவர்க்கும் ஆசிரியர்க்கும் வரப்பிரசாதம் போன்றவை. ஆசிரிய உலகும், மாணவ உலகும் அதற்குச் சான்று பகரும்.

ஈழத்தின் மூலை முடுக்கெங்கும் தமிழை வளர்க்க, வாழ்த்த, ஆராய எடுத்த விழாக்களிலெல்லாம் தமிழ்மொழி புதுமை பொலிய நின்று முழங்கிய வேந்தனாரின் குரல் இன்று ஓய்ந்துவிட்டது.

தமிழுலகம் ஈடுசெய்ய முடியாத ஒரு தமிழறிஞனை இழந்து கண்ணீர் விடுகிறது. ஆயினும், அவ்வறிஞனின் நினைவுகளும், அன்னார் வகுத்த நெறியும் தமிழுலகை வழி நடத்தும்.

ஈழநாடு அஞ்சலி

தமிழறிஞர் வேந்தனார் அவர்களின் திடீர்மறைவு, தமிழ் கூறும் நல்லுலகுக்கு ஈடுசெய்ய முடியாத பெரும் இழப்பாகும். பேச்சிலும் எழுத்திலும் ஒரு வேந்தனாகவே இருந்த அவர், தமிழறிவே சிறிதும்ற்ற என்பால் அதிக அன்பு காட்டி வந்ததை மறக்கமுடியாது. ஈழநாடு பத்திரிகையில் பல அரிய இலக்கியக் கட்டுரைகளை எழுதித் தொண்டாற்றிய அவ்வறிஞருக்கு, அப்பத் திரிகையின் சார்பாகவும், அதன் வாசக அன்பர்களின் பெயராலும் எனது அஞ்சலியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.
கி. பி. அரன்

ஈழநாடு

2-10-66

ஒப்பற்ற கவிஞர்

ச. அம்பிகைபாகன் B.A.

அதிபர், வைத்திஸ்வர வித்தியாலயம்.

தமது நாவன்மையினாலும் எழுத்துத் திறமையினாலும் கவிதா சக்தியினாலும், தமிழ் அன்னைக்கு அருந்தொண்டாற்றி வந்த வேந்தனார் மறைவு ஈடு செய்யமுடியாத ஓர் பேரிழப்பாகும். தமிழ் அன்னைக்கு இருந்த அணிகலன்களில் ஒன்று இவர் மறைவினால் குறைந்து விட்டதாக நாம் கருதவேண்டும்.

வித்துவான் வேந்தனார் இலக்கணத்திலும், இலக்கியத்திலும் ஒரே தன்மைத்தான புலமை பெற்றிருந்தார். இதற்கு மேலாக, கவிதை புனைவ திலும் வல்லுநராயிருந்தார். இப்படி மூன்று துறைகளிலும் வல்லுநராய் இருப்பவரைக் காண்பதரிது.

இவருடைய இலக்கண இலக்கியப் புலமைக்கு இவர் ஈழநாட்டுப் பெரும் புலவர்களுடன் இலக்கணம் சம்பந்தமாகவும் இலக்கியம் சம்பந்தமாகவும் ஈழகேசரியில் நடத்திய வாதங்கள் எடுத்துக்காட்டாக விளங்கின. கண்ணகியின் கற்பு நிலையை விளக்கி இவர் எழுதிய கட்டுரைகள் மிகச் சிறந்தவை.

வித்துவான் வேந்தனார் போன்றவர்களுக்கு நமது கல்வி அமைப்பில் தகுதியான இடமில்லாதிருப்பது வருந்தத் தக்கது. கல்விக்கு ஆழமும் அகலமும் தேவை. நமது பரம்பரைக் கல்வியில் ஆழம் இருந்து வருகின்றது. தற்பொழுதைய கல்வியில் அகலமிருக்கின்றது. இது இரண்டும் சேர்ந்தால் தான் கல்வி பூரணமடையும். வித்துவான் வேந்தனார் போன்றவர்கள் சர்வகலாசாலையில் விரிவுரையாளராக நியமிக்கப்பட்டிருந்தால் மாணவர்கள் பரம்பரைக் கல்வியினால் ஏற்படும் நன்மையைப் பெற்றிருப்பார்கள். இந்தியாவில் இது நடைமுறையிலிருந்து வருகின்றது. ஆங்கில அறிவு அற்பமேனும் அல்லாத வித்துவான்கள், புலவர்கள், பேராசிரியராகவும் விரிவுரையாளராகவும் இருந்து வருகின்றனர். இவ்விடயத்தில் நாமும் இந்தியாவைப் பின்பற்றுவது பயனுடைத்தாகும்.

வித்துவான் வேந்தனார் புலமையிற் சிறந்திருந்த போதும், அவரெழுதிய கவிதைகள் மூலம் சிரஞ்சீவியாக வாழ்வார் என்பது எனது நம்பிக்கை. வித்துவான் வேந்தனார் அவர்கள் எழுதிய 'அம்மாவின் அன்பு' என்னும் கவிதையை முதன் முதலில் நான் படித்தபொழுது அடைந்த இன்பம் சொல்லிற் கூறி அடங்காது. இந்தக் கவிதையைப் பாரதியாரின் 'சின்னஞ்சிறு கிளியே கண்ணம்மா' என்னும் கவிதைக்கு ஓரளவு ஒப்பிடலாம். வேந்தனாரின் கவிதை பாரதியாரின் கவிதையிலும் எளிமையாயிருக்கின்றது.

‘மக்கள் மெய்தீண்டல் உடற்கின்பம் மற்றவர்
சொற்கேட்டல் இன்பம் செவிக்கு’

என்னும் வள்ளுவர் கருத்தைக் ‘காலைத் தூக்கிக் கண்ணில் ஒற்றிக்
கட்டிக் கொஞ்சம் அம்மா’ என்னும் முதற் செய்யுளிலும் ‘பாப்பா பாட்டை
நானும் பாடி ஆடும் போது’ என்னும் கடைசிச் செய்யுளிலும் நன்றாகக்
காட்டியுள்ளார். பிள்ளையை அலங்கரிப்பதில் அன்னை காணும்
இன்பத்தைப் ‘புழுதி துடைத்து’ என்னும் இரண்டாம் செய்யுளிலும்,
பிள்ளை செய்யும் குறும்புகளிலும் தாய் இன்பத்தைக் காணுகிறாள்
என்பதை ‘அள்ளிப் பொருளைக் கொட்டி’ என்னும் மூன்றாம் செய்யுளிலும்
விளக்கியுள்ளார். நான்காம் செய்யுள் தாயின் வாஞ்சையை மிகச்
சிறப்பாகக் காட்டுகின்றது. பள்ளிக்கூடம் விடுகின்ற நேரத்தைத் ‘தாய்
பார்த்தபடியே இருக்கின்றாள். பள்ளிக்கூடம் விட்டு பிள்ளை வீடுவரும்
வரையும் அவளால் பொறுத்திருக்க முடியவில்லை. பாதித்தூரம் சென்று
பிள்ளையைத் தூக்கிச் செல்கின்றாள். இவ்வாறு தாயன்பை நன்கு
வெளிப்படுத்தும் பாவம் நிறைந்த அக்கவிதையை இங்கு கொடுத்துக்
கட்டுரையை முடிப்போம்.

- (1) காலைத்தூக்கிக் கண்ணில் ஒற்றிக்
கட்டிக் கொஞ்சம் அம்மா
பாலைக்காய்ச்சிச் சீனி போட்டுப்
பருகத் தந்த அம்மா
- (2) புழுதி துடைத்து நீரும் ஆட்டிப்
பூவுஞ் சூட்டும் அம்மா
அழுது விழுந்தபோதும் என்னை
அணைத்துத் தாங்கும் அம்மா
- (3) அள்ளிப் பொருளைக் கொட்டிச்சிந்தி
அழிவு செய்த போதும்
பிள்ளைக் குணத்தில் செய்தான் என்று
பொறுத்துக் கொள்ளும் அம்மா
- (4) பள்ளிக்கூடம் விட்டநேரம்
பாதி வழிக்கு வந்து
அள்ளிக் குதிக்கும் என்னைத் தூக்கித்
தோளிற் போடும் அம்மா
- (5) பாப்பா மலர்ப் பாட்டை நானும்
பாடி ஆடும் போது
வாப்பா இங்கே வாடா என்று
வாரித் தூக்கும் அம்மா.

இரண்டு பின்னேரம்

பண்டிதமணி. சி. கணபதிப்பிள்ளை

இரண்டொரு வருடத்துக்கு முன் ஒரு நாட்பின்னேரம் வித்துவான் வேந்தனார் அவர்கள் அச்ச நடந்துகொண்டிருந்ததொரு புத்தகத்துடன் காட்சியளித்தார்கள். புத்தகம் வேந்தனார் பாடிய பாடல்களின் தொகுதி.

இப்பாடல்களை ஒரு முறை பாருங்கள் என்றார். நான் படியுங்கள் என்றேன். எனக்கும் கண்ணின் ஒத்துழைப்பு அப்பொழுதின்மையினால் அப்படிச் சொன்னேன். வேந்தனார் படிக்கத் தொடங்கினார். நான் தொடக்கத்திற் பாராமுகமாகக் கேட்டேன்.. ஆனால், மெல்ல மெல்லப் பாட்டுக்கள் எனனைத்தம்வயப்படுத்தத் தொடங்கி விட்டன அதனாலே, படியுங்கள் - உங்களுக்கு இனியனவென்றுபட்ட பாடல்கள் அத்தனையையும் படியுங்கள் என்று சொல்லத் தொடங்கிவிட்டேன். பாடல்கள் முற்றுப் பெறவில்லை. அடுத்தநாள் பின்னேரமும் படிப்புத் தொடர்ந்து நடந்தது.

பாட்டுக்கள் உரிய உரிய மெய்ப்பாடுகளை என்பால் வருவித்தன. நான் என்னையறியாமலே குதூகலித்தேன். குழந்தைகளுக்கென்று பாடிய பாட்டிப் பாடல்கள் **சொல்லுந்தரமல்ல; உய்தரமானவை.**

சோமசுந்தரப்புலவர் அவர்களின் பாடல்களை எவ்வாறு சுவைத்தேனோ அவ்வாறே வேந்தனாரின் பாடல்களையுஞ் சுவைத்தேன். அந்த முறையில் ஒரு விமரிசனமும் எழுதினேன். சோமசுந்தரப் புலவருக்குப் பின்பு வேந்தனார் என்று வாழ்த்துச் சொன்னேன்.

இரண்டு பின்னேரமும் முன்னும் பின்னும் சம்பாசனையும் நடந்ததுண்டு. அதனாலே, இளமைக்கால வேந்தனாரல்லர் இப்பொழுதைய வேந்தனார் என்பது நன்கு தெரிந்தது. பாடப்புத்தகங்கள் எழுத நேர்ந்ததனாலே, திருவருட் பயன் முதலிய அருள் நூல்கள் வேந்தனாரின் இளமைக் கொள்கைகளைப் பெரிதும் மாற்றமடையச் செய்துவிட்டன.

வேந்தனார் வெறுந் தனித்தமிழ் வேந்தனாரல்லர் - **சைவத்தமிழ்ப் பெருவேந்தனார்** என்று என் உள்ளஞ் செப்பியது. இந்நிலையில் வேந்தனாரின் பிரிவு உள்ளப் பிரிவு.

'உவப்பத் தலைக்கூடி உள்ளப் பிரிதல்
அனைத்தே புலவர் தொழில்'

கலாசாலை வீதி
திருநெல்வேலி 29-9-66

சொல்லுக்குத் தனிவேந்தன்

வித்துவான் யோன். முத்துக்குமாரு

ஆசிரியர் வைத்திஸ்வர வித்தியாலயம்

ஆசிரிய விருத்தம்

- 1) வில்லுக்கு நிகரற்ற வீரனவன் யாரென்னின்
விஜய னாகும்
மல்லுக்குப் பிறரொவ்வா மதிப்புடையோன் வீமனெனும்
வலியோ னாகும்
எல்லுக்கு நாமறிய இணையற்ற திரவியதே
இவ்வா றாயின்
சொல்லுக்குத் தனிவேந்தன் நீயென்று சொல்வதுவும்
தோச மாமோ?
- (2) நக்கீரர் முதற்சங்கப் புலவோர்கள் நவின்றபெரு
நயஞ்சேர் பாடல்
மிக்காய்ந்து நினதுமதி நுணுக்கத்தால் விளங்குபொருள்
விரும்பிக் கண்டு
தக்கோர்கள் பொருந்தவையில் விரித்துரைக்கும் தமிழ்ப்புலவோய்
தரணி தன்னில்
எக்காலும் நினைப்போல இனியதமிழ் எடுத்துரைப்பார்
இருந்தார் உண்டோ?
- (3) சொல்லில்வரு சுவையுணர்ந்தோம் தூய்மைபெறு பொருட்சுவையும்
துய்த்தின் புற்றோம்
பல்விதமா யுளவான உணர்ச்சிகளாற் பரவசமாம்
பண்பும் கண்டோம்
எல்லவரும் விரும்பிடுநின் இனிமைதவழ் சொல்லமிழ்தை
என்று காண்போம்
நல்லவர்கள் தமிழறிவில் வல்லவர்கள் நைந்துருக
நடந்தாய் நன்றோ?

- (4) குதலைமொழிச் சிறுவர்களும் குதூகலித்துக் கேட்டின்பங்
கொள்ளத் துள்ள
இதமுறுசொல் லெளியனகொண் டினிமைமிக வேசேர
இணையின் றாக
விதவிதமாய்த் தெள்ளுகவி பள்ளிசெலும் பிள்ளைகளுக்
கள்ளி யீந்தாய்
புதுமைதெரி புலவர்தமில் நினைப்போலார் புவனிதனில்
புகழ்பெற் றாரே
- (5) தக்கபொருள் மிக்கதுலைத் தட்டுகனம் உற்றுநனி
தாழ்தல் போலத்
தொக்கபல் லக்கணமும் மெச்சிடுபல் லிலக்கியமும்
தோய்ந்து தோய்ந்து
சிக்கலறக் கற்றினிது பெற்றவறி வுற்றகனம்
சேர்ந்து நீயும்.
எக்கணமும் கற்றவர்முன் இச்சையொட டக்கமுறும்
ஏற்றம் பூண்டாய்.
- (6) சிந்தித்துத் தெளிந்தவொரு சீரியநற் கருத்தினை நீ
செப்புங் காலை
வந்தித்து மகிழ்ந்தேற்றுப் பயனுணர்ந்து பாராட்டு
வழங்க லின்றி
நிந்தித்து மறுத்திடினும் நீதளர்தல் செய்யாது
நிறுவு கிற்பாய்
புந்திக்குள் களங்கமது பொருந்தாதாய் புன்முறுவல்
பூத்து வெல்வோய்.

கட்டளைக் கலித்துறை

- (7) மெய்ப்புகழ் நற்குண வேந்தன் தணந்துவிண் மேவியதால்
ஓப்புயர் வற்றிடு தந்தை இழந்தனர் ஒண்புதல்வர்
செப்பரு நன்மனை தெய்வம் இழந்தனர் செந்தமிழாம்
திப்பிய நங்கைதன் சீர்த்தவச் சேயை இழந்தனளே.

வித்துவான் வேந்தனர்

நவாலியூர் சோ. நடராசன்

1942 இல் காஞ்சி வச்சிரவேலு முதலியார் இலங்கைக்கு வந்தபோது கொழும்பிலே என்னோடு இரண்டு வாரந் தங்கியிருந்தார் அவர் இலங்கையில் பலதிசையுஞ் சென்று சைவ சித்தாந்த சம்பிரதாயத்தைப் பற்றிச் சொற்பொழிவாற்றி வந்தார். கண்டி, யாழ்ப்பாணம், மட்டக்களப்பு முதலிய பல இடங்களுக்குஞ் சென்று சித்தாந்த விளக்கம் செய்தார். அவருடைய திக்விஜயம் முடிந்து கொழும்பு திரும்பிய பின்னர் ஒருநாள் அவர் சாவகாசமாக என்னோடு பேசிக் கொண்டிருக்கையில் நான் கேட்டேன் இலங்கையிலே சைவசித்தாந்த சாத்திரத்தை நன்கு அறிந்துகொண்டவர்கள் வரிசையில் நீங்கள் யாரைச் சிறப்பாகக் குறிப்பிடுவீர்கள்? அதற்கு அவர் முகமலர்ச்சியோடு, ஆர்வமும் அற்புதமும் நிறைந்த முகபாவத்தோடு 'யாழ்ப்பாணத்திலே ஒருவரைக் கண்டேன். வயதால் மிக இளையவர்-சைவசித்தாந்தத்தை விளக்குவதில் அவருக்கு இணையானவர் வெகுசிலரே. இந்தியாவிலும் இத்தகைய அறிஞரைக் காண்பது அபூர்வம்' என்றார். அவர் யார் எனக் கேட்டேன். 'அவருக்கு வேந்தனர் என்று பெயர்' என்றார்.

வச்சிரவேலு முதலியார் பூசையில் அமர்ந்தால் மூன்று மணி நேரமாவது செல்லும் பூசையை முடிக்க. அவர் பூசை செய்யும் உடையவருக்கு அபிடேகஞ் செய்த தீர்த்தம் அறையைக் கடந்து வெளியே சிற்றருவியாகப் பாயும். அவருடைய கண்ணில் நீர் போல.

'அவர் சித்தாந்த அறிஞர் மாத்திரமல்ல- இந்நாட்டு இளங்கவிஞர்களுள் தலை சிறந்தவர். 'என்னரும் பெற்றந்தையரின் மாதிரியும் அவரிடத்தும் பெரிதும் உண்டு. வருங்காலத்தில் அவர் நம் நாட்டின் மதித்தற்குரிய செல்வமாவார்' என்ற ஒரு கருத்தையும் அவரிடம் அப்போது கூறியதாக ஞாபகம். வேந்தனார்க்கு அப்போது 25 வயதிருக்கும் என நினைக்கின்றேன்.

பத்திரிகைகளில் அவருடைய கவிதைகள் வந்தால் தேடிப்படித்து இன்பம் அடைவேன். அவருடைய கவித்துவ சக்தியைக் கண்டு நான் அக்காலத்திலே பொறாமை கொள்வதுமுண்டு. பின்னர் மனத்தால் வணக்கம் செலுத்தி வாயார வாழ்த்துவதுமுண்டு. என்னோடு அதிகம். பேசமாட்டார். பேசினால் நயமாகவே பேசுவார். மற்றவரிடத்துள்ள ஆற்றலை மதிக்கும் பண்பு நிறைய உடையவர்.

1963 இல் என்று நினைக்கிறேன். கீரிமலையிலே ஒரு கூட்டத்தில் அவருக்கு, “**சைவசித்தாந்த சிரோமணி**” என்ற விருதை வழங்கிப் பொன்னாடை போர்த்தினர். அந்தக் கூட்டத்தை ஒழுங்கு செய்த காரியதரிசி என்னிடம் வந்து ‘நீங்களே இந்தக் கைங்கரியத்தைச் செய்ய வேண்டும்’ என்றார். ”பெரியார் பலர் இருக்க என்னை ஏன் கேட்கிறீர்கள்’ என்றேன். ‘வித்துவான் வேந்தனாருடைய விருப்பம் அது’ எனறார். இ.து அவரிடத்துள்ள மற்றோர் பண்பு போலும். அன்று அவர் அடைந்த இறும்பூது என்னைப் பெரியவனாக்கிவிட்டது. - ஒரு கணமாவது.

சில மாதங்களுக்கு முன்னர் யாழ்ப்பாணத்திலே எனக்கொரு பாராட்டுக் கூட்டம் நடந்தது. ‘பூவை விடுதூதைக்’ கையிலே எடுத்துக் கொண்டு வந்தார். பேரவையில் விமரிசன அருவி மடைதிறந்து பாய்ந்தது. ஈற்றில் இந்தச் சோவன்னாவுக்கு எத்தனை பெண்கள் தெரியுமா? தமிழ்ப் பெண்ணொருத்தி, ஆரியப் பெண்ணொருத்தி, ஆங்கிலப் பெண்ணொன்று, இப்போது சிங்கள மாதையும், வங்கத்து மங்கை ஒருத்தியையுஞ் சேர்த்துக் கொண்டார். ஸ்பானியக் கவிமகளாம், இத்தாலியக் கதைச் செல்வியாம், அரபு நாட்டு வனிதையாம் என்று அடுக்கிக் கொண்டே போனார். ஆசியத்துக்கும் அன்புக்கும் எல்லையில்லை அவ்ருடைய அம்பறாத்துணியில்.

இங்கேயும் வேறுநாடுகளிலும் பல பேச்சாளருடைய சொற்பொழிவுகளைக் கேட்டிருக்கிறேன். ஆங்கிலத்தில் ஜி. ஜி. ராதாகிருஷ்ணன், சேர்.சி.பி.ராம நாதன், பண்டாரநாயக்கா, சாஸ்திரி என்று அடுக்கிக் கொண்டு போகலாம் - தமிழிலே சீ.ஆர், ம.பொ.சி, அண்ணாத்துரை என்றெல்லாம் சொல்லலாம். இவர்கள் வரிசையில் வேந்தனாரும் சேருவார் - ஆனால் ஒன்று - செந்தமிழ்ச் சொல்வளம் கொழித்துக் கொண்டிருக்கும் வேந்தனாருடைய பேச்சில் கவிதையின் சாயல் படிந்து கொண்டிருக்கும் - சொற்களைப் பொருளின் தாற்பரியமறிந்து இட்டுக்கொண்டே செல்வார். இலக்கியமா, இலக்கணமா, சமூகக் குறைபாடுகளா, தமிழனின் அபிலாசைகளா, சாத்திரமா, தோத்திரமா எல்லாம் அவருடைய பேச்சிலே புதிய ஒளி பெறும். சிறுவர்க்குச் செந்தமிழ்க் கவிதை - முதியோர்க்கு நம் சமூக அனுபவங்கள் எல்லாம் வெளிவரும். நான் என்னத்தைக் கண்டேன். **தேசத்துக்கு விளக்கானவர்**. பேசப் பெரிதுமினியவர். அவர் **நினைவு நிலைப்பதாக**.

தனித்தமிழ் வேந்தனார்

வேலணைத்தீவு

சொல்வளமும் ஓசை நயமும் ஒன்றினொன்று விஞ்சத் தூயதமிழில் அருமைப்பாக்கள் ஆயிரமாயிரமாக எளிமையிற் புணைந்து ஒப்பாவார் எவருமின்றி மேல் நின்றவர் வேந்தனார் - **வித்துவான் வேந்தனார்.**

உள்ளங் கவர்ந்தெழ, அழகொழுகுந் தேன் தமிழ்ச் சொற்கள் மடையுடைத் துப்பாயும் வெள்ளமெனப் பெருக்கெடுக்க, கேட்டாரைத் தன்வழியில் ஈர்த்துச் செல்லும் ஆற்றலும் வீறுங்கொண்டது வேந்தனார் பேச்சு - **மேடைப்பேச்சு.**

தேனினும் அமுதினும் தீங்கரும்புத் தேறலினும் இனிமை மிக்கதாய தமிழின்பத்தை அல்லும் பகலும் ஆரத்துய்த்துத் தேக்கெறிதற்கு ஏற்புடைத்ததாக, ஒருதலைப்பட்டு ஒன்றி நிற்கும் இயல்பமை பொறிகளும், புலன்களும், அந்தக் கரணங்களும், ஒருங்கு வாய்க்கும் பெரும் பேற்றினர் புலவர் வேந்தனார் - **பெரும்பேற்றொருவர் புலவனர்**

தன்னேரில்லாத் தமிழின் இனிமைப் பெருங்கடலின், கனவினும். நனவினும், அழுந்தத் திளைத்துச் செம்மாந்த வேந்தனார் தாம் இன்புறுவது உலகின் புறக் கண்டுவத்தற்கு வரையாது வாரி வழங்கிய வள்ளன்மை, தெய்வத் தமிழுக்கு ஆற்றிய திருப்பணி தனிப்பெருஞ் சிறப்பினது - **நினைதொறும் இனிமை சொட்டுவது.**

வேலணைத்தீவில், தொன்மை மறவா வேளாண்குடி மக்கள் மிக்க சரவணையூர், வேந்தனார் தோன்றிய ஊர். அயலிலுள்ள, சிவநெறி பேணிய வேலணை மேற்கூர். அவர் மனையற நெறியில் விழைந்துபுக்க ஊர். அவர்தம் பிள்ளைப் பெயர் நாகேந்திரம்பிள்ளை - **பிள்ளை மரபும் பிள்ளை.**

இளமையிலேயே தமிழின் சுவை வழிப்பட்டமையால் எண் - என்னும் நுண்ணணங்கு இவரோடீடி, இசலி, ஓளித்து நின்று விளைத்தகலாம் சொல்லுந்தரத்ததன்று. நிலைதளராது எதிர்த்து நின்று, தனிவழிகண்டு, தமிழினிமையாலேயே அதைப் புறக்கிடச் செய்து வென்றிக்கொடி உயர்த்தியவர் வேந்தனார் - **வித்தகர் வேந்தனார்.**

வேந்தனாரின் பேச்சு மூச்செல்லாம் தமிழ். கனவு நனவெல்லாம் தமிழ். உள்ளம் உயிரெல்லாந் தமிழ். அவர் வாழ்வு தமிழ். தமிழே அவர் - அவரே தமிழ் - **தனித்தமிழ்**

அறிவுச்சுடர் மறைந்தது

நவாலியூர் - சோ. இளமுருகனார்

(தலைவர் - தமிழ்ப் பாதுகாப்புக் கழகம்)

வேலணையூர்ப் புலவர் வேந்தனார் இவ்வுலக வாழ்வை நீத்து, இறைவனடி சேர்ந்தமையைக் கேட்டு யாமும், எம்மனைவி மக்களும், உடன்பிறந்தாரும் ஆறாத்துயரம் அடையலானோம். எம்மைப்போலவே, பல்லாயிரவர் துயர்க் கடலில் அமிழ்ந்தினர் என்பது புனைவன்று.

வேந்தனார் நுண்மதி படைத்தவர். தமது இளமைப்பருவந் தொட்டுத் தமிழ்ப்பற்றும் சைவப்பற்றுங் கொண்டு, சங்க நூல்களையும் திருவாசகம், பெரியபுராணம் முதலிய திருமுறைகளையும் துருவிக் கற்றுப் புலமையெய்தியவர். ஆங்கிலங் கற்றோர் தமிழைக் குறைத்துப் பேசநேர்ந்த இடங்க ளிலெல்லாம், ஆண்மையும் ஆர்வமுங்கொண்டு தமிழின் அருமை பெருமை களை விளக்கிச் சொற்போர் புரிந்து வெற்றியீட்டியதை யாம் நேரே கண்டு வியப்புற்றோம்.

வேந்தனாரின் பதினாறாம் அகவைப் பருவத்தில், யாம் வேலணை யிலுள்ள சைவக்கழகத்தில் விரிவுரை செய்யச் சென்றிருந்தோம். எம்முரை முடிந்த தும், வேந்தனார் எழுந்து எமக்கு நன்றியுரை வழங்கினார். அவருடைய இனிய செந்தமிழ்ப் பேச்சு எம்மைக் கொள்ளை கொண்டது. அவர் அத்துணையிளமையிற் பிறமொழிச் சொற்கலவாது தனித்தமிழிற் பேசினா ராதலின், எம்மைப்போலவே தம்பெயரையுந் தனித்தமிழில் வழங்கவேண்டு மென்று வற்புறுத்தினோம். நாகேந்திரன் என்பதில் இந்திரன் என்ற சொல்லி ருத்தலினால், வேந்தனார் என்று வழங்கலாம் என்றும், அப் பெயர் பழைய தொல்காப்பியத்தில் ஆளப்பட்டதென்றும் கூறினோம். அவர் அவ்வாறே தம்மை வேந்தனாராக வழங்கலாயினர். **இக்காலத் தமிழ் அறிஞர்க்கெல்லாம் அவர் வேந்தனாகவே விளங்கினார். அடுத்த பிறப்பிலும் தமிழகத்திற் பிறந்து கலைவேந்தனாக விளங்க அருள் செய்ய வேண்டுமென்று கலைப்பெருமாட்டியை வழங்குகின்றோம்.**

தமிழகத்துப் பல்லாவரத்தில் எழுந்து, அறிவொளி வீசிய செந்தமிழ் ஞாயிறாகும் மறைமலையடிகள், இலக்கண நெறிக்கமைய எழுதும் செந்தமிழ் வழக்காகிய தனித்தமிழியக்கத்தைத் தொடங்கி வளர்த்து வளம்படுத்திய காலத்திலே, யாமும் அடிகளார் கொள்கையில் ஈடுபட்டு யாழ்ப்பாணத்

திலும் அதனைப் பரப்பப் பெரிதும் முயன்றோம். முயன்றேமுக்குக் காவல ராக மாவைக் கவுணியன் வெண்ணெய்க் கண்ணணார் அமர்ந்து, ஊக்கந் தந்தருளினார். எமது இயக்கம் அரும்பிய காலத்தில், அறிஞர் சரவணனார், முதுதமிழ்ப் புலவர் நல்லதம்பியார், பண்டிதர் தில்லைநாதன், அறிஞர் மதியாபரணன், வழக்கறிஞர் நாகலிங்கம், அறிஞர் செ. யோ. இளையதம்பி, உரைநூற்புலவர் ந.சி.கந்தையபிள்ளை, **வேந்தனார்**, சேதுகாவலனார், கடவுள் சுப்பிரமணியம் என்போர் எம்மைப் போலவே அதில் நம்பிக்கையும் உறுதி யும் பூண்டு எமக்குப் பேராதரவு நல்கலாயினர். வேந்தனார் உரையாலும் எழுத்தாலும் அவ்வியக்கத்தை நன்கு வளர்த்தவர். எமக்கு வலக்கை போல நின்று பேருதவி புரிந்தவர்! இன்றைக்கு அந்த அறிவுச்சுடர் எங்கே? தனித்தமிழ் எழுதுவதில் ஒப்பில்லா அவர் திருக்கரம் கற்பகம் புகுந்து கொண்டதோ!! ஒப்பற்ற செந்தமிழ்ச் சுடரை - எமக்குத் துணையான உடன் பிறப்பை - மாணிக்கமலையை - என்னருமை மாணாக்கனை இன்று இழந்து பெருந்துயர் அடைகின்றோம்!! அந்தோ! கூற்றுவன் கொடியவன்! இனிச் செந்தமிழ் மரபெங்கே!! தீந்தமிழ்ப் பாட்டெங்கே!!

மறைமலையடிகளாரின் இயக்கத்தைச் செம்மையாகக் கடைப்பிடித்தவர் வேந்தனார் ஒருவரேயாவர். இதனையாம் எல்லேமும் ஒன்றுபட்டுப் பரப்பாது விட்டிருப்போமேல், இன்று யாழ்ப்பாணத்தின் உரைநடைவழக்குக் கொடுத்த மிழாகியிருந்திருக்கும் என்பது புனைவாகாது.

வேந்தனார் தற்புகழ்ச்சியில்லாதவர். குழந்தையுள்ளம் படைத்தவர். கற்பனை வளமுடைய செஞ்சொற் புலவர். **தமிழறியாதர் கொடுக்கும் பட்டங்களையும் பட்டாடைகளையும் ஏற்காதவர். தமிழை விற்றுத் தம்மை விளம்பரஞ் செய்யாதவர். நிலையான செந்தமிழ்க் கொள்கையுடையவர். அவருடைய எற்புத்துளை தொழுமுள்ள மச்சைகளிலே தனித்தமிழுணர்ச்சி ஊற்றெடுத்தோடும். சுன்னைக் குமாரசுவாமிப் புலவர்க்குப் பின்னே தமிழ் வரம்பை அழிக்காது பாதுகாத்த ஓரேயொருவர் இருப்பின் அவரே வேந்தனார் என்று ஆணையிட்டுக் கூறலாம்.**

அவரைப் பிரிந்து கலங்கும் அருமை மனைவிக்கும், பிள்ளைகட்கும் எம்பெருமான் ஆறுதல் கொடுப்பாராக!!

ஆசிரியர்

நயனில் கூற்றே!! நயனில் கூற்றே!!
 பயனறி புலமைப் பண்டிதக் கனியின்
 சுவைத்திற மறியாது பறித்தெறிந் தனையே
 அவலக் கவலையிற் கையிற் றேமால்

கொடுமையின் கொடுமுடி படுதுயர்ப் பெருங்கடல்
நீயே யாதலின் நின்னைத் தப்புநர்க்
காண்ட லரிதம்ம கருதுமுக் கனியும்
சேண்டரு வமுதுந் தேனொடு பாலும்
நன்றுகலந் தட்ட துன்றுசுவைப் பாகினும்
கன்றிய வினிக்குங் கருத்துறு பேச்சை
வேந்தன் நாவில் விதமுறக் கேட்டும்
வசியப் பட்டிலை வன்மனக் கூற்றே!
கசியா வுள்ளம் யாண்டுப் பெற்றனை
ஐயநீ.

பூத யாக்கையிற் பிரித்தனை மேதகு
சாதல் காணாத் தனிப்புக் ழாக்கையைப்
பிரிக்கவும் வல்லையோ வருக்கமில் கூற்றே!!
ஐயகோ!

முகில்வளர் கூந்தல் முகமதி மண்டிலம்
பகல்கண் டாங்குநல் லொளிநனி யிழப்ப
அம்மதி நின்றே யமுதநீர் பொழிந்தெனச்
செம்மலர்க் கண்க ளருவிநீர் சிந்தக்
காமருகைவளைத் தாமரைக் கைத்தலம்
சென்னியிற் கூம்பிக் கம்பிதங் காட்டத்
தழலிடைப் பட்டாள் போலத் தரைமிசை
அழுதனள் அரற்றினள் தொழுதன ளாகிக்
கொளுகொம் பில்லாக் கொடிப்போ லூசல்
ஆடினள் கிடந்த அருந்ததி யனையாள்
சவுந்தர நாயகி யெனும்பெய ராட்டியின்
பாடறி கில்லாப் படுதுயர் கண்டும்
கருணை பூறாக் கன்மனக் கூற்றே!!
பண்டைத் தண்டமிழ்ச் சங்கத் தெழுந்த
அன்பி னைந்தினைச் செம்பொருள் கற்றறி
ஆராக் காத லன்பின்
தீராக் கெழுமை தெரிதரற் பொருட்டே

(இது தமிழ்ப் பாதுகாப்புக் கழகத்தின் சார்பாக எழுதப் பட்டது.)

ஓயாது தமிழ்ப்பணி புரிந்தார்

பண்டித வித்துவான் க. கி. நடராஜன் B.O.L.Dip.Ed

நெருந லுளனொருவன் இன்றில்லை யென்னும்

பெருமை யுடைத்திவ் வுலகு

வித்துவான் பண்டிதர் சைவப்புலவர் க. வேந்தனார் அவர்கள் என் அரிய நண்பர். அவர்தந் திமீர் மரணம் எனக்குப் பேரதிர்ச்சியை உண்டு பண்ணிற்று. இன்னும் பல ஆண்டுகளுக்கு உயிரோடு இருந்து தமிழ்ப்பணி புரிவாரென எதிர்பார்த்திருந்தேன். காலன் அவரை அகாலத்தில் கவர்ந்து விட்டான். அவன் அவரைக் கவர்ந்து சென்றாலும் அவர் எத்தனையோ நண்பர்களது எண்ணகத்தே வளர்கின்றார். அவர்தம் பூதவுடல் போய் விட்டாலும் புகழுடம்பு என்றும் நிலைத்து நிலவும். அவர் வாழ்ந்த சில ஆண்டுகளில் ஓயாது தமிழ்ப்பணி புரிந்தார். தூய செந்தமிழ்ப் பாட்டாலும், உரையாலும், பேச்சாலும், ஏன் மூச்சாலும் பேணி வளர்த்து வந்தார்.

வித்துவான் வேந்தனார் உணர்ச்சி ததும்ப ஒலிபரப்பி குமுறச் சொற்பஞ்சம் இல்லாமற் பேசும் ஒரு துடுக்கான பேச்சாளர். அவர் சொற்பொழிவுகள் இலக்கியத்துறை, அரசியல்துறை சமயத்துறையாகிய பல துறைகளில் அமைந்தன. கடைசியாக அவர் எம் அகில இலங்கை சேக்கிழார் மன்றத் திற் பேசக் கேட்டேன். அது நேற்று நிகழ்ந்தது போல் இருக்கிறது.

அவர் எழுத்தாளர்களில் ஒருவர். காரசாரமாக எழுதுவார். பல பள்ளிக்கூடப் பாடப்புத்தகங்களுக்கு உரை எழுதியுள்ளார். அவர்தம் உரை மாணாக்கர் களால் பெரிதும் விரும்பப்படுபவை. ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகளும் பல எழுதியுள்ளார். எம் சிவதொண்டன் இதழில் "மூவர் தமிழ் விருந்து" என்னும் பொருள் பற்றித் தொடர்ந்து எழுதிவந்தார். அது நிறைவேய்துவதற்கு முன்பே அவர் எம்மை விட்டுப் பிரிந்து விட்டார்.

அவர்தம் பாடல்கள் மிக இனியவை. படித்தவர் முதல் பாமரரும் விரும்பும் பாக்கள் பல அவராற் பாடப்பட்டுள்ளன. பாலர்க்கு உகந்த எளிய நடையில் பாடப்பெற்ற பாக்களும் பல. சொன்னயம், பொருனயம் வாய்ந்த அவர்தம் பாடல்களைத் தொகுத்துக் "கவிதைப் பூம்பொழில்" என்னும் பெயரோடு வெளியிட்டுள்ளார்கள். குயில் கூவ, மயில் ஆட, மல்லிகையும், முல்லையும் மணம் பரப்பி மலர, கிளிகள் மழலைமிழற்ற, நதியும் மலையும் குளிர் தூங்க, குழந்தைகள் பாடியாட அணியொடு பொருந்தும் ஒரு தண்டமிழ்ப் பூம்பொழிலாகவே அது விளங்குகின்றது. அதன் கடைசிப்பகுதியில் உள்ள

உணர்ச்சி ஊற்றெடுத்தோடும் தமிழ் நாட்டுப்பெருமை படிப்பவர் மனத்தைக் கொள்ளை கொள்ளும் தரத்தது. வேந்தனார் அவர்களின் தமிழ் அறிவுக்கும் தமிழ்ப் பற்றுக்கும் இதை விட வேறென்ன எடுத்துக்காட்டு வேண்டும்.? ஆறு வேகமாகப் பாய்வது போல் வீறு கொண்டு செல்லும் சொல்லடுக்கும் மிடுக்கும் படிப்போர் உள்ளங்களைக் கவர்வன. புறநானூற்றுக்காலப் புலவர்களும் வீர மன்னர்களும், மேம்பாடு மிக்க மறக்குடி மங்கையரும் எம் கண்முன் காட்சியளிக்கின்றனர்.

வித்துவான் வேந்தனார் அவர்கள் திருநெல்வேலிப் பரமேசுவராக் கல்லூரியில் பல்லாண்டுகளாகத் தமிழ் விரிவுரையாளராக இருந்து மாணவர் மகிழ ஆற்றிய தமிழ்ப்பணி யாவராலும் போற்றப்படுவதாகும். பாடப்புத்தகக் குழுவினருள்ளும் ஒருவராக இருந்து அவர் செய்து வந்த பணிகள் பல. கடைசி வரையும் அவர் ஒரு மாணவராகவே இருந்தார்.

இவ்வாறு பேச்சும் எழுத்தும் பாட்டும் ஒருங்கே வல்ல பண்டிதர்கள் மிகச்சிலரே என்று கூறலாம். நல்லாசிரியனாய், நற்றமிழ்ப் புலவனாய் விளங்கிய அவர் தந்த மக்களும் தமிழாற்றல் மிகுந்தவர்களாகத் திகழ்கின்றனர். தமிழுலகம் திரு வேந்தனாரை இழந்தது. அது பேரிழப்பாகும். அவர் தங்குடும்பத்தாருக்கு ஏற்பட்ட இழப்பு கூறுந் தரத்ததன்று. வெண்ணெய் திரண்டு வரும்போது தாழி உடைந்தது போன்ற பிரிவு அவர் பிரிவு. அவர் குடும்பத்தார்க்கு எனது மனமார்ந்த அநுதாபம் உரித்தாகுக. இறைவன் அவர்களுக்கு அருள் பாலிப்பாராக.

யாம் ஓர் அரிய நண்பரை இழந்தோம். ஓயாது தமிழ்ப்பணி புரிந்த அவரைத் தமிழ் மக்கள் மறக்க முடியுமா? அவர்தம் ஆன்மா சாந்தியடைக. வாழ்க அவர் நற்பணிகள்.. வாழ்க அவர் திருநாமம். வாழ்க தமிழ்.

வேலகை மேற்கு
சைவத் தமிழறிஞர் - ச. மகாலிங்கம்

அவர்கள் சொல்லிய

வெண்பா ஐந்து

- (1) என்னுள்ளத் தேயகலா தென்றுமுளர் வேந்தனார்
பின்னிறந்தா னென்று ஒன்று பேசுவதென் - என்னுள்ளம்
விட்டகலா நண்பராம் வேந்தன் இறந்தகதை
பட்டபொழு தென்பதுபோல் பார்
- (2) 'கற்ப இனியமையும்' கண்டதிரு வாசகத்தை
அற்பகலா யுன்னுவதே யல்லாமல் - சொற்புகல்
மாட்டாதென் சிந்தை மருவும்உடல் பொய்யுறவு
காட்டினார் வேந்தனார் காண்.
- (3) இச்சகத்தில் எங்கெங்கும் எம்மிலங்கா அச்சகத்தும்
மெச்சித் தெரிசனஞ்செய் வேளையெல்லாம் - இச்சையுடன்
தேவைப் புனைபாடல் செய்துயரக் கூறுமதி
யே, வேந்தன் சொன்ன தெனக்கு.
- (4) பதிநன்மை யாலுயர்ந்த பாரியொடு மிக்க
மதிநன்மை யாலுயரும் மக்கள் - விதிநன்மை
இவ்வளவோ என்செய்வேம் என்றலற வேந்தனார்
எவ்விதமோ தேற்றகிலார் என்.
- (5) திங்கள் புரட்டாதி தேதி யிரண்டலரி
தங்கு வளர்பாற் சதுர்த்தியே - இங்கு
தமிழறிவன் வேந்தன் தரைவிட்டு விண்ணார்
அமரும் பொழுதாம் அறி.

க. வெள்ளைவாரணன்
துணைப்பேராசிரியர்,
தமிழாராய்ச்சித்துறை,
அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்

என்கெழுதகை நண்பர் வித்துவான் க. வேந்தனாரவர்கள் இவ்வுலக வாழ்வை
நீத்த துயரச் செய்தி கேட்டுத் திடுக்குற்றேன். என்மனக்கருத்தினைப் பின்வரும்
செய்யுளுருவில் தந்துள்ளேன் :-

தென்னிலங்கைத் தீவகத்திற் செந்தமிழ்சேர் யாழ்ப்பாண
நன்னகரார் போற்றவர் நல்ல தமிழ்ப்புலவன்,
நாவலர்கள் பாராட்ட நாளும் தமிழ்பரப்பும்
பாவலன், சங்கப் பனுவலுடன் பன்னூல்கள்
தேர்ந்த புலமைத் திருவாளன், சான்றோர்கள்
வேந்த னெனப்புகும் வீறுடையான் சார்ந்த
புரமேச் சுரவனார் பண்பார்கல் லுாரி
விரிவுரை யாளராய் மேவும், உறவோனாம்
சைவப் புலவன், தமிழரெலாங் கொண்டாட
மெய்யம்மைத் தமிழ்ப்பா விரித்துரைப்போன், சைவர்
மதிப்புடனே போற்ற வளர்தமிழில் நல்ல
புது நூல் புனையும் புலவன் மதிநலத்தால்
பல்லோ ருடன்பழகும் பண்பினால் நல்லோர்கள்
எல்லோரும் போற்றும் இனிமைத்திற முடையான,
ஊக்க முடைய உரவோன், அவனையான்
சேக்கிழார் சீர்பாடும் தெய்வக் கவியரங்கிற்
கண்டு மகிழ்ந்தேன் - கருது தமிழ்ப் புலவன்
விண்படர்ந்தா னென்றசொல் வேதனையைத் தந்ததால் -
நல்லோன் பிரிவால் நலியும் உறவினர்கள்
எல்லோர்க்கு மென்றன் துயர முரைக்கின்றேன்,
சேந்தன் வளர்த்தமிழ்ச் சீர்பரவும் எங்களன்பர்
வேந்தனார் தில்லை விமலர் மலரடிக்கீழ்ப்
போந்துறைக இன்பம் பொலிந்து.

142, கனகசபைநகர்,
சிதம்பரம்
7-10-1966

தமிழை வாழ்வித்த வேந்தன்

கா. பொ. இரத்தினம் - பாராளுமன்ற உறுப்பினர்

இந்த நூற்றாண்டிலேதான் தமிழ் மக்கள் தம் பழமையையும் விழுப்பத் தையும் நன்குணர்ந்தார்கள். தமிழினத்தின் பழமையையும், தமிழர் நாகரிகத்தின் சிறப்பையும், பண்பாட்டின் உயர்வையும், இலக்கியத்தின் வளத்தை யும், தமிழ் மொழியின் தனித் தன்மையையும், தமிழ்க் கலைகளின் பெருமையையும் உலகம் மட்டுமன்றித் தமிழரும் இனிது உணர்ந்தது இந்நூற்றாண்டிலேயே. இவற்றை உள்ளபடி உணர்ந்து, இவற்றால் ஆட்கொள்ளப்பட்ட தமிழர்கள் பலராவர். இவர்களுள்ளே தமிழ் நாட்டிலும் ஈழநாட்டிலும் ஏனைய தமிழ்வழங்கும் நாடுகளிலும் சிலரே தம் வாழ்வைத் தமிழுக்குக் கொடுத்தவர். இவ்வாறு தமிழுக்கு வாழ்வளித்த ஈழத் தமிழறிஞர்களின் முன்னணியில் விளங்கியவர் **வித்துவான் வேந்தனர்** அவர்கள்.

முரசு கட்டிலில் அறியாது துயின்ற மோகிகீரனார் எனும் புலவரை வான்கொண்டு கொல்லாது, சாமரை கொண்டு வீசிப் போற்றினான் சேரமான் தகடுரேறிந்த பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை எனும் மன்னன். இம்மன்னனுடைய தமிழ்ப் பற்றுக்கு 'நற்றமிழ்' முழுதறிந்தமையே காரணம் என மோசிகீரனார் பாடினார். நற்றமிழ் முழுதறிந்தவர்களே தமிழுக்கு வளமுட்டி வாழ்வளிப்பார்கள். இவர்களுடைய பேச்சு முச்செல்லாம், நனவு கனவெல்லாம் தமிழர் கவே இருக்கும். நற்றமிழ் முழுதறிந்தவர் திருக்கூட்டமரபு பண்டு தொட்டுத் தொடர்ந்து வருகின்ற ஈழத்தில் இம்மரபைச் சேர்ந்தவர்களை விரல் விட்டெண்ணலாம். இத்திருக் கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவரே **வேந்தனர் ஞானிகள்**.

தமிழைச் செந்தமிழாகத் - தனித் தமிழாக ஓம்புதற்கும், சைவ நெறியைத் தமிழ்நெறியாக நிலைக்கச் செய்தற்கும் அவர் அஞ்சாமலும் அசையாமலும் உழைத்தார். இக் குறிக்கோள்கள்தாம் அவரைப் பிற அறிஞர்களினின்றும் பிரித்து உயர்த்திப் புகழேணியில் ஏற்றின. இதனாலேதான் அவர் பிரிவு ஈடுசெய்ய முடியாத பிரிவாக - தமிழுலகிற்கொரு பேரிழப்பாக - நம்மை வாட்டுகிறது. அவருடைய எழுத்தாற்றலும், சொல்வண்ணமும், பாட்டுத்திறனும் நற்றமிழ்ப் புலமையிற் கால்கொண்டமையாலேயே உறுதியும் உயர்வும், பீடும் பெருமையும் பெற்றன என்பதை இக்காலத் 'தமிழ் மாணவர்' உணர்தல் வேண்டும்.

ஈழத்திரு நாட்டிலே தமிழ்மொழியை வளர்க்கும் ஆட்சிப் பொறுப்பு முழுவதுந் தமிழர்க்கு இருந்திருக்குமானால் வித்துவான் வேந்தனார் போன்ற நற்றமிழ் முழுதறிந்த புலவர்களுக்குத் தம் தகுதிக்கேற்பப் பல துறையிலே தமிழ்த் தொண்டாற்றப் பெரும் வாய்ப்புக்கள் கிடைத்திருக்கும்! அரசும் பெரும் பாராட்டு நல்கியிருக்கும். வாழ்க வேந்தனார் தமிழ்த் தொண்டுகள்! வாழ்க அவர் புகழ்!

ஓயாத தமிழ்க் குரலும் ஓய்ந்ததோ?

வித்துவான் சி. ஆறுமுகன்

ஆசிரியர், ஸ்கந்தவரோதயக் கல்லூரி

- (1) வேலணையூர் வேந்தனார் வீறுகொண்ட
செந்தமிழன் வீழ்ந்தான் என்ற
ஓலவுரை கேட்டதுமே உள்ளமெலாம்
உருகியுடல் ஓடுங்கி நின்றேன்!
காலமெலாம் தமிழாய்ந்து கற்றோர்க்கும்
கனிந்துரைத்த கலைஞன் பட்டான்!
சாலவுமே நம்பவில்லை! **தமிழ்நெஞ்சில்
வேந்தனென்றும் சாக மாட்டான்!**
- (2) "நீர்க்கோல வாழ்வெ" னினும் "நெடிதுநாள்"
பழகியவென் நேசன் வேந்தன்!
போர்க்கோலம் பூண்டுசொற்போர் புரிந்துமொழி
மரபதனைப் புரந்தோன் வேந்தன்!
ஆர்க்குமஞ்சா மறத்தமிழன் அறங்காத்து
எவ்வுயிர்க்கும் அன்பு காட்டிச்
சீர்க்கொருவ னாகிநின்றோன்! சிலம்புரைத்த
இளங்கோவின் சிந்தை கண்பேள்!
- (3) முந்துதமிழ்ச் சங்கநூல் முழுதுணர்ந்த
மூதறிஞன் மூவாச் சாவாச்
சந்தமிகு காப்பியங்கள் தரந்தெளிந்து
நயம்பிழிந்து தந்தோன் வேந்தன்!
விந்தையுறு திருக்குறளின் மெய்ம்மைநிலை
விளங்கியெங்கும் விளக்கி வாழ்ந்து
சந்ததமும் கட்டுரை நூல் தளராது
தனித்தெழுதிக் குவித்தோன் வேந்தன்!
- (4) வெள்ளியெழும் முன்னெழுந்து வேண்டுவன
நெஞ்சமிசை விரவ ஓதி
வள்ளிமண வாளாடி வணங்கியரு
பூதியமு தருந்தி வாயில்
துள்ளிவரும் புதுக்கவிதைத் தொடையெல்லாம்
அடுக்கடுக்காய்த் தொடுத்துப் பாடிக்
கொள்ளைகொளும் **கவியூங்கா** குலவு தமிழ்த்
தாய்க்கமைத்த கோமான் வேந்தன்!

- (5) **சிந்தாந்த சாகரத்தில்** திளைத்தாடிக்
தேவார ஆரஞ் சூடி
வித்தகனார் **வாசகப்பூந் தேன்**சுவைத்துக்
கோவைவடம் மாப்பில் மேவி
சித்தர்தொழுந் திருமூலர் செந்தமிழாம்
மந்திரமும் நாவிற் செப்பிப்
பத்திமிகு **புராணமேனும்** பசும்பாலும்
பருகிநெஞ்சிற் பதித்தோன் வேந்தன்!
- (6) 'சிரித்திருவார் சிரித்திருக சீறிடுவார்
சீறிடுக தெய்வத் தாணை"
பொருத்தமுறத் **தனித்தமிழைப் பேற்றிடுவேன்**
எனவாழ்ந்த புலவன் வேந்தன்!
கருத்தரங்கிற் கவியரங்கிற் கலைஞானத்
திறனெல்லாம் காட்டி வென்ற
ஒருத்தனெங்கள் வேந்தனார் ஓயாத
தமிழ்க்குரலும் ஓய்ந்த தேயோ?
- (7) குழந்தைகளும் குமர்களும் குதூகலிப்பக்
கவிபொழிந்த **கொண்டல்** என்கோ!
பழந்தமிழின் புதுமையெலாம் பழகுதமிழ்
மொழிவடித்த **பண்பன்** என்கோ!
எழுந்தமிழில் விண்ணதிர எடுத்துமொழி
தொடுத்துரைத்த **ஏந்தல்** என்கோ!
தொழும் தகைய தூயசைவத் தொன்னூல்கள்
சுவைத்துரைத்த **கொண்டன்** என்கோ!
- (8) **கலைச்சோலை தனித்ததுவே!** கண்ணுறங்கா
வேந்தனுங்கண் **உறங்கி னானே!**
மலைமலையாய் **எழுதியகை** விதிவலியால்
மரமாகிப் போயிற் றோதான்!
அலையலையாய்த் தமிழ்வாரி வீசிநின்ற
செவ்வாயும் அடங்கிற் றோதான்!
நிலைகுலையாய்த் **தமிழ்நெஞ்சம்** நீணிலத்தில்
மீண்டொருகால் **நிலைகொள் ளாதோ?**

நெருநல் உள்ளன், இன்று இலன்

பண்டிதர் வ. நராசா,

குரும்பசிட்டி, தெல்லிப்பழை.

இத்தொடர் எல்லோருக்கும் தெரிந்ததே. ஆயின் அதன் பொருளை உணர்தற்கான செயற்பாடு சிலபொழுதே நிகழ்கிறது. நேற்று இருந்தவர் இன்று இறப்பார். அது புதுமையன்று. நேற்று வரையும் நோய்வாய்ப்பட்டிருந்தவர் இன்று அந்நோயின் மிகுதியால் இறக்கலாம். அது புதுமையன்று. நேற்று இருந்தவர் இன்று ஏதோ ஓர் ஆபத்தில் அகப்பட்டு இறக்கலாம் - அதுவும் புதுமையன்று. ஆயின் உடல் நோய்க்குரிய அறிகுறி ஒரு சிறிதுமின்றியிருந்த வேந்தனார் உடல் நோயால் மறுகணம் இறந்தார் என்பதை எண்ணும் போதே மேலே கூறப்பட்ட தொடர் கருத்துடையதாய்த் திருவள்ளுவர் தெய்வப் புலவராகக் காட்சிதருகிறார். அதனால் மேலான மரணமடைந்த வேந்தனும் நமக்கு ஞாபகபுருடனாய் வாழ்கிறார்.

பாடப்புத்தகக் குழு உறுப்பினராக வேந்தனார் அவர்கள் என்னிடம் சில காலம் நெருங்கிப் பழக நேர்ந்தது. அவரைப் பலவருடங்கள் அறிவேனாயினும் பாடப்புத்தகக் குழுவில் அவருடன் வேலை செய்தபோது அவரை ஓரளவு நன்கு அறியும் சந்தர்ப்பம் ஏற்பட்டது. அவரது கல்வி புதுமையானது. பழந்தமிழ் நூல்களுட்பல அவருக்கு வாய்ப்பாடம். சிறந்த உரைகளை, பரிமேலழகர் உரையை, சிவஞானமுனிவரது மாபாடிய வார்த்தைகளை அவர் பக்கம் பக்கமாக வாய்ப்பாடமாகக் கூறுவதையும், மறைமலையடிகள் போன்றாரது நூல்களில் அவர்கள் கொண்ட கருத்துக்களையும் உரைப்பகுதிகளையும் மேற்கோளாகக் காட்டும்போதும் யாரும் திறந்தவாய் முடாது ஆச்சரியப்படவே செய்வர்.

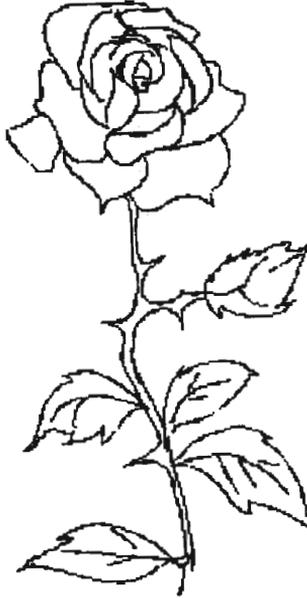
நூல்களை அவர் எழுத ஆரம்பித்து விட்டால் அவரது வேலை மிகுதியை நாம் நினைக்கும்போது அவர் துயில் கூடச்செய்வதில்லையோ என்று நினைக்கவே தோன்றும். வேந்தனார் பழைமையான பண்டிதர் மட்டுமன்று. இன்றைய தேவைக்கேற்ற பாடல்கள் பலவற்றை அறிஞர் போற்றும் வகையில் ஆக்கி, தாம் ஒரு கவிஞன் என்பதை நிரூபித்துள்ளார்.

வேந்தனாருக்குப் படிப்பு ஒரு விளையாட்டு. பரீட்சை மண்டபங்கள் அவருக்கு விளையாட்டு இடங்கள். அவர் நினைத்தால் சித்தியடைய முடியாத பரீட்சை எதுவுமில்லை. பண்டிதரா, வித்துவானா, புலவரா, சித்தாந்தப் பட்டங்களா, அல்லது பல்கலைக் கழகப் பட்டங்களா, எதுவும் அவரது பிரமாத

முயற்சிக்கு முன்னால் ஈடு கொடுக்கமாட்டா- அவரது பாதங்களைப் பணியும்.

எங்ஙனமாயினும் என்ன? அவர் தெய்வப்புவரது 'நெருநல் உளன், இன்று இலன்' என்ற தொடரை மட்டும் வெல்ல முடியவில்லை. அவரால் மட்டுமா, எவராலும் வெல்ல முடியாத தொடர் இது. அதுவே அவரது மனைவி மக்களுக்கு நான் சொல்லக்கூடிய ஆறுதல் வார்த்தைகள்.

வணக்கம்

வித்துவான் ந. சுப்பையிள்ளை அவர்களின் அநுதாபவுரை

யாழ்ப்பாணத்துத் திருநெல்வேலியிலுள்ள பரமேசுவரக் கல்லூரியிலே தமிழ்ப் பண்டிதராகக் கடமையாற்றி வந்த திரு. க வேந்தனார் அவர்கள் 18-9-66 இல் இவ்வுலக வாழ்வை நீத்து மறைந்தனர் என்ற செய்தியை அறியலுற்றதும் எம் உள்ளத்தில் ஒரு விதத் திகைப்பும் அதிர்ச்சியும் உண்டாயின. காலச் சூழ்நிலைகளால் தமிழ்க்கல்வியறிவின் தரமும் பாடசாலை மாணவர்களிடையே முன்னையிலும் பார்க்கப் படிப்படியாகக் குறைந்து கொண்டுவரும் இக்காலத்தில், தமிழ்க்கலை சைவசமயக் கலையறிவுகளின் வளர்ச்சிக்கு உறுதுணையாக, உழைத்துவந்த இவ்வறிஞரது மறைவு எம்மவர்க்கு ஒரு பெருநட்டத்துக்கும் கவலைக்கும் இடமானது என்பதே அவ்விதக் கலக்கததுக்குரிய காரணம்.

சிலகாலத்துக்கு முன்பெல்லாம் ஆங்கிலப் பாடசாலைகளில் தமிழ்க்கலை பயிற்றுங் கடமை பூண்டவரை யெல்லாம் தமிழ்ப் பண்டிதர் என்று உலகம் வழங்கி வந்தது. இவரோ அத்தகைய சாதாரணமான பண்டி தரல்லர்: ஒன்றிரண்டல்ல, மூவகையான கலைக் கழகங்களில் அரங்கேற்றப் பெற்ற தமது கலையறிவு காரணமாக அக்கழகத்தினரால் **தமிழ்ப் பண்டிதர், வித்துவான், சைவப் புலவர்** என்ற பட்டங்களாகிய விசேடத் தகைமையினை யுடைய பண்டிதராவர்.

அது மட்டுமா? 'எத்துணையவாயினுங் கல்வியிடமறிந்துய்த்துணர்வின் ரெனி னின்றாதும் உய்த்துணர்ந்தும். சொல்வன்மையின்றெனிநென்னா ம.' துண்டேற, பொன்மலர் நாற்றமுடைத்து,' என்றபடி தாம்பெற்ற கலையறிவுச் செல்வத்தை தமக்குமட்டுமன்றிப் பிறர்க்கும் பயன்படுமாறு தமது சொல்வன்மையினால் வாரி வழங்கி வந்த வள்ளலுமாய் வாழ்ந்தவர்.

மேலும், பெரும்பாலார்க்குக் கிட்டாத ஒரு விநோதச் சீரிய குடும்பச் செல்வ வாழ்க்கையில் வாழ்ந்த புலவருமாவர் இவர் -

”கல்வியே கற்புடைப் பெண்டிரப் பெண்டிர்க்குச்,
செல்வப் புதல்வனே ஈங்கவியாச் - சொல்வளம்.
மல்லல் வெறுக்கையா மாணவை மண்ணுறுத்துஞ்,
செல்வமுமுண்டு சிலார்க்கு...”

என்ற விதமாக, அக்குடும்ப வாழ்க்கையில், இவருக்கு மனைவி - கல்வி, புதல்வர்: இவர் புனைந்தியற்றிய பாடல்கள் செல்வம்: சொல்வளம்“,

என்றிங்ஙனம் அமைய தமிழ்க் கலையார்வ விருந்தினர்க்குப் புதிய கவிச் சுவையமுதும் விரிவுரைச் செவியமுதும் ஊட்டி இல்லறம் நடாத்தி இன்புற்று வாழ்ந்தனர்.

இவர் இயற்றி வெளியிட்ட கவிதைப் பூம்பொழிலும் நல்லூர்த் திருப்பள்ளி யெழுச்சியும் குயிந்பத்தும் போன்ற நூல்களின் பாடல்கள் இவருக்குப் பிற்காலத்திலும் நின்று நிலவி இவரது பெயரைப் பரப்பும் பெருஞ் சந்ததி களாக உள்ளன. க.பொ.த. பரீட்சைக்குரியவாகிய தமிழிலக்கிய பாட உரை நூல்களையும், மாணவர்க்கும் பிறர்க்கும் பயன்பட இவர் இயற்றியுத வியமை, தமிழ்க்கலை - சைவசமயக் கலையறிவுகளின் அபிவி ருத்தியின் பொருட்டு உழைக்கும் ஆர்வத்தைப் புலப்படுத்தும்.

இங்ஙனம் பலவாறாகத் தமிழ்க்கலை - சைவசமயக் கலை யறிவு களை அபிவிருத்தி செய்து நம்மிடையே வாழ்ந்து வந்த இவ்வித்துவப் பெரியார், மின்னாமல் முழங்காமல் வானம் மழை பொழிந்தாலொப்ப எவரும் எதிர்பாராத வகையில் திடீரென ஏற்பட்ட....., பிணியே வியாஜமாகக் கொண்டு இவ்வுலக வாழ்வை நீத்து மறைந்தாரென்றால். அது நம்நாட்டவர் எல்லார்க்குமே ஒரு பெருங் கவலைக்கிடமான செய்தியல்லவா, அன்னாரது பிரிவால் பெருங்குயருறும் மனைவி மக்கள் சுற்ற மித்திரர்களுக்கு எங்கள் அநுதாபத்தை அறிவித்துக் கொள்ளுகிறோம். அவர்களுக்கு மனச்சாந்தியை அருளும்படி எல்லாம் வல்ல இறைவனை இறைஞ்சியேத்துகின்றோம்.

தேவருலகஞ் சென்றான் வாழி

(வித்தியாரத்தினம் நவாலியூர் சோ. நடராசன்)

என்னில் இளையவன் மன்னோ
என்றிற் பெரிதும் இனியவன் மன்னோ
என்றிற் சாலவும் நல்லவன் மன்னோ
என்னிலும் பெரிய கவித்திற முடையான்
தண்ணார் தமிழின் கற்பகச் சோலையிற்
பண்ணார் இன்கவி மிழற்றிய சாதகம்
மண்ணீர் உண்ணா மறுவில் சிந்தையில்
விண்ணீர் பருகும் வெற்றி வேந்தனைப்
பாமழை பொழியும் பாவலர் விருந்தை
நாமழை சொரியும் ஞானபண் டிதனை
சோம சுந்தரக் கவிக்குலந் தழைக்க
ஏமமா யிந்நிலத் தெழுந்தபொற் கொடியைச்
சைவசித் தாந்தச் சண்டமா ருதத்தைச்
செய்வது சிறிதுஞ் சிந்தியா தையோ
நன்றிகொல் கூற்றே: நடுவிற் சிதைத்தாய்
மறப்பதற் கரிதே வறுமையுற் றோமால்
பெற்றகரி தாகிய பெருநிதி யிழந்தே
தாகமுற் றோர்க்குத் தண்ணரு விப்புனல்
போகமு யோகமும் புனிதமாய்க் கனிய
அழகுத் தெய்வ மருளிய நன்மரம்
பழகப் பெரிது மினியவன் பட்டான்
பாவலர் கண்ணீர் பொழியத்
தேவ ருலகஞ் சென்றான் வாழியே.

4-10-66

1. தற்பாடியதளி யுணவிற்
புள் - சாதகப்பறவை - வானத்தில் ஊறிய துளியையே
உண்ணும் - இல்லையேல் உயிர் நீத்து விடும்.

பாலைக்காய்ச்சிச் சீனிபோட்ட பாவலன்

இரசிகமணி. கனக. செந்திநாதன்

ஒரு புலவரோ எழுத்தாளரோ பொதுநலத் தொண்டரோ இருக்கும் போது புகழாமல் இறந்தபின் 'ஆகா ஊகூஉ' என்று புகழ்வதும், எழுதுவதும் தமிழரின் இரத்தத்தில் ஊறிய பழக்கமாகி விட்டது. தமிழ்நாட்டில் இந்நிலை சிலகாலமாகச் சிறிது மாறி அபரிமிதமாகப் புகழ்மாலை சூட்டும் வழக்கமாக மாறிவிட்டது. 'ஈழத்திலும் தரமான எழுத்தாளர்கள் கவிஞர்கள் இருக்கிறார்கள்' என்று நம்மவருக்கும் பிறர்க்கும் காட்ட வேண்டும் என்னும் நோக்கத்தோடு பத்து வருடங்களுக்கு முன்னே ஈழகேசரிப் பத்திரிகையில் ஈழத்துப் பேனா மன்னர்கள் என்ற அறிமுகத்தை நான் எழுதினேன். வித்துவான் வேந்தனார் அவர்களைப்பற்றி 13-11-56 இல் எழுதிய போது அவரை ஒரு நல்ல கவிஞர் என்பதைத் தொட்டுக் காட்டினேன். 'காலைத் தூக்கிக் கண்ணில் ஒற்றி' என்ற குழந்தைப் பாடலை அவரது மிகச் சிறந்த பாடலென இரசிகர் முன்வைத்தேன். அந்த அறிமுகத்தில், 'குழந்தைகளின் காதுகளை இரும்புக் காதாக்காமல், தாய் தந்தையர் மேல் அன்பினை இளம்பரு வத்திலே ஊட்டி வளர்க்கும் கருப்பொருளைத் தாங்கிய அருமையான பாடல் இது' என்று எழுதிவிட்டு, மேடைதோறும் முழக்க மிட்டு வாலிப உள்ளங்களின் மனப்போக்கையறிந்து, வாழ்ந்து உயர்ந்த அக்காலத் தமிழரின் நாகரீகத்தின் சிறப்பினையும், இக்காலத் தமிழரின் தாழ்வு நிலையையும் "அக்கு வேறு ஆணிவேறாகப் படம்பிடித்துக் காட்டும் வேந்தனாரை ஒரு நல்ல கவிஞராகவே நான் மதிக்கிறேன்" என்றும் சொல்லி வைத்தேன்.

"கரவைக்கவி கந்தப்பனார்" என்ற புனைபெயரில் நான் எழுதியமையாலும், அவரோடு எனக்கு எந்தவிதமான அறிமுகமும் இல்லாமையாலும் என் எழுத்து எழுத்தாகவே கிடந்தது. பின்பு, பல கல்லூரிகளிலும் பொது மேடைகளிலும் இலக்கிய மன்றங்களிலும் ஈழத்துக் கவிதை வளர்ச்சி பற்றி நான் பேசும் பொழுதெல்லாம் 'காலைத் தூக்கி' என்ற பாடலையும்? 'கோவினுக்கும் போகும் போது கூட்டிப்போகும் பாட்டி? கும்பிடு நீ தம்பி யென்று குனிந்து சொல்லும் பாட்டியையும்" விமர்சித்து வேந்தனாரை இரசிகர் உள்ளங்களில் பதிய வைத்தேன். **பாதிவழி** என்ற தலைப்பில் 'ஈழநாடு' பத்திரிகையில் மேற்படி பாடலுக்கு விமர்சனமும் எழுதினேன். அப்போதுதான் வேந்தனார் அவர்கள் என்னைப்பற்றி அறிந்தார். அவர் ஒரு முறை என்னைச் சந்தித்தபோது, பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை

அவர்களின் 'சமண புத்த காவியங்கள்' பொருள் பிறழ்வுடையவை" என்ற குறிப்பை மறுத்து, 'சிலப்பதிகாரப் போர்' ஒன்றைத் தாம் நடாத்தியதை ஞாபகஞ் செய்து அதன் பிறகு பண்டிமணியின் மாணவர்கள் தம்மை மதிக்கமாட்டார்கள் என்றதன் தப்பிப்பிராயத்தை என் அறிமுகமும் பல பேச்சுக்களும் போக்கி விட்டன என்றும், இந்துமகளிர் கல்லூரியில் உங்கள் பேச்சைக் கேட்ட என் மகள், என் பாடலைக் கூறி நீங்கள் செய்த விமரிசனத்தை நன்கு இரசித்தாள்' என்றும் கூறினார். எழுத்தாளனின் கொள்கை, கட்சி இவற்றை எண்ணாமல் அவன் எழுத்தை மதிக்கும் குணத்தை மெச்சி அவர் கூறியபோது வேந்தனாரின் உள்ளத்தை என்னால் நன்கு புரிந்துகொள்ள முடிந்தது. அதன் பிறகும் அவரை 'வழியிலும் தெருவிலும் சந்தித்திருக்கிறேன். 1964 ஆம் ஆண்டின் தொடக்கத்தில், 'நீங்கள் எழுதியுள்ளது போல விரைவில் தான் ஒரு கவிதைத் தொகுதி' வெளியிடப் போகும் ஆவலைத் தெரிவித்தார்.

திடீரென்று ஒருநாள் அவரிடமிருந்து எனக்கு ஒரு கடிதம் வந்தது. அது ஒரு கவிதைக் கடிதம். தம்முடைய பாடல்கள் சிலவற்றைத் தேடி எடுத்து உதவுமாறு கேட்டிருந்தார். ஏறுவதற்கு ஏணியாக விமர்சகர்களை உபயோகித்து விட்டு ஏணிகளைத் தட்டி விட்ட எழுத்தாளர்களைக் கண்டவன் நான். முகத்தின் முன் இனிப்பாக மொழிந்து பின்னால் முட்டாள்தான் கெட்டான் என்று இகழ்ந்து கூறும் இலக்கிய உலகத்தைப் பச்சைப்படியாகத் தரிசித்தவன் நான். அப்படித் தரிசித்த எனக்கு பண்டிதமணியோடும் கணேசையாவோடும் கண்டனப்போர் செய்த வேந்தனார் புகழ்மாலை சூட்டுவதென்றால் .. என் உள்ளமே மகிழ்ச்சியால் துள்ளிக் குதித்தது. அவர் பாடல்கள் அமிர்ததாரை போல் இனித்தது. 5.10.64இல் அவர் இப்படி எழுதினார்.

இனிய தமிழ் இலக்கியங்கள்
 என்றும் நுகரும் இரசிகமணி
 கனக செந்திநாத னென்றே
 கற்றோர் புகழும் "கலைச்செல்வ"
 கனியும் அன்பால் எனைப்போற்றிக்
 கவிஞன் என்றே பாராட்டும்
 புனித உள்ளத்தாய் நின்புலமை
 பொலிக பொலிக பல்லாண்டு

காலைத் தூக்கிக் கண்ணில் ஒற்றி
 என்று தொடங்கும் என் கவிதை
 சாலச் சிறந்த தென்றெங்கும்
 சாற்றி உள்ளம் தழைத்திடுவோய்
 காலங் கடந்து வாழ்கவிஞன்
 கருத்தைக் காணும் திறனாய்வுக்
 கோலின் செம்மை கோடாநின்
 குடைக்கீழ்க் கவிஞர் குலம் வாழ்க

'நிந்திறனாய்வுக் குடைக்கீழ்க் கவிஞர் குலம் வாழ்க' என்று வாய் குளிர
 மனம் குளிர வேந்தனார் வாழ்த்திய வாழ்த்து பாலைக் காய்ச்சிச் சீனி
 போட்டுப் பருகத்தந்தது போல் இனிக்காமல் வேறென்ன செய்ய முடியும்?
 எனது இலக்கிய முயற்சி திறனாய்வு முயற்சி அவரது நற்சாட்சி பெற்ற
 மையைக் கண்டு மனம் பூரித்தேன். சில ராஜாக்களும் சில சிங்கங்களும்
 செய்த வடு அவரது அமிர்த தாரையால் மறைந்தே போயின.

ஆனால் என் உள்ளம் எப்படி மனம் மகிழ்ந்ததோ அவரது மறைவைக்
 கேட்டு மகா துக்கத்தில் ஆழ்ந்தது. அவர் மறைந்த தினத்திற்கு முதல்நாள்
 தனது பாலைக் காய்ச்சிச் சீனி போட்ட கவிதைத் தொகுதி யாகிய
 கவிதைப் பூம்பொழிலை இம்முறையாவது சாகித்திய மண்டலத்தில் பதிந்து
 தரும்படி கேட்டார். ஆம் என்றேன். நான் கொடுத்த வாக்கை இனி
 நிறைவேற்றி என்ன பயன்?

இனிய தமிழ் நண்பன்

வி. சீ. கந்தையா, மட்டக்களப்பு
அதிபர். இராமகிருஷ்ண மிஷன் பாடசாலை

நண்பன் வித்துவான் வேந்தன். அவன் தமிழுக்கு இனியதொரு நண்பன். தமிழ் கற்றாருக்கு அதனிலும் இனிய நண்பன். அவனோடு கலந்து குழைந்து வெளிவரும் தமிழும் மிக இனிமை பயந்து நிற்கும். அது உரை நடையாகவோ அல்லது கவிதையாகவோ அல்லது கட்டுரையாகவோ இருக்கலாம். எதுவாயினும் இனிமை இனிமைதான். பயனும் அதற்கேற்ற உயர்வு.

அவன் மண்ணுலகினை மறந்தான்: விண்புகுந்தான் என்று செய்தி கேட்டோம். அதிர்ச்சி, அதிர்ச்சி, ஈழநாட்டின் தமிழ்ச் சிறப்பினை வளர்ப்பார், போற்றுவார் எல்லார்க்கும் இதுதான் அவ்வேளை ஏற்பட்டிருக்கும் என்று நினைக்கிறேன்.

நமது பண்டிதமணியார் கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் ஓரிடத்தில் கூறியது போன்று ஈழத்தின் கவிதைப் பரம்பரையைக் கட்டிக்காத்த வேந்தன் தமிழ்த் தொண்டர்களுக்கெல்லாம். தலையிடிக்கச் செய்து சென்று விட்டான்!

ஈழநாட்டுக் கவிதைப்பரம்பரையானது வடக்கே சோமசுந்தரப்புலவர் பெருமானால் அண்மையில் உயர்வுற்று நிற்கக் கண்டோம். அவர் மறைந்து போனார். இனியாவர் அக்குறையை நிரப்பவல்லார்? இது நமது நாட்டுத் தமிழறிஞர்கள், அபிமானிகட்கெல்லாம் எழுந்ததோர் பெருங்கவலை. தங்கத் தாத்தா மறைந்த போது, வேந்தன் முன் வந்தான்: கவிதைப் பூம்பொழிலோடு வெளிவந்தான். பண்டிதமணி போன்ற பெரும் பெரும் அறிஞர்களெல்லாம் 'அப்பாடா, கவலை தீர்ந்தது' என்று 'சும்மா' இருந்தனர். அவர்களுக்கெல்லாம் அந்த ஆறுதலை நீளமாகக் கொடுத்து வைக்கக் காலன் விரும்ப வில்லைப்போலும். நோய் நொடிகளாகிய முன்னேற்பாடு களைக் கொடுத்தால், எங்கே இவர்கள் எனக்குக் குறுக்கே வந்து குழப்பி விடுவார்களோ என்று அவன் பயந்திருப்பான். பேச்சுப் பறைச்சலில்லாமல் வேந்தனைக் கொண்டு போய்விட்டான்! அந்தக் காலந்தான் ஏதும் ஆசை காட்டிக் கூப்பிட்டிருந்தாலும் நம்மையெல்லாம் ஏமாற்றிவிட்டுப்போக இந்த வேந்தனுக்கு எப்படித்தான் துணிவு ஏற்பட்டதோ! மனம் வந்ததோ!

சென்ற ஆண்டிலே சிறிதுகாலம் எமது அன்புக்கும், நண்புக்கும் உரியரான வேந்தனாருடன் தொடர்ந்து கூடியிருக்கும் வாய்ப்பினைப் பெற்றிருந்தேன். அவருடைய 'கவிதைப் பூம்பொழில்' வெளி வந்து சிலநாட்களாயிருக்கலாம்.

ஒரு நாள் 'கலைச்சோலைப் பக்கம் சென்றேன். வேந்தனாருடைய அக மலர்ந்த இனிய வரவேற்பு: மனைவி மக்களுக்கு என்னைப் பற்றிய அன்புகுழைந்த அறிமுகம். 'இவர்தான் அந்த.....வீ.சீ.க. எதிர்பாராது அங்கு அன்று விருந்துண்டேன். ஒருபாடல் எப்படியோ என்னிடம் பிறந்தது.

அமிழ்தழைந்த விருந்தளித்தான்,
 அன்பளித்தான், இன்முகமும்
 எழில் நகையும் இலங்கும் செல்வக்
 குழந்தையரும் கோமகளும்
 குழைந்துறவு கொண்டாடும்
 குணநலத்தால் எமைப்பிணித்துக் கொண்டானாங்கு

இமிழ் கடல் சூழ் புவிக்கீடாய்
 இவை தந்து மகிழ் கொண்டு
 தன்னன்பால் எனை நிறைத்துக் கொண்டதோடு
 தமிழ் குழைந்த கவிதைப் பூம்
 பொழில் தந்தான் வேந்தனெனும்
 தமிழ் வாணன் புகழ்சிறந்து வாழ்க மாதே!

உடனே எழுதித் கொடுத்துச் சென்றேன். மறுநாட்காலை என்மீதும் வேந்தனார் கவிதை சில எழுதிக் கொணர்ந்து தந்தார். என்னை வெகுவாகப் பாராட்டியிருந்த கவிதைகள் அவையாதலால், அவைகளை இங்கு யான் காட்ட விரும்பவில்லை. செந்தமிழ் குழைந்தவையும், அக்காலத்தே என்னுள் ளத்தில் ஊர்ந்திருந்த கவலைகளைத் துடைத்து அமைதி ஊட்டியவையுமான கவிதைகள்.

வேந்தனார் செய்நன்றி மறவாத சீரிய பண்பாளர். அதற்குச் சான்றுகள் பல உளவாதலை அவரை நன்கு அறிந்தார் அறிவர். தமது சிறந்த கருத்துக்களெல்லாம் பொதிந்த வைப்பாக அவ்வப்போது வெளிவந்த அவரது பாடல்களின் தொகுதியான கவிதைப் பூம்பொழிலின் உரிமை உரை அவற்றுள் மிக மிகச் சிறந்ததொரு எடுத்துக்காட்டாக அமையலாம்.

'அன்புடன் என்னைக் கூவி
 அருகினில் இருத்தி நீங்கள்
 இன்தமிழ் இலக்கியநூல்
 சமயநூல் எழுதித் தந்தால்
 பொன் தருகின்றேன் என்று
 புகன்றெனைப் புரந்த வள்ளல்

தன்திரு அனைத்தும் ஈசன்
தாள் நிழல் தந்ததென்போன்
என்றுமென் உள்ளந் தன்னில்
இருந்திடும் இனியோன் தில்லை
மன்றில் நின்றாடும் ஈசன்
மலரடி மறவாத் தூயோன்
பொன்றிகழ் தெய்வேந்திரனார்க்கிக்
கவிதைப் பூம்பொழிலை
நன்றியின் காணிக்கையாய்
நயந்து நான் நல்குகின்றேன்.”

அற்புதமான நன்றிக்கடன்! மற்றையோர் எவரும் இப்படியான சிறந்ததொரு நன்றிக் கடனைச் செலுத்தியிருக்க முடியாதல்லவா!

தமிழ் மொழி இனிமையும் குழைவுமானதுதான்! ஆயினும் அம் மொழியிலே வீரமானதொரு கம்பீரத்தன்மையும் மறைவாக இருக்கின்றது. அந்தக் கம்பீரத் தன்மையையே, அதியமானிடம் பரிசில் பெற மறுத்த பெருஞ்சித் திரனாரிடம் நாம் காணுகின்றோம். வித்துவான் வேந்தனார் இத்தகையதொரு தமிழ் மொழிப்பற்றால், தமிழ் மொழி அபிமானத்தால் பிறந்த தன்மானம் மிக்கடையவர். ஒரு சந்தர்ப்பம் கூறலாம்: ஒருநாள் யாழ்ப்பாணக் கடை வீதியில் நான் நின்றிருந்தேன்: பெரிய உத்தியோகத்தர் போலக் காணப்பட்ட இருவர்தம் காரை விட்டிறங்கி என்னிடம் வந்தனர். அவர்கள் ஒழுங்கு செய்த விழா ஒன்றில் நான் பேச்சாளனாக வரவேண்டும் என்பது அவர் விருப்பம் என்றனர்.

இதனை எப்படியோ வேந்தனார் அறிந்தார். ‘இப்படிப்பட்ட பேர்வழிகளுக்கெல்லாம் நான் இடம் கொடுப்பதில்லை தமிழுக்கும் சரி, தமிழ் கற்றவனுக்குஞ்சரி, உரிய தரம் ஒன்று உண்டு. அதை மதிக்காது தெருவினும், வழியினும் பல்லினிக்கும் பெயர் வழிகளுக்கு எல்லாம் நாம் மதிப்புக் கொடுக்கக் கூடாது’ என்று உணர்ச்சியோடு என்னிடம் கூறினார். உண்மையான கூற்றுத்தான். தமிழ் மொழிக்கும், தமிழ் கற்றோருக்கும் மதிப்புக் கொடுக்காதோரை நாம் மதிக்க வேண்டியதில்லை என்பதுதான் அவர் கொள்கை. தமிழ் மானம் போற்ற வேண்டிய, காக்க வேண்டிய ஒன்றல்லவா!

தமிழறிஞரிடம் பெருமதிப்பும் கொண்டு அவர்தம் சிறப்புக்களை மனதார வாயரப் புகழ்பவர் வேந்தனார். நாவலர் பெருமானும் தங்கத் தாத்தாவும் அவரது தூய சிந்தனையில் துலங்கும் சோதிகள். அவரது கவிதைப் பூம்பொழிலில் அப்பெருந்தகையினர் மீது வேந்தனார் செய்திருக்கும்

கவிதைகள் மிக்க சிறப்பு வாய்ந்தவை. அப்பெருமக்கள் மீது கொண்டிருந்த மதிப்பையும் அன்பையும் போலவே விபுலானந்த அடிகளார் மீதும் பெரிதும் ஈடுபாடு கொண்டிருந்தவர் வேந்தனார். ஈழத்திருமணி நாட்டின் இளவள ஞாயிறு போல் இலங்கிச் செந்தமிழ்ச் சிவ ஒளி பரப்பியவர் அருட்திரு விபுலானந்த அடிகளார் என்று ஆராமையோடு ஓரிடத்தில் அடிகளாரைப் பற்றி அவர் குறிப்பிட்டிருப்பதை நாம் காணலாம்.

அனைவர்க்கும் இனிய நண்பர் வேந்தனார். அவரது மனித உடல் மறைந்து விட்டது. விண்புகுந்த அத்தமிழ்ப்பெருமகனாருடைய புகழுடல் தமிழ் உள்ள வும் நிலைத்து நிற்கும்.

அவரது பிரிவாற் கலங்கி நிற்கும் அன்னாரது மனைவி மக்களுக்கும், அவரது நண்பர், உறவினர்கள் யாவர்க்கும் எல்லாம் வல்ல திருவருள் நல்ல மன அமைதியை நல்குமாக. வாழ்க இனிய தமிழ் நண்பன் வேந்தன் புகழ்.

நன்றிக் கடன்

செல்வி புஷ்பா செல்வநாயகம்
ஆசிரியை இந்து மகளிர் கல்லூரி

சில ஆண்டுகளுக்குமுன் நான் ஒரு விழாவில் வித்துவான் வேந்தனாரைக் கண்டு, பேச்சாற்றல் மிக்க அவரோடு அதே மேடையில் பேசும்பேறு பெற்றேன். எனது சகோதரர்களுக்குத் தாம் அவர்களது பள்ளிப் பருவத்தில் தமிழாசிரியராகக் கல்லூரியில் இருந்ததாகத் தம்மை அறிமுகம் செய்துகொண்ட அப்பெரியார் எனது பேச்சு முடிந்ததும் சில அறிவுரைகளைக் கூறினார். 'கற்பனை எழில்வீசும் கம்பனின் கவிதை, அற்புத வள்ளுவன் ஆக்கிய திருக்குறள், தெய்வக் கற்பினர் போற்றும் இளங்கோவின் சிலம்பு முதலிய இலக்கிய நூல்களையெல்லாம் நன்கு கற்று, ஆராய்ந்து, அவற்றில் திளைத்து அவ்வரும் பொக்கிசங்களிலுள்ள கருத்துக்கள் செறியத் தங்கள் பேச்சுக்கள் அமைய வேண்டும்' என்று யோசனை கூறிய இப்பேராசான் மறுநாளே தாம் பெருமதிப்போடு போற்றிக் காத்துவந்த நூலான சிலம்பை நான் படிக்கவேன அனுப்பிவைத்தார்.

அது மட்டுமல்ல, நான் பங்குபற்றிப் பேசிய சில விழாக்களுக்குத் தமது மனைவியையும் மகளையும் அழைத்து வந்து அவர்களை அறிமுகம் செய்து எனது பேச்சைக் கேட்பதற்காக அவர்களை அழைத்து வந்ததாகக் கூறினார். பேச்சாளர் வரிசையில் என்னை இடம்பெறச் செய்ய இவ்வாறாகப் பலவழிகளில் ஆக்கமும் ஊக்கமும் தந்துதவிய இவ்வள்ளலது பண்பு என்னை வியப்புக்கடலில் ஆழ்த்தியது. ஒரே துறையில் ஈடுபடும் இருவர் ஒருவர்மேல் மற்றவர் அழுக்காறு கொண்டு குறைகூறுவதும், மட்டம் தட்டுவதும் சர்வ சகஜமாயிருக்க இவ்வழர்வ மனிதரோ சற்றும் வெறுப்போ அகூயையோ இன்றித் தாம் சலியாது ஈடுபட்டுத் தொண்டாற்றும் பேச்சுத்துறையில் மேன்மேலும் ஈடுபட்டு முன்னேறுவதற்கு வேறொருவருக்குத் தாமாகவே மனதுவந்து வழிகாட்ட முன்வந்த இவ்வரிய செயல் இவரது பண்பிலக்கணமாக அமைகிறது.

சைவனாகப் பிறந்த ஒவ்வொருவரும் சீரிய மொழியாம் நந்தமிழையும், நன்னெறியாம் சைவத்தையும் தமது இரு விழிகளாய்ப் போற்றிக் காக்க வேண்டுமென்ற இலக்கணத்துக்கமைய வாழ்ந்து காட்டிய இப்பெருந்தகை எந்நேரமும் தூய வெண்ணீறும் அதன் மத்தியில் இலங்கிய சந்தனப் பொட்டும் துதைந்த நுதலோடு சைவத்தின் சின்னமாகக் காட்சி வழங்கிய தைக் கண்டுகளித்த நாம் அவர் தமிழுக்கும் சைவத்துக்கும் ஆற்றிய பெரும் பணியை மறக்கவோ மறுக்கவோ முடியாது. நம்நாட்டுக் கல்விப் பொதுத் தராதர (சாதாரண) பரீட்சை முதலிய தேர்வுகளுக்குத் தோற்றம் கொடுக்கும் மாணவ மாணவியர் கைகளில் இவரது தமிழ்க் கருத்துரை நூல்களும், சைவ பாடத் திட்டங்களுக்குரிய

உரைக்கோவை நூல்களும், அழகும், கம்பீரமும் பெற வீற்றிருக்கும். கம்பனது கவிவளத்தின் செறிவை நன்கு ஆராய்ந்து, அதன் தேக்கத்தில் ஊறித்தெளிந்த இவர் தமது மனதில் எழும் உன்னத கருத்துக்களையெல்லாம் வடித்து ஆக்கித் தந்த எத்தனையோ பயன்தரும் நூல்களை நம்பியிருந்த மாணவ மாணவிகளும், ஆசிரிய ஆசிரியைகளும் கணக்கில் லாதவர். சாதாரணமாக எவரையும் மயங்கவும் தியங்கவும் செய்ய வல்ல நமது நுண்செறிவு வாய்ந்த சைவ சமய பாடத்திட்டங்கள் அடங்கிய தொகுதிகளைத் தாம் நன்குணர்ந்து அதனை மற்றவரும் புரிந்து கொள்ளத்தக்க எளியமுறையில் உரை நூல்களாக அமைத்து வழங்கிய இச் சைவத்தொண்டரை நம் ஆசிரிய உலகமும், மாணவ உலகமும் என்றும் மறக்க முடியாது. அருமையான கற்பனை ஊற்றுச் சுரக்கும், சொல்நயம் ததும்பும், எளிமையும் செழுமையும் தவழும் இவரது நூல்களை ஒரு முறை படித்தவர் அவற்றை உயிருள்ளவரும் மறவாரென்பது திண்ணம். பழம்பெரும் நல்லூராம் புனிதமானபதியில் எழுந்தருளிய கந்தப்பெருமான் பேரில் இம்முருக பக்தர் பாடிய திருப்பள்ளிஎழுச்சிப் பாடல்கள் அடங்கிய சிறுநூலை அச்சேற்றிய போது அதில் ஒரு பிரதி எனக்கும் கிடைத்தது. அளவிற் சிறியது: ஆனால் கருத்தில், பெருமையில், தகைமையில், புலமையில், இனிமையில் பெரிய அந்நூலை யாவரும் படித்தின்புறவேண்டும். பயனடைய வேண்டும் என்றேங்கிய ஆசிரியர் பிரதிகளைப் பலருக்கும் கொடுத்து மகிழ்ந்தார். நாவன்மையும் பாவன்மையும் மிகுந்த இப்பெருமகன் வடமொழி கலவாச் சீரிய, தூய தமிழ் மொழியில் எழுதிய அரும்பெறல் நூல்களை யாவருங் கற்று மகிழவேண்டும்.

படாடோபம், அச்சம், தயக்கம், சோர்வு, கோழைத்தன்மை முதலிய பதங்களுக்கு இத்தமிழ்த் தொண்டரின் அகராதியில் இடமில்லை. எளிமையும், தூய்மையும், தமிழ் மணமும் பொலியும் வெள்ளிய ஆடைகளை அணிந்து மேடையில் முழக்கம் செய்யும் இத்தமிழ் மகனின் தமிழ்வேந்தனின் வீர கர்ச்சனையைக் கேட்டோ அயர்ந்து விடுவர். மனதில் எழுந்த எண்ணக்குவியல்களை. ஆழ்ந்த கருத்துக்களை, உணர்ச்சிக் குமுறல்களை, மறைக்காமல், மழுக்காமல், துவைக்காமல் அப்படியே பட்டவர்த்தனமாக, ஆணித் தரமாக அறையும் இவரது அஞ்சா ஆற்றல்கண்டு மலைத்தவர் பலர். அஞ்சாமை, துணிவுடைமை முதலிய அணிகலன்களைப் பூண்டொழுகிய இவரது சிம்மக்குரல் எதிரொலித்த அவைகளும், மேடைகளும், இவரது திண்மையான, வலிமையான, வீராவேசமான, உணர்ச்சி பூர்வமான, சாராம்சம் பொருந்திய சொற் பிரவாகத்துக்குச் சான்று பகரும். தமக்கு மிகவும் பிடித்தமான சிலப்பதிகாரமேனும் காப்பியத்தைப் பற்றித் தம்மை மறந்த நிலையில் நேரத்தையும், அடுத்தவரையும், அவையையும் மறந்து தமக்கே உரித்தான

கம்பீரமும் வீரமும் செறிந்த நடையில் இச்சிலம்புப்பிரியர் சொல்மாரி பொழிய ஆரம்பித்துவிட்டால் யாவரும் செயல் மறந்து ஸ்தம்பிதம் அடைந்து விடுவர். தமது காதல்மிகு அலர்மணியெனும் மணிமொழியாம் திருவாசகம் பற்றிப் பேசப் புகுந்தாலோ உலகையே மறந்து அப்பெருநூலின் மகோன்னதமான, செழுமையான கருத்துக்களையும் பெருமைகளையும் வாரி வாரி வழங்கும் ஒரு கொடையாளியாக இப்பேராசிரியர் மாறிவிடுவார். ஒரு கணப்பொழுதேனும் வீணே விரயமாக்க விரும்பாத இவர் உழைப்பின் உறைவிடமாக, செயலின் களஞ்சியமாக, வினையின் பிரதிநிதியாகத் தாம் மட்டும் விளங்குவது போதாதென்று தம்மைச் சார்ந்தோர். சாராதவர் முதலிய அனைவரும் அயராது, சோராது, கர்மம்புரியும் கர்மவீர ராகத் திகழ வேண்டுமென்று ஆவன செய்து மற்றவர்களை நல்நிலைக்கு யாத்தித் தாமும் உயர்ந்தவராவார். "அறிவைப்போல் உள்ளுடையதுள்ளம் ஈர்க்கும் உறுபொருள் உலகில் வேறு ண்டோ' என்று அடிக்கடி செப்பும் வழக்கமுள்ள இவர் பல அறிஞரது அறிவுரைகளைக் கேட்டும், சான்றோரது நூல்களைப் படித்தும், ஆராய்ந்தும், தெளிந்தும் பயன்பெற்று - ஆற்றல் மிக்க பேரறிஞனாக மாற வேண்டுமென்று வாழ்ந்து அறிவைச் சேர்க்கும், அதனைப் பரப்பும் அறிவின் பெட்டகமாகத் திகழ்ந்தார்.

"நெருநல் உளனொருவன் இன்றில்லை என்னும் பெருமை உடைத்து இவ்வுலகு"

என்ற வள்ளுவன் கூற்றினுக்கமைய நிலை பேறில்லாத இவ்வுலக வாழ்வி லிருந்து நீங்கி என்றென்றும் நிலைபெறும் அப்பெருமானது திருமலரடிகளில் அடைக்கலம் புகுந்த இச்சீரிய பண்பாளர், பைந்தமிழின் காவலனாக, இந்தமிழின் பாவலனாக, சொற்குவை பொருட்சுவை நனி சொட்டும் பேச்சாளனாக, தெள்ளிய கவின் சொட்டும் சொற்சித்திரங்கள் தீட்டும் எழுத்தாளனாக, என்போன்ற அறிவிற் சிறியோரின் வழிகாட்டியாக என்றென்றும் இலங்குவா ரென்பதில் ஐயமில்லை.

'செய்யாமற் செய்த உதவிக்கு வையகமும் வானகமும் ஆற்றல் அரிதே'

என்ற பொய்யாமொழிக்கேற்ப இப்பெரியார் பேச்சுத்துறையில் எனக்கார்வ மூட்டி ஆற்றிய உதவிக்குப் பிரதிபலனாக எனது நன்றிக் கடனைத் தீர்க்க முகமாக இக்கட்டுரையினை இவரது நினைவுவிழா மலரில் ஓர் இதழாக அமைய வேண்டுமென்ற விருப்போடு சமர்ப்பிக்கிறேன்.

தெய்வமே காத்தான்

குறமகள்

வண்மைசேர் சொல்லின் செல்வம்,
வாழ்தின கரணில் கண்டும்
திண்மைசேர் பேச்சின் வண்மை,
திகழ்தமிழ் விழாவில் கேட்டும்:
உண்மைசேர் உயர்ந்த ஞானம்
உவ்விடம் வந்தே யுண்டுன்
தண்மைசேர் தமிழின் சுவையைத்
தருக்குடன் உணர்ந்தேன் அன்று.

பண்டித வகுப்பி லுன்முன்
பாடங்கேட் டுணர்ந்த காலம்
தென்றிசைக் குற்ற வேந்தே
திரும்பவும் வந்தி டாதோ!
அன்றிருந் தென்றன் உள்ளத்
தரும்பெருங் குருவே யாகி
மண்டியே வாழு கின்றீர்
மறக்கவும் போமோ வாழ்நாள்.

'முன்பின் அறியா வென்னை
மூவாக் கவிதைப் பண்பால்
என்பும் உருக வைத்தாய்'
என்றே பாடி அன்றென்
கன்னிக் கவிதை போற்றிக்
கலைதனை நாட வைத்தீர்
அன்புக் குரவ! நின்னை
அடியேன் மறக்கப் போமோ?

'கலையுடன் தமிழுங் கோவும்
கண்ணளிச் சேயும் எந்தன்
நிலைதரு வாழ்வுப் பேறாய்
நின்றிடும் மனையும்' நல்ல
நலமுடன் உள்ளார் என்றே
நன்மடல் விடுத்தீர் அன்று
அலையிடைத் துரும்பா யவரும்
அலைகின்றார் காணீர் இன்றே

சேவையைத் தமிழுக் காக்கிச்
 சேர்ந்திடும் அழகுத் தமிழாம்
 புவையில் உயிரை வைத்தீர்
 புதியவெம் அரசுத் திட்டம்
 பாவையை வாட்டல் கண்டே
 பரிதவிப் பீர் என் றஞ்சி
 ஆவியைத் தனதே யாக்கி
 அமரனாய்க் காத்தான் தெய்வம்

சிவநெறிக்காவலர் உயர்திரு. முத்துசாமிப்பிள்ளை அவர்கள் நல்கியவை

“உலகோம்பும் எழுத்தாளன் உறங்குவானோ” என்று முரசு அறைகின்றார் வித்துவான் வேந்தனார் கவிதைப் பூம்பொழிலில். பொதுவுடைமைக் கட்சிக் குரலாக விளங்கிய புலவர் பெருமகனார் தமிழும் சைவமும் ஓங்கத் தன் குரலை மாற்றிக் கொண்டார். கவிதைப் பூம்பொழில் என்னும் இச்சிறந்த நூல் தெய்வம், தமிழ், சான்றோர், குழந்தைமொழி, நாடு, வாழ்வு, காவியம் என்னும் அங்கங்களை கொண்டது. தெய்வத்தைப் பற்றிய பாகம் திரு நல்லூர்க் குயிற்பத்துடன் ஆரம்பமாகின்றது. “அன்பர்க்கினியான் அறுமுகன்” வள்ளிக்குகந்த மண வாளன் மாலோன் மருகன் வரக்கவாய்’ என்று ‘கல்லும் கனியக் கூவி உளங் களிக்கும் குயிலிடம்’ தூது விடுகின்றார் புலவர்.

தமிழின் இனிமையையும், பெருமையும் புலவர் தமிழ் ஆட்சியையும், எடுத்துக் காட்டுகின்றன தமிழ் என்னும் தலைப்பில் உண்டான பாடல்கள். தெய்வப்புலவன் வள்ளுவன், கம்பன், நாவலர், காவலன் சேர். பொன் இராமநாதன் அவர்கள், காந்தி, பாரதி, தங்கத் தமிழ்ப் புலவன் நவாலியூர் சோமசுந்தரப் புலவர், நவரத்தினசாமி அவர்களின் சேவைகளையும் பெருமைகளையும் பற்றிக் கூறுகின்றன சான்றோர் என்னும் பகுதியில் உண்டான பாடல்கள். குழந்தை மொழி என்னும் பாகத்தில் முப்பத்து ஐந்து பாடல் அமைந்திருக்கின்றன.

நல்லூரில் பிறந்தவர்
 நல்லறிவு நிறைந்தவர்
 எல்லோருக்கும் இனிமையர்
 ஈசனையே பணிபவர்

என்று ஆறுமுகநாவலரைப்பற்றிப் பாடப் பெற்றிருக்கின்றது. குழந்தைகள் எல்லோரும் மிக எளிதில் படித்து விளங்கி இன்புறக்கூடிய யதாக எல்லாப் பாடல்களும் இருக்கின்றன. சிறுவர்களும், பெரியோர்களும், கற்றவர் களும், கல்லாதவர்களும், மற்றையவர்களும் கற்றுக் காமுறக் கூடியதாக எல்லாப் பாடல்களும் மிக எளிய நடையில் சொற்சுவை பொருட்சுவை தம் அகத்தே உடையனவாக இருக்கின்றன. மறைந்து விட்டார். ஆனால் அவர் குரல் கவிதைப் பூம்பொழிலில் ஒலித்துக் கொண்டேயிருக்கின்றது.

அன்புத்தந்தைக்கு.....

அன்புடைத்தந்தையே!

நீங்கள் செந்தமிழையும் சிவநெறியையும் உங்களின் இரு கண்களாகக் கொண்டு வாழ்ந்தீர்கள். இங்ஙனம் செந்தமிழையும் சிவ நெறியையும் உங்கள் இருகண்களாகக் கொண்ட தன்மையினால் இந்நில வுலகத்தில் அறிவாற்றல் நிரம்பிய பெருந்தகையாளராகத் திகழ்ந்தீர்கள் ஆழ்ந்த சிந்தனையுடனும் அயராது தொண்டுள்ளத்துடனும் அல்லும் பகலும் பணியாற்றி அகம் மகிழ்ந்தீர்கள். நானும் பொழுதும் உங்களை நாடி வருபவர்களை இன்முகத்தடன் வரவேற்று வேண்டுவன செய்து விருந்தளித்தீர்கள். ஓய்வு நேரங்களில் கல்விக்கடலில் ஆழ்ந்திருந்தீர்கள் இத்தகைய பண்புகளை எல்லாம் பதினெட்டு ஆண்டு காலமாகத் தங்கள் மருங்கில் இருந்து கண்டு களித்தேன். ஆனால் இன்று கவலைக் கடலில் நின்றாடும் சிவன்தாள் அடைந்து விட்டீர்கள்.

உங்கள் அன்பாலும் ஆதரவாலும் இன்புற்று நான் வாழ்ந்த பதினெட்டு ஆண்டுக்காலமும் என் நெஞ்சத்திரையில் நின்று நீங்கும் நிலைமை உடையதன்று. நீங்கள் உங்கள் குழந்தைகளாகிய எங்கள் மேல் அளவில்லா அன்பைச் சொரிந்தீர்கள் நாங்கள் விரும்பியவற்றை எல்லாம் வேண்டி அளித்து எங்களை இன்பக்கடலில் திளைக்கச் செய்தீர்கள், நாங்கள் தவறுசெய்த போதெல்லாம் இன்மொழிகளால் தகுந்த நெறிகளை எடுத்துக்கூறி எங்களை நல்வழிப்படுத்தினீர்கள் இங்ஙனமாகப் பலவழிகளிலும் துன்பத்தின் சாயல் படியாத நிலையில் எங்களை வளர்த்த நீங்கள் இன்று துன்பக்கடலில் எங்களை ஆழ்த்தி விட்டுச் சென்றடையாச் சிவபதமெய்திவிட்டீர்கள்.

அறிவுத்தந்தையே! நீங்கள் உங்கள் பிள்ளைகளாகிய நாங்கள் கல்வியில் சிறந்த நிலையை அடையவேண்டும் என்ற சிந்தனையுடைய வராகவே இருந்ததோடு அதன் பொருட்டு எங்களுக்கும் பல வகைகளில் ஆக்கமும் ஊக்கமும் அளித்து வந்தீர்கள். உங்கள் வாழ்க்கையில் ஒரு நிமிடநேரத்தையும் பயனின்றிக் கழிக்காதீர்கள் என்று அறிவுறுத்தினீர்கள். படிக்கும் பாடங்களில் விளங்காதவற்றை என்னிடம் கேளுங்கள் என்று அடிக்கடி ஆர்வத்துடன் கூறினீர்கள். இங்ஙனம் எங்கள் கல்வி வளர்ச்சிக்காக அரும் பாடுபட்ட நீங்கள் நாங்கள் கல்வியில் சிறந்த நிலையை எய்துமுன்னரே இவ்வுலக வாழ்க்கையை நீத்து விட்டீர்கள். இதனை மறந்து நாங்கள் எங்ஙனம் ஆறியிருப்போம்?

இலக்கியம் படிக்கும் பொழுது விளங்காத பகுதிகளைத் தங்களிடம் கேட்டால் மிக்க திருத்தமான விளக்கத்துடன் இலக்கிய நயத்தை இனிக்க இனிக்க எனக்கு வழங்குவீர்களே, அதனை நான் எங்ஙனம் மறந்து வாழ்வேன்? இலக்கிய நுகர்ச்சியினால் உந்தப்பட்டு உங்களை மறந்தநிலையில் உணர்ச்சித்துடிப்புடன் கம்பன் கவிதைகளை நீங்கள் படிக்கும் பொழுது உங்கள் ஆர்வக்குரலைக் கேட்பதற்காக ஏங்கித் தவிக்கின்றேன்.

தமிழில் உள்ள பெருங்காப்பியங்களில் சிலப்பதிகாரந்தான் சிறந்தது என்று கூறுவீர்களே, 'ஏன் அப்படிக் கூறுகின்றீர்கள்? என்று கேட்டால் அளவெடுத்துச் சட்டை தையது போல ஆரோ ஒருவர் கூறிய இலக்கணங்கள் யாவும் அமைய வேண்டுமென எண்ணிப் படைக்கப்பட்ட காப்பிய வரிசையில் சிலப்பதிகாரம் சேரது என்று கூறுவீர்களே, அத்துடன் கச்சியப்பருக்கொரு அசமுகி, கம்பருக்கொரு சூர்ப்பனகை, கச்சியப்பருக்கொரு யானுகோபன், கம்பருக்கொரு இந்திரசித்தன், கச்சியப்பருக்குத் தேவர் சிறை, கம்பருக்குச் சீதை சிறை என ஒரு காப்பியத்தின் இலக்கிய மாந்தருடன் ஒரு காப்பியத்தின் இலக்கிய மாந்தர்கள் கட்டித் தழுவுகின்றார்கள் முட்டி மோது கின்றார்கள், சிலப்பதிகாரத்தில் இத்தகைய செயற்கைக் காவிய அமைப்புகள் ஒன்றும் கிடையாது; என்றும் எழுச்சியோடு சிலப்பதிகாரத்தின் பெருமையினை எடுத்துரைத்து என்னை மகிழ்ச்சிடலில் ஆழ்த்திச் சிந்திக்க வைப்பீர்களே. இனி இத்தகைய எழுச்சி மொழிகளை எல்லாம் யார் கூற நான் கேட்டு மகிழ்வேன்?

நாவன்மை மிக்கவராகிய நீங்கள் உங்கள் பிள்ளைகளாகிய எங்களைப் பேச்சாற்றல் உடையவர்களாகச் செய்ய வேண்டும் என்ற பெருவிருப்புடன் கல்லூரிகளில் நடைபெறும் செந்தமிழ்ப் பேச்சுப் போட்டிகளில் பங்குபற்றுமாறு ஊக்குவித்தீர்கள். அத்துடன் வேறுபல அறிவுநூல்களையும் கற்குமாறு கூறி அவை பின்பு எவ்விதத்தில் பயன்படும் என்பதையும் எடுத்துரைத்தீர்கள். பாடசாலைப் பாடங்களை மட்டும் படித்தால் அறிவு வளராது அவற்றோடு கற்றறிந்த அறிஞர்களின் விரிவுரைகளையும் கேட்க வேண்டும்' என்று கூறிச் சிறந்த அறிஞர்கள் சொற்பொழிவாற்றும் விழாக்க ளுக்கெல்லாம் எங்களை அழைத்துச் சென்ற நீங்கள் இன்று இவற்றை யெல்லாம் மறந்து எங்களையும் பிரிந்து ஈசன் திருவடி நீழலை அடைந்து விட்டீர்கள்.

தனித்தமிழ் நடையில் அடுக்கடுக்காக வாக்கியங்களை அமைத்து அரும்பெரும் நூல்களை இயற்றிய உயர்திரு மறைமலையடிகளாரையே நான் என் ஆசிரியராகவும் வழிகாட்டியாளராகவும் கொண்டேன் என்று

பலகால் எங்களுக்குக் கூறி. அவர் வழியைப் பின்பற்றி வடமொழி கலவாத தூய தமிழ்நடையில் பல கட்டுரைகளை வரைந்தீர்கள். அவற்றையெல்லாம் எங்களுக்கு எடுத்துக்காட்டி, **நீங்கள் பிற்காலத்தில் இவற்றை நூல்களாகத் தொகுத்து விடவேண்டும்** என்று கூறினீர்கள். இங்ஙனமெல்லாம் செப்பி எங்கள் உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொண்ட அருமைத்தந்தையே, உங்களை இழந்த நாங்கள் இந்நிலையற்ற உலகத்தில் வாழுவிருப்பமின்றித் தவிக்கின்றோம்.

உங்கள் குழந்தைகளாகிய எங்கள்மேல் அளவில்லாத அன்பைச் சொரிந்த நீங்கள் அதனிலும் மேலாகக் கல்விச்செல்வத்தில் அன்பை வைத் தீர்கள். புத்தகங்களை உங்கள் உயிரினும் மேலாக மதித்தீர்கள். தமிழ்மொழியைத் தங்கள் தாயினும் மேலாகப் போற்றினீர்கள். கல்விச் செல்வந்தான் நிலையானது என்று கடைசி நாள்வரை கல்வி வளர்ச்சியிலேயே களிப்பெய்தினீர்கள். இங்ஙனம் கலைத்தெய்வத்தைப் போற்றிய நீங்கள் உங்கள் இளமைக்கால வரலாற்றை எல்லாம் எங்களுக்குச் சொல்லிச் சொல்லி அகங் குளிர்ந்தீர்கள்.

உள்ளம் உவகையற ஊக்கமுடன் வீற்றிருந்து
 அள்ளுகவைத் தேனை ஆர்ந்திடல்போல் - விள்ளுஞ்சீர்
 தெய்வமார் செந்தமிழைத் தேர்ந்துநான் கற்றவிடம்
 ஐயனார் கோவிலடி ஆல்;

என்று அளவில்லா ஆனந்தத்துடன் நீங்கள் கல்வி கற்ற இடத்தை விளம்பி மகிழ்வீர்களே. இவற்றை எல்லாம் இப்பிறவியில் நாங்கள் மறந்து வாழ்தல் கூடுமா?

தகைசால் தந்தையே! சைவசமய வளர்ச்சிக்காக நீங்கள் இளமைக்காலம் தொட்டு அயராது உழைத்து வந்தீர்கள். இதனை நீங்கள் எழுதிய கட்டுரைகள் மூலம் யாம் அறியக் கூடியதாக இருந்தது. சமயப்பற்றுமிக்க நீங்கள் இறைவன் எங்கும் இருக்கின்றான் அவனை நாங்கள் கோவிலில் சென்று வழிபட வேண்டிய அவசியமில்லை. எமது மனம் தூய்மையுடையதாக இருந்தால் இறைவன் எமது மனதிலும் இருப்பான் என்று எங்களுக்கு கூறுவீர்களே. அல்லும் பகலும் அடியார்கள் அழுதும் தொழுதும் அருள் வேண்டும் நல்லூர்க் கந்தப் பெருமானை நாளும் பொழுதும் உங்கள் நாவில் இருத்திப் பாப்புணைந்து மகிழ்வீர்களே. மணிவாசகப் பெருமான் அருளிச் செய்த திருவாசகத்தில் உங்கள்

சிந்தையைப் பதித்து அந்நூலின்கண் அமைந்துள்ள பாடல்களை நீங்கள் உள்ளம் உருகிப்பாடும் பொழுது தங்கள் அருகாமையில் வீற்றிருந்து ஆனந்தத்தேனை அள்ளிப் பருகிய நாங்கள் இன்று தங்கள் அன்புக் குரலைக்கேட்க முடியாது அல்லற்படுகின்றோம்.

அன்றே யென்றன் ஆவியும்
 உடலும் உடைமை யெல்லாமுங்
 குன்றே அனையா யென்னையாட்
 கொண்ட போதே கொண்டிலையோ
 இன்றோர் இடையூ றெனக்குண்டோ
 எண்டோள் முக்கண் எம்மானே
 நன்றே செய்வாய் பிழைசெய்வாய்
 நானோ இதற்கு நாயகமே.

என மணிவாசகப் பெருமான் குழைந்து பாடிய செய்யுளை நீங்களும் உங்கள் உள்ளம் உருகிப் பலமுறையும் பாடிப் பாடி மகிழ்வீர்களே. இனி அந்நிலையில் உங்களைக் கண்டு களிக்க முடியாது என்பதை எண்ண எண்ண எங்களது உள்ளங்கள் உருகுகின்றன.

தண்ணளி வாய்ந்த எங்கள் தந்தையே, நீங்கள் எங்களுக்குக் கூறிய அறிவுரைகள் உயர்ந்த நோக்கமுடையன. உண்மையும், ஊக்கமும், உள்ளத்தாய்மையும் உடையவர்களாய் நீங்கள் வாழ வேண்டும்' என்று ஆழ்ந்த அன்புடனும் ஆசையுடனும் எமக்கு அறிவு புகட்டுவீர்களே. இவ்வுலக வாழ்க்கை நிலையற்றது. ஆகையால் நாம் ஒரு காரியத்தையும் நாளை செய்வோம் என்று பின் போடக்கூடாது. உட னடியாகச் செய்து விட வேண்டும் என்று எமக்கு அறிவு புகட்டிய நீங்கள் நிலையற்ற இவ்வுலக வாழ்க்கையை வெறுத்துச் சிவந்தாள் அடைந்து விட்டீர்கள். எனினும் நீங்கள் வாழ்ந்து காட்டிய வாழ்க்கை நெறி எதிர் காலத்தில் எங்களை எல்லாம் ஈடேற்றி வைக்கும் என்பதில் எட்டுணையும் ஐயமில்லை.

ஆசிரியப் பெருந்தகையே! எவ்வாறு நீங்கள் உங்கள் பிள்ளைகிய எங்களுக்கு அன்பும் ஆதரவும் தந்து வளர்த்தீர்களோ அவ்வாறே தங்கள் மாணவ மாணவிகளிடமும் அன்பைச் சொரிந்தீர்கள். இப்பாடம் விளங்கவில்லை விளங்கப்படுத்துங்கள் என்று உங்கள் வீடு தேடிவந்து கேட்பவர்களுக்கு மறுக்காது அப்பாடத்தை விளங்க வைத்ததோடு அமையாது, திரும்பவும் உங்கள் மனதில் இது தெளிவாகப் பதிந்ததா

என்று கேட்பீர்களே! இங்ஙனம் கல்வி சம்பந்தமாக யார் வந்து கேட்டாலும் அதனை மறுக்காது ஆர்வத்துடன் செய்து அகம் மகிழ்வீர்களே.

ஒருவரிடம் பேச்சாற்றல் இருப்பதை நீங்கள் அறிந்தவுடனே அவரைச் சிறந்த பேச்சாளராக்க வேண்டு மென்பதைக் குறிக்கோளாகக் கொண்டு பலவீர்த்தத்தில் அவருக்கு ஆக்கமும் ஊக்கமும் கொடுத்து வருவீர்களே. இத்தகைய செயல்களை எல்லாம் மனமுவந்து நீங்கள் செய்வதை உங்கள் அருகிருந்து கண்டு களித்த நாங்கள் இன்று இவற்றை யெல்லாம் எண்ணியெண்ணி ஏங்குகின்றோம்.

நாவன்மையும் பாவன்மையும் நற்றமிழ் நடையும் மிக்க உங்கள் உள்ளொளியில் கலந்து உயர்ந்த நோக்கங்களையும் சிறந்த கலையுணர்வையும் நிறைந்த சமயப்பற்றையும் பெற்று இறுமாந்த நாங்கள் இன்று கவலை என்னும் கடலின் கண் ஆழ்ந்து அலறுகின்றோம்.

எங்கள் தந்தையே! மேசையின் இரு பக்கங்களிலும் புத்தகங்களை அடுக்கி அதன் நடுவே நாற்காலி போட்டு வீற்றிருக்கும் உங்கள் கலைக் கோலத்தையும் நெற்றியில் நீறும் சந்தனமும் துலங்க கைகளில் புத்தகங்களைத் தாங்கி நீங்கள் பாடசாலைக்குச் செல்லும் அருட்கோலத்தையும், நாங்கள் கண்டு களிக்க முடியாது கதறுகின்றோம். உங்கள் பூதவுடல் மறைந்தாலும் புகழுடல் என்றும் ஓங்கும். தங்கள் ஆத்மா சாந்தியடைய ஆராவேட்கையுடன் ஆலமுண்ட ஈசன் அடியிணைகளை ஏத்துகின்றேன்.

வணக்கம்

தங்கள் அன்புப் புதல்வி

கலையரசி

வித்துவான் - பண்டிதர் - சைவப்புவவர்
தமிழ்ப்பேரன்பர் .

சித்தாந்த சிரோமணி - கவிராயர்

க.வேந்தனார் அவர்களின் காலத்தில்
அவர் பற்றி பத்திரிகைகளில் பிரசுரிக்கப்பட்ட
ஆக்கங்களில் ஒரு சில.....

வித்துவான் வேந்தனார்

(ஈழத்துப் பேனா மன்னர்கள் என்ற தலைப்பிலே, 13-11-1955ம் ஆண்டு ஈழகேசரி வார இதழில்-இரசிகமணி - கனக செந்திநாதன் கரவைக்கவி கந்தப்பனார் என்ற புனைபெயரில் எழுதிய கட்டுரை)

எங்கள் வீட்டுக் குழந்தை அழகான பாட்டொன்றைத் தன் தம்பிக்குப் பாடிக் காட்டிக் கொண்டிருந்தது. பாட்டு இது:

காலைத் தூக்கிக் கண்ணில் ஒற்றிக்
கட்டிக் கொஞ்சம் அம்மா.
பாலைக் காய்ச்சிச் சீனி போட்டுப்
பருகத் தந்த அம்மா

புழுதி துடைத்து நீரும் ஆட்டிப்
பூவுஞ் சூட்டும் அம்மா
அழுது விழுந்த போதும் என்னை
அணைத்துத் தாங்கும் அம்மா

அள்ளிப் பொருளைக் கொட்டிச் சிந்தி
அழிவு செய்த போதும்
பிள்ளைக் குணத்தில் செய்தான் என்று
பொறுத்துக் கொள்ளும் அம்மா

பள்ளிக்கூடம் விட்ட நேரம்
பாதி வழிக்கு வந்து
துள்ளிக் குதிக்கும் என்னைத் தூக்கிக்
தோளிற் போடும் அம்மா

பாப்பா மலர்ப் பாட்டை நானும்
பாடி ஆடும் போது
வாப்பா இங்கே வாடா என்று
வாரித் தூக்கும் அம்மா

இந்தப் பாடலைப் பாடிய குழந்தையைத் தாயானவள் தூக்கிக் கொஞ்சிய காட்சி இப்போதும் என் நினைவில் நின்று அகலவில்லை. குழந்தைகளின் காதுகளை இரும்புக் காதுகள் ஆக்காமல், தாய் தந்தையர் மேல் உள்ள

அன்பினை இளம் பருவத்திலே ஊட்டி வளர்க்கும் கருப்பொருளைத் தாங்கிய இந்தப் பாடலை இயற்றியவர் வித்துவான்.க.வேந்தனாரேயாவார்.

மேடைதோறும் முழக்கமிட்டு, வாலிப உள்ளங்களின் மனப்போக்கை யறிந்து, வாழ்ந்து உயர்ந்த அக் காலத் தமிழ் நாகரீகத்தின் சிறப்பையும், இக்காலத் தாழ்வு நிலையையும், அக்கு வேறு ஆணி வேறாகப் படம் பிடித்துக் காட்டும் வேந்தனாரை ஒரு நல்ல கவிஞராகவே மதிக்கிறேன்.

அவரை அப்படி மதிப்பதற்கு என்ன பாடியிருக்கிறார் என்று கேட்கும்பொழுது என் காதில் விழுகிறது. அம்மா, வள்ளி, கூவுதே குயில், புள்ளிக்கோழி, சின்னப்பூனை, அழகு, வீறுகொண்ட தமிழன், இன்றைய தமிழன், தீயணைத்திடக் கூடுங்கள், ஈழநாட்டை ஆளுவோம், ஈழம் எங்கள் நாடு, சுதந்திர வெள்ளம், கொடி தாங்குவோம், தமிழன்பம், வீரத்தெய்வம், செந்தமிழ்த்தாய், நாமகள் வழிபாடு, வீரமுரசு, காதற்கனல், கனவு தந்த காதல், வீரனெங்கள் பாரதி, சத்தியப் போர்வீரன் காந்தி, தங்கத் தாத்தா என்பன அவர் பாடிய அருமையான பாடல்கள் என்பதை நினைவூட்டு கின்றேன்.

இத் தனிப்பாடல்களைத் தவிர, கவிதைக் கடிதம் என்ற தொடரிலும் பல கவிதைகளை அவர் பாடியுள்ளார். கோலக் கொம்பின் மேலிருந்து கூவும் குயிலின் கீதத்தை கொடிய புலியும் மானும் கேட்கின்றனவாம். எலியைக் கலைக்கும் பூனை சுவரில் இருந்து கேட்கிறதாம். இளநீர் அரிக்கும் அணில் தலையை எடுத்துக் கேட்கிறதாம். அவைமாத் திரமா?

தாயின் பாலைக் குடிக்கும் குழந்தை
தவழ்ந்து கேட்குதே
தவளை பாம்பின் முதுகில் ஏறிச்
சாய்ந்து கேட்குதே
கொல்லும் வேடன் வில்லும் நழுவக்
கூத்தும் ஆடிறான்
கொட்டிக் கிழங்கைக் கிண்டும் குறத்தி
கொம்மி கொட்டிறாள்.

'புள்ளிக்கோழி எங்கள் கோழி பொரித்த குஞ்சு பத்து - வெள்ளைக் குஞ்சு மூன்று நல்ல வெடிவால்குஞ்சு ஏழு" என்று தொடங்கும் புள்ளிக் கோழியும், 'தாடித் தாத்தா பாடித் தந்த ஆடிப்பிறப்பு பாட்டைக் கூடிக் கூடிப்பாடி நாங்கள் கூழுங் காய்சிக் குடிப்போம்" என்ற சோமசுந்தரப்புலவர் அவர்களின் பாடல்களின் விமர்சனம் போலமைந்த 'தங்கத்தாத்தா' என்ற கவிதையும், சின்னப் பூனையும், வள்ளியும் பாலர்களுக்கு ஏற்ற மிகச் சிறந்த இலக்கியப் பாடல்கள் என்பதிற சந்தேகமில்லை.

சுகாதாரக்கும்மிப் பாக்கள் சிலவற்றை எழுதித் தாருங்கள் என்று கேட்கும் மாணவி ஒருத்தியோடு கடிதக் கவிதை தொடங்குகின்றது.

”எங்கள் வீட்டுத் தெருவால் போகும் பள்ளிச்சிறுமி
தங்கமலரின் கையில் சரியாய் ஏழுமணிக்கே
உங்கள் பாட்டைக் கொடுங்கள்”

என்று அவள் கேட்கின்றாள். அவன் பாட்டு மாத்திரமா அனுப்புகிறான். உள்ளங்கலந்த காதலையும் காட்டி விடுகிறான். அவன் தன் கவிதையை முடித்திருக்கும் அழகைப்பாருங்கள்.

”வீட்டுக்குள்ளே இருந்து விம்மும் பெண்கள்போலப்
பாட்டுக்கண்டு பயந்தால் பதிலும் போடவேண்டாம்”

அவள் இந்தக் காதற் தொடர்பை மேலும் வளர்க்கின்றாள். காதலால் நீரும் நானும் கலந்திடும் புதிய வாழ்வில் என்ன குறிக்கோள் நிலவ வேண்டும் என்பதை அவள் குறிப்பிடுகிறாள். ஆம், அதுவே வேந்தனாரின் உள்ளத் தையும் பிரதிபலித்துக் காட்டுகின்றது.

”இமயத்தில் கொடியை நாட்டி
இவ்வுல காண்டோ மென்று
சுமையினைத் தூக்குங் கூலி
சொல்வதாற் பெருமை உண்டோ
நமையொத்த அடிமைச் சாதி
நானிலத் தெங்கு மில்லை
சமயப்போர் சாதிப் போரால்
தமிழர்கள் தாழ்ந்து விட்டோம்”

இப்படியாகத் தமிழர் வாழ்வில் மறுமலர்ச்சி காணும் பெருநோக்கோடு கவிதைக் கடிதம் நீளுகிறது. ஏறக்குறைய 125 அருமையான கவிதைகள் கொண்ட இந்தக் கடிதக் கவிதை நூல்வடிவில் வரவேண்டும். அதுவும் ஈழநாட்டில் தமிழினம் இடுக்கண் நிறைந்த இந்நாளில் வரவேண்டும். கவிதை களை அடுத்து அவர் எழுதிய கட்டுரைகளைக் குறிப்பிட்டேயாக வேண்டும். வாராவாரம் எழுதக் கூடிய வற்றாத விடயஞானம் அவரிடம் உண்டு. அப்படியே எழுதியும் வருகிறார். அவற்றில் எதைத்தான் குறிப்பிடுவது.

கொடைவிதர்ப்பன் பெற்றதோர் கொம்பு, பெண்மையில் மலர்ந்த ஆண்மை, பாசறையில் பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன், வேட்டைக் காட்டில் விருந்து,

பாவலன் கையும் காவலன் கையும், தமிழ் அறிந்த சால்பு, கொடுத்து வாழ்ந்த குலத்தைக் காத்த கோவூர்கிழார், நெடுஞ்செழியன் நெஞ்சில் நிலைபெற்ற கொள்கைகள், வல்வில் ஓரியின் வண்மை, கொடையிற் சிறந்த குமணன், தாயை வெறுத்த மகள், காரிக்கண்ணனாரின் களிப்பு, நாயன்மார் மூவர் தேவார நயங்கள் என்பன சிறந்து காணப்படுகின்றன.

இத்தனிக் கட்டுரைகளை விட மாணவர் விருந்து, நற்றிணைச் செல்வம் என்பனவற்றையும் அவர் எழுதியுள்ளார். மாணவர் விருந்து வேந்தனாரின் அரிய முயற்சி, உபயோகமான கட்டுரைகள்.

“இன்று வாழ்கின்ற மக்களிற்கும், இனிவருமுலகில் வாழவிருக்கும் மக்களிற் கும், உயிருணர்ச்சிகளைப் பரிமாறுகின்ற கலை இலக்கியம்” என்று இலக்கியத்திற்கு வரைவிலக்கணம் கூறுகின்றார் அவர் (மாணவர் விருந்து 3). “இலக்கியப் புலவன், உயிர் உணர்ச்சியைத் தன்னுயிர் உணர்ச்சியென்னும் நிழற்பெட்டியால் படம் பிடித்து, அதன் வேகமும், குமுறலும், துடிப்பும் எள்ளளவும் குறையாமல் அப்படியே இனிவரும் உலக மக்களின் உள்ளத்திற் பதித்து உணரச் செய்கிறான்” என அவர் புலவன் யார் என்று விடையும் கூறியிருக்கிறார்.” நஞ்சையுண்டு உலகை வாழ்வித்த நல்லறிஞன் சோக்கிரதீசும், உயிருடன் சிலுவையில் அறையப்பட்ட உலகப் பெரியார் கிறீத்துவும், மண்டியிட்டு வணங்குவது போல் நின்று கொலைஞனால் குண்டு வீசிக் கொலைசெய்யப்பட்ட கோமான் காந்தியடிகளும் என்றென்றும் உலக மக்களின் உயிர்உணர்விற் கலந்து வீற்றிருக்கும் சிந்தனைச் செல்வர்கள்-செயல் வீரர்கள்.... அச்செயல் வீரர்களையே அறிவுடைய உலகம் வழிபடுகின்றது” என்று செயல் வீரர்களைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டுவிட்டு மகாத்மா காந்தியைப் பற்றிப் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்.” காந்தியடிகள் தொடுத்த போர் மிகப் புதியது. உலகம் முன்னொரு போதும் அறியாதது. காந்தி அடிகளின் போர்ப்படை கத்தியின்றி, இரத்தமின்றி அடிமைத்தளையை அறுத்து வீழ்த்தும். பெரும் படைத்திறமும், ஆட்சித்தருக்கும் ஆளுந் திறனும் நிரம்பிய ஆங்கிலேயர் மிக அஞ்சி உள்ளம் ஒடுங்கத் தக்க சத்தியாக்கிரகப் போர்ப் படையைக் காந்தியடிகள் சேர்த்தார்.”

புற்றீசல்கள்போற் புறப்படும் புத்தகங்களையெல்லாம் படித்து நிலை கெட்டுத்திரியும் மாணவர்களுக்கு மாணவர் விருந்து ஒரு நல்ல கட்டுரைத் தொகுதி என்பதற் சந்தேகமில்லை. நூல்வடிவில் வரும் நாள் எந்நாளோ?

இலக்கியத்துக்கு வரையறைசெய்து, சமணபுத்த காப்பியங்கள் பொருட் பிறழ்ச்சி உடையன என்று இருளைக் கடிந்து, ஒளியைக் காட்டத்

தொடங்கிய பண்டிதமணி.சி.கணபதிப்பிள்ளை அவர்களின் குறிப்பை மறுத்து 'போர்ப் பறை' கொட்டிய வேந்தனாரின் கட்டுரைகள் இலக்கிய இரசிகர்க்கும் பெரு விருந்தாயமைந்தன.

ஈழநாட்டுப் பேச்சாளர்களில் வேந்தனார் அவர்களின் ஸ்தானம் பெருமைப் படக்கூடியது. சொற் பஞ்சமில்லாதவர் அவர். வாலிப உள்ளங்களின் புதிய எழுச்சியை மனதில் வைத்து அவர்களின் மனம் குளிரும்படி அவர் எத்தனையோ மேடைகளிற் பேசியிருக்கிறார். எனினும் அவரின் உணர்ச்சிப் பிரசங்கங்கள் ஈழநாட்டின் பண்பாட்டிற்கு ஒத்ததாயில்லை என்று குறைகூறுவோருமுள்ளர்.

பரமேசுவராக் கல்லூரியின் பிரதம தமிழ் விரிவுரையாளராகக் கடமையாற்றும் வேந்தனார் அவர்கள், தன்னுடைய கவனத்தை ஒரு முகமாக்கி நீண்ட காவியமொன்றை வருங்காலச் சந்ததிகளும் மறக்காமற் செய்யவேண்டும் என்பது என்னுடைய வேண்டுகோளாகும்.

- கரவைக் கவி கந்தப்பனார் -
(ஈழகேசரி - 13.11.1955)

இன்று நாங்கள் அடைகின்ற இன்னல்களுக்கெல்லாம் காரணம் மேற்கூறியவாறு தமிழர்கள் தமிழரை எதிர்த்து வாழ்ந்து வந்ததின் பயன்தான் என்பதை ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும். தமிழர்கள் தமிழர் என்ற இன உணர்ச்சி இல்லாமல், மத உணர்ச்சியிலும் குல உணர்ச்சியாலும், பண உணர்ச்சியாலும் சிறு சிறு கூட்டங்களாகப் பிரிந்து வாழ்ந்து பழகிவிட்டார்கள். அந்தப் பழக்கம் வாழையடி வாழையாக வந்த தமிழரின் பரம்பரை உரிமைகளை யெல்லாம் பறிகொடுத்து வருந்துகின்ற நிலைமையை இன்று தந்துவிட்டது.

வித்துவான் வேந்தனார்

(அரசாண்ட தமிழர் - தினகரன் 04.08.1956)

தமிழன் துயிலெழுச்சி

வேள்

(மேற்கண்ட கட்டுரையின் முற்றொடர் எம்மிடமில்லை. இக்கட்டுரை சுதந்திரன் பத்திரிகையில் 1948ம் ஆண்டு பிரசுரமாயிருந்தது)

(முற்றொடர்)---

நமக்குள் பலசாதிப்பிரிவுகளுண்டு, பின் ஒவ்வொரு சாதிப்பிரிவுக்குள்ளும் பலசாதிவேறுபாடுகள் இருக்கும். இப்படியாக எத்தனையோ சாதிவேறுபாடுகள் தமிழர்களுக்கிடையே இருக்கின்றன. ஒருவருக்கொருவர் ஏற்றத்தாழ்வு பேசுவர். இந்த உயர்வு உயர்வல்ல. மற்று இங்கு காணும் தாழ்வு தாழ்வுமல்ல. எங்கள் எல்லோருக்கும் பொதுவாய்த் தமிழர் என்னும் இனத்தை இழிவுபடுத்தும் ஒன்றுண்டு. அதை நாங்கள் சிந்திக்கவில்லை. ஆங்கிலேயர் இவ்வளவு காலமும் ஆண்டது போதாமல் இப்போது சிங்களவர் எங்களை ஆளுகிறார்கள். அவர்களை நோக்க தமிழராகிய நாங்கள் அடிமைகளல்லவா என்று இச்செய்யுள் மூலம் உணர்த்துகிறார்.

தாளுகின்ற சாதி நூறு

தமிழர் நாங்கள் கொள்ளினும்

ஆளுகின்ற அவர்கள் நோக்க

அடிமையாளர் அல்லவோ

சிங்களவர் பெரும்பான்மையினர். அவர்களோடு ஒத்துழைக்க வேண்டும். தமிழர் உரிமைகேட்பது தமிழருக்கே கேடாய் முடியுமென்னும் கொள்கையுடையவர்களாய் நிற்கிறார்கள். தமிழனுக்கு தமிழனே பகை. தாங்கள் தம் நலத்திற்காக இவ்வாறு நிற்பது மட்டுமன்றி இன்னும் நெடுங்காலம் பதவியில் இருப்பதற்காக மக்களிடையே அளவில்லாத மூடக்கொள்கைகளைப் பரப்புகிறார்கள். தமிழ் உரிமைக் கோரிக்கையினால் உங்களிற்கு கெடுதி வரப்போகின்றது என்று அவர்களைப் பயப்படுத்துகிறார்கள். மூடக்கொள்கைகள் மூடத்தொடங்கின. சனங்கள் அவர்கள் நடிப்பில் மயங்கிச் சரிபிழை ஆராயாமல் இவர்கள் தம் நலத்திற்காக இவ்வாறு கூறி எங்களை ஏமாற்றுகிறார்கள் என்பதையும் உணராது அவர்கள் சொல்வதை அப்படியே நம்புகிறார்கள். இதனால் தம் உயிரினும் தமிழனின் மானமும் வளர்ச்சியுமே பெரிது என்பதை மறந்த நிலைக்கு வந்துவிட்டார்கள். எங்களை அடிமைப்படுத்தி இருக்கின்ற சிங்களவர் ஆட்சியிலும் பார்க்க எம்மிடத்துள்ள மூடக் கொள்கைகளின் ஆட்சி பெருந்தீங்கு செய்கின்றன என்று ஆழ்ந்த சிந்தனையுடன் எடுத்துக் காட்டுகின்றார்.

அடிமையாக எம்மையாளும்
அவர்கள் ஆட்சி தன்னிலும்
முடிவில்லாத மூடக்கொள்கை
மூன்று கோடி ஆளுதே

அடுத்த செய்யுளில் இன்னொரு குறை பேசப்படுகின்றது. உயர்ந்த உத்தியோகங்களில் இருக்கின்ற தமிழிற் சிலர் உண்பது ஆங்கிலேயரைப்போல, உடுப்பது ஆங்கிலேயரைப்போல. பேசுவது ஆங்கிலம். வீட்டில் கூடத் தமிழிற் பேசுவதில்லை. இவைகளைப்பற்றி குறை கூறவில்லை. இவைகள் மாறியதுபோல் தமிழ் உணர்ச்சி தமிழனுக்குரிய பிறர்நலம்நாடும் இயல்பும் மாறிவிட்டன. அவர்கள் வாழ்க்கை தன்னல முடைய வாழ்க்கையாகி விட்டது. தமக்கு வேண்டிய நயங்களை ஆளுமினத்தினிடமிருந்து பெறுவதற்காக அவர்கள் தமிழருக்கு மாறாக செய்வன வற்றையெல்லாம் ஒப்புக்கொண்டு விடுகிறார்கள். அவர்களிடமிருந்து இன்னும் மதிப்பைப் பெறுவதற்காக மக்களையும் ஒப்புக்கொள்ளச் செய்து அடிமைப்படுத்துவதற்குப் பாடு படுகிறார்கள். போலிக் கொள்கைகளை எடுத்துக்கூறி மக்களிற்குப் புத்தி சொல்கிறார்கள். இந்த இருபதாம் நூற்றாண்டில்கூட இத்தகைய கொடிய ஏமாற்று வித்தைகள் உயிருடன் இருக்கின்றனவே என்று புலவரின் மனந்துடிக்கின்றது.

உண்டி மாறி உடைகள் மாறி
உரைகள் மாறி வந்தபோல்
கொண்ட வாழ்வில் தன்னலங் கொள்
கொடுமை மாறவில்லையே

ஒன்றுபட்டால் உண்டு வாழ்வு

ஒன்றுபட்டால் உண்டுவாழ்வு என்று எடுத்துக்காட்டினான் பாரதி. அது முதல் ஒவ்வொரு தமிழன் வாயிலும் இது பேசப்படுறது. நம் தலைவர்களும் இதை எடுத்துக் காட்டுகின்றார்கள். ஆனால் அவர்களிடையே ஒற்றுமை இல்லை. ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு பக்கம். அதே போன்று மக்களும் யாழ்ப்பாணத் தமிழர், மட்டக்களப்புத் தமிழர், திருகோணமலைத் தமிழர், இந்தியத் தமிழர் என வேறு வேறாயினர். மலையிலே பிளவு வந்தால் பின் ஒருபோதும் ஒன்றுபடாது. நாடும் அதுபோலக் கொள்ளையில் மாறுபட்டு ஒருபோதும் ஒன்றுபடாமல் நிற்பது நன்றோ. இப்படி இருந்தால் தமிழருக்கே தீங்காக முடியும் என்னும் கருத்துப்பட இச்செய்யுளில் எடுத்துக் காட்டுகிறார்.

ஒன்றுபட்டால் வாழ்வு வாழ்வு
என்று கூறும் தமிழர் நாம்

குன்றிலிட்ட பிளவு போலக்
கொள்கை மாறு கொள்வதோ

முதல் ஒன்றுபடவேண்டுமென்று கூறியவர் இரண்டாவதாக வஞ்சனையைக் கடிந்து கூறுகின்றார். சிலர் நாவில் மட்டும் நாம் தமிழர் என வீரம் பேசுவர். நெஞ்சில் அதை நினைப்பதில்லை. அவர்கள் உள்ளத்தில் தமிழ் உணர்ச்சி சிறிதும் இராது. தம்மை வேறொரு இனத்தினராக நெஞ்சில் நினைத்துக் கொள்வர். இத்தகைய வஞ்சனை உள்ளவர்கள் இருந்தால் நாங்கள் ஒற்றுமைப்படுவதும் எங்களை ஆளும் வல்லமையுடையராவதும் எப்படி என்று இடித்துக் கேட்கிறார்:-

நெஞ்சிலின்றி நாவில் வீரம்
நோமென்று கூறும் நாம்
வஞ்சமின்றி ஒன்று கூடி
வையம் ஆளவல்லமோ

தமிழ் நாட்டிலுள்ள ஒருவன் அறிவுடையவனாகில், அது அவனுக்குரிய தாயினும், அவனது நாட்டிற்கும் அதற்குமப்பால் உலகிற்கும் உரியது. தந்தை தாயார்க்கும் சுற்றத்தவர்க்கும் உரியதன்று. இது பண்டைத் தமிழர்களது வழக்கம். "தம்மிற் தம் மக்கள் அறிவுடமை மாநிலத்து மன்னுயிர்க்கெல்லாம் இனிது" என்று வள்ளுவன் உரைத்ததும் 'வள்ளுவன் தன்னை உலகினுக்கே தந்து வான் புகழ் கொண்ட தமிழ்நாடு' என்று பாரதி கூறியதும் யாவரும் அறிவர். இன்று ஒருவன் எய்திய அறிவு இனத்திற்குப் பயன்படாமல் அவர்க்கும் அவரை அணைந்தார்க்கும் பயன்படுகிறது. இதனால் ஒற்றுமை குலைவதாயிற்று. தமிழர் இரண்டாகப் பிரிந்து நிற்கின்றனர். இப்பிளவு காலப்போக்கில் தமிழருக்கு வீழ்ச்சியையும் அழிவையும் கொண்டு வந்து விடுமாதலின் பண்டைத்தமிழரின் மரபின் கண்வந்தநாம், அவர்களைப்போல் பரந்த கொள்கையுடன் எம்மறிவை எம்மினத்திற்கும், உலகிற்கும் உரிமையாக்கி, தலைநீட்டியுள்ள இருகட்சிப் பிளவுகளைத் தகர்த்து, ஒருமையுற்று நின்று, அதன் வழியிலே இந்நாட்டிற்கு பங்கு கொண்டு, சுதந்திரமும் மானமும் உள்ள மக்களாய் நம் நாட்டை ஆளுவோம் வாரீரென்று ஆழ்ந்த துயில் கொள்ளும் தமிழனை அழைக்கின்றான் துயிலெழுந்த தமிழன்.

ஒருவனெய்தும் அறிவை உலகின்
உரிமையாக்கும் தமிழர் நாம்
இருமை கொண்ட பிளவு நீங்கி
ஈழநாட்டை ஆளுவோம்

இச் செய்யுள்களைப் பாடிய வித்துவான் வேந்தனார் இயல்பாகவே தமிழ் உணர்ச்சி மிக்கவர். தமிழ் வீரமுடையவர். பண்டைத் தமிழனிடத்து ஓடிய

குருதி வேந்தனாரின் உடலில் ஓடுகின்றது என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். பண்டுபோல் இன்னும் தமிழர் வலிமைமிக்க இனத்தினராகவும் தமிழ் அரசாளும் மொழியாகவும் விளங்க வேண்டுமென்பதே அவரது பெரு விருப்பம். தமிழரசு இன்றேல் இனிமேல் தமிழ் நின்று நிலைக்காது. ஆதலின் தமிழரசு வேண்டுமென்று உணர்ந்தவர்களுள் அவரும் ஒருவர். பாட்டுக்கள் பாடிப் பரப்பியும், சொற்பொழிவுகள் பல நிகழ்த்தியும் வருகின்றார். கல்லாத வார்க்கும் உணர்ச்சியூட்டி வீரங் கொடுக்கும் அவரது பாவன்மையும், நாவன்மையும் உறங்கிக் கிடக்கும் தமிழரின் உறக்கத்தை நீக்குவதற்குத் தவம். பெரியோர்களே! இளைஞர்களே! இங்குள்ள தமிழர்கள் எல்லோரும் ஒன்று சேர்ந்து தமிழ் முரசை முழங்குவாராயின் இந்நாட்டில் தமிழன் மானமுடன் வாழவும், தமிழ் மணியாசனத்து அமரவும் வழிபிறக்கும்.

வாழ்க தமிழகம். வாழ்க தமிழ்மொழி.

(சுதந்திரன் - 1948)

சுதந்திர உணர்ச்சி செயலாகி வெற்றி பெறுவதற்குச் சுதந்திர தாகம் வேண்டும். சுதந்திரம் பெற்றே தீர்வேண்டும் என்ற ஆராமதான் சுதந்திரதாகம். சுதந்திர தாகம் தோன்றினால் உயிரைப் பொருட் படுத்தாத தன்மானத் துடிப்பும், தன்னல மறதியும் வெள்ளம் வெள்ளமாய்ப் பெருகப் போர்தொடுக்கின்ற புதிய ஆற்றலும் உண்டாகும்.

அடிமை வாழ்வில் கிடந்து அல்லற்பட்ட உடம்பைச் சுதந்திரத் தீயில் இட்டுப் புடம்பிடித்துப் புதிய பிறப்பெடுக்கத் துணிந்த சுதந்திர வீரரின் முழக்கத்தைக் கேட்கலாம். சுதந்திரப் போரில் ஈடுபட்டுப் போர் ஆற்ற ஆற்றச் சுதந்திர தாகம் சுரந்து பெருகும். மனைவி மக்கள், வாழ்வு என்ற பற்றெல்லாம் பறந்து போக மானமுடன் உரிமை வேட்கையும் நிரம்பிய வீரர்களாக நாங்கள் மாறி விடுவோம்.

வித்துவான் வேந்தனர்

(சுதந்திர தாகம் - தினகரன் 29.09.1956)

வித்துவான் வேந்தனார்

வேந்தனார் ஒரு தமிழ்ச்சிங்கம். நல்ல பேச்சாளர். அவர் பிரசங்கம் பண்ணி யிருக்கிறாராம். நான் அவர் பேசியதை இரண்டு தடவை கேட்டிருக்கிறேன். இளைஞர் சங்கக் கூட்டத்தில் நேரு போல நிமிர்ந்து நில்லுங்கள் என்று பேசினார். பழைய தமிழ்ப் பாட்டுக்களை அவர் கரைத்துக் குடித்தவராம். ஆனால் எங்களிற்கு விளங்கக் கூடியதாய் பேசினார். நல்ல பாட்டுக்கள் தானாகப் பாடுவாராம். அவர் பிறந்தது வேலணையில். இப்போது யாழ்ப்பாணம் பரமேசுவராவில் படிப்பிக்கிறாரென்று மாமா சொன்னார்.

கு.விஸ்வேஸ்வரன் (வயது 8)

ஈழகேசரி - ஞாயிறு 21.3.1948

ஒரு சில தமிழர் மட்டும் உயர்ந்த வாழ்வு வாழ்ந்திருப்பதால், தமிழர் இனம் உலகத்தில் மதிப்பைப் பெறமுடியாது. தமிழர்கள் தாய்நாட்டை ஆட்சிபுரியும் நிலைமை ஏற்பட்டால் ஒழியத் தமிழர்கள் தன்மானத்துடன் வாழ முடியாது. ஆட்சி உரிமை இல்லாத அடிமைச் சாதியரின் அல்லல்களை அயல் நாட்டினரும் பொருட்படுத்தமாட்டார்கள். இவற்றை எல்லாம் எண்ணிச் செயலாற்ற வேண்டிய பொறுப்பு இன்று வாழ்கின்ற எம்மிடத்தில் தான் இருக்கின்றது.

வித்துவான் வேந்தனார்

(பழம்பெருமை பேசும் பண்பு போக வேண்டும் - தினகரன் 18.08.1956)

குறைகுடம் ததும்புவது இயற்கைதானே!

தமிழ் தெரியாத 'கனம்'களின் முகத்தில் கி.

விவேகானந்தா மண்டபத்தில் வித்துவான் வேந்தனாரின் வீரஉரை.
(முழக்கம் - புரட்டாதி 1951)

மட்டக்களப்பிலுள்ள உணர்ச்சியும், தமிழார்வமும் கொண்ட சிலர் இலங்கையிலுள்ள தலைசிறந்த பேச்சாளர்களில் ஒருவரான வித்துவான் வேந்தனாரை, தங்கள் பகுதிக்கு அழைத்திருந்தார்கள்.

பிரமாதமான விளம்பரங்கள் கொடுக்கப்பட்டன. மட்டக்களப்பு சிவானந்தா வித்தியாலயத்தில் 1-9-51 சனி மாலை "சேக்கிழார் காட்டிய சிவநெறி" என்னும் பொருள் பற்றி ஓர் அருமையான சொற்பொழிவாற்றினார்.

சேக்கிழார் செய்த பெரிய புராணத்திலிருந்தே பல பாட்டின் அடிகளை எடுத்து அவற்றிற்கெல்லாம் அற்புதமான விளக்கங்கள் கொடுத்து தமிழன் பெருமையையும், தமிழ்நாட்டின் சிறப்பையும் சுமார் மூன்று மணி நேரம் பேசினார். மட்டக்களப்பிலேயே இத்தகையதொரு இலக்கியப்பேச்சு இதுவரை நடந்ததில்லையென்று பலர் பாராட்டிப் பேசினர். இந்தப் பாராட்டு மறுநாள் நகரமெங்கும் பரவிற்று மறுநாள் (2-9-51) மண்டபத்தில் நல்ல கூட்டம். அன்று வித்துவான் வேந்தனார் 'வள்ளுவர் உள்ளம்' என்னும் பொருள் பற்றி 'உலகத்தின் பொது நூலாகிய திருக்குறள்' பற்றித் தேனினுமினிய செந்தமிழ் பேச்சு ஈந்தார்.

எத்தனையோ, எண்ணற்ற குறள் அடிகளை வைத்துக் கொண்டே வித்துவான் வேந்தனார் விளக்கவுரை தந்தார். விபரீத உரை அல்ல. வீணர்கள் தரும் தேன் தடவிய விஷ மாத்திரைகளல்ல. வேந்தனார் உரை தந்தார் என்றால் தன்னுடைய உள்ளத்தின் கருத்துக்களைத் தரவில்லை. தன்னுடைய உள்ளத்தைத் தந்திருந்தால் தவறுகளை நாம் எடுத்துக் காட்டியிருக்கலாம். வித்துவான் வேந்தனார் தந்தது வள்ளுவரின் உள்ளம். உலகத்திலுள்ள 16 பாசைகளில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு, உலகமறை என்று ஆங்கிலேயர் கூடப் போற்றும் தமிழ்மறை தந்த தன்மானத் தமிழ்ப் புலவன், கஞ்சிக்காகக் கற்பை விற்காத மானமுள்ள தமிழிச்சியின் வயிற்றில் பிறந்த ரோசமுள்ள தமிழன் திருவள்ளுவர். அத்தகையோரின் உள்ளத்தைத் தான் வேந்தனார் தந்தார்.

ஆரியத்தை எதிர்த்து அதன் அழுக்குத் தன்மைக்கு சாட்டையடி கொடுத்த பெருமை திருவள்ளுவருக்குண்டென்று இந்தியாவிலுள்ள இளவழகனார்,

க.அப்பாத்துரை போன்ற பேரறிஞர்கள் பலர் ஒப்புக் கொள்கிறார்கள். வள்ளுவரின் குறள்களே கள்ளமில்லாத கருத்துக்களை அள்ளிச் சொரிந்திருக்கின்றன. அது பலருக்குப் புரியாது தெரியாது.

கூட்டத்தில் இருந்தவர்கள் வித்துவான் வேந்தனார் பெருந் தமிழ்க் கடல் என்று பேசிக் கொண்டார்கள். இந்தப்பாராட்டல் ஒரு சில குறைகுடங்களுக்கு நாராசம் போலிருந்தது.

நன்றியுரையா? நாசவுரையா?

கூட்டத்தின் கடைசியில் தலைவர் நன்றியுரை கூறும்படி ஒரு நபரைக் கேட்டுக்கொண்டார். நன்றியுரை கூறவந்த மேற்படி நபர் கண்ணை உறுத்தி பேச்சாளர் பக்கம் தனிக்காட்டு ராஜாவின் மிடுக்கான பார்வையை அள்ளி வீசித் திட்டித் தள்ளினார். கூட்டத்தில் இருந்தவர்கள் தீயில் மிதித்தவர்களானார்கள். ஆத்திரமடைந்தவர்கள் பலர். அவர்களையெல்லாம் சட்டை செய்யவில்லை அந்தப் பெரிய மனிதர்.

தன்னை மட்டக்களப்பு அறிவாளி, ஆற்றல் மிக்கவன் என்று போற்றவேண்டும் என்று கருதினாரோ என்னவோ தெரியாது- அவ்வளவுக்கிருந்தது அவருடைய காட்டுக் கூச்சல்.

அவர் தமிழர்களின் சிறந்த இலக்கியங்கள் பற்றி கூறினாரில்லை. தனித்தியங்கச் சக்தி உள்ள ஒரே பாசை உலகத்தில் தமிழ் என்பது உலகம் ஒப்புக் கொண்ட உண்மை. அந்த உண்மைக்கே உலை வைப்பதாயிருந்தது அவரின் உளறல். நாவுக்கும் மூளைக்கும் தொடர்பில்லாத வகையில் நஞ்சைக் கக்கினார். ஆரியம் இல்லாவிட்டால் தமிழ் செத்திருக்குமாம். எங்கு படித்தாரோ இந்த உண்மையை நாமறியோம். தாயை வேசையாடச் சொல்வது போலிருக்கிறது.

வரவேற்பாளர்களில் அவர் ஒருவர். அவருக்கு வித்துவான் வேந்தனாரைத் தெரியாதா? இலங்கையிலுள்ள தமிழர்கள் அத்தனை பேருக்கும் இந்தியாவில் பலருக்குமே வேந்தனாரைத் தெரிந்திருந்த போது இவருக்குத் தெரியாமற் போயிற்றா?

முகத்தில் கரி

பின்பு வித்துவான் வேந்தனார் சிரித்த முகத்துடன் எழுந்து அவருடைய சண்டமாருதப் பேச்சிற்கு சாட்டையடி கொடுத்தார். மிருகத்தனமாக அல்ல

மனிதத்தனமாக. ஆதாரங்களை வைத்துக் கொண்டே அறிவுள்ள புலவர்களும் அடியார்களும் தந்துள்ள சிறப்பு மிக்க, சீரழிந்து போகாத திறமையான தமிழ் நூல்களிலிருந்தே கூடியிருந்த மக்கள் மருட்சி கலைய மருந்தளித்தார். முகத்தில் பூசிய கரியை துடைப்பதா? வேண்டாமா? என்ற நிலையிலிருந்தது நன்றி கூறவந்தவரின் நிலை. விருந்துக்கு வீட்டுக்கு அழைத்து செருப்பால் அடிப்பது போலிருந்தது அன்று அவர் நடந்து கொண்ட விதம். அவர் செய்கையைப்பற்றி பாராட்டியவர்கள் அன்று கூட்டத்தில் வந்திருந்தவர்களில் யாருமில்லை.

”குறைகுடம் தழும்பும்” என்பதற்கு சரியான உதாரணம் அவரின் போக்கு என்று பொதுமக்கள் பேசிக்கொண்டு கலைந்தார்கள் வேதனையோடு. ஆனால் வெற்றி வீரனாக வெளிவந்தார் வித்துவான் வேந்தனார். வேள் முன்னே வேலெறிந்து தடுக்கும் வீரம் மிகுந்த இனத்தின் வழிவந்தவன் நான்! என்பது போலிருந்தது அவரது தோற்றம்.

(முழுக்கம் - புரட்டாதி 1951)

இளந்தமிழர்களே எழுச்சி கொள்ளுங்கள். உங்கள் உள்ளத்தில் உரிமை ஒளி வீச வேண்டும். இன்று வாழ்கின்ற உங்கள் அன்மையரும் தந்தையரும் தமிழர்கள். அவர்கள் உடலிலும் தமிழ்க் குருதி தான் ஓடுகிறது. ஆனால் அவர்களின் உடல் கட்டுத்தளர்ந்து விட்டது. உள்ளத்தில் எழுகின்ற உரிமை உணர்ச்சி செயலாக உருத்தாங்கி உலக மக்களின் வரவேற்பை விரைந்து பெறவேண்டும். அன்னை மொழிக்கு வந்த இன்னல்களைத் துடைத்து ஆக்கம் புரியக் கூடிய ஆற்றல் உங்களிடம் தான் உண்டு. உச்சிமேல் வானம் இடிந்து வீழ்ந்தாலும் அச்சம் இல்லாமல் ஆண்மைப் போராற்றவல்ல இளந்தமிழர்கள் ஆயிரம் ஆயிரமாகப் பெருக வேண்டும்.

வித்துவான் வேந்தனார்

(இளந்தமிழர் எழுச்சி - தினகரன் 13.10.1956)

தமிழ்ப்பேரன்பும், வித்துவானும், பண்டிதரும், சைவப்புலவரும்,

யரமேச்சரக்கழகத் தமிழ்விரிவுரையாளரும் ஆகிய

வேலணையூர். திரு. க. வேந்தனார் அவர்கள் பேரில்

யரமேச்சரக் கழகத்தின் ஆசிரியர் சங்கச் சார்பாக
பண்டிதமணி, தமிழ்ப்பேரன்பர், க.சு.நவநீத கிருஸ்ணபாரதி பாடிய

வாழ்த்தொடு மகிழ்வு பொதி

மங்கலப்பாட்டு

மலையே தோன்றி மண்ணுந் தோன்றா
நிலையே தோன்றிய நீணிலந் தன்னு
ளாதியிற்றோன்றிய வோதுமுது மக்க
ளுள்ளக் கருத்தினை உரைத்துவெளிப் படுத்துக்
கொள்ளத் தூதாக் குறுகி நடை பயின்ற
அமிழ்தினுமினிய தமிழ் வழங்கு நாட்டின்
குலப்பால் குன்றா வலப்பால் மரீஇய
கலப்படைக்காப்பின் நிலைக்களத் துறையா
மாணிய யாணர்க் கோணமால் வரையுந்
தெய்வத்திறன்மிகு சைவத் தமிழ்புகழ்
தீதீர்த் தலைக்கும் கேதீச் சரமும்
மண்ணெழீஇக் குவிந்து கூர்ந்துவிண் புக்கு
மழையுடை சூழ மருங்கெலாங் காட்டி
யவணருனாடத் தவநெறி யருளுஞ்
சிவனொளி பாதமாஞ் சீர்சான் மலையும்
பேணிக்கை தொழுது பிறப்பறுகெனத்தோய்
மாணிக்க கங்கை மரீஇய கதிரையுஞ்
சிங்களத் துணையுஞ் செந்தமிழ்ப் புணையுங்
காடும் வயலும் யாறு மேரியுங்
சூத்தும் பாட்டும் யாத்தமிழ் மறையும்
விழையும் விழுவோ டாள்வினை வேள்வியுந்
தாளாண்மை பூண்ட வேளாண் செல்வமும்
பூண்டுவளம் பழுத்த வீண்டிய புகழ்சே
ராழிகூழ்ந் தழகுசெய் யீழமாத் தீவின்
னிதய மாகி யெண்ணுவ தெண்ணியும்

வாயே யாகி யாயபல வுக்கியுங்
 காலே யாகி யேலுமா நடந்துங்
 கையே யாகி யுய்யுமா வுதவியுங்
 கண்ணே யாகிக் காண்பன கண்டுஞ்
 செவியே யாகிச் சவிபெறக் கேட்டும்
 வாழ்வுசெய் துவக்கும் யாழ்மா நாட்டின்
 பகுதியா வமையுந் தகுதியே வாய்ந்த
 சேலணை கழனி வேலணை யூரினன்
 படிபுகழ் வேளாண் குடிவரு சீரினன்
 கரவணையாத சரவணை யூரிற்
 சிறந்த குடியிற் பிறந்து வேலணை
 யூரின் மரீஇய வீர வாழ்க்கை
 அவைபுகழ் கனக சபைதரு மைந்தன்
 றேன்பாய் வைகைத் திருந்தமிழ் மதுரை
 நான்காஞ்சங்கந் தோன்றிய **பண்டிதன்**
 விடற்கருங் காட்சிக் கடற்கரைச் சென்னை
 யிணைகலைக் கழகத் தணை**தமிழ் வித்துவான்**
 தெய்வசித் தாந்தச் **சைவப் புலவ**
 னயத்தகு மியற்றமிழ் பயிற்றிய வாசான்
 கரப்பிலாப் பரமேச் சரக்கழ கத்தமிழ்
 தெரியுரை நாவின் **விரிவுரை யாளன்**
 மருவாப் பிறவித் திருவா வடுதுறைத்
 தேசிகள் மாசிலாத் திருவருள் பொழியத்
 தருவார் சோலைத் திருவா ரூரிற்
 றாவா விழுப்புகழ்த் தேவா சிரிய
 வொண்டவர் குழீஇய மண்டபந் தன்னுள்
 வழிமொழி யரசியின் விழாவரங் கேளுநாட்
தமிழ்ப்பே ரன்பனாந் தகுதிப் பட்டந்
 தமிழ்க்கொடி பொன்பொதி தண்டமிழ் மடலிவை
 வல்லோர் மதிக்க வெல்லாம் பெற்றவன்
 "சிவஞான போதச் சிறப்புப் பாயிரக்
 கவிணாராய்ச்சி" க் கட்டுரை முதலவுங்
 கூறுநல் "வீறு கொண்ட தமிழன்"
 முதலாம் பாநலம் முற்றிய பலவும்

மதிக்கத் தமிழ்க்கெனப் புதுக்கல னணிந்தவன்
 வீறுகொண் டெழுப்பு மேறுதமிழ் நாவல
 னாறுபிறை வேணிய னேறுபுகழ் மைந்தனாஞ்
 சேந்தனே ரழகார் **வேந்தனா ரென்போ**
 னன்பைக் கண்டென வறத்தைக் கண்டென
 விற்பைக் கண்டென வியற்றமிழ் கண்டெனத்
 தொண்டுகண்டுவக்கும் துறைகண் டென்னத்
 தவந்தர வந்த **சுவந்தர நாயகி**
 என்னுந் தையலைப் பொன்னங் கொம்பினை
 யன்பி னைந்திணை யின்பத் தமிழினைப்
 பச்சிளங் கிள்ளையைப் பாவையைப் பூவையைக்
 காதற் குயிலை மாதர் மயிலை
 யன்ன மென்னடை ஆருயி ரமிழ்தைத்
 தன்மரபு வளர்க்க மன்னிய மங்கல
 நன்செய் வயலை நற்றி வருளை
 யூடலுங் கூடலு முவகையு மோங்க
 நாடுநலங்கவினக் கூடுபிறப் பெய்தக்
 கண்ணாற் கண்டு கற்பறிவித்து
 விண்ணோர் விழைய வேள்விபல வேட்டு
 ஆலின்வீழ் தாங்கி அறுகின்வே ரோடிப்
 பாலின் விழும்பழப் பாங்கின் வாழ்கெனச்
 சுற்றமு நண்புஞ் சூழலும் வாழ்த்த
 முற்றிய மனையறம் முகமலர்ந் துவக்கத்
 திருமணஞ் செய்தே சிறந்தனன்
 வருமண மலர்போல் வழிவழி மகிழவே.

21.11.1947

சிவமயம்
வேலனை கிழக்கு
திருவளர் செல்வன் வித்துவான், க. வேந்தனாருக்கும்
வேலனை மேற்கு
திருவளர் செல்வி நா. சுவந்தநாயகிக்கும்
நடைபெற்ற திருமண வைபவச் சிறப்பின்போது
பண்டிதர் ச. இராமச்சந்திரனாற் பாடப்பட்ட
வாழ்த்தும் பாக்கள்

வீசுதமிழ் தழைத்தோங்க மிகுசைவத் துறைவிளங்க மேனாட்டொட்டுத்
தேசமிகும் வேலணையூர் செய்தவத் தினிலெழுந்த செல்வ! இந்நாள்
ஆசுமுதற் பலகவியும் அரை நொடியில் அமைத்திடும்பே ராற்றல் வாய்ந்தே
பூசரர்கள் போற்றவின்று புதுமணச்சீர்க் கோலத்திற் பொலிவோய் வாழி.

கலந்தபல தவம்புரிந்த கனகசபை எனும் வள்ளல் கருதிச் செய்த
நலந்தரு புண்ணியத்துதித்தோய் நாகலிங்க மெனுஞ்செம்மல் நவிலுஞ் சீர்சால்
நிலந்திருவும் பலவுடையோன் நினக்களித்த நேரிழையும் நீயுஞ் சேர்ந்து
தலம்புகழும் மைந்தரொடு தனவிய நீழி தழைத்து வாழி.

கொழுஞ்சுவைத்தீந் தமிழமிழ்திற் குலவிய வீரச்சுவையுங் கூட்டியிங்கே
செழுந்தமிழமுது எனக்கூறி பால்பருகும் புத்துணர்வாம் இன்பவூற்றில்
அழுந்தியங்கே ஆனந்தத் தேன்பருக அரியவிரி வுரைகளாற்றும்
செழுங்கலைஞ! நின்றேவி சுவந்த நாயகியுடன் நீ சிறந்து வாழி.

மாணவர்க்குக் கலைகாட்டி மாந்தருக்குத் தமிழ்நயமும் மலியக் காட்டி
யாணர் நலங் காட்டியெங்களிலங்கைக்கும் எமக்கு நட்பினியல்பு காட்டிக்
காணவினி தாயதமிழ் கட்டின்றி விடுதலையிற் களிக்க இந்நாட்
பூணவினி தாயபுகழ் பூண்டோய் நீ துணைவியுடன் பொலிந்து வாழி.

இந்நாளிற் றமிழ்கட்கிங் கிவைவேண்டு மெனவுணர்ந்தே ஈயும் வாழ்க்கை
எந்நாளும் பொருந்தியெங்கள் இதயத்தாமரை மலர்த்தி இன்பஞ் செய்ய
அந்நாளிற் கவியரசர் அமைத்த இலக்கியக்கடலை அளந்து காட்டும்
செந்நாவின் பெரும்புலவ தேவியுடன் நீயென்றுத் திகழ்ந்து வாழி.

ஆங்கிலந் தேரிளைஞர்களும் அருந்தமிழின் சுவையுணர்தலமையுமென்னும்
ஓங்கியவோருறுதிமொழி உலகிடையே நிறுவிடுவாய்! உணர்ச்சி பொங்கப்
பாங்கு பெறு புதுநடையும் புதநயமும் புனைகவிதை பாடுஞ் சீராற்
றேங்கியெழும் புகழுடையாய்! தேவியுடன் லுகமிசை நீ சிறந்து வாழி.

பொருத்திய பண்டிதனெனவும் புகழ்வித்து வானெனவும் புலவனென்றும் திருந்துதமிழ்ப் பேரன்பர் எனுமுறைகள் பதக்கமொரு சிறக்கப் பெற்று விருந்தெனச் சொன்மறை பொழியும் **வேந்தனார்** எனும் பெயரோய் மேவுந் கல்வி தருந்தொழிலோய்! கற்புடைய சுவந்தரநாயகியுடன் நீ தழைத்து வாழி.

பெண்மையென்றும் ஆண்மைக்குச் சமமென்றும் பேருறுதியறங்க நாட்டி உண்மை நெறிவாழ்வினையே உயர்ந்ததொளிர் நாகரிகமெனவுரைத்தெம் முள்ளத் தின்மை பெருக்கிடும் வகையாற் றேசிகனென் றெல்லாருஞ் சேர்ந்து போற்றும் தண்மை நிறை பொறையுடையோய் சுவந்தரநாயகியுடன் நீ தழைத்து வாழி

பொறையுடைய பண்பதனாற் பூமாது தனையொத்துப் பொலியுஞ்செல்வி நிறையுடைய பெண்மை நலம் நிரம்பிய இவ்வம்மையுடன் நீயுஞ் சேர்ந்தே அறையு நல்லில் லறமியற்றி அருங்கலையும் பெருந்திருவும் அடைந்து வாழ்க இறைவனெங்கள் கயிலையரன் இன்னருளால் எப்பொருளுமினது பெற்றே.

உய்யுநெறி எமக்கருளும் உயர்ராம நாததுரை உதவத் தோன்றும் மெய் நெறிசேர் கழகத்தில் வேவுதமிழ் கற்பிக்கும் வேந்தனாரும் தெய்வ நெறிச் சுவந்தரயகியென்னும் தேவியுடன் நீடுழி சேர்ந்து செய்யுமுருந்தருமங்கள் சிறக்கவேல்லாம் திகழ்ந்தோங்கச் செகத்திலேயே

மணமங்கல வாழ்த்து

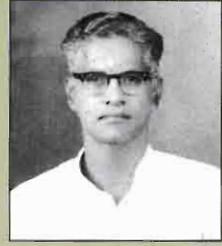
ஏந்துசீர் வையத் திலங்குபு மிளிர்தலின்
இலங்கையென்றே எவருமெழில் பெறவேத்தும்
பூந்தண்மா கடலுடை கண்டவெம் - மன்னை
பொலிதரு நறுநுதற் பொட்டென வொளிநுந்
தீந்தமிழ் யாழ்நகர் செறிந்துள வேலணைச்
சீருறு கனகசபை தரு புதல்வன்
வேந்தனார் வாழ்க விமலனார் அருளால்
விழுமிய சுவந்தரநாயகியுடன்

தீந்தமிழ் மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்
தேர்வினிற் பண்டிதனாகிய பின்னர்
தமிழிலக்கண இலக்கிய ஆய்வாளனாய்த் தேர்ந்து
சைவநற்புலவனாய்- வித்துவானாகித்
தேந்தொடை சீர்பொலி செந்தமிழ்ப் பாக்கள்
செய்துயர் தமிழ்ப் பேரன்பராய்த் திகழும்
வேந்தனார் வாழ்க விமலனார் அருளால்
விழுமிய சுவந்தரநாயகியுடனே

21.11.1947

வேந்தனார் பற்றி...

சோமசுந்தரப்புலவர் அவர்களின் பாடல்களை எவ்வாறு சுவைத்தேனோ அவ்வாறே வேந்தனாரின் பாடல்களையுஞ் சுவைத்தேன். அந்த முறையில் ஒரு விமரிசனமும் எழுதினேன். சோமசுந்தரப் புலவருக்குப் பின்பு வேந்தனார் என்று வாழ்த்துச் சொன்னேன்.

பண்டிதமணி. சி. கணபதிப்பிள்ளை

வேந்தனார் தற்புகழ்ச்சியில்லாதவர். குழந்தையுள்ளம் படைத்தவர். கற்பனை வளமுடைய செஞ்சொற் புலவர். தமிழறியாதார் கொடுக்கும் பட்டங்களையும் பட்டாடைகளையும் ஏற்காதவர். தமிழை விற்றுத் தம்மை விளம்பரஞ் செய்யாதவர். நிலையான செந்தமிழ்க் கொள்கையுடையவர். அவருடைய எற்புத்துளை தொறுமுள்ள மச்சைகளிலே தனித்தமிழுணர்ச்சி ஊற்றெடுத்தோடும். சுன்னைக் குமாரசுவாமிப் புலவர்க்குப் பின்னே தமிழ் வரம்பை அழிக்காது பாதுகாத்த ஒரேயொருவர் இருப்பின் அவரே வேந்தனார் என்று ஆணையிட்டுக் கூறலாம்.

நவாலியூர் - சோ. இளமுருகனார்

வித்துவான் பண்டிதர் சைவப்புலவர் க.வேந்தனார் யாழ்ப்பாணம் பரமேஸ்வரக் கல்லூரித் தமிழ் விரிவுரையாளராகத் தொண்டாற்றி வந்தார். தமிழில் பரந்த அறிவும் ஆழ்ந்த பற்றும் கொண்டவர். அவருடைய பேச்சினை நான் கேட்டுள்ளேன். மிக விரைவாக, ஆனால் அழுத்தந் திருத்தமாகப் பேசி மக்கள் உள்ளத்தில் தமிழன்பையும், தமிழ் நூல்களில் தோன்றும் சிறப்பையும் பதியவைக்கும் அவரது பேராற்றலைக் கண்டு நான் மகிழ்ந்துள்ளேன். தமிழ் விழாவில் அவர் ஆற்றிய சொற்பொழிவு இன்றும் என் செவியில் முழங்குகின்றது.

தெ. பொ மீனாட்சிசுந்தனார்

பல்வேறு துறைகளில் நண்பர் வேந்தனார் அவர்கள் சிறந்து விளங்கியதை நானே கண்டிருக்கிறேன். நுண்மான் நுழைபுலம் மிக்க அவர் போன்றவர்களின் ஆராய்ச்சித்திறனும், கவிதை, பேச்சுத்திறன் களும், இன்றைய நிலையில் இந்நாட்டிற்கு மிகவும் தேவைப்படுகின்றன.

அ.ச.ஞானசம்பந்தன்